

JANUÁR 13., KEDD

ELNÖKÖL: Edward McMILLAN-SCOTT

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet.

3. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

4. Az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolása (átdolgozás) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Wolf Klinz jelentése a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság nevében az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (átdolgozás) szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2008)0458 – C6-0287/2008 – 2008/0153(COD) (A6-0497/2008).

Wolf Klinz, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, 2008 júliusában az Európai Bizottság előterjesztette javaslatát az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásra (ÁÉKBV) vonatkozó, hatályos irányelv felülvizsgálatára, és ezzel megteremtette az alapját annak, amiről itt ma vitát folytatunk. Rendkívül ambiciózus menetrendhez kellett tartanunk magunkat, ha biztosítani kívántuk, hogy az eredeti formájában 1985 óta hatályos ÁÉKBV-irányelv felülvizsgálata a parlamenti ciklusban tényleg megtörténjék.

E reformok egyértelmű célja az európai alapkezelő ágazat versenyképességének javítása volt, lehetővé téve költségeinek csökkentését, a fejlesztést és a méretgazdaságosság kihasználását, biztosítva, hogy valamennyi alapkezelő valóban hozzáférhessen az Európai Unió minden piacához, és mindezt úgy kellett elérni, hogy ne csökkenjen a befektetők védelme: éppen ellenkezőleg, mi a befektetők védelmének javítását kívántuk. Más szavakkal, programunk nagyon ambiciózus volt, és el kell mondanom, igazán nagyra értékelem, hogy ezt a projektet az összes érdekelt intézménnyel együttműködve ilyen rövid idő alatt sikeresen be tudtuk fejezni.

A befektetési alapok lehetőséget biztosítanak a kisbefektetők számára, hogy csekély összegű tőkét diverzifikált és professzionálisan kezelt portfólióba fektessenek be. A múltban az európai ÁÉKBV-k már igen sikeresnek bizonyultak. Az átruházható értékpapírokba történő kollektív befektetéseket nem csak Európában kínálják: azokat nem elhanyagolható mértékben az Európai Unió kívüli régiókba – különösen Dél-Amerikába és Ázsiába – is exportálják, és ott nagy elismertségnek örvendenek. Ezért igen fontos ezen irányelv felülvizsgálatakor annak biztosítása, hogy ne sértsük ezeknek az ÁÉKBV-knek a piaci helyzetét.

Az ÁÉKBV-irányelvet a múltban kétszer módosították, és a Bizottság ezúttal is nagy gondossággal kezelte a módosítást. Végigvitt egy konzultációs eljárást, előterjesztett egy Zöld könyvet és egy Fehér könyvet, és intenzív eszmecserét folytatott a piac valamennyi érintett szereplőjével. A Bizottság ebben a felülvizsgálatban összesen hat intézkedésre tett javaslatot, amelynek segítenie kell a korábban általam említett célok elérését.

Ezek közé tartozik először az alapkezelő-társasági útlevél bevezetése; másodszer az alapok határokon átnyúló összeolvadásának elősegítése, hogy az Európai Unióban kínált alapok száma csökkenjen, mérsékelve ezáltal az Európa és mindenekelőtt az Egyesült Államok között jelenleg megfigyelhető egyensúlytalanságot; harmadszor, az úgynevezett *master feeder* struktúrák lehetővé tétele, azaz annak a lehetőségnek a biztosítása, hogy az egyik alapot egy másik *master-alap*ba fektessék be, és ez a *master-alap* kezelje a befektetéseket; negyedszer, egy rövid, mindössze kétoldalas tájékoztató dokumentum, az úgynevezett legfontosabb befektetői információk kidolgozása, amely a kisbefektetők számára legfontosabb információkat tartalmazza; ötödször, a bejelentési szabályok egyszerűsítése annak biztosítása érdekében, hogy amikor egy alap olyan országban kéri az

engedélyeztetést, ahol ez még nem történt meg, ez *de facto* ne jelentsen új engedélyeztetést; és végezetül, a felügyeleti szervek együttműködésének megerősítése.

Az alapkezelő ágazat sem úszta meg ép bőrrel a pénzügyi válságot. Nagyon sok pénz áramlott ki, és ilyen körülmények között meglehetősen fontos, hogy a lehető leggyorsabban meghozzuk döntéseinket, hogy megerősíthessük ezekben az alapoknak a hitelességét, és biztosítsuk, hogy a kisbefektetők ne veszítsék el az ilyen befektetési eszközök iránti bizalmukat.

Két záró megjegyzéssel szeretném befejezni. Először: a Bizottság Jacques de Larosière elnökletével létrehozott egy csoportot az európai felügyelet kérdésének vizsgálatára. Remélem, hogy az e csoport által levont következtetéseket és az általa kidolgozott javaslatokat végső soron a Bizottság elfogadja, és itt is kedvező fogadtatásra találunk. Másodszor: éppen az alapok határon átnyúló összeolvadása esetén állapítottuk meg, hogy még mindig eltérések vannak a határokon átnyúló, illetve a hazai összeolvadások adóztatása terén. Itt is kérjük a Bizottságot arra, biztosítsa, hogy mindkét esetben egyenlő feltételeket, és nem eltérő bánásmódot teremtsen.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, örömmel tájékoztatom, hogy a Bizottság támogatja a Parlamentnek az ÁÉKBV IV. javaslatához fűzött módosításait. Ez elősegíti az ÁÉKBV IV. módosításainak egyetlen olvasatban történő elfogadását. Ezt az eredményt az EU alapkezelő piacain – ahol a közelmúltban sok kemény kihívással szembesültek – örömteli fejleményként fogják üdvözölni.

A Bizottság által tavaly júliusban elfogadott javaslat alapos konzultációs folyamat eredménye. Ez a folyamat még a pénzügyi válság előtt kezdődött meg, és néhány egyértelmű célt határozott meg az ÁÉKBV-irányelv működésének javítása érdekében. Erre figyelemmel a Bizottság egyszerűsíteni és ösztönözni kívánta az ÁÉKBV-k határokon átnyúló értékesítéseit, hatékony eszközöket kíván biztosítani az alapkezelők számára az alapok méretének növelése és a méretgazdaságosság előnyeinek kihasználása érdekében. Ez azonban nem csak a versenyképességről szól. A Bizottság hatékony szabályokat kívánt alkotni a befektetői közzététellel kapcsolatban, biztosítva, hogy bárki, aki megtakarításait ÁÉKBV-be kívánja fektetni, a döntés meghozatala előtt lényegbe vágó, egyértelmű és közérthető tájékoztatást kapjon.

Örömmel jegyzem meg, hogy a Bizottság javaslatában kitűzött célok teljesültek. A Parlament és a Tanács kiigazította a Bizottságnak az összeolvadásra, a *master feeder* struktúrákra, az alapok bejelentési kötelezettségére, illetve a legfontosabb befektetői információkra vonatkozó javaslatát, miközben a Bizottság eredeti javaslatában kitűzött magas szintű célokat teljes mértékben tiszteletben tartották.

A Bizottság nagy örömmel fogadta a júliusi javaslatában foglalt fejezetek tekintetében folytatott együttdöntési eljárás eredményét is. Ami az alapkezelő-társasági útlevélről szól – ami a javaslat fontos részévé vált –, a Bizottságnak kezdetben, a javaslat elfogadása idején súlyos aggályai voltak azzal a potenciálisan kedvezőtlen hatással kapcsolatban, amelyet a nem megfelelően előkészített alapkezelő-társasági útlevél gyakorolhatna a biztonságra és azokra a lakossági befektetőkre, akik a pénzüket ÁÉKBV-alapokban helyezik el.

Visszatekintve meg vagyok győződve arról, hogy az a döntésünk, miszerint konzultáljunk az Európai Értékpapír-szabályozók Bizottságával ezekről a kérdésekről, helyes volt. Ez segítette a Parlamentnek és a Tanácsnak olyan hasznos rendelkezések kialakításában, amelyek védhetik a befektetési jegyek tulajdonosaink az érdekeiket. Ez volt az egyetlen olyan tényező, amelyet figyelembe vettem az alapkezelő-társasági útlevéllel kapcsolatban.

Hosszú utat tettünk meg 2008 júliusa óta. Az Európai Értékpapír-szabályozók Bizottságának tanácsa alapot teremtett azokhoz az átfogó rendelkezésekhez, amelyek egyértelművé teszik a felelősségi körök tiszteletben tartását, biztosítják a teljes körű információáramlást, megerősítik a szükséges együttműködést és támogatják az EU tagállamainak hatóságait. Ez valamennyi fázisra igaz: az első engedélyesre, a folyamatos felügyeletre és a jogszabályok végrehajtására. A Bizottság most már aláírhatja a kompromisszumos szöveget.

Ezzel azonban a mi munkánk még nem fejeződött be. Az alapkezelői-társasági útlevél sikere attól függ, képesek leszünk-e megbirkózni néhány még fennmaradó bonyolult kérdéssel, ilyen például a második szintű intézkedéseken keresztül megvalósuló kockázatkezelés. Ez a munka alkalmat ad arra is, hogy a kockázatkezelésnek a közelmúltban néhány alkalommal nyilvánvalóvá vált gyengeségeit megoldjuk.

Ezen intézkedések meghozatalánál a Bizottságra igen szigorú határidőket szabtak. Mi aggályainkat fejeztük ki e határidők betarthatóságát illetően. Időre és erőforrásokra van szükségünk ahhoz, hogy ezeket az intézkedéseket gondosan előkészíthessük, konzultálhassunk az érintettekkel, és elfogadhassuk azokat. A Bizottság arra törekszik, hogy ezt a folyamatot a lehető leggyorsabban megkezdhesse. Ahhoz, hogy időben

elkészülhessünk, szükségünk lesz valamennyi szereplő teljes körű és aktív együttműködésére, ideértve a Parlamentet is.

Ismételten szeretnék őszinte köszönetet mondani az előadónak, Wolf Klinznek, és szeretném kifejezni nagyrabecsülésemet és csodálatomat a Parlament iránt e dosszié hatékony kezeléséért. Mindhárom intézmény elégedett lehet a mindössze néhány hónap alatt elért konszenzussal. Önök megmutatták, hogy Európa képes gyorsan lépni a szabályozók hasznos javításának megvalósítása érdekében. Önöknek most erre a sikerre kell építeniük, és be kell fejezniük a végrehajtási jogszabályokkal kapcsolatos ambiciózus programot.

Végül engedjék meg, hogy e jelentés elfogadásával összefüggésben két olyan bejelentéssel zárjam felszólalásomat, amellyel a Bizottság is egyetért.

Először is, a határon átnyúló összeolvadások adóztatásának kérdését illetően a Bizottság vállalja, hogy megvizsgálja a nemzeti adózási rendszerek potenciálisan hátrányos hatását a határon átnyúló összeolvadásokra, és felhasználja eszközeit, ha a javasolt rendelkezéseket már elfogadták. A Bizottság különösen a befektetők szempontjából hátrányos adójogi következmények potenciális előfordulását vizsgálja meg.

A felügyelet kérdésében én már hangot adtam annak, hogy szükség van a felügyeleti hatóságok közötti együttműködésre. A Solvency II-ben, valamint a tőkekövetelményekről szóló irányelv módosításaiban a Bizottság – az ajánlásom alapján – már előterjesztett a felügyeleti együttműködés megerősítésére irányuló javaslatokat. Ezért számomra nem okoz nehézséget egyetérteni azzal, hogy szükség van az előrelépésre ezen a kulcsfontosságú területen. Következésképpen, a Bizottság az összes vonatkozó pénzügyi szektorra irányadó szabályozás következtettségének és koherenciájának biztosítása érdekében egyetért azzal, hogy a de Larosière-jelentés következtetései alapján megvizsgálja az ezen irányelv felügyeleti együttműködésre vonatkozó megoldásaihoz kapcsolódó rendelkezései megerősítésének a lehetőségét.

Jean-Paul Gauzès, a Jogi Bizottság véleményének szerzője. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, kérem, engedjék meg nekem, hogy először is tisztelegjek az előadónk, Wolf Klinz által végzett figyelemreméltó munka előtt, mert sikerült neki széles körű egyetértést kialakítania a Gazdasági és Pénzügyi Bizottságban, és teljes mértékben megfelelő kompromisszumot elérni az elnökséggel.

A Jogi Bizottság, amikor a véleményét kérték, ismertette nézeteit, és ezeket figyelembe vették. Az eredeti ÁÉKBV-irányelv az európai befektetési alapok fejlődésének kulcsa volt. 2007 júniusában az ÁÉKBV által kezelt eszközök 6000 milliárd eurót tettek ki, és az ÁÉKBV-k képviselték az Európai Unió befektetési-alap-piacának mintegy 75%-át. Az ÁÉKBV-k által biztosított belső garanciák magyarázzák a befektetők körében és Európa határain kívül egyaránt kivívott elismertségüket. A szabályozásnak azonban változnia kell ezen alapok fejlődésének előmozdítása érdekében.

A 2001-ben bevezetett változások új befektetési területeket nyitottak meg az ÁÉKBV-k számára, azonban több akadályt nem szüntettek meg. A Zöld könyv nyilvános vitához vezetett. 2005-ben ezt követte a Fehér könyv.

Ma azt üdvözölhetjük, hogy az előttünk fekvő javaslat lényeges előrelépést jelent a hatékonyság irányában. A leglényegesebb haladást az alapkezelő társaságok európai útlevelének elismerése jelenti. A javasolt rendelkezések lehetővé teszik ennek az útlevélnek a bevezetését az alapkezelő társaságok számára, miközben megfelelő védelmet biztosítanak a befektetőknek. Ez egy tökéletes útlevél, és üdvözöljük azt. A felügyeletre vonatkozó intézkedések pedig minden bizonnyal hatékonyan megszüntetik az esetleg kifejezésre juttatott valamennyi kételyt.

A javaslat lényeges technikai jellegű javításokat is lehetővé tesz, például a bejelentések, a határon átnyúló összeolvadások, valamint a *master feeder* struktúrákban az alapok összekapcsolása terén. Az így elérendő harmonizálás egyenlő versenyfeltételeket garantál majd az egész Európai Unióban, feltéve – amint előadónk is kifejtette –, hogy fiskális szinten meghozzák a torzulások elkerüléséhez szükséges intézkedéseket.

Astrid Lulling, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök, úr, biztos, úr, minden eddiginél vegyesebb érzéseket táplállok azzal az irányelvvel irányuló javaslattal szemben, amelyről a Parlament szavazni készül. Igaz, hogy az előadó – Klinz úr – sok éve dolgozik ezen, és tehetségesen tárgyalt, különösen a háromoldalú egyeztető eljárás során. Az is igaz, hogy az irányelv a belső piac működésében és a pénzügyi eszközök kollektív kezelésében néhány jelentős előrelépést tesz lehetővé, és ezeket az európai alapkezelő ágazat üdvözölte. A Tanácsban és a Parlamentben folytatott viták és tárgyalások sohasem voltak teljesen szabadok,

mivel az eredmény előre ismert volt: néhány szereplő számára fontos volt, hogy az európai alapkezelő-társasági útlevelet bármilyen áron bevezessék.

Elvben nincs mit hozzátenni ehhez; az útlevél a saját maga védelme. Szükséges azonban biztosítani, hogy az alapkezelő társaságok útlevelének bevezetését a szükséges garanciák kísérjék, különös tekintettel az alapok felügyeletére, mivel az a funkcióknak a határokon túli szétválasztásához vezet. Sajnálattal jegyzem meg, hogy a megvalósult rendszer nemcsak bonyolult, hanem eltérő módon értelmezhető is. Fennáll az a veszély, hogy hamarosan olyan gyakorlati nehézségek merülnek fel, amelyek hátrányosan érintik az európai alapkezelő ágazat exportját, különösen a harmadik országokba irányuló exportot.

Tudomásul vettem, hogy álláspontommal kisebbségben maradtam, de emiatt nem érzem magam rosszul. Normális időkben azt mondanám, hogy csak a gyakorlat alapján lehet végleges következtetéseket levonni a kérdésről, és annak alapján dönthet el, hogy kinek van igaza. Vajon azoknak van igaza, akik bíznak a piaci szereplők alkalmazkodási képességében, vagy azoknak, akik egy prudensebb megközelítéshez ragaszkodnak? Én nem zárom ki a siker lehetőségét, de ez nincs garantálva. A legutóbbi hírekre tekintettel, különösen, ami a Madoff-botrányt és annak a kollektív befektetési vállalkozásokra gyakorolt hatásait illeti, nem valószínű, hogy nyugodtak lehetnénk.

Kételyeim aggodalomra adnak okot. Ma már tudjuk, hogy az alapkezelő ágazatot sem kíméli a pénzügyi válság. Lehetséges, hogy alapvető kérdéseket kell feltenni. Ebben a mély válságban egy olyan választás, amely csökkenti az érintettek felelősségét, vagy a felügyelő hatóságok közötti tökéletes együttműködést feltételez, vagy valóban hibákhoz vezethet.

Azt mondom, amit gondolok: ez az irányelv egy másik korból származik, a válság előtti korból. Egyfajta nemtörődomség nyomai látszanak rajta. Tény, hogy a pénzügyi rendszernek tartós és alapvető bizalmi válságot kell megtapasztalnia, és struktúrájának nagy részét újra kell gondolni. Ne felejtjük el, a pénzpiaci alapok elsődleges kötelessége, hogy a kockázatok diverzifikálásával és szigorú szabályok létrehozásával a befektetőket védje. Ha ezt a szöveget a jelenlegi állapotában a nélkül szavazzuk meg, hogy valójában tudnánk, merre megyünk, azt a látszatot keltjük, mintha semmi sem történt volna. A valóságtól való ilyen elrugaszkodás semmi jóra nem vezet, így én annak ellenére is tartózkodni fogok, hogy aláírtam a Tanáccsal elért kompromisszumos módosításokat. Az elfogadott javítások számomra – a körülményekre tekintettel – kevésbé fontosnak tűnnek az éppen fölvetett elvi kérdésekhez képest.

Donata Gottardi, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Most fogunk szavazni az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra vonatkozó új irányelvről. Ez az irányelv igen fontos volt a múltban, és az lesz a jövőben is.

Az első irányelv óta, amely közel negyedszázados, a dolgok olyan gyorsan változtak, hogy most már – amint a cím is mutatja – szükségessé vált a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolása, és radikális felülvizsgálatot kell kérnünk, hogy figyelembe vehessük az új igényeket, amelyeket szerintem a nagyobb likviditás és a mobilitás, valamint a fokozottabb felügyelet és ellenőrzés szempontjaira figyelemmel kell vizsgálnunk.

A Gazdasági és Monetáris Bizottságban a munka a kiváló együttműködés szellemében folyt, ami az előadó – akinek nem tudok eléggé köszönetet mondani – és a Tanács kedvező hozzáállásának tulajdonítható, talán azért, mert felfogtuk, hogy olyan területet érintünk, amely szorosan kapcsolódik a pénzügyi válsághoz, és sürgős szükség van arra, hogy időben is megfelelő válaszokat találjunk. Azt hiszem, ebben a fázisban fontos, hogy összegezzük azt a néhány pontot, amivel kapcsolatban egyetértésre és reményeink szerint jó következtetésekre jutottunk. Ez áll az alapkezelő társaságokra, különösen az alkalmazandó jog azonosítását illetően – ez annak a tagállamnak a joga, ahol az alap működik, illetve ahol az alapkezelő társaságot alapították –, ami azt szolgálja, hogy egyértelműbb, biztonságosabb és hatékonyabb felügyeleti rendszer irányában mozdulhatunk el. Ugyanez áll azokra a második szintű intézkedésekre vonatkozó megállapodásra, amelynek kapcsán a Bizottságtól azt kértük, hogy legkésőbb 2010 júliusáig fogadja el.

Ez vonatkozik arra a megállapodásra is, amely az alapkezelő társaságot teszi felelőssé az eljárásokért, mechanizmusokért és kapcsolattartó nevekért, hogy tegyék lehetővé a fogyasztók és befektetők számára konkrét információ megszerzését, nem utolsósorban akkor, amikor panasszal kívánnak élni, ha az alapkezelő társaság székhelye nem az adott tagállamban van. Kedvező fényben kellene látnunk a felügyeleti hatóságok közötti együttműködés további erősítésének lehetőségét a tagállamok illetékes hatóságai közötti, az ÁÉKBV-kra és az alapkezelő társaságokra vonatkozó bilaterális és multilaterális megállapodások révén, és így kellene tekintenünk az összeolvadásra és a *master feeder* struktúrákra vonatkozó megállapodásra is, amely lehetővé teszi a teljes belső piacon való működést. Vannak még véleményeltérések közöttünk a bejelentési eljárás

időzítésével kapcsolatban, mert azt szerettük volna, és még mindig azt szeretnénk, ha ez hosszabb és alkalmasabb lenne, amint azt a Tanács lefektette.

Végül szeretném megemlíteni a tájékoztatóval kapcsolatos előrelépést, ami a fogyasztóvédelmet szolgáló legfontosabb befektetői információ, megjegyezve, hogy ebben az esetben is szerettük volna, ha a tájékoztató kisméretű papíralapú változatát automatikusan terjesztenék, és nem csak kérésre adnák át. Befejezésképpen, úgy érzem, széles körű megállapodásnak kell születnie ahhoz, hogy ezt a dossziét az első olvasatban lezárjuk.

Olle Schmidt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, biztos úr, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok kollégámnak, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport tagjának, Klinz úrnak a kiváló munkáért. Az olyan viharos időkben, mint amilyen ez az ősz volt, az előadó sikeresen ért el ésszerű kompromisszumot, amint már hallottuk. Ezeket a kérdéseket még a pénzügyi válság nélkül is nehéz kezelni. Ezt nagyon jól tudom, mert 2001-ben én voltam felelőse az ÁÉKBV irányításáért.

Az ÁÉKBV-alapok célja az, hogy nemcsak jobb és nagyobb alapkezelő piacot hozzanak létre, hanem az is, hogy az nyitott és fogyasztóbarát piac legyen. Nagyjából ez történt meg. 2001-ben sok akadályt megszüntettünk. Szeretnék mindenkit emlékeztetni arra, hogy akkor sem volt ez könnyű. Az még a Lámfalussy-folyamat előtt történt. Néhány akadály azonban még mindig megmaradt, és ezekkel az akadályokkal foglalkozunk most. Javulás következik be a marketing területén. A befektetők fokozottabb védelmet élveznek majd. Az alapok összeolvadása és a *master feeder* struktúrák lehetségessé válnak, valamint a felügyelő hatóságok közötti együttműködés megerősödik, amit a biztos is említett.

Az alapkezelő-társasági útlevélre vonatkozó szabályozás érzékeny kérdés. Ezzel kapcsolatban már hallottunk megjegyzéseket. Ismerjük az eltérő véleményeket. Én azonban úgy gondolom, hogy a jelenlegi javaslat jó. A verseny és a nyitottság mindig hasznos egy jól szervezett piacon.

Egy másik fontos kérdés a legfontosabb befektetői információ, ami az egyszerűsített tájékoztató helyébe lép. Egyensúlyt kell elérni a releváns tájékoztatás és a hatékonyság között. A túl sok információ nem jó, de a túl kevés sem az. A nyelv kérdése is természetesen érzékeny kérdés, de úgy vélem, kell lennie kellő bátorságnak ahhoz, hogy ezt a kérdést megoldjuk, ha komolyabb előrehaladást akarunk elérni a határon átnyúló kereskedelemben. Ezen a területen is ésszerű egyensúlyra van szükség.

Amint az már az ősszel nyilvánvalóvá vált, Európának hatékonyan működő pénzpiacra van szüksége. Az ÁÉKBV-k megnyitották az utat, és Európán kívül is sikeres és megbecsült védjeggyé váltak. Óvjuk ezt a fejlődést, amint ez a javaslat is teszi.

Eoin Ryan, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, azzal kívánom kezdeni, hogy gratulálok az előadónak, Klinz úrnak a kiváló jelentéshez. Igen keményen dolgozott, hogy megszerezze a kölcsönös kompromisszumot, és ehhez gratulálok neki.

Amikor az ÁÉKBV-irányelv hatályba lép, a nehézkes bürokrácia visszaszorítását és a szükségtelen költségek csökkentését szolgálja majd.

A kompromisszumra törekvő tárgyalások során elismerték egyes tagállamok bizonyos konkrét aggodalmait, és ezzel lehetővé vált egy erős és széles körű támogatást élvező javaslat megteremtése. Úgy vélem, az nemcsak a fogyasztókat védi, hanem jó a befektetők számára is. Amint néhány felszólaló már elmondta, a nyitott piac jó dolog, és mindannyiunk számára igen hasznos lehet, ha azt jól szabályozzák.

Az ÁÉKBV felülvizsgálat ismételt felismerése annak a ténynek, hogy a mára nagy mértékben integrált pénzpiacok miatt – a globális pénzügyi szolgáltató ipar hatékony szabályozása és működése érdekében – közös szabályokra és szabványokra van szükség. Ezt nemcsak Európában, hanem szerte a világon is elismerik amint példátlan pénzügyi válságon megyünk keresztül. Igen fontos, hogy globális szinten is együttműködjünk, hogy a problémákra megoldást találhassunk.

Hadd tegyem hozzá, a mai nap nagy alkalom: ma ünnepeljük az euró bevezetésének tízedik évfordulóját, ami önmagában mutatja a gazdasági együttműködés fontosságát. Szerencsés, hogy saját hazám, Írország az eurózóna tagja, mivel az euró Írország és más országok számára is a stabilitás forrását jelentette a soha nem látott piaci zavarok és a jelenlegi globális recesszió közepette. Ha Írország nem lenne az eurózóna tagja, valószínűleg Izlandhoz hasonló szerencsétlen helyzetbe kerültünk volna – de nem ez a helyzet.

Szeretném emlékeztetni e Ház néhány ír képviselőjét – a Sinn Féint különösen –, hogy amennyiben az ő akaratuk érvényesült volna, ma nem lennénk az eurózónában. Akkor ezt hátrafelé tett lépésként írták le.

Írország most nem lenne a monetáris unió tagja, és az ír gazdaság helyzete éppen olyan rossz lenne, mint Izlandé.

Szeretném emlékeztetni azokat, akik az európai projekt ellenzői voltak Írországban, hogy szerte a világon sok ország arra használja fel a Lisszaboni Szerződés ír elutasítását, illetve az ennek lehetséges vagy érzékelt hatásai miatti zavart, hogy új szerződéseket szerezzenek meg Írország kárára. Gazdasági szempontból Írországnak az európai döntéshozatal középpontjában kell maradnia, ahol hagyományosan voltunk, és ahol vállalkozásaink Írországot kívánják és akarják látni.

John Purvis (PPE-DE). - Elnök úr, a pénzügyi szolgáltatási ágazatot jelenleg körülvevő szabályozás vitáival és a túlszabályozás felé rohanás meggondolatlan sürgetésével együtt ez a javaslat a józan ész és az ágazat helyénvaló és megfontolt szabályozásának üdvözlendő példája. Klinz úr és a Bizottság jó munkát végzett, és én boldogan támogatom ezt a jelentést és a javasolt felülvizsgálatot.

Az ÁÉKBV az európai – és igen, a skót – befektetéskezelő ágazat létfontosságú része. Ezek a takarékoskodók és a befektetők számára nemcsak Európában, hanem az egész világon is a megtakarítások létfontosságú eszközét jelentik. Ennek követése minden bizonnyal elegendő dicséret, hiszen még az Egyesült Államokban is az ÁÉKBV a kívánatosnak tekintett modell. Klinz úr sokat átvett abból, amit én létfontosságúnak tartok, például a diverzifikálást az új befektetési termékek és technikák felé, együtt a józan ész követelte ésszerű biztonsággal. A legfontosabb az, hogy nagyobb méretgazdaságosságot kell elérnünk Európában. Az ÁÉKBV-ink közül sok túlságosan kicsi, és túlságosan sok van belőlük, így elő kell mozdítanunk az egyesüléseket. Személy szerint én továbbmentem volna, lehetővé téve, hogy az eltérő befektetési célokkal rendelkező ÁÉKBV-k könnyebben egyesülhessenek, feltéve, hogy a befektetők kellő védelemben részesülnek, és az ilyen változtatásokról tájékoztatják őket.

Harmadszor, az alapkezelő-társasági útlevél létfontosságú új rendelkezés, ami a méretgazdaságosság fokozottabb kihasználását, a nagyobb hatékonyságot és a bürokrácia visszaszorítását teszi lehetővé. Ez csak szolgálja a befektetők érdekeit. Ezért a felülvizsgálat hasznos lesz az ágazat számára, de ami még ennél is fontosabb, jó lesz a befektetők és a takarékoskodók számára nemcsak Európában, hanem az egész világon is. Én nagy örömmel támogatom Klinz úr jelentését és az ÁÉKBV-felülvizsgálatot.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök úr, Klinz, úr, köszönet a munkájáért, az elkötelezettségéért és a tárgyalási készségéért. Az ÁÉKBV bizonyos értelemben az európai pénzügyi piacok védjegye; jó exportterméknek bizonyult. Azonban vannak egyensúlytalanságok az Európai Unióban, mivel ez egy olyan terület, ahol vannak termelő országok és fogyasztó országok, és ehhez kapcsolódóan eltérő stratégiák léteznek.

Ezen irányelv felülvizsgálatának egyik célja, hogy e feltételek mellett az ÁÉKBV-k olyan belső piacát megteremtjük meg, amely valóban működik. Ebben a fázisban négy kérdés merül fel: az első – ami már előkerült ebben a vitában – nyilvánvalóan az alapkezelő-társasági útlevél, és én hallottam a biztost arról beszélni, hogy tart attól: az útlevelet esetleg rosszul készítik elő. McCreevy úr, akarat kell ahhoz, hogy előkészítsük, de néha olyan érzésem volt, mintha a biztos úr nem nagyon akarná ezt elérni. Örülök ezért, hogy az Európai Parlament és a Tanács kezdeményezésére elindultak a tárgyalások annak érdekében, hogy amikor az ÁÉKBV-irányelvet felülvizsgáljuk, olyan valós alapkezelő-társasági útlevelet fogadjunk el, amely lehetővé teszi az Európai Unió belső piaca számára, hogy normális feltételek mellett működhessen.

A második észrevétel a visszatartás kérdéséhez kapcsolódik. Ha, amennyiben a tőkekövetelményekről szóló irányelv felülvizsgálata során előírjuk a bankok számára, hogy az általuk kihelyezett értékpapírok 5%-át tartsák portfóliójukban, hasonló feltételek mellett szükség lesz az ÁÉKBV-k terén is a visszatartási kötelezettségek összehangolása is, mert ugyanazoknak a kockázatoknak ugyanolyan szabályokhoz kell vezetnünk.

Harmadik észrevételem a felügyelet kérdéséhez kapcsolódik. Nem hiszem, hogy itt bárki kétségbe vonná arra irányuló elköltött szándékunkat, hogy a felügyelet terén jobb feltételeket kívánunk. Barroso elnök úr kezdeményezésére mindannyian a Jacques de Larosière által vezetett munkacsoport eredményeit várjuk. Úgy vélem, a tét olyan nagy, hogy már nem várhatunk sokkal tovább arra, hogy e munkacsoport eredményeit hasznosítsuk. Ennek hatása lesz a felügyelet megszervezésének feltételeire az érintettek, azaz az ÁÉKBV-k termelői és fogyasztói között. Ezen a területen szükségünk van a felügyelet kérdéseinek meghatározására.

Végezetül, utolsó észrevételem az adózási rendszerekhez kapcsolódik. Az előadó már említette ezt, és a biztos úr is kötelezettséget vállalt. Az adórendszerek kérdése mögött rejtett protekcionizmus húzódik meg, amit el kell utasítanunk, és amin túl kívánunk lépni. Ehhez a Bizottságnak kezdeményeznie kell, hogy az adórendszerek protekcionizmustól mentesen tegyék lehetővé az ÁÉKBV termékek valóban szabad mozgását.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Én is szeretném kiemelni előadónk kiváló munkáját és azt, hogy képes volt megfelelő kompromisszumot találni. A felszólalók némelyikéhez hasonlóan azonban nekem is vannak kétségeim. Ezek a kétségek arra a rendelkezésre vonatkoznak, amely szerint az EU tagállamainak – amint a dokumentum meghatározza – a befektetési vállalkozásokhoz kapcsolódó valamennyi iratot a „nemzetközi pénzügyi szférában szokásos nyelven”, azaz angolul kell elkészíteniük.

Én amellet szövegeztam fel, hogy teremtsünk lehetőséget a vállalkozásoknak a költségek csökkentésére, amit nem kellene részletesen szabályozni, de az egyenlő alaphelyzetűeknek, ebben az esetben az angolul beszélőknek nem kellene elsőbbséget és versenyelőnyt adni. A jogbizonytalanságot is kerülnünk kellene.

Hogyan védhetné meg a fogyasztó a jogait, ha a dokumentum megteremti a pénzügyi vállalkozás felelőssége bizonytalan értelmezésének előfeltételeit? Én amellet vagyok, hogy egyértelműen határozzuk meg a pénzügyi vállalkozás felelősségét és azokat a versenyfeltételeket, amelyeket a befektetési vállalkozás követ.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Véleményem szerint a Parlament munkájában prioritást kell adni az ÁÉKBV-k működési mechanizmusai hatékonysága javításának. Az európai alapkezelő ágazatban a hasznok és a verseny növeléséhez korlátozni kell a befektetőknel felmerülő költségeket, ugyanakkor azonban ugyanolyan magas szintű védelmet kell biztosítani a számukra. Egyetértek az előadóval, hogy a jelenlegi tájékoztató helyébe a befektetők számára kulcsfontosságú információt tartalmazó szabad dokumentumnak kell lépnie.

Nagyon fontos az is, hogy dolgozzunk tovább az irányelvek az alapok összeolvadása adóztatásának területén, az adózási akadályok megszüntetése érdekében. Továbbá, az előadóhoz hasonlóan én is azon az állásponton vagyok, hogy az alapkezelő-társasági útlevél gyakorlati használata – amelynek célja az alapkezelő társaságok feljogosítása arra, hogy az EU egész területén kínálhassanak csoportos portfóliókezelési szolgáltatásokat – hozzájárulna az igazi közös piac létrehozásához az alapkezelő ágazatban.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ismételtelen szeretném kifejezni nagyrabecsülésem és csodálatomat azért, hogy a Parlament ilyen hatékonyan kezelte ezt a dossziét. Ez egy figyelemre méltóan gyors konszenzus eredménye.

Amint már említették, ez nem a történet vége – még sokat kell tenni a 2. szinthez kapcsolatban. A tagállamoknak is lesz feladatuk az új szabályok átültetésével – az 1. és 2. szinten –, mégpedig 2011 nyaráig. Létre kell hozni a nemzeti felügyeleti hatóságok közötti együttműködési megállapodásokat. Ezek a megállapodások az alapkezelő-társasági útlevél jó működésének a kulcsát jelentik.

Biztosíthatom önöket, hogy a Bizottság mindent megtett a haladás elősegítése érdekében, hogy ezek az igencsak szükséges változtatások működni kezdjenek az EU alapkezelő ágazatában.

Wolf Klinz, előadó. – (DE) Elnök úr, először is egyetértek a biztos úrral abban, hogy ez még valóban nem a történet vége. Hozzá kell kezdenünk a végrehajtáshoz, és ez az egyik indoka annak, amiért ilyen viszonylag szűk határidőket szabtuk a Parlament és a Tanács számára, mert biztosítani kívántuk, hogy ne kelljen túl sokáig várnunk a végrehajtásra. Tartanunk kell ezt az ütemet, mert látható, hogy piacok rohamtempóban változnak, és ha folyamatosan hátul kullogunk, nem vagy csak részben tudjuk elérni céljainkat.

A mai vita megmutatta, hogy a pártokon átvélő széles egyetértés eredményeként itt kompromisszumra jutottunk. Elismerem, hogy Lulling asszony kissé másképpen látja a dolgokat, de én meglehetősen bizakodó vagyok abban, hogy a jövő megmutatja: az az aggodalma, hogy a luxembourgi pénzügyi központ, mint Európa egyik befektetési alap-központja, károkat szenvedhet el, alaptalannak bizonyul majd, sőt, ezzel éppen ellentétben, ez az új ÁÉKBV-irányelv még ennek a pénzügyi központnak is esélyt kínál.

Berès asszonynak teljes mértékben igaza van, végső soron arról van szó, hogy hozzuk létre a befektetési alap-kezelő ágazat tényleges belső piacát. Ez az ágazat a példája annak, hogy bár gyakran beszélünk a belső piacról, sok esetben még nincs ilyen. Ez a döntő kérdés. Senki sem vitatja, hogy ez az együttműködés teljesen új és igen ambiciózus szintjéhez vezet a felügyeleti hatóságok között is, de ezzel egyébként is meg kell birkoznunk. A felügyeleti hatóságoknak más területeken is szorosabban, bizalomteljesebben és konstruktívabban kell együttműködniük, mint korábban. Ha az ÁÉKBV-irányelv gyengéd nyomást gyakorol, hogy ez megtörténjen, akkor csak azt mondhatom: annál jobb.

A biztos úr által említett 2. szintű intézkedések számosak lehetnek, és azokkal rövid időn belül kell megbirkózni. Ez igaz, de mindannyiunknak érdeke fűződik ahhoz, hogy ez meg is történjen.

Ezzel azonban még történt semmi. Magának az ágazatnak is el kell készítenie egyik-másik házi feladatát. A Bizottság és a Parlamentben mi is tudatosan döntöttünk úgy, hogy nem vetjük fel az alapkezelés kérdését, mert azzal a feltételezéssel élünk, hogy az ágazat megtartja ígéretét, és ezt az ügyet jogszabályi kényszer nélkül maga intézi el. Már igen hosszú ideje dolgoznak rajta, de még mindig nem tudnak semmi konkrétumot felmutatni. Remélem, hogy az ágazat hamarosan letesz valamit az asztalra, különben nem lesz más választásunk, mint hogy a közeljövőben további intézkedéseket hozzunk.

Zárásképpen szeretnék köszönetet mondani nemcsak a Bizottságnak, hanem mindenekelőtt a Tanácsnak az együttműködésért és az aktív támogatásért. Ugyancsak hálás vagyok a többi képviselőcsoport valamennyi képviselőjének, különösen Berès asszonynak, Gottardi asszonynak, Gauzès úrnak és Lulling asszonynak is, aki – amint ma ismét megmutatta – harciasan képviselte érdekeit, de ahol kompromisszumra jutottunk, hajlandó volt osztozni benne. Nagyon szépen köszönöm.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra rövidesen sor kerül.

(Az ülést 9.40-kor felfüggesztik és 10.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

5. Ünnepi ülés és vita - az euró tízedik születésnapja

Elnök. – A következő napirendi pont az ünnepi ülés és vita az euró 10. születésnapjáról.

(Film)

Juncker úr, Giscard d'Estaing úr, Trichet úr, Almunia úr, Berès asszony, hölgyeim és uraim!

2009. január 1-jén volt valutánk, az euró 10. születésnapja. Ma itt az Európai Parlamentben az Európai Unió eddigi egyik legfontosabb és történelmi határozatát ünnepeljük. A gazdaságilag egyre szorosabban összetartozó Európai Unióban az euró létrehozása a közös piac megerősítésének és a belső piacon folytatott kereskedelem egyszerűsítésének logikus fejlemény volt; mégis amikor tíz évvel ezelőtt 11 szuverén állam valutája helyébe egyetlen valuta lépett, igen sok kétség volt afelől, hogy a tervezett egységes valuta valóban sikeres lesz-e. Bevezetése bátorságot és határozottságot igényelt.

Tíz év elteltével nemcsak azt látjuk, hogy az euróban éppen úgy megbíznak, mint az euróövezetben korábban használt valutákban, hanem azt is, hogy a közös pénz kétségtelenül jelentős előnyökkel járt az Európai Unió népei és vállalkozásai számára.

Az eurózóna a makrogazdasági stabilitás kősziklájává vált. Az eurózóna gazdaságának méretére és arra a tényre tekintettel, hogy kereskedelmének nagyobb része az unión belül folyik, az eurózónáról bebizonyosodott, hogy sokkal inkább képes ellenállni a gazdasági sokkokkal szemben, mint amennyire a tagállamok korábban képesek voltak erre.

A globális pénzügyi válság elmúlt hónapjaiban az euró fontos stabilizáló tényezőnek bizonyult: az egységes valuta megvédett bennünket az 1930-as évek óta bekövetkezett legsúlyosabb pénzügyi válság legrosszabb hatásaitól.

A stabilizáló tényezőként működő Európai Központi Bank és a központi bankok európai rendszere nélkül az Európai Unió helyzete tavaly ősszel számottevően rosszabb lett volna.

Nézzenek csak Írországra, egy olyan országra, amelyet különösen súlyosan érintett a pénzügyi válság: a monetáris unióban való tagsága megvédte a még nagyobb arányú válságtól.

A monetáris unió remélhetően visszafordíthatatlan lépést jelent a mélyebb gazdasági és politikai integráció felé; ez a „közös célú Unió” részeként való létet jelenti. Mint egy család, az eurózóna valamennyi tagja beszél a másikkal, és a valamennyiük számára haszonnal kecsegtető legjobb megközelítést fogadják el.

Az euró létrehozása azonban nem csak gazdasági és pénzügyi hatásokkal járó döntés volt; ez igen egyértelmű jelzést is adott arra, hogy az Európai Unió olyan helyzetben van, hogy képes nagy horderejű döntéseket hozni a közös virágzó jövő felépítése érdekében.

Ma az eurózóna számos polgára szemében az egységes valuta egyike az európai integráció legkedvezőbb eredményeinek. Annak biztosítása érdekében, hogy ez a jövőben is így legyen, szigorúan őriznünk kell a közös valuta stabilitását: csak így lehet biztosítani, hogy az euró a jövőben is stabilizáló tényező és szilárd pont legyen ebben a viharos világban.

Mára az Európai Unió tagállamainak több mint fele bevezette az eurót. Néhány nappal ezelőtt üdvözlöttük Szlovákiát az eurózóna 16. tagjaként, és bizonyos vagyok benne, hogy mire az euró következő nagy születésnapját ünnepeljük, a zónának még több tagja lesz. Az Európai Unió valamennyi tagállama számára célként kell kitűzni, hogy a stabilitási kritériumok alapján végül csatlakozzon az egységes valutánkhoz.

Meg vagyok győződve arról, hogy ez a fokozatos bővítés segít az egész euróövezet megerősítésében, és egyben a közös, békés európai jövő szimbóluma is, különösen az Európai Unió fiataljai számára.

Franciaország korábbi elnöke, Valéry Giscard d'Estaing is itt van velünk ma, és üdvözljük őt. A korábbi német kancellárral, Helmut Schmidttel, a korábbi luxemburgi miniszterelnökkel, Pierre Wernerrel és másokkal együtt ő egyike az egységes valuta építőmestereinek. Nagyon meleg üdvözlöt önnek, Giscard d'Estaing úr!

(Taps)

Egyetértek Helmut Kohllal, aki François Mitterrand-nal és Jacques Delors-ral és másokkal együtt – éppen most láttuk Jacques Santert a filmen – hozzájárult az euró végleges bevezetéséhez, amikor azt mondta 1998-ban, hogy „...egy valuta persze csak egy fizetőeszköz. De egy valuta sokkal több, mint egy fizetőeszköz. Annak köze van a kulturális identitáshoz, és egyben a politikai stabilitás mércéje is... Képzeli el, micsoda fantasztikus eredmény az, hogy az Európai Unióban... az összes intelligenciánkkal, kreativitásunkkal és színes sokféleségünkkel és az összes nehézség ellenére is... polgáraink millióinak egyetlen valutája lesz.”

Az Európai Parlament nevében szeretnék őszinte köszönetet mondani az euró valamennyi építőmesterének, mindazoknak, akik előkészítették a közös valuta útját, különösen az Európai Központi Banknak és jelenlegi elnökének, Jean-Claude Trichet-nek és a sajnálatosan elhunyt elődjének, Willem Duisenbergnek történelmi eredményükért. Az Európai Központi Bank fontosságát egyszerűen nem lehet eléggé hangsúlyozni.

(Taps)

Köszönetet kell mondanunk különösen Alexandre Lamfalussy-nak, az Európai Monetáris Intézet elnökének, akivel tegnap este találkoztunk, és aki most egy szűk körű megbeszélésen vesz részt.

Az Európai Parlamentnek és az ilyen ügyekért felelős bizottságának, a Gazdasági és Monetáris Bizottságnak, amelynek az elnöke akkor Karl von Wogau volt, majd őt Christa Randzio-Plath követte, hajtóerőként szintén megvolt a maga szerepe e történelmi projektben, ami az évek során a valutakívótól az egységes valuta létrehozásáig vezetett. Ugyanez vonatkozik a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság jelenlegi alakjára, amelynek elnöke Pervenche Berès, akinek hálásak vagyunk ezen ünnepség gondolatáért.

Az euró 10 évvel ezelőtti bevezetése óta az Európai Központi Bank és az Euróacsoport egyre szorosabb kapcsolatot tartott fenn az Európai Parlamenttel. Szeretnék köszönetet mondani a két intézmény elnökének, Juncker úrnak, mint az Euróacsoport elnökének, és az Európai Központi Bank elnökének, Trichet úrnak az Európai Parlamenttel folytatott kiváló együttműködésükért.

A tizedik születésnap alkalmából még sok sikeres évet kívánunk egységes valutánknak, az eurónak, és fényes közös jövőt az európai kontinens számára.

Jean-Claude Trichet, az Európai Központi Bank elnöke. – (FR) Elnök úr, Giscard d'Estaing úr, Juncker úr, hölgyeim és uraim, rendkívüli megtiszteltetés és nagy öröm, hogy részt vehetek ezen az ünnepi ülésen, ahol az euróról, mint Európa egyik legfontosabb vívmányáról emlékezünk meg.

Jean Monnet, Európa alapító atyja egyszer azt mondta: „Amikor egy gondolat illeszkedik a kor szükségleteihez, az már nem azoké az embereké, akik kitalálták, és erősebb, mint azok, akik ellenőrzésük alatt tartják,” és hozzátette, „nincsenek idő előtti gondolatok, alkalmas pillanatok vannak, és tudnunk kell, hogy ezeket ki kell várni.”

Évtizedeken át az egységes európai valuta csak kevesek által osztott gondolat volt. Sokkal többen gondolták azt, hogy sohasem válik valósággá, vagy, hogy bukásra van ítélve. Ma az egységes valuta európai polgártársaink közül 329 millió ember számára maga a valóság. Egy napon az euró létrehozását döntő lépésnek fogják tekinteni az Európa népeinek egyre szorosabb uniójához vezető hosszú úton.

Nem kerülhetem meg, gondolnom kell alapító atyáinkra – Robert Schumanra, Walter Hallsteinre, Alcide de Gasperi-re, Pierre Wernerre, Sicco Mansholt-ra és Paul-Henri Spaakra – akik, amint néhány perccel ezelőtt láthattuk, azok a látnokok voltak, akiknek az Európai Uniót köszönhetjük.

Emlékszem az államférfiakra, az állam- és kormányfőkre, akik határozott, meggyőződéssel teli és bátor európaiak voltak, akiket ma Valéry Giscard d'Estaing képvisel. Nélkülük nem lett volna euró.

Az euró bevezetése óta polgártársaink az árstabilitás olyan szintjét ismerték meg, amelyet az eurózónában kevesen értek el korábban. Ez az árstabilitás előnyös valamennyi európai polgár számára. Védi a jövedelmeket és a megtakarításokat, segít a finanszírozás költségeinek csökkentésében, ösztönzi a beruházásokat, a munkahelyteremtést és a közép- és hosszú távú prosperitást. Az egységes valuta a dinamizmus hajtóereje az európai gazdaságban. Növelte az árak átláthatóságát, erősítette a kereskedelmet, előmozdította a gazdasági és a pénzügyi integrációt.

az Európai Központi Bank elnöke. – (DE) Az elmúlt néhány hónap az euró egy másik előnyének bizonyítéka volt. A pénzügyi válság rámutatott, hogy viharos időkben jobb egy nagy és biztonságos hajóban, mint egy kis csónakban ülni. Vajon képesek lettünk volna-e olyan gyorsan, olyan határozottan és olyan következetesen cselekedni itt Európában anélkül, hogy a közös valuta összekötne bennünket? Vajon olyan helyzetben lettünk volna-e, hogy megvédhetjük az egyes nemzeti valutáinkat a pénzügyi válság hatásaitól? Büszkék lehetünk arra, ahogyan Európa parlamentjei, kormányai és központi bankjai reagáltak. Együttesen megmutattuk, hogy Európa még nehéz körülmények között is képes a döntéshozatalra.

(Taps)

az Európai Központi Bank elnöke. – Az euró történelmi sikerét nemcsak a látnok vezetők határozottságának és kitartásának köszönhetjük – és én megemlítem őket –, hanem az európai intézmények közötti hatékony összjátéknak is.

Az Európai Parlament az úttörő fázisban meghatározó szerepet játszott. A Parlament volt az első olyan európai intézmény, amely még 1962-ben javaslatokat tett az egységes valutára. Az elmúlt tíz évben – az EKB létrehozása óta – intézményeink igen szoros és gyümölcsöző párbeszédet tartottak fenn. E párbeszéd során az EKB igazgatótanácsának tagjait a Parlament és az elnök által említett bizottságok több mint 50 alkalommal hallgatták meg. A Parlament és az EKB közötti párbeszéd igen fontos az elszámoltathatóság szempontjából, lehetővé téve az EKB-nak, hogy a határozatait és az intézkedéseit illetően felvilágosítással szolgáljon a közvéleménynek az ő választott képviselőin keresztül.

Létezésének első három évében az eurónak három nagy próbatétellel kellett szembesülnie: egy szilárd és hiteles központi bank létrehozásával, egy stabil, új valuta létrehozásával és a bizalom felkeltésével. Ezeknek a kihívásoknak sikerrel feleltünk meg, és az euró mára határozottan elfogadottá vált. Ez az ünneplés ideje, és amint mondtam, ez engem nagyon megindított. De nem ez az önelégültség ideje. A jelenlegi kihívások nyomasztóak, és új kihívások is vannak. Az EMU tartós sikere attól függ, hogy mit teszünk ezekkel a kihívásokkal kapcsolatban.

Ezek közül hármat szeretnék megemlíteni.

Először is, a pénzügyi válság. A válság felszínre hozta a globális pénzügyi rendszer alapvető gyengeségeit. Igen aktív szerepet játszunk az e gyengeségek megoldására és a szabályozási, illetve az intézményi keretek áttervezésére irányuló globális erőfeszítésekben.

Másodszor, a monetáris unió. Az egységes valuta megbízhatósága két pilléren nyugszik: az árstabilitásra irányuló monetáris politikán és a szilárd gazdaságpolitikákon – amelyek nagyon is az Euróacsoport védelmét szolgálják, miniszterelnök úr. A gazdasági front különös kihívásai közé tartoznak a stabilitási és növekedési paktum szilárd és hiteles végrehajtása, továbbá a folyamatos erőfeszítések, hogy gazdaságainkat termelékenyebbé és dinamikusabbá tegyünk, valamint az euróövezeten belül kerüljük el a nagy kompetitív divergenciákat.

Harmadszor, a bővítés. Amikor tíz évvel ezelőtt elkezdttük, 11 országról volt szó. Ma már 16 ország van. Ez sokat elmond történelmi erőfeszítéseinkről. A bővítés lehető legjobb módon történő kezelése inspiráló és sokat követelő kihívás mindannyiunk számára, különösen az EKB igazgatótanácsa és kormányzótanácsa számára.

Az euró történelmi siker. Ami ma a leginkább számít, az a jövővel szembeni felelősség. Új kihívások keletkeztek. Ha ezekkel a kihívásokkal a legnagyobb tisztánlátással és elszántsággal nézünk szembe, akkor

olyan hatalmas ideák születhetnek, mint amelyekre Jean Monnet utalt, és amelyek ilyen messzire vittek minket az európai stabilitás és prosperitás útján.

Jean-Claude Juncker, az Eurócsoport elnöke. – (FR) Elnök úr, Giscard d'Estaing úr, Trichet úr, Almunia úr, hölgyeim és uraim, az elmúlt 50 évben Európa gyakran bizonyította, hogy képes nagyszerű célokat kitűzni, és a becsben tartott célok gyakorlati végrehajtásához szükséges szellemiséget és elszántságot kialakítani.

Az Európai Unió a belső piaccal és a bővítéssel együtt maga ennek a legjobb példája, más szavakkal, az Európa földrajza és történelme közötti kötelékek megújításával és a Gazdasági és Monetáris Unióval, amelynek 10. évfordulóját ünnepeljük ma.

A Gazdasági és Monetáris Unió létrehozásához és az egységes valuta bevezetéséhez vezető út hosszú volt; a Gazdasági és Monetáris Uniónak az 1970. évi Werner-jelentés adta kezdeti impulzust követően bekövetkezett genezise mutatja ezt. Hosszú genezis volt, amely a monetáris kigyón, az európai monetáris rendszeren, az ecu 1979-es bevezetésén, az 1989. évi Delors-terven, az 1992. évi Maastrichti Szerződésen és persze a dán „nem”-en és a francia „igen”-en át vezetett, amiről akkoriban azt mondták, hogy csak kicsi, anélkül, hogy felednénk az európai monetáris rendszer 1993. évi válságát. Az út nem volt mentes a nehézségektől és a sokkaktól sem.

Akkoriban mind a politika, mind a tudományok világában sokan kritizálták az egységes valutát, nem is említve a központi bankok figyelemre méltó számú szakértőit, akik úgy érezték, hogy a gazdasági és monetáris unió nem érhető el, vagy azt nem szabad elérni, és ha mindennek ellenére mégis csak létrejön, az egységes valuta – röviden szólva – gyenge és jövőtlen lenne.

Számomra fontos, hogy kihasználjam ennek az európai integráció során kulcsfontosságú eseménynek a 10. évfordulóját, hogy kifejezzem tiszteletemet azoknak a férfiaknak, akik az eurót létrehozták, például Pierre Wernernek, Helmut Kohlnek, François Mitterrand-nak, Jacques Delors-nak, Valéry Giscard d'Estaing-nak és másoknak. Ismételten szeretném dicsérni jövőbelátásukat, határozottságukat és Európa melletti hűséges elkötelezettségüket. Azok, akiket említettem és sokan mások, akik kísérték őket, el sem tudták képzelni politikai projektjük gyors sikerét. Ez év január 1-je óta 16 tagállam vesz részt a Gazdasági és Monetáris Unióban, és az euró majdnem 330 millió európai polgár valutája. Az euró vált az európai integráció leginkább megfogható jelévé. Az euró megfogható jelként szerte a világon stabilitás elismert mércéje, amely védi polgárainkat a gazdasági válság legsúlyosabb következményeitől. Tíz év elteltével elismerték, hogy az euró megkérdőjelezhetetlen sikertörténet. Most az évfordulóknak csak akkor van értékük, ha egyben hidat képeznek a jövő felé, mivel el kell ismernünk, hogy a magunknak címzett gratulációk kollektív élvezete ellenére az eurózóna kohéziókéességének és összetartozásának igazi próbája még előttünk van. A 2009-es rendkívül nehéz év lesz az eurózóna gazdasági és az európai polgárok számára, és igen sok belső és külső kihívás vár ránk.

Ami a belső ügyeinket illeti, az eurózóna kormányainak együtt kell cselekedniük a gazdasági válság hatásainak megfékezése érdekében, és investálnunk a gazdaság strukturális alapjaiba, hogy felépíthessék a krízis utáni világhoz vezető hidat. A kivételes helyzetek kivételes intézkedéseket követelnek. Nem veszíthetjük szem elől azt a tényt, hogy az euró – ez a gazdaságaink köré épített védőernyő – nem csak úgy az ölkénkbe hullott. Az eurózóna gazdaságai jobban védettek a kedvezőtlen gazdasági folyamatokkal szemben, mert az eurózónához tartozás a minőség jele, tanúsítva, hogy tagjai valóban képesek megfontolt makrogazdasági politikára és fenntartható növekedésre, valamint a polgárok prosperitását szolgáló politikák végrehajtására. Az euró által biztosított védelem ezért közvetlenül kapcsolódik a hitelességünkhöz, ami viszont az ilyen politikák végrehajtására való képességen nyugszik. Ez a hitelesség az alapja a Gazdasági és Monetáris Unió biztosította előnyöknek, és ezt fenn kell tartanunk ahhoz, hogy továbbra is hasznot húzzunk az egységes valuta előnyeiből.

A külső körülmények alapján pedig le kell vonnunk a nemzetközi pénzügyi és gazdasági válság politikai tanulságait. Közvetlen oksági kapcsolat van a jelenlegi, az Egyesült Államokból induló válság és a nagy globális egyensúlytalanságok makacs fennmaradása között. A kellő átláthatóság, felelősség és integritás pénzügyi ágazatban tapasztalt hiánya ezért a válság katalizátoraként működött. A stabilitás visszaállítása a pénzügyi és a reálgazdaságban a pénzügyi rendszer világméretű mélyreható reformját, a globális fogyasztás és globális megtakarítás sajátos elegyében a súlyos egyensúlytalanságok kiküszöbölését vonja maga után. Ez az egyensúlyteremtés az amerikai, ázsiai és európai nagy gazdaságok aktív együttműködését követeli meg. Az észrevehető előrelépés ellenére az euróról kialakult nemzetközi kép túl gyakran nagyon is széttöredezett marad, és a nemzeti érdekek túl sokszor győznek a közös érdek fölött, megakadályozva, hogy az eurózóna teljes mértékben vállalja azt a politikai felelősséget, amely megfelel gazdasági fontosságának, illetve hogy elérje a Gazdasági és Monetáris Unióból származó összes gazdasági hasznót. A Gazdasági és Monetáris Unió természetesen gazdasági projekt, de elsősorban politikai projekt. Ennek következtében ki

kell használnunk az euró második évtizedét arra, hogy a Gazdasági és Monetáris Uniót politikai testületeinek megerősítésével tökéletesítsük belsőleg és külsőleg egyaránt.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök úr, miniszterelnök úr, a bizottságok elnökei, hölgyeim és uraim, bizonyos vagyok benne, hogy csak visszhangzom e Ház nagy többségének nézeteit, amikor tíz évvel az euró bevezetése után európaiként én azt mondom: büszke vagyok az euró sikerére.

Szeretnék gratulálni a Parlamentnek ahhoz a kezdeményezéséhez, hogy itt az Európai Parlament plenáris ülésének termében Strasbourgban emlékezzen meg az egységes valuta tízedik évfordulójáról.

Kétségtelen, az euró és a Gazdasági és Monetáris Unió siker. Az elmúlt tíz évben az euró sok hasznot hozott valamennyi tagjának, és ez a mély gazdasági és pénzügyi válság közepette is így történik.

Az egy évtizedes rövid időszak alatt az erőt és a stabilitást megtestesítő euró megérdemelten jó hírnévre tett szert. Az euró a világ valutái között a második, és – a nemzetközi gazdaságban betöltött szerepének köszönhetően – bizonyos tekintetben a nemzetközi kereskedelem eszközeként és a nemzetközi pénzügyekben fizetőeszközként már most összehasonlítható a dollárral.

Mindenekelőtt azonban az euró az Európai Unió 16 országában csaknem 330 millió ember mindennapi életének részévé vált. Mindannyian a pénztárcánkban tartjuk a közös európai identitás e szimbólumát: mert az euró mellett, hogy valuta, az európai projekt egyik központi eleme, amely kézzelfogható módon emlékeztet bennünket a több mint fél évszázaddal ezelőtt megkezdődött integrációs folyamat előnyeire.

Az euró – a stabilitást célzó makrogazdasági keretnek köszönhetően – alacsony inflációt és alacsony kamatlábakat biztosított a számunkra. Az euró egyértelműen lendületet adott a tagállamok közötti kereskedelemnek és befektetéseknek. Az euró az elmúlt tíz évben az eurózónában 16 millió munkahely létrehozását segítette elő, ami háromszor annyi, mint az előző évtizedben.

Az euró ösztönözte a pénzügyi integrációt és az egységes piac fejlődését; védelmet nyújtott az eurózóna tagjainak a külső zavarok ellen; és nemcsak az európai gazdaság, hanem a globális gazdaság számára is a stabil pont volt, és az is marad.

Kétség sem férhet hozzá, a válság az euró próbaköve. Azok azonban, akik úgy vélik, hogy a Gazdasági és Monetáris Unió nem áll készen arra, hogy szembenézzen a válság következményeivel, nagyot tévednek. Éppen ellenkezőleg. Ha az egységes valuta nem létezne, a válság hátrányos hatásai sokkal súlyosabbak lettek volna.

Számos tagállam a devizaárfolyamok súlyos volatilitásával és akár a devizáik elleni spekulatív támadásokkal szembesül. Az államok adósságpapírjainak kamatkülönbözete lényegesen nagyobb lenne, mint most, és a válság fiskális ösztönzőkkel történő kezelésének lehetősége szűkebb volna.

A 2005-ben megreformált Stabilitási és Növekedési Paktum arra ösztönözte a kormányokat, hogy hozzák rendbe államháztartásukat, ami 2007-ben 25 év óta a legalacsonyabb költségvetési hiányhoz vezetett, és ez most lehetővé teszi számukra, hogy kedvezőbb helyzetben szálljanak szembe a válsággal.

A válság során az Európai Központi Bank intézkedései mindvégig nem irányultak semmi másra, mint arra, hogy megerősítsék azt a szilárd hírnevet, amit a Gazdasági és Monetáris Unió az első években kivívott magának.

Azzal, hogy az Európai Központi Bank ellentmondást nem tűrve elfogadta a szükséges intézkedéseket, és vezető szerepet vállalt az ipari országok központi bankjaival való együttműködésben, egyben útmutatóként szolgált ebben az egész időszakban, és jelentősen hozzájárult a nagy pénzügyi összeomlás megakadályozásához.

A gazdasági helyzet nem olyan, mint amelyet kívánnánk, amikor ezt az évfordulót ünnepeljük, de az események minden korábbinál inkább hangsúlyozzák a Gazdasági és Monetáris Unió előnyeit. Azoknak az országoknak a számára, amelyek még nem csatlakoztak, az eurózóna egyre vonzóbb választási lehetőségként jelenik meg, ami a múlt héten Pozsonyban is bebizonyosodott, amikor Szlovákiát az eurócsalád legújabb, 16. tagjaként üdvözlötték.

Az Európai Bizottságnak és a Parlamentnek továbbra is együtt kell működnie a tagállamokkal, az Euróacsoporttal, az Európai Központi Bankkal és a nemzetközi közösséggel ahhoz, hogy gazdaságaink újra a fenntartható növekedés pályájára kerüljenek.

E tekintetben a Bizottság azon jelentésben szereplő ajánlásai, amit mi nyújtottunk be néhány hónappal ezelőtt a Gazdasági és Monetáris Unió első tíz évéről, és amit a közelmúltban vitattak meg a Házban, éppen úgy vagy még inkább érvényesek ma, mint voltak tavaly tavasszal.

A fokozott költségvetési óvatosság, ennek kiterjesztése más makrogazdasági vonatkozásokra, a makrogazdasági politikák és a strukturális reformok közötti kapcsolat, az euró külső képe és a Gazdasági és Monetáris Unió jobb irányítása azok az alapkérdések, amelyekre az euró második évtizedét alapoznunk kell, hogy az legalább annyira sikeres legyen, mint amilyen az első évtized volt.

Elnök úr, azzal szeretném befejezni, hogy tisztelettel adózom ki az euró alapító atyáinak jövőbelátása és törekvései előtt, mert az ő képzelőerejük és elszánt tettei révén örökölhettük azt a valutát, amelyre minden európai büszke lehet. Meg kell őriznünk ennek a sikernek az alapjait.

A válság új fejezetet nyitott a globális gazdaság előtt, amelyben a Gazdasági és Monetáris Uniónak továbbra is meghatározó szerepet kell játszania a közös érdekek és valamennyi európai törekvéseinek szolgálatában.

Valéry Giscard d'Estaing, a Francia Köztársaság korábbi elnöke. – (FR) Elnök úr, Juncker úr, Trichet úr, hölgyeim és uraim, mindenki, aki részt vett az európai valuta létrehozásában, hálás önnek, elnök úr, és önöknek, hölgyeim és uraim ezért a nagyon kiváló kezdeményezésért, hogy megemlékeznek az euró születésének tizedik évfordulójáról.

Én egyike vagyok azoknak, akik jobbnak tartják elkerülni a mind gyakoribb megemlékező ceremóniákat, de a mostani indokolt, mert ez jelzi az európai integrációhoz való legnagyobb hozzájárulást az Európai Parlament 1979-ben történt megválasztása óta. Azóta bizony hosszú utat tettünk meg, és lehetséges, hogy ez a kellemes, barátságos összeövetel nem tudja visszaadni mindazt, ami történt.

Szeretném tiszteletemet kifejezni mindazoknak, akik kijelölték ezt az utat és azoknak, akik végigmentek rajta. Korai forrását a luxembourgi miniszterelnök, Pierre Werner, az ön elődje 1970-es jelentésében találjuk. Az azt követő évek monetáris válsága és a devizaárfolyamok lebegtetése volt azonban az, ami ezen a területen cselekvést váltott ki. Mindaddig, amíg rögzített devizaárfolyamok voltak, a monetáris rendszer nem borította fel a közös piac létrehozására irányuló kísérletünket. Mihelyt azonban a devizákat lebegtették, ez a probléma felütötte fejét.

A monetáris kigyó létrehozásának sikertelen kísérletei után 1975 és 1980 között a Franciaországból és Németországból kiinduló erőteljes impulzus vezetett el az észak-németországi Brémában rendezett találkozóiig, és az európai monetáris rendszer létrehozására, valamint az ecu – az euró elődje – bevezetésére irányuló határozathoz. Ez az intézkedés élvezte partnereink támogatását a Benelux-államokban és Olaszországban.

Az 1980 és 1988 közötti, csekély aktivitással jellemezhető időszak után a folyamat új lendületet kapott azzal, hogy a Tanácsban létrejött a Jacques Delors elnökölte bizottság, amelynek munkája a Maastrichti Szerződés aláírásához vezetett.

Tisztelegjünk az úttörők előtt, akik részesei voltak ennek a hosszú útnak, amint a közelmúltban ön is, elnök úr, valamint a barátom Helmut Schmidt kancellár és államtitkára, Manfred Lahnstein; Bernard Clappier, a Banque de France akkori kormányzója és Robert Schuman 1950-es nyilatkozatának társszerzője; Alexandre Lamfalussy, aki nagy, szinte egyedülálló szakértelmét adta nekünk az Európai Monetáris Unióval foglalkozó bizottság munkájához, amit Helmut Schmidttel azért hoztuk létre, hogy újraindítsuk a projektet; Jacques Delors, az Európai Bizottság elnöke, aki átvette a stafétát; és utoljára, de nem utolsósorban a Maastrichti Szerződés Helmut Kohl kancellár és François Mitterrand elnök – akiknek az elszántságát név szerint is meg kell említeni más kollégáikkal együtt – vezette tárgyalói és aláírói, akik kiváló szöveget alkottak, amelyhez valójában azóta sem nyúltak. Ma egy nagy köszönetet kell mondanunk mindannyiuknak.

A tizedik évforduló alkalmával, amelyet válság közepette ünneplünk, mit is mondhatnánk az euró mellett? Milyen szép szavakat használhatnánk évfordulós pohárköszöntőnkben? Először is, az euró sikere meghaladta a várakozásokat, és természetesen nemcsak az összes ellenző, hanem valamennyi támogató várakozását is. Mivel önök csak öt percet adtak nekem, a részletekbe nem megyek bele. 1995 és 2000 között a legkiválóbb monetáris szakértőkkel folytattam beszélgetéseket, és ők mindannyian szkeptikusak voltak az euró bevezetésének lehetősége és az euró sikere tekintetében.

Tíz év alatt az euró a világ második valutájává vált, és amint már említették, egyike a leginkább tisztelt valutáknak. Helyes kezelése védőpajzsot biztosított a válság ellen, és platformot az inflációmentes növekedéshez. Az euró léte nélkül az európai kontinenst most monetáris tornádó tépázná meg, amely elmélyítené a gazdasági válságot.

A monetáris politikától elvárjuk, hogy a valuta erejének korlátain belül kísérelje meg kordában tartani a válság nyomasztó hatását és kövesse ki az utat az inflációmentes növekedéshez való visszatéréshez, amit még nem oldunk meg, amikor a válság okozta jelentős államháztartási hiányokat és adósságszintet rendbe kell tenni. E tekintetben bizalmunkat az Európai Központi Bank vezetőibe és alkalmazottaiba helyezzük, akik a válság kezdete óta bizonyították figyelemre méltó szakértelmüket. Tiszteljük őket határozottságukért is függetlenségükért is.

Két megjegyzéssel szeretném befejni. Óvatosan kell eljárunk, és nem szabad megpróbálnunk az eurónak globális dimenziót adni, ami hízelegne ugyan hiúságunknak, de megsokszorozná a kockázatokat, amelyekkel szembesülünk. Az euró Európa valutája, és ki kell fejeznie sajátos kultúráját, előmozdítva a racionális és stabil modellt a világ más valutái között.

Végezetül, én nem hiszem, hogy a közvéleménynek túl sokáig kellene várnia arra, hogy a banki szabályozás helyreálljon az euróövezetben. Úgy tűnik, felkérhetjük az Európai Központi Bankot, hogy vigye végbe a rend helyreállításának ezt a folyamatát, és felügyelje a végrehajtást a Maastrichti Szerződés 106 cikke (5) bekezdésének megfelelően. Valóban erőteljes készletre, szakértelemre és egy döntéshozatali menetrendre van szükségünk, amit az Európai Központi Bank állíthatna össze, és amit az eurózóna minisztereinek tanács – amelynek az elnöke ön, Juncker úr – elfogadhat és végrehajthat.

Azzal fejezem be, elnök úr, hogy az euró sikere által reprezentált integráció szimbólumának kell bátorságot öntenie belénk, hogy megtegyük a különféle szerződések ajánlotta következő lépést a mindinkább egyesülő Európa létrehozásában, amit igyekszünk elérni. A bukás elkerülhetetlenségével a siker energiáját állítjuk szembe. Ezt a sikert – milyen kedves név – eurónak hívják.

(Taps)

Pervenche Berès, a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, az euró a jövőkép és a politikai akarat együttesének sikeres eredménye, nem pedig a piacé. A legjobbat demonstrálja, amit Európa elérhet, amikor mindenki egyesíti erejét.

Természetesen ezen alkalommal én is tisztelegni szeretnék és köszönetet mondani saját nevünkben, gyermekeink nevében és mindenki más nevében is az alapító atyáknak és e siker építőmestereinek: Pierre Wernernek, aki velünk van, Helmut Schmidt kancellárnak, Giscard d'Estaing elnöknek, az Európai Bizottság elnökének, Jacques Delors-nak, Helmut Kohl kancellárnak, François Mitterrand elnöknek, Alexandre Lamfalussy bárónak, Tommaso Padoa-Schioppának, Philippe Maystadt-nak és mindenki másnak is, akit nem említettem meg. Szeretnék azonban tisztelegni az ön elődeinek intézkedései előtt is, az én elődeim, Karl von Wogau, aki még mindig velünk van és Christa Randzio-Plath előtt is, aki ma ugyancsak itt van velünk. E Parlament intézkedései kulcsszerepet játszottak, amikor az euróra való áttérés időszakában nem csak a banki számlák átvezetése miatt aggódtunk, hanem polgáraink miatt is, hogy tudnak-e alkalmazkodni, képesek-e megszokni és elfogadni ezt az új valutát, ami az övéké lesz. Úgy vélem, hogy intézményünk e cselekedetét is fel kell eleveníteni és ezt jóvá kell írni.

Annak is örülök, hogy ez az ünnepség itt zajlik az Európai Parlamentben, amely Európa valamennyi polgára számára a demokrácia otthonát jelenti. Végül is az euró legelső sorban mindannyiunk ügye, és csak aztán a bankoké. Ez minden bizonnyal az európaiak ügye, amint elégedetten mondják el nekünk. Néhány kormány vonakodik attól, hogy Európának szimbólumokat biztosítsanak. Az európaiak azonban maguk fogadták el az eurót, mint az Európai Unióhoz való tartozás szimbólumát.

Természetesen nem mindannyian használjuk az eurót. Kezdetben 11-en voltunk, most már 16-an. Várjuk, hogy a többiek is csatlakozzanak hozzánk. Van olyan érzésem azonban, hogy a válság egyes országokat arra készítet, hogy újra megfontolják, vajon nem kellene-e mégis az euróövezethez tartozniuk. Azt hiszem, ez a sikerünk legjobb bizonyítéka. Európa, mint sok más esetben is, úgy halad előre, hogy bizonyítja hatékonyságát, és a tízedik évforduló alkalmából világosan láthatjuk, hogy az euró értékelése nagyrészt kedvező. Néhány korábban tévovázó ország most bekopogtathat az eurózóna ajtaján. Csak bátorítani tudjuk őket ebben a Szerződés feltételeinek megfelelően, amit sohasem módosítottak, és ami hasznos feltételek teremt, mert lehetővé teszi Európa számára, hogy a konszolidáció és a bővítés két pillérje alapján haladjon előre gazdasági és pénzügyeiben egyaránt.

Az évforduló azonban a jövőbe tekintés ideje is. Az euró, amely az elmúlt tíz évben gyarapodott, most új területeket kell nyisson a fejlesztéshez; nem azért, mert mi ezekkel eddig nem foglalkoztunk, hanem egyszerűen azért, mert még mindig van elvégzendő feladat előttünk.

Ami a gazdasági együttműködés témáját illeti, Jean-Claude Juncker leírta azt a válságot, amelyen keresztül megyünk. Ez nem egy szokásos helyzet. A jelenlegi válság idején mindannyian tudjuk: ha olyan gyorsan tudtunk volna előrelépni a gazdasági unió megteremtésében, mint a monetáris unióban, ma sokkal jobb helyzetben lennénk. Vonjuk le ebből a tanulságot. Nem normális, hogy figyelmünket a költségvetési egyensúlyra összpontosítsuk, és nem a közkiadások minőségére. A kormányoknak meg kell tanulniuk, hogy együtt beszéljenek gazdaságpolitikájukról. Nem normális, hogy a tagállamok ennyire eltérő kamatlábak mellett vegyenek fel kölcsönt, amikor ugyanaz a valutájuk, és az Európai Központi Bank ugyanazt a kamatlábat állapítja meg.

Ugyanez vonatkozik a pénzügyi felügyeletre is. Giscard d'Estaing elnök említette a 105. cikk (6) bekezdését, ami a közös platformunk, ami lehetővé teszi számunkra az előrelépést. Úgy vélem, a válság egyik tanulsága az, hogy rámutat arra, az Európai Központi Banknak felügyeleti szerepet kell adni. Nem akarjuk a pénzügyi felügyeletet elválasztani a makroprudenciális felügyelettől. Ennek érdekében politikai vezetőként kell azonban gondolnunk az egyensúly elérésére is. Ha az Európai Központi Bank felelősségét erősítjük, jelezni kell, hogy összességében az intézményi egyensúlyt miként lehet a jövőben megteremteni.

Csak egy záró megjegyzést tennék az euró nemzetközi szerepéről. Egyetértek azzal, hogy nem szabad túlzott kiváltságokat követelnünk az eurónak, mint tartalékvalutának. Az sem normális azonban, hogy nekünk tíz évig tartott az euró létrehozása, majd tíz évvel az euróra való átállás után még mindig passzívak vagyunk a nemzetközi szinten, és az euró határozott hangja nem hallatszik tisztábban a globális monetáris rendszer valamiféle egyensúlya helyreállításának folyamatában.

Végezetül, úgy vélem, hogy az euró sokkal több, mint egy valuta. Ezért van az, hogy az euró fontos kérdés a Parlament számára is. Az euró eszköz polgáraink szolgálatában, akik évek óta a legmélyebb válságon mennek keresztül. Ezért ezt a csodálatos teremtményt, Európa szimbólumát kell felhasználnunk arra, hogy segítsük polgárainkat abban, hogy a válságból a lehető legjobb feltételek mellett kerülhessenek ki.

Werner Langen, a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság tagja. – (DE) Elnök úr, a tíz éves euró valóban okot ad az ünneplésre. Bárki, aki tíz esztendeje azt mondta volna, hogy az euró olyan csodálatosan fejlődik, amint ahogyan az történt, nevetség tárgyává válik. Sokan járultak hozzá ehhez a sikerhez, és én sok szkeptikus hangra is emlékszem – koraszülöttként és életképtelen projektként utaltak rá –, de ma már tudjuk, hogy ez egy olyan vízió volt, amelyen sokan dolgoztak együtt. Az előző felszólaló emlékeztetett bennünket mindazokra, akik hozzájárultak ehhez, a mérföldkövekre, az európai monetáris rendszerre, amely az Európai Központi Bankkal való megállapodást jelentette a központi kamatlábak létrehozása érdekében, a Delors-jelentésre, amely a monetáris unió három fázisban történő bevezetéséről rendelkezett, a Maastrichti Szerződésre – mindössze két évvel a berlini fal leomlása után – és az átmeneti időszakokra. Sokan segítettek abban, hogy az euró olyan sikeres projekt legyen, mint amilyen ma.

Amint a bizottsági elnök, Berès asszony már elmondta, ebben az időszakban, különösen 1994-től, amikor a Maastrichti Szerződés végrehajtása megkezdődött, és egészen 2002-ig – a készpénz bevezetésével – a Parlament számos jelentésben, vitában, állásfoglalásban és javaslatban aktívan együttműködött, és én különösen szeretnék köszönetet mondani az akkori idők két bizottsági elnökének, von Wogau úrnak és Randzio-Plath asszonynak, akik a Parlamentet kifelé képviselték, és akik ennek a projektnek, bár azt eredetileg a kormányok hozták létre, megadták a szükséges parlamenti támogatást. Most is ugyanennek a képviselőnek az érdekében dolgozunk Berès asszony elnöksége alatt.

November 18-án a Parlament nagy többséggel fogadta el azt a jelentést, amelyben leírtuk a sikereket, a kihívásokat, a kockázatokat és a problémákat, és én csak néhány dologra szeretnék kitérni azonkívül, amit Berès asszony elmondott.

Az euró nagy siker és egy egyedülálló projekt: ez egy központi monetáris politika az Európai Központi Bank irányítása mellett és egy decentralizált költségvetési és pénzügyi politika. Fontos, hogy a jövőben a Stabilitási és Növekedési Paktum szerinti felelősség e két szintje közötti kapcsolatot a válság idején is fenntartsuk. A Stabilitási és Növekedési Paktum nélkül, a költségvetési és pénzügyi politika erőteljesebb koordinálása nélkül az euró a jövőben is olyan kockázatokkal szembesülne, amelyeket el tudunk kerülni. E tekintetben én különösen az euróövezet tagállamait, de az egész Európai Uniót is kérem, hogy vegyék ezt a diszciplínát, ezt a koordinált együttműködést komolyabban, mint azt a múltban bizonyos kérdésekkel kapcsolatban tették.

Az euró lényegesen csökkentette az inflációt, és így bizalmat és stabilitást teremtett, és olyan rövid idő alatt vált a második tartalékvalutává, amit senki sem tartott volna lehetségesnek. Az euró fokozta a strukturális reformok értékében a tagállamokra nehezedő nyomást, és ezért még a globalizáció korában is „fitneszprogrammá” vált a vállalkozások és nemzetek számára is. Az eurózóna intézményei – az előttem

szóló ezek közül többet megemlített – az Ecofin Tanács, az Eurócsoport és sok más intézmény a Bizottsággal és az Európai Központi Bankkal együtt megteremtette a szükséges feltételeket, mert ezek már működtek, mert itt voltak, mert függetlenül cselekedtek, hogy gyorsan, megbízhatóan és helyesen reagálhassanak a gazdasági válságra.

Tapasztaltuk az eurónak az európai pénzpiac létrehozása érdekében kifejtett emelő hatását. E közös sikerek politikai végkövetkeztetése az, hogy a közös valutával és a közös belső piaccal rendelkező államok az integráció egyedülálló szintjét érték el, amely biztosítja a békét és a jólétet a jövőben is.

Nem tekinthetjük azonban a jövőben az eurót szükségszerűen önjárónak. Számos konkrét javaslat és követelés irányul arra, hogy a kockázatokat komolyan kell vennünk: a nemzetgazdaságok eltávolodnak egymástól, amelyhez a bérnövekedéssel és a költségvetési hiánnyal összefüggésben figyelemre méltó kockázatok társulnak, és ezt nem rejthetjük véka alá az évforduló kapcsán sem.

Teljesen más szempont az államkötvények kamatainak eltérő alakulása. Most azt látjuk, hogy a kamatkülönbözet, amely kétségtelenül csökkent, ismét nő, ami új problémák megjelenésének lehetőségét veti fel az eurózónán belüli egyes tagállamok számára.

Szeretném emlékeztetni a Házat, hogy különösen az eurózóna bővítésével kapcsolatban nem szabad különleges engedményeket adni, és valamennyi olyan államnak, amely tagja az eurózónának, a Maastrichti Szerződés e feltételeit köteles betartani, és képesnek kell lennie betartani.

A közvélemény az eurót jól fogadta. Az euró megszerezte a világ bizalmát. Átment az első próbán, és egyedülálló módon járult hozzá az európai nemzetek tartós integrációjához. Erre valamennyien büszkék lehetünk. Köszönöm.

(Taps)

Jean-Paul Gauzès, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Giscard d'Estaing úr, Juncker úr, Trichet úr, Almunia úr, hölgyeim és uraim, itt már sok jó dolog elhangzott.

Tíz év alatt az euró Európa erős szimbólumává vált. Azt a gondolatot, hogy Európa létre tudja hozni az egységes valutát, amelynek alapjait elsősorban a monetáris rendszerről szóló 1978. évi Brémai Megállapodás, valamint az ecu létrehozása fektette le, abban az időben a piacok és az Európán kívüli fő monetáris hatóságok részéről mégis kétségek fogadták. Őszinte köszönetet kell mondanunk, és gratulálnunk kell mindazoknak, akik meghozták a döntést, és akiknek a nevét itt megemlítették.

Az euró létrehozása a legjobb bizonyíték arra, hogy amennyiben van politikai akart, Európa a közös prosperáló jövő érdekében képes hosszú távú döntéseket hozni. Így ez az évforduló a mostani időkben a remény különösen helyénvaló üzenetét hordozza.

El kell mondani ugyanakkor, hogy polgártársaink körében a közelmúltig az euróra igen vegyes érzelmekkel tekintettek. Az utazók számára az egységes valuta előnye nyilvánvaló. Azok számára azonban, akik nem utaznak, az euró az áremelkedésekkel társult. Tanulmányok mutattak rá, hogy a legtöbb országban annak ellenére inflációt érzékeltek, hogy a hivatalos adatok szerint – különösen az Európai Központi Bank működésének köszönhetően – a monetáris stabilitás biztosított volt. A valóság az, hogy néhányan minden bizonnyal kihasználták az euró bevezetését egyes árak felfelé kerekítéséhez, és lehetséges, hogy a fogyasztók nem voltak kellően éberek.

Amikor az euró árfolyama a dollárral szemben emelkedett, hallhattunk megjegyzéseket egyes olyan gyártóktól, amelyek nagyrészt az euróövezeten belül termelnek, de termékeiket azon kívül értékesítik. Az Európai Központi Bank sem maradt bírálók híján, akik nemcsak az intézmény függetlenségét, hanem a magasnak tűnő kamatszint miatt a politikáját is megkérdőjelezték.

Mára a válság sok ilyen felfogást megváltoztatott. Mindannyian megértjük, hogy az euró meghatározó tényező az Egyesült Államokból importált válság európai kihatásainak korlátozásában. Az Európai Központi Bank a leginkább rugalmasan reagáló központi bank volt. Helyes döntéseit különösen osztatlanul üdvözlötték. Mi lett volna a helyzet, ha az egyes tagállamok mindegyikének magának kellett volna saját valutájukat védenie? A leértékelések elkerülhetetlenek lettek volna, és nem kerülhettük volna el a valutaválságot.

Az euró öröndetes eredményeinek ösztönözniük kell bennünket arra, hogy folytassuk és szélesítsük a gazdaságpolitikák koordinálását, és tartsuk tisztában a Stabilitási és Növekedési Paktum elveit. Igaz, hogy kivételeket jelenleg el lehetne, és talán is kellene fogadni, de ezek csak ideiglenesen alkalmazhatók, és a kiegyensúlyozott államháztartás célját fenn kell tartani. A kiváló minőségű közpénzügyek és gazdaságpolitikák

hosszú távon minden eddiginél inkább szükségesek. Ezek garantálják a hatékonyságot, a versenyképességet és a növekedést. Ezek a valutánk, az euró szilárdságának feltételei.

Robert Goebbels, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az ilyen bizonytalan időkben fontos, hogy számíthassunk valamire, aminek megbízható értéke van: ez az euró. Mivel a jövőbeni egységes valuta előkészítésének időszakában az Ecofin Tanács tagja voltam, nekem is jutott egy kis rész, és láthattam a mellette és ellene érvelők kétségeit egyaránt, meg a tagállamok óvatosságot megközelítését is, ami végső soron az Eurócsoporthoz – előbb, mint annak ideje lett volna – az együttműködés erősebb fórumává tette. Továbbá, Európa legnagyobb eredményei közül úgy jött létre, hogy néhány állam elhatározta, hogy teljes gőzzel halad előre, és valósággá teszi az integrációt valamennyi polgártársunk számára. Én itt a Schengeni Megállapodásra utalok, ami az európaiak szabad mozgását eredményezte, és amit öt állam: Franciaország Mitterand elnökkel, Németország Kohl kancellárral és a Benelux-államok kezdeményezésére valósítottak meg. Most már Svájc is a schengeni térség része lett, de a britek és az írek még mindig félnek ettől a népek Európájától.

Mitterand elnök és Kohl kancellár volt az euró politikai építőmestere is, bár akkor sokan segítették ezt a monetáris sikert, kezdve Jacques Delors-ral. Az első tanulság, amit én ebből szeretnék levonni, az az, hogy aki jobb Európát akar, ne féljen a kormányközi cselekvéstől, különösen, ha van az államoknak egy olyan koalíciója, amelyik valóban előbbre akarja vinni Európát. A prümi szerződés, amelynek célja a súlyos bűncselekmények elleni fellépés, ennek a bővítést igénylő együttműködésnek a példája Európa számára. Akkor, amikor az Alkotmányos Szerződés halott, mert a politikai erők egy furcsa koalíciójától származó „nem” szavazatok eltemették nemcsak Franciaországban, hanem Hollandiában is, és amikor a „miniként” emlegetett és emészthetetlen jogszabálynak tartott Lisszaboni Szerződést Írország és talán a Cseh Köztársaság is megakadályozza, bizonyítanunk kellene, hogy Európa még mindig működik, mert a bővített együttműködés hatalmas területére támaszkodunk.

Mindenesetre az euró vonzereje érintetlen maradt. Szlovéniát követően Szlovákia éppen most csatlakozott hozzánk. Mások a miatt bosszankodnak, hogy nem tudnak nagyobb hasznot húzni az euró jelentette védőpajzból. Még az Egyesült Királyságban is vannak olyan hangok, amelyek megkérdőjelezzik az ország elszigetelődesi politikáját a font összeomlásával szembeállítva, amely a világ tartalékvaluta státusából zuhanva jutott el egy átlagos valutáig kevesebb, mint egy évszázad alatt. Wim Duisenberg, Jean-Claude Trichet és mások következetes cselekvésének köszönhetően, tíz év alatt az euró a világ második tartalékvalutájává vált. Természetesen a dollár marad a globális tranzakciók királya, és még mindig biztonságos befektetési lehetőséget biztosít, de az Egyesült Államok által felhalmozott hatalmas adósságállomány, amelynek révén a világ többi részét vették rá, hogy finanszírozzák életmódjukat, egyre inkább elveti a kétség magvait a tekintetben, hogy vajon a világ első számú gazdasági hatalma képes lesz-e kötelezettségeit teljesíteni. Tény, hogy a pénzügyi világ az euró-dollár duopólium felé tart. Minden monetáris duopólium rendszerint paritáskiigazításokon megy keresztül, amelyek gyakran hirtelen történnek meg. Az általános recesszió idején a világnak stabilitásra és új bizonyosságokra van szüksége. Az eurónak kulcsszerepe lesz ebben az új stabilitásban. Az Európai Központi Bank (EKB) megtette, amit meg kellett tennie, amikor szembeült a „Made in the USA” globális pénzügyi válságával.

Amint Jacques Delors elmondta, az euró az a pajzs, ami egész Európát védi, de az euró ez idáig nem ösztönözte eléggé az európai gazdaságot. Az EKB csak a monetáris politikáért felel. A nap végén a Bizottság csak egy első osztályú konzulens, amely javaslatokat tesz, ezek rendszerint hasznosak, de a valódi gazdasági szereplők maguk az államok, amelyek sajnálatos módon szervezetlen módon működnek. Bár a 27 állam összesített gazdasági hatalmának hatékony harmonizálása csodákat tehetne, az Eurócsoporthoz Jean-Claude Juncker dicséretre méltó erőfeszítései ellenére még mindig csak egy informális beszélgető csoport. 1999 tavaszán tanúja voltam annak a kísérletnek az Eurócsoporthoz, amikor néhány pénzügyminiszter, többek között Oskar Lafontaine, Dominique Strauss-Kahn, Carlo Ciampi és néhányan mások megpróbálták gazdasági és monetáris együttműködést létrehozni az Európai Unió és az Európai Központi Bank között. Wim Duisenberg éles replikával válaszolt: „soha nem lesz *ex-ante* koordináció az Európai Központi Bankkal, mert önöknek mindig *ex-post* kell reagálniuk a mi döntéseinkre.” Ennek az indoka nyilvánvaló: az EKB független a monetáris politika vitelében, és az is marad, de a függetlenség nem jelenti az 500 millió európai polgár érdekeinek védelmével és közös sorsával megbízott intézmények közötti konstruktív párbeszéd tilalmát. Semmi sem akadályozza meg az államokat abban, hogy jobban megszervezzék magukat gazdaságpolitikáik megfelelő összehangolásának elérése érdekében, legyen az az EU-n belül, de különösen akkor, amikor Európát a külső szinten képviselik, amint Jean-Claude Juncker igen helyesen az előbb kifejtette.

Wolf Klinz, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök uraim, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nagyon sajnálatosnak tartom, hogy viszonylag kevés képviselő vesz részt ma ezen az ünnepi ülésen, mert ez valóban

történelmi esemény. Több előttem szólótól már hallottuk, hogy milyen sok kétség merült fel az euró bevezetésekor. Úgy gondolták, hogy a bankjegyek és érmék milliárdjainak bevezetésével kapcsolatos logisztikai kihívás már maga is kezelhetetlen lenne, és azt a gondolatot, hogy a közös monetáris politikát ötvözhetnének a tagállamok elkülönült fiskális politikáival, nem csupán nagy kihívásnak, hanem egyszerűen lehetetlennek tartották.

Ma a tények egészen más nyelven beszélnek. Az Európai Monetáris Unió valóság, az euró pedig már tíz éve létezik. Ez egy kisebb politikai csoda, és Walter Hallsteinnek, a Bizottság első elnökének szavai megint beigazolódtak: „Aki az európai ügyekben nem hisz a csodákban, az nem realista.”

A polgárok kétségei, akik a kezdetekkor bizonyára számos tagállamban úgy vélték, hogy az euró hatalmas áremelkedésekhez vezet, mára eltűntek. Az eurót elfogadták, és azt sok polgár lelkesen üdvözölte. Az az európai azonosulás látható eszközévé vált. A himnusz és a zászló mellett az euró egyike a kevés szimbólumnak, amellyel ma rendelkezünk.

Azt hiszem, elmondható, hogy az Európai Központi Bank fennállásának első néhány évében Európa és az európai gazdaság viszonylag nyugodt vizeken hajózott, így a bank meglehetősen könnyedén tudta a stabilitási politikát követni. Így is meg kell állapítani, hogy az euró első tíz évében az átlagos inflációs ráta mintegy 2% volt, azaz többé-kevésbé azon a célon belül maradt, amit az Európai Központi Bank kitűzött magának. A német márka viszont, amit mindig a stabilitás példaként emlegettek, fennállásának 50 éve alatt átlagosan 3%-os inflációs rátát mutatott fel. Elmondható ezért, hogy az Európai Központi Bank nagyon jól teljesített.

Most, e válság idején az Európai Központi Bank azonban megmutatja valódi erejét, valódi minőségét. Rendkívül fontos szerepet játszik itt. Bizonyította, hogy független, hatékony és öntudatos, határozottan és gyorsan cselekszik. Néhány központi bank számára példává vált – azokban az európai országokban, amelyek még nem részei az euróövezetnek, és Európán kívül is. Egyértelművé tette a Federal Reserve-nek az Egyesült Államokban, hogy képes sikeres politika vitelére, nem a függetlensége ellenére, hanem pontosan azért, mert politikailag független, és nem kötik különféle kormányok utasításai.

Most már tudjuk, hogy jelenleg, az után, hogy az egyes tagállamokban a bankszektor fölé védőernyőt terjesztették ki, a tagállamok különféle gazdaságösztönző terveket dolgoznak ki, hogy csillapítsák a pénzügyi válságnak a reálgazdaságra gyakorolt kedvezőtlen hatását. Ez további kihívásokat jelent majd az Európai Központi Bank számára, mert fennáll az a veszély, hogy a kezdeményezések különbözősége a verseny torzulásához vezet, és az a konvergencia, amit mára részben elértünk az eurózóna tagjai között, elvész, és egyre inkább divergens fejlődésnek leszünk tanúi. Ez ellen fel kell lépni, és ezért olyan döntő és fontos, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktumon ne keletkezzen rés, és azt ne adják fel, hanem éppen ellenkezőleg: biztosítanunk kell, hogy az érvényes maradjon. Ezért annyira fontos, hogy a szükséges strukturális reformokat, amelyeket a Bizottság és az Európai Központi Bank a múltban ismételt követelt, az egyes tagállamok hajtsák végre.

Az elkövetkezendő években az Európai Központi Banknak új feladata lesz. A válság megtanított bennünket arra, hogy szükség van a pénzpiac valamiféle európai felügyeletére, és ez az a terület, ahol az Európai Központi Banknak nagy szerepe lehet. Már jelezte elvi készségét, hogy – hasonlóan a központi bankok európai rendszeréhez – hajlandó bevezetni valamilyen központi európai felügyeleti rendszert. Az euró nemzetközi szerepét tovább kell erősíteni. Az euróövezetnek egy hangon kell szólnia, és egységesen kell fellépnie az olyan nemzetközi szervezetekben, mint például a Nemzetközi Valutaalap és az OECD (Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet).

Még mindig igaz, hogy a közös valuta egységes fiskális gazdaságpolitika nélkül továbbra is kockázatos vállalkozás. Ez nem bagatell ügy. Az EU túl súlyos kihívásokkal néz szembe: magas és sajnálatos módon nő a munkanélküliség, demográfiai változás folyik, migrációs nyomásnak vagyunk kitéve, a társadalom egyes rétegeiben nő a szegénység, és a globalizációval összefüggésében erőteljesebb a verseny. Az eurózóna csak akkor tud ezeknek a kihívásoknak megfelelni, ha a tagállamok gazdaságpolitikái szorosabban illeszkednek egymáshoz. Az eurózóna elnökének kinevezése az első lépés volt ebben az irányban, de ez még mindig csak az első lépés – többre van szükség.

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a tíz év alatt az euró által a nemzetközi kereskedelemben megszerzett növekedési tér és az euró tartalékvalutaként történő használata rámutatott, hogy az a világ egyik alappontjává vált. Garantálta a monetáris stabilitást, és segítette az azt átvevő tagállamok gazdaságainak integrálásában. Segített néhány megítélésbeli tévedés ellenére is, amely problémákat okozott a polgárok számára a nemzeti valuták és az euró közötti tényleges átváltási árfolyamok miatt, és azért is, mert az áruk és szolgáltatások árait utólag kevésbé ellenőrizték.

Az euró mindenféle hódító háború vagy politikai uralom nélkül jött létre, a nélkül, hogy azt kívülről bárki erőszakolta volna. Tizenegy olyan kormány szabad gyűlésének eredménye volt, amelyek hittek a gazdasági és monetáris unió létrehozásában, amint azt a szerződések lefektetik, ez lényegi lépés volt annak a politikai uniónak az elérése felé, ami sajnálatos módon még mindig kívülről esik a kézzel fogható.

Néhány felmerült probléma az olyan rendszerben meglévő elégtelenségeknek tudható be, amely nem készült fel a másik nagy társult jelenség vezetésének feladatára; a nemzetközi profil erősödésének növekvő üteméről és azokról a nagy változásokról beszélek, amelyek a kereskedelmet nemzetközi szinten irányítják. Az euró lehetővé tette, hogy egy sor nehézséggel szembeszálljunk, amelyek közül a legsúlyosabb a jelenlegi pénzügyi válság, és védelmet nyújtott számunkra olyan súlyos megpróbáltatásokkal szemben, amelyek rombolták a piacokat. Ha nem lenne eurónk, 1992 tapasztalatai ismétlődnek, vagy még rosszabb jött volna.

Ezt a tízedik évfordulót azzal is méltatjuk, hogy melegen üdvözljük Szlovákia belépését, amely ország tizenhatodikként csatlakozott az eurózónához. Az Európai Központi Bank (EKB) és a Bizottság által a jelenlegi válság ellen bevezetett intézkedések ütközőként, a krízis a féken tartásának egy formájaként működtek, de mi változatlanul fenntartjuk, mint ahogyan már sokszor megtettük e Házban, hogy lehetetlen a gazdaságpolitikától elválasztott monetáris politika. Elismerjük, hogy a jelenlegi helyzet meglehetősen fonák: 16 tagállam egységes valutával rendelkezik, a Bizottság a legjobb tudása szerint próbál 27 nemzeti gazdaságpolitikát koordinálni, és 11 tagállamnak pedig saját nemzeti valutája van.

A monetáris politika koordinálása egy olyan gazdaságpolitikával, amely a valóságban nem létezik, nem kis teljesítmény, de ha az országainkban a gazdaságpolitikáért felelős intézmények nem kommunikálnak a központi bankokkal és az EKB-val – amelynek össze kell hangolnia mindezen politikákat – és viszont, az Európai Unió új nehézségekkel találkozik, amikor közösen lép fel a jelenlegi válsággal szemben, és szembesül azokkal a folyamatos kihívásokkal is, amelyeket a külső világ és a globalizáció okoz.

Reméljük, hogy a közelmúlt tapasztalatai meggyőzik az embereket annak szükségességéről, hogy szembe kell nézni a változással Európában, a realgazdaságot ismét a középpontba kell állítani, és biztosítani kell a jobb kohéziót és kapcsolatot az EKB és a politikai és tervezési stratégia meghatározásáért felelős európai intézmények között. A közelmúlt energiaválsága is rámutatott arra, hogy a fő stratégiai kérdésekkel kapcsolatos közös gazdaságpolitika létfontosságú a lakosság számára, és az nem késhet tovább. Ha megvan a politikai akarat, az ilyen politika bevezetését az euró növekvő ereje is elő fogja segíteni.

Alain Lipietz, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Giscard d'Estaing úr, Juncker úr, Trichet úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretném emlékeztetni önöket arra, hogyan szólt Jacques Delors a Francia Zöld Párt közgyűléséhez 1992-ben, amikor még mindig teljesen kétséges volt, vajon a franciák megszavaznák-e a Maastrichti Szerződést; ezzel azonban sikerült megszereznie a hiányzó 1 vagy 2%-ot.

Azt mondta nekünk: „Szavazzák meg az eurót, mert akkor lesz politikai Európánk, mert ha nem hozzuk létre a politikai Európát, hogy ellenőrizhessük Európát, az emberek nem fogják elfogadni azt; sosem fogják elfogadni.” Ő nem győzött meg bennünket. A Maastrichti Szerződést jóváhagyták, de a politikai Európa nem jött létre. Ez az a probléma, amellyel ma szembesülünk.

Miért voltunk mi akkor az euró ellen? Alapvetően két indoka volt. Először is, úgy tűnt nekünk, hogy a maastrichti kritériumok Európát legalább öt évre egy prociklikus recessziós politikába döntik, és másodszor, nem voltunk elégedettek azzal sem, ahogyan a monetáris politikát a Maastrichti Szerződés az általános gazdaságpolitikába beépítette. Az Európai Központi Bank függetlenségének érdekében mi elkülöníténként a monetáris politikát a többi politikától.

Egészen őszintén azt kell mondanom, hogy bár engem még ma sem győzött meg a Maastrichti Szerződés, ahogyan a többi zöldet sem, meglehetősen vonzónak találok azokat a változtatásokat, amelyeket a Gazdasági és Monetáris Unió jogszabályaiban és azok alkalmazásában végbementek.

Három lényeges változás történt. Először is, létrejött az árstabilitás 2%-nál valamivel alacsonyabb, de ehhez közel álló szinten. Ez a cél kissé abszurdnak tűnhet. Most, amikor a világot a defláció fenyegeti, és a helyzetet tovább súlyosbítja néhány országban az a tendencia, hogy – valamilyen keynesiánus politika részeként – meggondolatlanul csökkentik a HÉA-kulcsokat, nyilvánvaló, hogy e 2%-os cél kitűzése többé már nem csak a látszatot szolgálja. Ha nem tudjuk tartani ezt a 2%-os célt, azzal a kockázattal szembesülünk, hogy nagyon magas reálkamatozatokat erőltetnek ránk.

A második nagy reform nyilvánvalóan a Stabilitási és Növekedési Paktum 2005-ös reformja, ami lehetővé teszi számunkra, hogy kontraciklikus politikát folytassunk, amelynek célja a válsággal szembeni fellépés.

A harmadik nagy átalakulás az, ami a dolgok gyakorlati működésében bekövetkezett. Ez az állandó párbeszéd, amire itt ebben a Házban ismét rámutattunk Trichet úr, Almunia úr, Juncker úr és Barroso úr között, szigorúan szólva ellentétes magával a Maastrichti Szerződéssel. Én például a Trichet úr és Almunia úr közötti együttműködésnek ezt a formáját egyenértékűnek tartom azzal, ami Bernanke úr és Paulson úr között folyik, ami pozitív és kívánatos fejlemény. Mit kell még tenni tehát? Én csak annyit mondanék, hogy megfelelően kell alkalmaznunk a Maastricht Szerződés kedvező aspektusait.

Az előttem szólók több alkalommal is említették az árfolyam meghatározásának reális problémáját. Az árfolyam megállapításának feladatát a Tanácsra bíztuk. Meg kell találnunk azokat az eszközöket, amelyek biztosítják, hogy a Tanács Európa érdekében állapítsa meg az árfolyamot, amely nem származtatható szabadon választott módon az Európai Központi Bank által megválasztott kamatlábból, hanem megfelelően tükrözi az iparpolitikát. Meg kell találnunk ehhez a megfelelő instrumentumokat.

Másodszor, az Európai Központi Bank célja nem csak a 2%-hoz közeli ráta fenntartása, hanem Európa politikájának alkalmazása is, ez alatt én a lisszaboni és gothenburgi stratégiákat értem. Szükségünk van politikára az Európai Központi Bank által történő magánadósságok refinanszírozásához és viszontleszámlálásához a göteborgi és lisszaboni stratégiáknak megfelelően.

Végezetül, amint már említették, szükség van európai szintű felügyeletre, és az Európai Központi Bank van a legjobb helyzetben ennek a feladatnak az ellátására.

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Sajnálatos, hogy – az eurót ürügyként felhasználva – nem élünk a lehetőséggel, hogy mélységében vizsgáljuk a neoliberális és monetarista politikák végrehajtása következményeit, amelyek hozzájárultak a jelenlegi súlyos társadalmi helyzethez, az egyre növekvő egyenlőtlenséghez, a munkanélküliséghez, a bizonytalan és rosszul fizetett munkához és a szegénységhez.

Elfogadhatatlan, hogy ragaszkodunk olyan ideológiai dogmákhoz, mint az árstabilitás és a Stabilitási és Növekedési Paktum irracionális kritériumai, amelyeket ürügyként használnak fel a privatizáció folytatásához és az állam szociális szerepének megszüntetéséhez. Ehhez a megközelítéshez tartozik a minimális állam és a magánszektor nagyobb hatékonyságának gondolata azzal a céllal, hogy elfogadtassák az úgynevezett bérkorlátozást, ami igazán alacsony nominális béremeléshez, sőt, a reálbérek csökkenéséhez vezet, amint azt a portugál eset sajnálatra méltó módon, de nyilvánvalóan demonstrálja.

Nem érthetünk egyet az Európai Központi Bank hamis függetlenségével, amely vonakodik meghozni a kamatsökkentésre vonatkozó döntéseket, és túlértékeli az eurót kizárólag a fejlettebb gazdaságú országok és a hatalmasabb gazdasági és pénzügyi csoportok védelme érdekében, ezzel súlyosbítva a törekenyebb gazdaságok és a kisebb pénzügyi erőforrásokkal rendelkező embereket sújtó nehézségeket.

Az Európai Központi Banknak ez a politikája az európai gazdaság összezsugorodásához vezetett, ami egyértelműen bizonyítja, hogy szükség van a referenciakamatok további csökkentésére. Miközben az elmúlt tíz évben a visszavonult munkavállalók és a nyugdíjasok vásárlóereje csökkent, a gazdasági és pénzügyi csoportok nyeresége harminc év alatt a legmagasabb szintet érte el, ennek az eredménye az az öröm és elégedettség, amiről itt, e Házban hallottunk. Még most is, az általuk okozott válsághelyzetben sem tesznek mást, mint „államosítják” a károkat annak érdekében, hogy utóbb „privatizálhassák” a nyereséget, miközben a munkavállalók, a mikro- és kisvállalkozók, a nyugdíjasok és a munkanélküliek szenvedik el a válság következményeit, és még a legjobb forgatókönyv szerint is csak morzsákra tarthatnak jogot. Nézzék meg, hogy mi történik a pénzügyi szektorban, ahol egyes bankok a pénzügyi válság kezdete óta már többször is növelték a kamatkülönbözetet, és ahol a felszámított marzs duplájára nőtt egy év alatt, még inkább büntetve az új hiteleket.

Ezért mi ragaszkodunk ahhoz, hogy sürgősen és megfelelő módon szakítsunk ezekkel a neoliberális és monetarista politikákkal, vessünk véget a stabilitási paktumnak, az adóparadicsomoknak és az Európai Központi Bank hamis függetlenségének. Mi ezért ragaszkodunk ahhoz, hogy jelentősen növeljük az EU költségvetését a jövedelmek és a jólét tisztességes elosztásának alapján, hogy létrejöjjön a gazdasági és társadalmi kohézió valós politikája, és vessük el azokat az intézkedéseket, amelyek a még többet ugyanabból receptjét idézik, azaz a „mentsd meg magad, ha tudod” típusú intézkedéseket, amelyek lehetővé teszik a gazdagoknak, hogy még gazdagabbá váljanak, míg a szegények csak még szegényebbé lesznek, amint azt az eurózóna gazdaságaiban növekvő egyenlőtlenségek és különbségek egyértelműen bizonyítják.

Mi ezért ragaszkodunk a termelés és a mikro-, kis- és közepes vállalkozások támogatásához; a minőségi közszolgáltatások előmozdításához; a hitelezés elősegítéséhez, a családok vásárlóerejének növeléséhez, és ezt nemcsak a leghátrányosabb helyzetűekre, hanem a középosztályokra is szükségesnek; ragaszkodunk a

munkahelyteremtéséhez, a szegénység csökkentéséhez és országainkban élő emberek milliói nyomorának mérsékléséhez.

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

Nigel Farage, *a IND/DEM képviselőcsoport nevében.* – Elnök úr, élvezzék csak ki az euró tizedik születésnapját, mert nagyon kétlem, hogy önök ünnepelni fogják-e a huszadikát. Amit itt ma reggel láttunk, az a régi szovjet időkre emlékeztet. Emlékeznek arra, amikor – gyakran már az elindítása előtt – bejelentették az ötéves tervek sikerét, és amikor annyit beszéltek a termésrekordokról és a traktorgyártás csodálatos eredményeiről? Igen hasonlóan azokhoz az időkhez, ma reggel vendégül láttuk senki által nem választott korosodó bürokraták sorát, akik elmondták nekünk, hogy az egész dolog mekkora nagy siker volt. Ez mind megtévesztés.

Az a gondolat, hogy az EKB jól végezte a dolgát, egyedülálló. Csak múlt júliusban történt, hogy az Európai Központi Bank éppen akkor emelte meg a kamatlábakat, amikor a piacok a teljes összeomlás felé indultak, és a világ többi részében kamatot vágtak. Természetesen ez egyáltalán nem lep meg engem, mert ez az egész eurótörténet arról szól, hogy a politikai osztály ráerőlteti akarát Európára népeire. Emlékezzenek rá, hogy csak két országban, Dániában és Svédországban volt népszavazás az euróról, és mind a kettő azt mondta, hogy „nem”, ez az a rövid szócska, amit önök megpróbálnak kikerülni, ha csak tehetik.

Az eurózónát még sohasem tesztelték, de ez most majd megtörténik. Spanyolország gazdasági bajban van. Olaszországnak, amint német közgazdászok akkoriban mondták, sohasem lett volna szabad csatlakoznia az euróhoz, de véleményem szerint igazán a görög helyzet az, amelyre a figyelmünket összpontosítanunk kellene. Fialatok ezrei tüntetnek az utcákon, követelve, hogy a kormányuk tegyen már valamit, követelve, hogy a kormányuk csökkentse a kamatokat, követelve, hogy a kormányuk hajtson végre leértékelést. De a görög kormányt az euró kényszerzubbonya köti gúzsba. Semmit sem tehet. Görögországban még egy jövőbeni általános választás után sem tehetnek semmit a dolgok megváltoztatására. Amikor az emberektől elveszik a lehetőséget, hogy saját jövőjükről a szavazóurnákon keresztül döntsenek, akkor attól félek, hogy az erőszak válik az egyetlen logikus alternatívává.

Amit önök ezzel az euróval tettek, az nem más, mint az, hogy egy gazdasági börtönbe zárták a népeket. Önök egy *Völkerkerker-be* („népek börtöne”) zárták a népeket, és a szabaduláshoz nagy bátorságra lesz szükség. Kell hozzá vezetés, és lehetséges, hogy még az elkerülhetetlen gazdasági összeomlás is. Lehet lehurrogni, lehet kinevetni, de emlékezzenek erre: az eurózónán kívül maradt Britannia képes volt leértékelni, és képes volt kamatvágást eszközölni. Meg tudtuk tenni mindazt, amit meg kellett tennünk. Gúnyolódjanak csak, ha akarnak, észrevették, hogy ma reggel a kötvénypiacokon a görög kötvényekkel 233 bázisponttal magasabb kamattal kereskedtek, mint a német kötvényekkel? Én tudom, hogy a legtöbbjüknek itt ebben a teremben fogalmuk sincs, hogy ez mit jelent, és akik tudják, azok mindent megtesznek, hogy ezt ne kelljen figyelembe venni. Ha akarják, továbbra is a homokba dughatják a fejüket. Ha akarják, figyelmen kívül hagyhatják a piacokat, de idővel a piacok nem fogják önöket figyelmen kívül hagyni.

Roger Helmer (NI). - Elnök úr, az elmúlt 200 évben legalább féltucatnyi kísérlet történt egységes valuták vagy rögzített árfolyam-mechanizmusok létrehozására. Mind megbukott, mind kárt okozott a résztvevőknek, és ez a helyzet az euróval is. A szkeptikusok által előre jelzett egyensúlytalanságok már elkezdtek harapni. Olaszország versenyképessége romokban hever. Spanyolország ugyanazt élte át, mint a bikaviadalban a bika: kezdetben büszke és erős, de a végére elvérzik a homokban. A görögországi nyugtalanság a közelmúltban egyértelműen a munkanélküliséghez köthető, ami viszont a túlértékelt euró következménye. A kötvényárfolyam-különbözet Görögország és Németország között példátlan szintet ért el – meghaladta a 200 bázispontot.

A piacok az euró felbomlására spekulálnak. Mi Nagy-Britanniában hálásak vagyunk az égnek, hogy megtartottuk a saját valutánkat, és nem vagyunk részesei az eurózóna lassú mozgású kisiklott vonatának. Boldog születésnapot, euró!

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Richard Corbett (PSE), írásban. – A Gordon Brown (akkor a Tanács elnöke) által a Tanács nevében a Parlament elé terjesztett, az árfolyamoknak a napi szinten történő rögzítéséről és az euró létrehozásáról

szóló javaslata megszavazásának tízedig évfordulója lehetőséget ad most arra, hogy a világ két vezető valutája közül az egyik tízévnnyi sikerét, stabilitását és erejét ünnepeljük.

A jelenlegi gazdasági válságot a devizapiacok zavarai nagyban súlyosbították volna, ha még mindig van pezeta, líra, drachma és így tovább, mint különálló valuták, amelyek vadul ingadoznak egymáshoz képest. Az euró az eurózóna tagjai számára a stabilitás köszikládja volt, amit Izland és Írország ellentétes sorsa illusztrál.

Az évforduló lehetőséget ad azt is megvitatni, hogy Britannia hosszú távú gazdasági jövője az eurótagsághoz kötődik. Természetesen Britannia rövidtávon az eurózónán kívül is fenn tud maradni, de idővel biztosan vesztesek leszünk: vállalkozásainkat hátrányosan érintik az átváltási költségek és az árfolyam-biztosítási költségek az európai piacokon, mert itteni versenytársaik ezekkel a költségekkel nem szembesülnek; azok a befektetők, akik az európai piacon kívánnak befektetni, szívesebben választják a fő valuta övezetét, mint egy kis valutát.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az Európai Parlament ünnepi ülése, amely a kapitalista rendszer súlyos válságának idején megemlékezik a Gazdasági és Monetáris Unió (EMU) tízedik évfordulójáról, az Európai Parlament ismételt határozatait és jelentéseit követi ugyanerről a témáról, és nem más, mint még egy kísérlet a népellenes, munkaellenes EU-politika pirulájának bearanyozására, ami a szocializmus bukása után a Maastrichti Szerződés és annak a munkavállalói jogok és szabadságjogok totális megtámadása felé vette az irányt.

A GMU, az Európai Központ Bank létrehozása és az euró bevezetése szükséges szemek a tőke által támogatott kapitalista szerkezetátalakítás láncában, amelynek célja, hogy megvédje magát a munkavállalók követeléseivel szemben, és biztosítsa a nyereségét a munkásosztály és a széles néprétegek kizsákmányolásának fokozásával.

Bebizonyosodott, hogy az árstabilitásra, az infláció csökkentésére és a gazdaságoknak a kockázatoktól és a válságoktól való védelmére vonatkozó érvek hamisak. A GMU a monopóliumok profitját védi, és a privatizációt és az összeolvadásokat segíti elő.

Az elmúlt évtizedben a munkavállalók azt látták, hogy jövedelmük zsugorodik, a munkaügyi kapcsolatok rosszabbodnak, biztosított jogaik eltűnnek, az egészségügyi és az oktatási szolgáltatások színvonala romlik, és azokat privatizált árucikké teszik.

A munkavállalók elutasítják az európai egyirányú utcát és annak támogatóit, valamint a liszaboni stratégiát és a Liszaboni Szerződést is, és küzdenek az EMU és maga az EU ellen a bázisdemokráciáért és a bázisdemokrácia gazdaságáért.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) Az euróról szóló vitában szeretném felhívni a figyelmet az euró teljesítményének három negatív vonatkozására.

Először is, az euró bevezetésének pillanatától, azaz 2000-től 2007-ig bezárólag az a három tagállam, amely kimaradt az euróövezetből (Anglia, Svédország és Dánia) gyorsabban fejlődött, mint az euróövezetben lévő országok. Ezekben az országokban a bruttó nemzeti jövedelem majdnem kétszer olyan gyorsan nőtt, mint az euróövezet átlaga, és a munkanélküliség szintje is alacsonyabb volt.

Másodszor, a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság hatásaival szemben vívott csata egyértelműen hatékonyabb ezekben az országokban, mint az euróövezetben. Anglia, Svédország és Dánia központi bankjai nagyon gyorsan és egyértelműen csökkentették a kamatokat, miközben likviditást biztosítottak a kereskedelmi bankok számára. Úgy tűnik, hogy az ezen országok által folytatott fiskális politika hatékonyabb lesz, mint az euróövezet fiskális politikája.

Harmadszor; az euróövezetbe való belépésre felkészülő új tagállamoknak sok monetáris és fiskális kritériumnak kell megfelelnie már két évvel a belépés előtt. E kritériumok közül néhány kölcsönösen ellentmond egymásnak, például, hogy benne kell lenni az ERM II. rendszerben – és ezért a nemzeti valuta euróval szembeni árfolyamát a $\pm 1.5\%$ -os ingadozási sávon belül kell tartani –, ugyanakkor alacsony szinten kell tartani az inflációt. A nemzeti valutára nehezedő leértékelési nyomás elleni fellépés azt jelenti, hogy a központi bankoknak kell interveniálniuk, vagyis a nemzeti valutát nagyobb összegben kell forgalomba hozni, ez pedig nyilvánvalóan növeli az inflációs nyomást. Amikor a Bizottság ösztönözni kívánja az új tagállamokat, meg kellene fontolnia ennek a nyilvánvaló következtetésnek a megszüntetését.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Gazdasági és Monetáris Unió 1999. január 1-jén kezdődött, és akkor 11 EU-tagállam fogadta el az egységes valutát. Az euró 2009. január 1-jén lett tíz éves. Ugyanakkor Szlovákia lett a tizenhatodik az eurót használó országok sorában.

Amint Juncker úr kifejtette a Parlamentnek tartott beszédében, az euró határozottan a „stabilitás horgonya”. Ezt azok az országok, amelyek kimaradtak az euróövezetből, igen fájdalmasan tanulták meg.

Bár az euró tízedik évfordulóját a recesszió lehetséges elmélyülésével kapcsolatos aggodalmak árnyékolják be, én bízom abban, hogy az euróövezet képes lesz a válságból kikerülni. Ez azonban számottevő erőfeszítést tesz szükségessé az Unió részéről. A legutóbbi becslések szerint az egyeztetett ösztönző csomag hatása az övezetre tervezett bruttó hazai össztermék 1,5%-ánál jelentősen kevesebb lesz. A jelenlegi becslések szerint ez mindössze 0,6% körül alakul. További ösztönzésre van szükség.

Az euró megkérdőjelezhetetlen siker, de nem lett volna az a folyamatos erőfeszítések nélkül. Most meg kell erősíteniünk Európa szerepét a pénzügyi piacok felügyeletében. Ragaszkodnunk kell a Gazdasági és Monetáris Unió alapelveihez és kritériumaihoz.

Zita Plešinská (PPE-DE), írásban. – (SK) 2009. január 1-jén az euró Szlovákia hivatalos fizetőeszköze lett. Attól a naptól fogva a szlovák lobogó három halmán álló kettős kereszt az 1 eurós és a 2 eurós érméken is megjelent és forgalomba került az egész euróövezetben.

Ez a nap történelmi pillanat volt Szlovákia számára, és mi szlovákok nagyon büszkék vagyunk arra, hogy a korábbi szocialista tömb első országaként vezethettük be az eurót ebben a szimbolikus évben, az eurózona tízeadeik évfordulójának évében.

Én értékelem azt, hogy a jelenlegi szlovák kormány is magáévá tette Mikuláš Dzurinda kötelezettségvállalását, akinek a kormánya 2004 októberében fogadta el azt a tervet, hogy a korona helyébe az európai valutát lépteti, és céldátumként 2009 elejét rögzítette.

Az is helyénvaló, hogy itt az Európai Parlamentben mondjak köszönetet a szlovák népnek, mert ők álltak helyt rendületlenül, mint a nagy kihívást jelentő, de szükséges Dzurinda-reformok főszereplői, és ők segítették Szlovákiát sikeres európai országgá tenni.

2009. január 1-jétől az euró Szlovákia népét nap, mint nap összeköti az Unióval.

Isten veled, korona, légy üdvözölve, euró.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Az egységes európai valuta tíz évvel ezelőtti bevezetése egy olyan folyamatnak a befejezését jelezte, amelynek a vonzatai messze túlmutatnak a gazdasági ágazaton. A Gazdasági és Monetáris Unió folyamatának véglegesítése bizonyította a tagállamok elkötelezettségét az EU gazdasági és politikai egységének megővése mellett.

Az euró sikere ezért egy olyan entitás felépítési folyamatának sikere, amelynek célja az európai értékek előmozdítása nemzetközi szinten, és a globális gazdaságon belül az Európai Uniónak, mint a gazdasági és pénzügyi kapcsolatok fő szereplőjének a megerősítése.

Én hiszem, hogy az euró elfogadása által kínált előnyök, ideértve a makrogazdasági stabilitást, az áringadozások lényeges csökkentését, a munkahelyteremtés előmozdítását és a termelékenység növekedésének támogatását, mindez alátámasztva a külső sokkokkal szembeni ellenálló képesség megerősítésével, indokoltá teszik az új tagállamoknak, különösen Romániának a konvergencia kritériumoknak való mielőbbi megfelelésre és az euróövezetbe való csatlakozásra irányuló valamennyi erőfeszítést.

Richard Seebler (PPE-DE), írásban. – (DE) Az euró 1999. január 1-jei bevezetése óta az egységes valuta sok tekintetben fontos stabilizáló tényezőnek bizonyult az EU gazdasága számára. Az egységes valuta elsősorban az európai cserék motorja: az átváltási árfolyamok megszűnése az euróországokban fontos és látható haszonnal járt a polgárok számára, és elősegíti a népesség mobilitását az EU-n belül.

A nyilvánvaló előnyök mellett az euró biztos pontnak bizonyult a pénzügyi válság idején. Csak a sok tagállam és nemzetgazdaság által használt nagy valuta képes a gazdasági összeomlás drámai hatásait mérsékelni. A monetáris unió azt jelenti, hogy makrogazdasági emelőket lehet alkalmazni nemzetközi szinten, és a pénzügyi válságra aktívan lehet reagálni.

Végezetül, az euró az európai integrációnak és az európai népek által közösen megtett hosszú útnak is a jelképe. A gazdasági unió utáni következő logikus lépés a monetáris unió, amelynek a mélyebb európai integráció útját kellene kiköveznie.

Iuliu Winkler (PPE-DE), írásban. – (RO) Csaknem egy évvel ezelőtt, amikor az Európai Központi Bank (EKB) és a Gazdasági és Monetáris Unió (EMU) létrehozásának tizedik évfordulóját ünnepeltük, rámutattunk arra, hogy „az EMU létének tíz éve alatt elért eredmények zajos sikert jelentenek”.

Azt hiszem, ez az értékelés nagyon is helyénvaló, mivel én erőteljesen hiszek annak a szolidaritásnak a fontosságában, amelyet a tagállamoknak mutatniuk kell közös cselekvéseikben a pénzügyi válság hatásai elleni küzdelemben és a globális gazdasági válság kedvezőtlen hatásának mérséklésében. A II. világháború óta Európa most van a legbizonytalanabb gazdasági helyzetben. Ebben a légkörben az euró bevezetésének tizedik évfordulóján figyelmünket ismét a nagy európai integrációs projektekre kell összpontosítanunk.

Az egységes európai valuta bevezetése és az EMU létrehozása közös döntés volt, amit az európai értékeken alapuló összhangon és szolidaritáson keresztül hoztak meg. Ez olyan attitűd, amelyre az idén is szükségünk van ahhoz, hogy meghozzuk és sikeresen végrehajtsuk a pénzügyi válság leküzdésére irányuló intézkedéseket. Európa versenyképességét fenn kell tartani az euróövezetben, és annak lendületet kell adni azokban a tagállamokban, amelyek most készülnek az euróövezethez való csatlakozásra. Ezenkívül, a GMU-tagok eltérő érdekeinek másodlagossá kell válniuk az EU közös gazdasági érdekeihez képest.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazások órája.

(A szavazás eredményének részleteit: lásd a jegyzőkönyvben)

6. Szavazások órája

6.1. A polgári repülés biztonságának szabályozásában való együttműködés (A6-0468/2008, Paolo Costa) (szavazás)

6.2. Az ovalbuminra és a laktalbuminra vonatkozó közös kereskedelmi rendszer (Kodifikált szöveg) (A6-0510/2008, Diana Wallis) (szavazás)

6.3. A különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, részleges szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére, valamint az SE-k vagy az SCE-k létesítő okirat szerinti székhelyének a tagállamok közötti áthelyezésére alkalmazandó adóztatás közös rendszere (Kodifikált szöveg) (A6-0511/2008, Diana Wallis) (szavazás)

6.4. Az Európai Unió Közzolgálati Törvényszékének határozatai elleni fellebbezésekre alkalmazandó nyelvhasználati szabályok (A6-0508/2008, Costas Botopoulos) (szavazás)

6.5. Kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok a Nyugat-Balkánnal (A6-0489/2008, Bastiaan Belder) (szavazás)

6.6. A közös agrárpolitika és a globális élelmiszerbiztonság (A6-0505/2008, Mairead McGuinness) (szavazás)

6.7. A civil párbeszéd fejlesztésének perspektívái a Lisszaboni Szerződés keretében (A6-0475/2008, Genowefa Grabowska) (szavazás)

Christopher Beazley (PPE-DE). - Elnök asszony, meglehetősen sok név szerinti szavazás van jelenleg, ami meglehetősen kellemetlen az olyanok számára, mint én is, akiknek a gépe nem működik. Jegyzőkönyveztethetném az „igen” szavazatot minderre, és kérhetnék egy technikust?

6.8. A 2005/29/EK és a 2006/114/EK irányelv átültetése, alkalmazása és végrehajtása (A6-0514/2008, Barbara Weiler) (szavazás)

6.9. A közös halászati politika és ökoszisztéma-alapú megközelítés a halászati gazdálkodásban (A6-0485/2008, Pedro Guerreiro) (szavazás)

6.10. A peszticidek fenntartható használatáról szóló keretirányelv (A6-0443/2008, Christa Klauß) (szavazás)

6.11. Növényvédő szerek forgalomba hozatala (A6-0444/2008, Hiltrud Breyer) (szavazás)

6.12. Az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (ÁÉKBV) (átdolgozás) (A6-0497/2008, Wolf Klinz) (szavazás)

6.13. Államháztartások a gazdasági és monetáris unióban – 2007-2008 (A6-0507/2008, Donata Gottardi) (szavazás)

*

* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, a következő kérésem van. Amikor ünnepi ülésünk van, a képviselői ülőhelyek között mindig van egy kamera. Az operatőröknek sem mindig könnyű ott dolgozni; a kamera jelenléte azonban probléma a képviselők számára is, akik dolgozni szeretnének. Nem lehetne az ülőhelyek kiosztását megfelelően módosítani, ha azt akarjuk, hogy itt kamerák legyenek? Ha nem, valakinek igazán ki kellene találnia egy jobb műszaki megoldást.

Elnök. – Konzultálni fogunk az illetékes hatóságokkal.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök asszony, az egész szavazási eljárás alatt próbáltam jelezni az egyik teremőrnek, hogy megindokolhassam szavazatomat, de miután ön olyan kitűnően vezette le a szavazást, és azt olyan gyorsan befejeztük, a teremőr még nem jutott el hozzám. A kezembem tartom azt a papírdarabot, amelyben arra kérem önt, hogy a McGuinness-, illetve a Breyer-jelentésekkel kapcsolatban két szóbeli szavazathoz fűzött indoklást adhassak. Nagyra értékelném, ha ön ezt lehetővé tenni számomra.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony, én ugyanezt a felmentést kérem. Az én kérésem is úton van önhöz.

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Jelentés: Bastiaan Belder (A6-0489/2008)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagy öröm számomra, hogy ebben a nagyszerű parlamenti teremben szólalhatok fel, ahol 27 tagállam képviselői vannak jelen. Ritkán adódik olyan lehetőségem, hogy ilyen sokan meghallgassanak.

Ez alkalommal megindokolhatom Belder úrnak a Kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok a Nyugat-Balkánnal című jelentése melletti szavazatomat. Én teljes mértékben a mellett vagyok, hogy az Európai Unió a lehető legnagyobb mértékben könnyítse meg a balkáni államok számára az Európai Unióhoz való csatlakozást. Fontosnak tartom, hogy az eddig juttatottnál magasabb összegű gazdasági segítyt nyújtsunk, és tegyük lehetővé a balkáni államok és Európa közötti kapcsolatok erősítését, a turizmus fejlesztését és azt, hogy valamennyi balkáni polgár – fiatalok és öregek – számára jobb életet tegyünk lehetővé, mint amit jelenleg élnek.

- Jelentés: Mairead McGuinness (A6-0505/2008)

Marian Harkin (ALDE). - Elnök asszony, először is csak azt szeretném jegyzőkönyvbe vetetni, hogy a rossz gombot nyomtam meg a McGuinness-jelentéssel kapcsolatban. A valóság az, hogy én teljes mértékben támogatom az élelmiszerbiztonságról szóló McGuinness-jelentést – de majd utánanézek ennek a szolgálatoknál később.

Azzal különösen egyetértek, hogy ki kell igazítanunk a KAP-ot, hogy az megfeleljen az élelmiszerbiztonsági problémáknak, és eleget tesz annak a feltételnek, hogy a gazdáknak stabil politikai környezetre van szükségük a jövő tervezhetőségéhez. Bizonyosság nincsen, de mindenképpen szükségünk van bizonyos stabilitásra.

Ezenkívül alátámasztom azt a tényt, hogy a piac önmagában nem tud jövedelembiztonságot teremteni a termelők számára, és támogatom a felhívást a részletes hatásvizsgálat érdekében is, különösen mondjuk az élelmiszerbiztonsággal kapcsolatos vonatkozások tekintetében. Ha konkrét EU-javaslatokat vizsgálunk például a növényvédelemmel kapcsolatban, ott is megfelelő és részletes hatásvizsgálatra van szükségünk, és figyelembe kell vennünk az élelmiszerbiztonságot is, amikor ezt az értékelést elvégezzük.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani a kollégáknak a jelentés jóváhagyásáért és Marian Harkinnek a támogató szavakért.

A jelentés egyértelműen tükrözi e Háznak az agrárpolitikáról alkotott nézeteit nemcsak európai, hanem globális szinten is. A jelentés – és ez fontos – felhívást intéz különösen az agrárpolitika fókuszának áthelyezésére a fejlődő világba, támogatást nyújtva azoknak, akik képesek az élelmiszertermelésre, hogy ezt helyben meg is tegyék. Úgy vélem, hogy az az egymilliárd euró, amit az Európai Unió erre a célra szán, lépés a helyes irányba.

Én nyilvánvalóan támogattam a saját jelentésemet. Szerintem ez egy tervezet a jövő számára arról, hogy e Ház miként tekint a mezőgazdaságra. Miközben az élelmiszerbiztonságról szóló vita lekerült a politikai napirendről, annak a 30 000 gyermeknek a problémája, aki naponta meghal az éhínség miatt, velünk marad.

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök asszony, hálás vagyok önnek, amiért lehetőséget ad nekem, hogy megindokoljam, miért tartózkodtam a McGuinness-jelentés kapcsán. Ez a jelentés az Európai Unió egy igen fontos vonatkozására összpontosít, és ez az, hogy élelmiszerellátás biztosítása az abszolút lényeg mindazok esetében, akik éheznek, vagy akik nem rendelkeznek megfelelő élelmiszerellátással. Ezt senki nem ellenezheti, és én sem vagyok semmiképpen ellene. De nézetem szerint ezzel a jelentéssel az a probléma, hogy az a közös agrárpolitikát vizsgálja, és arra utal, és nem foglalkozik azzal, hogy sürgető szükség van e politika újabb és újabb reformjára.

A közös agrárpolitika nem szolgálja jól Európa népeit, nem szolgálja Nagy-Britannia gazdáit. Amíg ezt a terhet nem veszik le az európai adófizetők válláról, nehézségeink lesznek. Igen, a jelentés céljai helyesek, de attól félek, súlyos mulasztása, hogy az alapproblémával nem foglalkozik.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Az egy perce elfogadott McGuinness-jelentés legtöbb javaslatát és megállapítását teljes mértékben támogatom. A globális piacon egyre nagyobb gyakorisággal fogjuk tapasztalni az élelmiszerárak hirtelen ingadozását, amelynek kedvezőtlen következményei lesznek.

Az áremelkedéseket leginkább az alacsony jövedelmű családok érzik meg, amelyek költségvetésük jelentős részét élelmiszerre költik. Éppen az ilyen emberek érdemlik meg a segítséget: a leginkább rászorultak a fejlődő országokban és az Európai Unióban egyaránt. Egyetértek azzal, hogy a közös agrárpolitikát az új feltételekhez kell igazítani annak érdekében, hogy hatékonyabban foglalkozzon az élelmiszerbiztonság problémáival, és ezért kell ellenezni a piacokat irányító instrumentumok megszüntetését, valamint a jövőbeni pénzügyi perspektívában a mezőgazdaságra fordított EU-ráfordítások szintjének csökkentését.

Helyes gondolat egy olyan nemzetközi testület létrehozása, amely figyelemmel kíséri a mezőgazdasági termékek és termelési tényezők árait az Élelmiszer- és Mezőgazdasági Szervezet égisze alatt annak érdekében, hogy ezeket az adatokat világszinten nyomon követhessük, és az áringadozásokra gyorsan reagálhassunk. Véleményem szerint az élelmiszerek készletezése világrendszerének létrehozását is megfontolás tárgyává kell tenni.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök asszony, igen hálás vagyok azért a lehetőségért, hogy megindokolhatom, miért tartózkodtam ennél a jelentésnél.

Azt hiszem, e Házban a legtöbb ember – függetlenül attól, hogy a politikai spektrum melyik részéről jött – egyetért azzal, hogy az élelmiszerbiztonság rendkívül fontos kérdés. A probléma ott van, hogy nem értünk egyet azzal kapcsolatban, hogy mit jelent az élelmiszerbiztonság. Sokunk számára az élelmiszerbiztonság annyit tesz, mint gondoskodni arról, hogy elegendő élelem legyen a világ népei számára, bárhonnan származzanak is. Mások számára az élelmiszerbiztonság ürügy a protekcionizmusra. Számukra az élelmiszerbiztonság csak az EU-ban az európaiak számára előállított élelmiszerre terjed ki. A „helyi termelés” olyan kifejezés, amit gyakran hallok. Hallom, amint emberek az élelmiszerbiztonság ürügyén törekednek arra, hogy távol tartsák a világ többi részéből származó importot, ezáltal elutasítják a világ sok szegényebb országából származó és kiváló minőségű exportot, s ezzel a szegényebb országokban még több gazdát ítélnék szegénységre.

Azt állítani, hogy a közös agrárpolitika legyen az élelmiszerbiztonság talpköve, elképesztő állítás, amit el kell utasítani.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök asszony, egyetértek kiváló kollégám, Syed Kamall úr ezen ügyben tett megjegyzéseivel. Tartózkodtam, mert pártom arra szólított fel, hogy tartózkodjam e jelentés kapcsán, de mindenki tudja, hogy az élelmiszerbiztonság igen fontos kérdés mindannyiunk számára, ezért is elgondolkodtató számomra az a módszer, ahogyan e Ház egy ilyen üggyel foglalkozik.

Ebben a konkrét jelentésben – amit, úgy hiszem, mindannyian megszavaztunk –, említést tettünk arról a problémáról, amit éppen most fogunk önmagunk számára létrehozni azzal, hogy elfogadjuk a növényvédőszer-irányelvet. Éppen most tesszük tönkre az európai élelmiszerbiztonságot. Mintegy három perccel az után, hogy ezt a jelentést megszavaztuk, gyakorlatilag biztosítottuk, hogy gazdáink ne legyenek képesek elegendő élelmiszert termelni földrészünk számára a jövőben. Én ezt meglehetősen bizarrnak tartom. Szégyen, hogy úgy tűnik, senki nem olvassa azokat a jelentéseket, amelyek keresztülmennek a Házon.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony, a globális élelmiszerbiztonsággal kapcsolatban az egyik legnagyobb probléma és a kulcskérdések egyike az elégséges és fenntartható termelés biztosítása, továbbá az úgynevezett fejlett világ; például itt van az EU élelmiszerbiztonsága, vagyis exportálhassuk a többlettermést, és ne versenyezzünk magunk is a világ élelmiszerpiacán, növelve ezáltal az árakat azok számára, akik olyan régiókban élnek, ahol nem áll rendelkezésükre a saját élelmiszerszükségletük megtermeléséhez szükséges klíma, talaj, know-how, illetve befektetés.

Nagyon óvatosságnak kell lennünk politikáink kapcsán, biztosítva, hogy ne csak környezeti szempontból, hanem globálisan is reagáljunk a fenntartható élelmiszertermelés szükségességére.

Peter Baco (NI). – (SK) Én megszavaztam a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról szóló jelentést, mert olyan kérdésekkel foglalkozik, amelyeket én folyamatosan prioritásként vettem fel az Európai Parlamentben.

Az első kérdés a termelési költségek csökkentését illeti, ami fokozottabb globális versenyképességet eredményez. A második kérdés az élelmiszerpiacok volatilitásának elsősorban a készletek növelésével történő mérséklése. A harmadik kérdés a mezőgazdaság társadalmi súlya csökkenésének megállítást érinti: fokozzuk a közvélemény tájékozottságát, tudatosítva a mezőgazdaság páratlan és pótolhatatlan szerepét. A negyedik kérdés a közös agrárpolitika (KAP) véletlenszerű működésével való szakítást érinti azzal, hogy olyan politika szisztematikus szervezését valósítják meg, ami hosszú távú célokra összpontosít. Az ötödik és utolsó kérdés az új tagállamokban a mezőgazdaság hanyatlásának megállítást érinti, amit a KAP diszkriminatív elvei okoznak, miközben lényegesen javítani kell a parlagon heverő mezőgazdasági potenciál hasznosítását ezekben az országokban, az új tagállamokban.

- Jelentés: Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök asszony, ez az egész Európai Unió velejéig hatoló kérdés. Itt még több pénzt hagyunk jóvá azért, hogy megpróbáljuk rávenni a lakosságot, hogy szavazza meg ezt a szerencsétlen Lisszaboni Szerződést. A lakosság azonban, ahol erre esélyt kapott – az Ír Köztársaságban –, teljesen egyértelművé tette, hogy nem akarja ezt a szerződést, és ha Britannia népe is kapott volna ilyen esélyt – mert, hogy kellett volna kapnia, mert a munkáspárti kormány az utolsó választások alkalmával megígérte ezt –, ugyancsak óriási többséggel a szerződés elutasítása mellett szavazott volna.

Ezt a hangos és egyértelmű üzenetet meg kellene hallani az Európai Unióban: az emberek nem akarják a Lisszaboni Szerződést. Az emberek nem akarnak még több kontrollt Brüsszelből és Strasbourgból. Az emberek azt akarják, hogy saját kormányuk és saját jogalkotásuk hozza meg azokat a döntéseket, amelyek

őket érintik. Amíg ezt az üzenetet nem fogják fel, az adófizetőknek folyamatosan egyre több pénzt pumpáljuk abba, hogy az embereket a szavazóurnákhoz kényszerítsük olyan látszat keltésével, amely szerint önök tulajdonképpen meggyőzik őket arról, hogy az akaratukat változtassák meg. Nem fogják megtenni.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök asszony, először is azt szeretném mondani, hogy ez egy kiváló jelentés. Folyton arról beszélünk, hogy össze kell kötni az EU-t a polgáraival és arról, hogy ez EU-projekt nem sikerülhet az EU polgárainak részvétele nélkül.

Kétféle demokrácia van: a képviseleti demokrácia – ez van itt e Házban – és a közvetlen demokrácia, amiről ez az egész jelentés beszél. Fontos azonban megérteni, hogy a civil párbeszéd kölcsönös. Azaz a polgárok által felvetett problémákat és gondolatokat az EU intézményeinek is figyelembe kell vennie. Ennek kiváló példája a fogyatékkal élőkkel kapcsolatos egymillió aláírás, valamint az a dokumentum, amelyről most vitatkozunk a Parlamentben.

Nem értek egyet az utolsó felszólalóval, mert azt hiszem, ha sikerül elfogadnunk a Lisszaboni Szerződést, az lehetőséget ad számunkra, hogy sokkal értelmesebb módon kötődjünk az EU polgáraihoz. A mi szerepünk e Házban annak biztosítása, hogy amennyiben elfogadjuk a Lisszaboni Szerződést, az működjön hatékonyan.

Daniel Hannan (NI). - Elnök asszony, sok mindenre lehet következtetni e jelentés címéből: „A civil párbeszéd fejlesztésének perspektívái a Lisszaboni Szerződés keretében”. Mit számít az, hogy a Lisszaboni Szerződés nincs hatályban, amire – úgy tűnik – emlékeztetni kell e Házat? Különböző formákban már háromszor vetették el, a francia szavazók 55%-a, holland szavazók 62%-a és az ír szavazók 54%-a.

Nézzék inkább a címet: „A civil párbeszéd fejlesztésének perspektívái”. Ez olyan, mintha Orwell Szeretet Minisztériumában találták volna ki. Nos, az Európai Unió sajátos nyelvhasználatában nem jártas egyszerű szavazók esetleg nem úgy értik e szavakat, mint ahogyan mi ebben a Házban, azaz, hogy egy új propaganda-költségvetést hozunk létre, megkísérelve meggyőzni az embereket arról, hogy változtassanak gondolkodásukon.

Azt kell mondanom, hogy az Európai Központi Bank trezorjának összes eurója sem elég ahhoz, hogy meggyőzze az embereket egy alapvetően rossz ötletről.

A párbeszéd a definíció szerint két felet tételez fel. Az EU-nak vennie is kell az adást, nem csak közvetítenie. Ez azt jelenti, hogy a szerződést népszavazásra kell bocsátani. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök asszony, köszönöm, hogy lehetőséget adott nekem, hogy megindokoljam, miként szavaztam így erről a jelentésről.

Amikor elolvastam a jelentés címét – „Civil párbeszéd a Lisszaboni Szerződés keretében” –, az engem Mahatma Gandhi egyik fordulatára emlékeztetett. Amikor a nyugati civilizációról kérdezték, azt mondta, hogy „az egy nagyon szép idea lenne.” Ezért, amikor elolvastam ezt a címet: „Civil párbeszéd a Lisszaboni Szerződés keretében”, azt gondoltam, „ez egy szép idea lenne, nem?”. Ha lenne civil párbeszéd. Ha lenne kétoldalú párbeszéd. Az egyik korábbi felszólaló mondta, hogy a párbeszéd nagyon is kétirányú folyamat, de ha megvizsgálunk néhány civil társadalmi szervezetet, amit azért finanszírozunk, hogy támogassa a Lisszaboni Szerződést, csak olyan szervezeteket látunk, amelyek teljes mértékben elkötelezték magukat, hogy ezt az alapvetően antidemokratikus szerződést segítsék elő. Hány olyan szervezetet finanszírozunk, vagy tesszük lehetővé, hogy támogassák, amelyek a szerződés ellen vannak? Nincs kétirányú párbeszéd, és ezért az EU polgárai, ha esélyt kapnak rá, és megkérdezik őket a Lisszaboni Szerződésről, annak elutasítása mellett döntenek.

- Jelentés: Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök asszony, köszönöm az e Házban mutatott türelmét. Én fel akartam szólalni ezzel kapcsolatban, de egyszerűen túl sok mondanivalóm van, olyan izgatott vagyok mindattól a szavazástól, ami ma végbement a Házban. Igen, a közös halászati politika; igen, beszéljünk a fenntartható fejlődésről – de a kettő inherens módon ellentmondásos. Ha a fenntartható halászati politikát akarják vizsgálni, akkor meg kell vizsgálniuk a tulajdonjogokat és a piaci alapú megoldásokat. Nézzék meg azon országokat, amelyekben a halászoknak vannak olyan jogaik, amelyekkel kereskedhetnek, és amelyek generációról generációra szállnak. Ez a fenntartható halállományok biztosításának a legjobb módja, nem pedig valamilyen mesterséges kommunisztikus módszer, amelyben központi tervezés van a halászatban. Ezért látjuk a halállományok jelentős kimerülését, és ezért fogunk mindannyian szenvedni a végén.

Elnök. – Most felfüggesztjük az ülést. Az ünnepi ülés után visszatérünk a szavazatokhoz fűzött indokolásokhoz.

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

8. Ünnepi ülés – Lettország

Elnök. – Igen tiszteletreméltó Valdis Zatlers úr, a Lett Köztársaság elnöke, mindannyiunk számára nagy öröm, hogy üdvözölhetjük önt az Európai Parlamentben tett első látogatása alkalmával. Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok önnek, mint egy olyan ország elnökének, amely még mindig viszonylag új tagállama az Európai Uniónak, hogy elfogadta az Európai Parlament meghívását, hogy szóljon hozzánk a mai napon, azon a napon, amikor közös valutánk, az euró tizedik évfordulóját ünnepeljük. A mai nap premiernek számít a szó minden értelmében, mivel ez volt az első alkalom, hogy az európai himnuszt játszották egy, az Európai Parlament plenáris ülésére érkezett vendég tiszteletére.

(Taps)

Hadd ragadjam meg ezt az alkalmat, hogy ismétlem megemlítsen az Európai Unió 2004-es bővítésének történelmi jelentőségét. Több mint 60 évig tartott, amíg az ön országa visszakerült a szabad és demokratikus Európában, és kontinensünk egyesült.

Ma békében, szabadságban és demokráciában élünk. Polgáraink olyan távlatokat élvezhetnek, amelyekről elődeink nem is álmodhattak volna. Ennek örülünk kell.

Igaz, hogy ma az Európai Unió új és súlyos kihívásokkal került szembe. Ezt még Lettország népe is eléggé megérzi például a pénzügyi válság miatt, ami az önök országát is keményen sújtotta, elnök úr. Az Oroszország és Ukrajna közötti gázválság is indokoltan aggasztja Lettország polgárait.

Pontosan a válság idején értjük meg az európai uniós tagság értékét, amely a népek közötti szolidaritás elvére épül. Pontosan a válság ideje az, amikor mindannyian érezzük az országaink és az európai intézmények közötti közösség és együttműködés szükségességét.

Együtt erősebbek vagyunk, együtt meg tudjuk védeni érdekeinket és értékeinket az egész világon. Ezért reméli az Európai Parlament, hogy a Lisszaboni Szerződés, amely az Európai Unió cselekvési képességét erősíti e súlyos kihívások legyőzése érdekében, hamarosan hatályba lép.

E tekintetben az idén júniusban bekövetkező európai parlamenti választások rendkívül fontosak, mert tovább akarjuk vinni az európai béke- és egyesülési projekt sikertörténetét egy demokratikus Európai Unióban, közösen a szinte minden területen együttdöntési joggal rendelkező Európai Parlamenttel.

Őszintén remélem, hogy Lettország – és az Európai Unió összes többi tagállama – polgárai megértik, hogy szavazatuk fontos, mert ez adja meg nekik az európai együttdöntés jogát, és ezt érzékelve nagy számban vesznek majd részt az európai parlamenti választásokon.

Elnök úr, nagy öröm számomra, hogy arra kérhetem önt, szóljon az Európai Parlamenthez. Még egyszer szeretném önt melegen üdvözölni az Európai Parlamentben.

(Taps)

Valdis Zatlers, Lettország elnöke. – *(LV)* Elnök úr, hölgyeim és uraim, köszönöm az elnök kedves bevezető szavait és felkérését, hogy szóljak Európa nemzetének választott képviselőihez. Ez a lehetőség megtiszteltetés a számomra. Nagy öröm, hogy saját anyanyelvemen szólhatok az Európai Parlamenthez, különösen azért, mert immár öt éve, hogy a lett az Európai Unió egyik hivatalos nyelvén vált. Ma egy olyan időpontban szólok önökhöz, amikor a Lettországból választott első európai parlamenti képviselők hivatali ideje nemsokára lejár. Köszönöm önöknek, hogy feladataikat kiválóan látták el.

Kedves barátaim! Ez az év, a 2009-es esztendő igen jelentős év Lettország számára. Lettország öt évvel ezelőtt csatlakozott az Európai Unióhoz és a NATO-hoz. Az e nemzetközi szervezetekben való tagság megszerzése Lettország stratégiai céljává vált a függetlenség 1991-es helyreállítása óta. Lettország egyértelműen kifejezte azt a kívánságát, hogy részt vehessen az európai és a transzatlanti gazdasági és biztonsági struktúrákban. Az európai demokratikus nemzetek családjának a XXI. század első évtizedében történt bővülése az Európai

Unió alapítása óta a legdinamikusabb változás Európában. Ezek jelentős változások. Olyan nemzetek csatlakoztak az európai struktúrákhoz, amelyeket hosszú időn keresztül erőszakkal szigeteltek el tőlük annak ellenére, hogy az Európai Unió központi értékei történelmileg ezekben a nemzetekben gyökereztek.

Tavaly november 18-án Lettország kikiáltásának kilencvenedik évfordulóját ünnepelte. Ez az évforduló rendkívüli jelentőséggel bír a mi népünk számára. Az évforduló ismételten megerősítette állhatatos akaratunkat, hogy független, szabad és demokratikus nemzetként éljünk. Az 1918-as, a Lett Köztársaságot deklaráló törvény így szól: „Felhívást intézünk valamennyi polgárhoz etnikai származásától függetlenül, hogy nyújtson segítséget, mert Lettországból valamennyi emberi jogot garantáljuk. Demokratikus és igazságos nemzet leszünk, ahol nincs helye az elnyomásnak és az igazságtalanságnak...” Én nagyon büszke vagyok ezekre a szavakra. Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának elfogadása előtt 30 évvel a Lett Köztársaság már deklarálta hűségét az alapvető elvekhez és értékekhez.

Lettország mindig is Európához és annak értékeihez tartozónak érezte magát, még akkor is, amikor Lettország és más közép- és kelet-európai nemzetek hosszú időn keresztül egy olyan államhoz kötődtek, ahol sok értéket egy különleges ideológiai prizmán keresztül szemléltek. Béke uralkodott a keleti blokk nemzetei között, de ez a börtönudvar békéje volt. A békét a tankok jelenléte, az elnyomás és a fenyegetés teremtette meg. Hölgyeim és uraim, tavaly önöket és egész Európát is emlékeztette a totalitárius ideológia embertelenségére Edwins Šnorének az „Egy szovjet történet” című filmje. Közös történelmünk, de a sorsunk eltérő volt. Vissza kell tekinteni a múltba, hogy megérthessük egymást, és hogy közösen nézzünk a jövőbe. Ezért szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlamentnek a tavaly szeptember 22-én elfogadott nyilatkozatért, amely augusztus 23-át a sztálinizmus és nácizmus áldozatai európai emléknapiaként hirdeti meg. Ez a nyilatkozat emlékezteti Európa népeit Lettország és egész Európa történelmének tragikus eseményeire.

Ma a sokkal közelebbi történelemre szeretnék visszatekinteni. Az idén öt éve, hogy Lettország az Európai Unió és a NATO tagja lett. Milyen időszak volt ez Lettország számára? Mit nyert a mi nemzetünk? Mit ért el a nemzet, és milyen kihívások állnak még előttünk? Először is, az Európa részévé válás vágya ösztönzött bennünket társadalmunkban a demokrácia konszolidálására, és hozzájárult a demokratikus intézmények kialakulásához. Az Európai Unióhoz való csatlakozással Lettország jelezte saját jövője iránti határozottságát, azt az elkötelezettséget, hogy jövőjét az európai identitásra és közös értékeinkre, a szabadságra és a demokráciára, az elszámoltathatóságra, a jogállamiságra, az emberi jogokra, az egyenlőségre, a toleranciára és a prosperitásra alapozza. Másodszor, az európai uniós tagság javította Lettországból a befektetési klímát. Az „európai pénz”, ahogy mi rendszerint az európai strukturális alapokat hívjuk, lényegesen hozzájárult Lettország gazdaságának fejlődéséhez. Harmadszor, élvezhetjük a személyek szabad mozgása által biztosított kiváltságokat. A schengeni övezeten belüli szabad utazás megszokottá és magától értetődővé vált; teljesen természetessé lett, hogy más európai uniós tagállamokban tanulunk, dolgozunk és szerzünk tapasztalatokat. Negyedszer, az áruk és szolgáltatások szabad mozgása új lehetőséget nyitott meg a vállalkozások előtt. Minden vállalkozó és fogyasztó határok és vámok nélküli szabad környezetben élhet. Kis belső piacú országként számunkra ez különösen fontos. Ötödször, és ez a legfontosabb, a lettek hangját meghallják Európában, és az európai hangokat meghallják a világban. Büszké lehetünk arra, hogy az együttműködés ilyen egyedülálló mechanizmusa áll a rendelkezésünkre. Lehetővé teszi számunkra, hogy együtt keressünk aktív megoldásokat a világméretű kihívásokra, a klíma- és demográfiai változásra, az energiabiztonság fokozására, a migrációs problémákra, illetve a pénzügyi válságra globális méretekben. Lettországnak új politikai és gazdasági eszközök állnak rendelkezésére, de meg kell jegyezni, hogy nemzetünk felelőssége Európa közös jövőjéért Európa valamennyi népe előtt ugyancsak jelentősen megnőtt.

Eredményeinkre visszatekintve ugyanakkor kritikusnak is kell lennünk, és el kell ismernünk az elkövetett hibákat. Az Európai Unióhoz való csatlakozás után a lett kormányt elringatta az „jól végzett munka” érzete, hiszen elérte a célját. Nem ismertük fel, hogy a folyamatnak még csak az elején, és nem a végén jártunk. Az Európai Unió nagy lehetőségeket kínál, de valamennyi nemzetnek és valamennyi társadalomnak azokat magának kell megragadnia. Mi Lettországból nem ragadtuk meg az összes lehetőséget, a kohéziós politika megvalósításában vagy a felajánlott pénzügyi lehetőségek felhasználásában nem mindig jártunk el bölcsen. Állami intézményeinknek meg kellett tanulniuk, hogyan kell élni az Európai Unióban. Nem voltunk eléggé eltökéltek az euró bevezetésében, ez egyike a legnagyobb hibáknak, amelyeket az euro-integrációs folyamatban elkövettünk, és ez igen határozottan nyilvánvalóvá válik ma, a pénzügyi válság körülményei között.

De a legszántabb euro-szkeptikusoknak is be kell ismerniük, hogy Lettország európai uniós tagsága összességében kedvezőnek minősül. Van-e bárki is Lettországból, aki vissza akarna térni egy olyan Európához, ahol vámhatárok választják szét a nemzeteket? Nem. Van-e bárki is, aki sorban akar állni a határon ahhoz, hogy a szomszédos országba beléphessen? Nincs ilyen. Van-e bárki, aki vissza akarna térni ahhoz a világhoz,

ahol korlátozzák a munkavállalók szabad mozgását, képzését és a tapasztalatszerzést? Természetesen nincs ilyen. Még az euro-szeptikusok is gyorsan hozzázoknak a jó dolgokhoz, és aztán egyszerűen septicusá válnak.

Hölgyeim és uraim! Az elmúlt hónapokban a pénzügyi rendszer és a gazdaság helyzetének romlása visszafordíthatatlanul megváltoztatta a nemzeti kormányok szerepét és jelentőségét a gazdasági folyamatokban. Mostanáig a pénzpiacok szabadon fejlődhetnek. Meggyőzték bennünket arról, hogy a piaci törvényei önmagukban is kellően hatékonyak a gazdasági fejlődés előmozdításához. Azt hittük, hogy a piac egyedül is mindent a helyére tesz. És valóban, ez is történik. A piac szabályozza önmagát. Ebből a globális válságból is láthatjuk azonban, hogy pénzügyi rendszereink és gazdaságaink a piactól szenvednek, és ami a legfontosabb, valódi emberek szenvednek a válságtól. A múlt év végén az események menete rámutatott számunkra, hogy lényeges, hogy a nemzeti kormányok aktívabb szerepet játsszanak a gazdasági folyamatban. Az előző megközelítés, amely szerint a gazdasági irányítás kormányánál elbőgösködünk, felelőtlennek bizonyult. Sajnálatos módon túl későn ébredtünk fel. Elég későn ahhoz, hogy észrevegyük az akadályt – a pénzügyi posványt – az előttünk fekvő úton, ezért már nem tudjuk elkerülni azt.

Ebben a helyzetben komplex, nemzeti, európai és globális szintű megközelítésre van szükség. Globális szinten lényeges az összehangolt cselekvés a gazdasági növekedés újraindításához. Ez csak akkor lehetséges, ha a pénzügyi rendszer számára új struktúrát és mechanizmusokat tervezünk. Elengedhetetlen, hogy a rendszert szigorúan felügyeljük, de anélkül, hogy ezzel korlátoznánk a kezdeményezőket vagy a piaci folyamatokat. A legnehezebb kihívás pontosan megtalálni ezt az egyensúlyt. Európai szinten jelentős az előnyünk, mert koordinált intézkedéseket tudunk végrehajtani, egységesen tudunk cselekedni, és így fenntartható megoldást tudunk elérni. Üdvözljük a Bizottság európai gazdasági újjáépítési tervét. Fontos kimászni ebből a posványból, amelyben most találjuk magunkat.

Kissé több időt fordítok a nemzeti szintű megoldásokra. A globális pénzügyi válság Lettországot is sújtja. Van egy olyan iskola, amely szerint Lettország a modern európai történelem bármely pénzügyi rendszerének a legdrámaibb mentési műveletén megy keresztül. Jelenleg Lettország olyan intézkedéseken dolgozik, amelyek ösztönzik a gazdaságot, hogy gyorsan és hatékonyan stabilizálja a pénzügyi és gazdasági helyzetet. Ez nehéz feladat, de csak akkor tudunk megbirkózni a válsággal, ha világosan látjuk a kivezető utat, és nem tévesztjük össze a rövidtávú megoldásokat a gazdasági fejlődés hosszú távú jövőképeivel.

Az elmúlt év végén a lett parlament hat politikai pártja – kormányoldaltól és az ellenzéktől egyaránt – egyetértett abban, hogy támogatja a lett kormány által kidolgozott gazdasági stabilizációs tervet. Ez a megállapodás rendelkezik arról, hogy különös gondot kell fordítani a figyelemmel kíséren, miként hasznosítják a Lettországnak nyújtott kölcsönt. A terv meghatározza a lett gazdaság középtávú prioritásait: az export támogatása, a szabad és tisztességes verseny előmozdítása, a folyó fizetési mérleg hiányának jelentős csökkentése és az euró bevezetése 2012-ben. Az eurózónához való csatlakozás nemzetünk egyik legfontosabb stratégiai célja lett. Fontos, hogy Lettország ne maradjon egyedül ebben a helyzetben. Nemcsak a nemzetközi pénzügyi szervezetek nyújtanak nekünk segítséget ahhoz, hogy e nehéz időkkel megbirkózzunk, hanem az Európai Unió intézményei és Európa nemzetei is. Lettország hálás a szolidaritás kifejezéséért.

Hölgyeim és uraim! Minden egyes bővítés nemcsak új tagokat hozott az Európai Unióba, hanem új hangsúlyokat is adott napirendjének, beleértve a külpolitikát is. Lettország európai uniós csatlakozása abban az időben valósult meg, amikor formálódóban volt Európa szomszédságpolitikája, annak céljai, elvei és végrehajtási mechanizmusai. Azóta az Európai Unió külpolitikai aktivitása – különösen keleti szomszédai irányában – fokozódott. Ez talán az új tagállamok részvételének és tapasztalatainak köszönhető. Lettország mindig is tágabb dimenzióban látta a szomszédsági kapcsolatokat. Lettország a jövőben továbbra is aktív szerepet játszik a politika meghatározásában és végrehajtásában.

Ez a politika nem csak az Európai Uniónak az olyan államokkal fenntartott kapcsolataira terjed ki, amelyekkel közös szárazföldi vagy tengeri határa van. E politika összefüggésében foglalkoznunk kell az Európai Uniónak a világban betöltött helyével és szerepével. A hasonló gondolkodású nemzetekkel együtt Lettország aktívan bátorította az Európai Unió aktívabb szerepvállalását a keleti szomszédsági régióban. Létrejött egy új politikai kezdeményezés, a Keleti Partnerség, amelynek a küldetése Európa közös szomszédságpolitikájának újraformálása és annak e régió konkrét jellemzőihez való igazítása, és ez által a folyamat aktívabbá, bátrabbá és ambiciózusabbá tétele. Lettország örömmel veszi tudomásul az Európai Bizottság e vonatkozásban tett javaslatait. Gyakorlati értelemben a Keleti Partnerségnek meg kell erősítenie az Európai Unió és e régió államai közötti politikai és gazdasági kapcsolatokat, és meg kell erősítenie az ezen államok közötti kölcsönös együttműködést is. A Keleti Partnerség fejlesztésekor figyelmet kell szentelni a differenciálás elvének, valamennyi partnert egyénileg kell értékelni, és egyéni megközelítést kell alkalmazni. Vannak olyan államok,

amelyek szeretnék magukat az Európai Unió belül látni, és vannak olyanok, amelyek más célokat állítottak maguk elé. Politikánk csak akkor lesz sikeres, ha képesek leszünk az együttműködésre e régió valamennyi államával, megértéssel segítve őket, ha szükséges. Tavaly októberben, amikor Kazahsztánba, Üzbegisztánba és Türkmenisztánba látogattam, kedvező jelzéseket kaptam az együttműködés kiterjesztésére és elmélyítésére vonatkozóan is. Lettország továbbra is aktívan támogatja Európa szomszédságpolitikáját, és aktív szerepet játszik annak végrehajtásában is. Valamennyi európai nemzetnek megvannak a saját történelmi tapasztalatai és a saját lehetőségei arra, hogy az Európai Unió javára dolgozzon közös projektünkön. Lettország különös hozzájárulása a keleti dimenzióhoz az a kölcsönös bizalom, amit kétoldalú kapcsolataink mutatnak, és ami a közös történelmi időszakban gyökerezik, továbbá ilyen hozzájárulás az e bizalom szülte tudás. Lettország kötelessége, hogy kihasználja ezt a különleges helyzetet, ami a következő tíz évben már elveszhet. Több évtized elteltével a keleti szemekben Lettország csak az Európai Unió egyik tagállama lesz, nem Európa kapuja. Ezeknek az előnyöknek a kihasználásával Lettország aktív politikai párbeszédet tart fenn, hogy ösztönözze az Európai Unió és céljai jobb megértését a szomszédos államokban, és így egyértelműsítse az európai szomszédságpolitika és a Keleti Partnerség céljait. Ez kölcsönös hasznunkra válik, és lehetőségünk van meghallgatni, hogy a szomszédos államok miként látják jövőbeni kapcsolataikat az Európai Unióval. Meg vagyok győződve arról, hogy Európa érdekeit legjobban az szolgálná, ha még a Cseh Köztársaság elnöksége alatt mielőbb bejelentenénk a Keleti Partnerséget.

Hölgyeim és uraim! Az energiabiztonság kérdése a cseh elnökség első napjaiban nagyon is aktuálissá vált. A pénzügyi és gazdasági válság a maga módján ciklikusságot mutat. Az energiabiztonsággal és a fenntartható energiaforrásokkal kapcsolatos kérdések azonban mindig Európa és a világ politikai napirendjén szerepelnek. Ezek a kérdések egyre sürgetőbbé válnak. Az energiabiztonságnak van egy kifejezett külső dimenziója. Ez azt jelenti, hogy ezt a problémát nem lehet a világhelyzettől elszigetelten kezelni. Bizonyítékkal szolgálnak erre az Ukrajnában a közelmúltban bekövetkezett események és a grúziai konfliktus. Az Európai Unió tagállamai az energiát még a közelmúltban is nemzeti szinten, és nem az Európai Unió szintjén megoldandó kérdésnek tartották. Az elmúlt évnek az energiaszektorban bekövetkezett eseményei, az energiaellátás megszakítása, az energiaforrások zsugorodása és az áringadozás hozzásegítette az Európai Unió tagállamait annak közös felismerésére, hogy szükség van a közös energiapolitikára. Az energia és a politika metszetében a fő feladatunk a szabályozott, elegendő, gazdaságos, fenntartható és környezetbarát energiaellátás biztosítása.

Be kell ismerniük, hogy az Európai Unió csak felemás sikert ért el ezen a területen. Bizonyos kérdésekben, amelyekre a környezetbarát energiagazdaság fejlesztése a példa, ambiciózus célokat fogadtunk el európai szinten, amelyek megvalósításához most hozzá kell fognunk. Más kérdésekben – az energiaforrások európai szintű diverzifikálása és az egységes energiapiac megteremtése – még az út kezdetén állunk. Az elmúlt néhány nap eseményei, ideértve az oroszországi gázcsapok elzárását, felnyitotta a szemünket, hogy a lehető leggyorsabban megoldást kell találni páneurópai szinten. Mindannyiunk felelőssége, hogy ezt a közös felismerést hasznosítsuk egy valóban integrált és több lábon álló európai energiapiac létrehozására. Nem engedhetjük meg, hogy elszántságunk a tavaszi hó eltűnésével együtt semmivé váljon. Az energiabiztonság kérdése csak az energiaforrások tranzit- és szállító országaival folytatott aktív párbeszédrel oldható meg sikeresen. Az Európai Unió rendelkezik a kérdés megoldásához szükséges külpolitikai eszközökkel. A mi felelősségünk, hogy ezeket ki is használjuk.

Egy másik irány, ahol komoly erőfeszítéseket kell tennünk, az a balti energiapiacnak a skandináv és a közép-európai energiapiacokkal való integrálása. A balti régióban az integráció hiányos. A régióban a kereskedelem és a szállítás gyorsan fejlődik, az energiapiac azonban stagnál. Itt az Európai Bizottság figyelemre méltó munkát végzett. Az energiabiztonság javítására és a szolidaritásra irányuló kezdeményezése magában foglalja a balti energiapiac számára az összekapcsolási terv kidolgozását. Ez lehetővé teszi majd a balti államok progresszív beillesztését az egységes európai energiapiacba. Nagyra becsülöm Svédország részvételét a balti-tengeri régióval kapcsolatos stratégiai vitákban. Svédországnak hamarosan lehetősége lesz ez év második felében következő elnöksége során mindezt a gyakorlatban is megvalósítani. Meg vagyok győződve arról, hogy a Mediterránumtól a Balti-tengerig terjedő erős régiók erős Európai Uniót alkotnak.

Hölgyeim és uraim! Az Európai Unió kezdeti célja – Európa népeinek biztonsága és jóléte – nem változott. Ami megváltozott, az a környezet, amelyben ezt a célt el kell érni. A globális gazdaság sokkal szorosabban összekapcsolódik, mint fél évszázaddal ezelőtt. Ugyanakkor erős új gazdasági szereplők jelentek meg a világ színpadán. Csak az Európai Unió koherens, előrelátó, és ami a legfontosabb, közös cselekvésétől remélhetjük, hogy ne mi legyünk a globális versengés vesztesei. Csak együtt teljesíthetjük a biztonság és a jólét ígéreteit polgáraink számára. Csak így érhetjük el azt a célt, amelyet nemzeteink népei megszavaztak az Európai Unióban való részvételünk támogatásakor.

Az Európai Parlament már bizonyította, hogy rendelkezik az Európai Unióra vonatkozó átfogó jövőképpel. Ez különösen igaz az Unió bővítési politikájának egységes és kiegyensúlyozott megközelítésére. Európa dinamikus növekedése lehetőséget adott Európának a globális versenyre. Ez a növekedés Európa potenciálja, amit ki kell használnia, hogy az Unió még több évtized múltán is egyenlő gazdasági partnere lehessen a gyorsan növekvő ázsiai és dél-amerikai gazdaságoknak. Különösen önök – mint az európai nemzetek demokratikusan megválasztott képviselői – azok, akik a leginkább érzik az e folyamatért viselt felelősséget. Nem lehet túlbecsülni az Európai Parlament jelentőségét abban, hogy az európai projektet közelebb vigye az emberekhez, és kiterjessze demokratikus legitimitását. A jövőben az Európai Parlament szerepe még fontosabbá válik.

Fontos, hogy sokféleségünkben és sokszínűségünkben egyesüljünk. Fontos, hogy folytassuk a munkát az Európai Unió jobbá tétele érdekében. Ez egy olyan feladat, amelyet valamennyi európainak közösen kell vállalnia. Ez a közös felelősségünk Európáért. Lényeges, hogy megakadályozzuk az Európai Unió fragmentálódását. A tagállamoknak megoldásokat kell keresniük, és el kell kerülniük az európai projekt több sebességes megközelítésének kialakulását. Üdvözlendő a Tanácsban a múlt hónapban elért megállapodás a Lisszaboni Szerződés továbbvitelének érdekében. A Lisszaboni Szerződés az Európai Unió jövőbeni teljes hatékonysággal való működésének jogi előfeltétele. Csak akkor tudjuk az új, egyesült Európa kínálta kedvező lehetőségeket teljes mértékben kiaknázni, ha a Lisszaboni Szerződés elveit a gyakorlatban megvalósítjuk. Hogy a Lisszaboni Szerződés milyen hatékonyan működik majd a gyakorlatban, az a tagállamok és az intézmények politikai akaratától és attól függ, képesek-e egyesülni Európa céljainak elérése érdekében.

Hölgyeim és uraim! 2004-ig Lettország célja az európai unió tagság elnyerése volt. Azóta Lettország céljait Európa céljainak összefüggésében alakítjuk. Már nem tartjuk magunkat, és nem látjuk magunkat Európától különállónak. Lettország céljait csak úgy tudjuk meghatározni és elérni, ha azok illeszkednek Európa közös jövőképehez. Európa céljai pedig akkor érhetők el, ha megfelelnek az egyes tagállamok jövőképeinek. Az Európai Unió a közös értékek alapján épült, és ezt meg kell erősíteni. Csak a nyilvános vita bonthatja ki a mindannyiunk számára közös értékeket. Csak egyetértésben állapodhatunk meg azokról az értékekről, amelyeket az Európai Unió alapértékei mellé helyezünk. Valamennyi politikusnak, de különösen Európa vezetőinek a feladata, hogy meghatározzák az európai értékeket, és kezdeményezzék a róluk szóló vitát.

Nézzünk a jövőbe. Hogyan látom én az Európai Uniót és Lettországot hosszabb távon, mondjuk 2015-ben? A válság utáni gazdasági világ addigra több gazdasági hatalmi centrumba forr össze. Ezek egyike lesz az Európai Unió. Európának meglesz az akarata és a képessége az egyesüléshez, mert csak az unió ad nekünk esélyt feladataink teljesítésére. Ezen kívül az Európai Unió még mindig nyitva áll mindazon európaiak előtt, akik elfogadják értékeit. Ennek a sokszínűségnek az egysége lesz a kulcs ahhoz, hogy Európa szerepe a világban növekvő jelentőségű legyen. Az Európai Unió addigra kibővül, de nem veszíti el a hatékony cselekvés képességét. Az Európai Unió képes lesz gondoskodni saját biztonságáról és stabilitást adni a szomszédjai számára. Az oktatás és a kultúra lesz a híd, amely összeköti az Európai Unió tagállamainak eltérő tapasztalatait, és ami segít majd Európa vezető szerepének visszaszerzésében a tudomány és a kultúra világában. Többé nem lesznek régi és új, kicsi és nagy európai nemzetek. Európában a nemzeteket eredményeik, nem pedig földrajzi és geopolitikai ismérvek szerint ítélik meg. Európa egységes lesz, és ezt az egységet az erős régiók biztosítják, amelyek – miközben saját érdekeit védik – szorosan együttműködnek a többiekkel, létrehozva ezzel a jólét és a fejlődés hálózatát egész Európában. Valamennyi nemzet saját képességeit és különleges tudása szerint járul hozzá ehhez a fejlődéshez.

Mi lesz Lettország szerepe 2015 Európai Uniójában? Ez már olyan időszak lesz, amikor Lettország kikerül a válságból. Lettország fővárosa, Riga, a balti gazdasági régió egyik virágzó központja lesz. A lett gazdaság kiegyensúlyozottabb és versenyképesebb lesz, szerkezete pedig átalakul. 2015-ben, a független Lettország történelmében először, az Európai Unió elnökségét betöltő tagállamként az országot bízzák meg európai és globális szintű kérdések megoldásával. Hozzájárulásunkat Európához a Keleti Partnerséghez tartozó nemzetekkel fennálló különleges kapcsolataink képezik. Lettország és régiónk lesz a híd kelet felé éppen úgy, mint ahogyan a mediterrán államok összekötik a Földközi-tenger mindkét partját. A nyitott Európát tükröző jövőképünk és integrációs tapasztalatunk sarkallja majd Európa nyitottságát.

Hölgyeim és uraim, 2015 nincs már messze, attól mindössze hat év választ el bennünket. Egy évszázaddal ezelőtt a lett költő, Rainis így írt: „Ami megváltozik, fennmarad.” Ezek még ma is bölcs szavak. Meg vagyok győződve róla, hogy Európa lényegesen megváltozik. Hatalmasabb lesz gazdaságában, jólétében és a kölcsönös együttműködésben. Konszolidálni fogja értékrendszerét. Az európaiak büszkékké lesznek arra, hogy Európában élnek, ám saját nemzetükhöz tartoznak. Egység a sokszínűségben, fejlődés, értékeink megőrzése és valamennyi polgár felelőssége saját nemzete és az egész európai család iránt – ez Európa jövője.

Hölgyeim és uraim, Európa fejlődése és prosperitása sikerünk mércéje. Ennek alapján ítélik meg munkánkat. Ez a mi felelősségünk. Kérem önöket, mint az Európai Parlament képviselőit, segítsék elő, hogy az európaiak megértsék közös céljainkat és azt, hogy ezek miként érintik valamennyi európai életét saját hazájában. Az európai polgárok támogatása az európai eszme iránt Európa jövőjének legszilárdabb garanciája. Köszönöm önöknek, hölgyeim és uraim, ezen ülészak alatt végzett munkájukat. Kívánok önöknek sok sikert további munkájukhoz és a következő európai parlamenti választásokhoz.

Elnök. – Elnök úr, hadd köszönjem meg önnek az Európai Parlament nevében is a beszédét, az ön európai bátorságát és az ön európai eltökéltségét. Természetesen örömmel hallottuk, hogy ön értékeli az Európai Parlamentet, és ezt joggal teszi.

Én még mindig nagyon jól emlékszem arra, hogy a '90-es évek második felében a csatlakozási tárgyalások során először Lettország, Litvánia és Szlovákia ki volt zárva. Az Európai Parlament volt az, amely felhívást intézett a kormányokhoz, hogy vonják be Lettországot, Litvániát és Szlovákiát a tárgyalásokba. Ennek eredményeként Lettország, Litvánia és Szlovákia 2004. május 1-jén az Európai Unió tagjaivá válhattak.

Ön szólt az energiakérdésről, és én nagyon röviden válaszolok is. Van egy rendkívüli felelősségtudattal rendelkező biztosunk, az ön honfitársa, Andris Piebalgs, aki csodálatra méltó módon tett eleget kötelességeinek a múlt héten és az Oroszországgal és Ukrajnával – de lényegében Oroszország – folytatott gázvita során. Államelnöke jelenlétében szeretnék köszönetet mondani Andris Piebalgsnak a munkájáért.

(Taps)

Elnök úr, íme, a záró megjegyzésem: ön beszélt arról, hogy ön is tanul, és Lettország is tanul. Ez minden bizonnyal így van. De azok, akik a kezdet kezdetétől fogva az európai közösséghez, az Európai Unióhoz tartoznak, most elkezdtek önöktől és az önök történelmi tapasztalataiból tanulni. Ha készen állunk arra, hogy egymást meghallgassuk és egymástól tanuljunk, mindannyian jobban járunk. Közös értékeink alapján vagyunk erősek, demokratikusak és szabadok. Köszönöm önnek, Zatlernak elnök úr, nagy öröm volt, hogy önt itt ma üdvözölhettük. Köszönöm.

(Taps)

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

9. A szavazáshoz fűzött indokolások (folytatás)

- Jelentés: Christa Klaß (A6-0443/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök asszony, én üdvözlöm a kompromisszumot, ami rákényszeríti majd az EU-országok kormányait, hogy hozzanak létre menetrendet, és készítsenek cselekvési terveket a növényvédő szerek használatából adódó kockázatok korlátozására. Az EU polgárai minden bizonnyal üdvözlik a repülőgépről történő permetezés korlátozását, valamint az ivóvíz és a vízi környezetben élő szervezetek védelmét szolgáló pufferzónákat. Én megszavaztam az irányelvet, mert az összhangban áll az egészségvédelemmel kapcsolatos véleményemmel.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök asszony, én azért szavaztam meg ezt a kompromisszumot, mert jó, hogy a növényvédő szereket fenntartható módon használjuk. Úgy vélem, a valós probléma az, hogy jelentősen eltérőek a szabályok az egyes tagállamokban: néhány ország nagyon szigorúan foglalkozik az üzemeltetők gyakorlati és elméleti oktatásával, és ezért megfelelő és fenntartható módon használják a növényvédő szereket, de ezt nem minden ország teszi meg. Úgy vélem, ez a jogszabály helyénvalóan kinyilvánítja, hogy magasabb normákat érvényesítsünk az egész Európai Unióban. Ez jó azok számára is, akik permeteznek, és azok számára is, akik velük kapcsolatba kerülnek.

Azt hiszem, itt egy nagyon ésszerű csomagról van szó, és ezért boldogan támogattam azt, és gratulálok az előadónak.

Avril Doyle (PPE-DE). Elnök asszony, én is támogattam ezt a jelentést. Nincs kétség afelől, hogy szükség van a növényvédő szerek szabályozó rendszerére. Ezt senki nem vitatja. A Klaß-jelentés kiterjeszti az ellenőrzések hatókörét, és az elkerülhetetlen használatra korlátozza a növényvédő szerek felhasználását.

Érdekes módon, miközben igen ingerült vita folyt a Breyer-jelentéssel kapcsolatban a veszély kontra kockázat kapcsán, én mindig úgy éreztem, hogy ez a kérdést helyesebb feltenni a tényleges felhasználás szempontjából, ami eltér a forgalomba hozataltól – más szavakkal, ez a jelentés. Közöséges termékek széles köre lehet veszélyes, ha figyelmen kívül hagyják a kezelési és használati utasításokat. Pusztán a kereskedelmi forgalomba hozatal nem jelent kockázatot a környezet vagy az ilyen termékek felhasználói számára. A növényvédő szerek csak akkor veszélyesek, ha a felhasználó nem tudja, hogy mit csinál. Ha a szerek kijuttatására szolgáló berendezés hibás, ha a vízi környezetet figyelmen kívül hagyják, vagy ha a növényvédő szereket nem megfelelően tárolják, vagy azok nem képezik egy integrált kártevő-szabályozási terv részét. A mennyiségi használat csökkentésének koncepciójánál gondos irányításra van szükség, mivel a kevésbé gyakori permetezés oda vezethet, hogy a növényvédő szereket nagyobb koncentrációban juttatják ki.

Végso soron kijelenthetjük, ezeket az anyagokat a lehető legkisebb mennyiségben kell felhasználni, és ezt minden gazda tudja.

- **Jelentés: Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)**

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök asszony, szeretnék ismételtelen reagálni a tegnapi plenáris vitára. Én támogattam az új rendeletet, mert véleményem szerint ez eszköz a növényvédelem új és biztonságos alternatíváinak kereséséhez. A Parlament kiváló eredményének tartom a földrajzi zónák szerint jóváhagyott növényvédő szerek kölcsönös elismerését. Ugyancsak előrelépés a tiltott anyagok listájának az elkészítése – ezek közé tartoznak a rákkeltő, a mutagén anyagok, valamint a neurotoxikus és immunotoxikus hatású anyagok –, és ez tudományos ismereteken alapszik. Amint a biztos tegnap elmondta, úgy tűnik, hogy ez a lista a ma használatos anyagoknak viszonylag kis hányadára vonatkozik. Szeretném megemlíteni, hogy ezeket az előírásokat az importárakra is szigorúan alkalmazzunk kell. Biztos úr, volt véleményem más jelentésekről is, de nem kaptam szót. Ezeket a jelentéseket már értelmezési célra használták, vagy már itt folyt róluk vita, így azt hiszem, azokat írásos formájukban fogják elfogadni.

Diana Wallis (ALDE). - Elnök asszony, tartozom egy vallomással. Gyermekkorom óta van egy zöldségféle, amit utálok: ez a borsó. Pechemre azonban én képviselem Britannia legnagyobb borsótermesztő területét, és ez súlyos problémát okozott nekem a Breyer-jelentéssel kapcsolatban. Én egyetértek a jelentés céljával. Egyetértek a jogalkotó céljával, hogy segítsük elő az egészséges környezetet, az emberek egészségét, de ez az én régióban potenciálisan egy hatalmas mezőgazdasági ágazatot veszélyeztet.

Hosszas lelkiismeret-vizsgálat után tartózkodtam, de szeretném egyértelművé tenni, hogy véleményem szerint jogalkotási eljárásunk e tekintetben hibás volt. Olyan sok információ állt a rendelkezésünkre a végére –egymásnak ellentmondó is, másmilyen is –, hogy én is, és azt hiszem, sokan mások is üdvözlötték volna a harmadik olvasat vagy az egyeztetés lehetőségét, hogy meggyőződhesünk róla, hogy valamennyi érdeket megvédtük.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök asszony, én is nagyon nehéz döntésnek találtam ezt. Úgy éreztem, hogy a jelentés általánosságban nagyon kiegyensúlyozott és konstruktív, és természetesen az emberi egészség, az állati egészség és a környezet védelme magas szintjének biztosítását szolgálja.

Nekem azonban aggályaim vannak azzal a helyzettel kapcsolatban, amikor adott anyag jóváhagyásáról hozunk döntést annak alapján, hogy az az anyag vajon veszélyes vagy sem, és nem vesszük figyelembe a lehetséges expozíciós hatásokat. Úgy vélem, tudományos alapon elvégzett hatásvizsgálatokra van szükségünk.

Az egyik aggályom az, hogy amikor a polgárokkal az EU-ról beszélgetek, az egyik kérdés, amit folyamatosan felvetnek, hogy az EU jogszabályai időnként nem igazán arányosak. Bár azt hiszem, ebben a jelentésben van rugalmasság, úgy éreztem, kissé többre van szükségünk, lényegében további tudományos bizonyítékokra az érvelés alátámasztására. Igen, ott az elővigyázatosság elve, és erre figyelemmel kell lennünk, de a döntéseknek bizonyítékokon kell alapulniuk, és én szerettem volna valamivel több bizonyítékot látni ebben az ügyben.

Neena Gill (PSE). - Elnök asszony, a növényvédő szerek eredményes és hatékony felhasználása szükségszerűség. Miközben a környezet védelme és a lakosság egészségének megóvása – úgy vélem – együtt jár, egyensúlyt kell teremtenünk a fogyasztók és a termelők igényei között. Miközben üdvözlöm a Breyer-jelentés céljait a bürokrácia csökkentése terén, nem tudom támogatni azt.

Számos szakértővel, gazdával és NFU-képviselővel találkoztam a West Midlands-i választókerületemben, akiknek mindannyiuknak súlyos fenntartásai voltak azzal kapcsolatban, hogy ennek a jelentésnek milyen hatása lehet a hozamokra. Én osztom az aggodalmaikat. Leginkább az aggaszt, hogy a Bizottság nem végzett

megfelelő hatásvizsgálatot, és nincs egyértelmű jelzés arra vonatkozóan, hogy ez a jelentés milyen következményekkel járhat majd a mezőgazdaság számára.

Amikor szerte a világon emelkednek az élelmiszerárak, nem biztos, hogy éppen most lenne az alkalmas idő arra, hogy lórúgásszerű reakcióval olyan intézkedéseket vezessünk be, amelyeknek hátrányos hatásuk lehet az élelmiszertermelésre. Ezért nyújtotta be a delegáció azt a módosító indítványt, amely a régóta esedékes alapos hatásvizsgálatot írta elő.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök asszony, kollégáimhoz hasonlóan én is azt szeretném mondani, hogy ez egy nagyon nehéz dosszié volt. Miközben Diana Wallis aggodalmait fejezte ki a borsó miatt, képzelhetik, hogy Írországból a burgonya szerepelt a menüben és a napirenden. Összességében azt hiszem azonban, hogy sokkal jobb javaslatról és csomagról szavaztunk, mint ami az eredetileg benyújtott volt – és dicséret illeti azokat, akik dolgoztak rajta.

Hadd mondjak néhány szót erről – és egy kulcsponttal fejezem be. Azt hiszem, most már abban a helyzetben vagyunk, amikor a gazdáknak az agrokémiai iparnál kell lobbizniuk, hogy teremtsenek biztonságosabb alternatívákat, hogy továbbra is termelhessenek élelmiszert, és azt hiszem, legalább annyi energiát kell befektetni ebbe a lobbiba, mint azelőtt.

Amikor élelmiszerimportról van szó, a Bizottságnak foglalkoznia kell az EU gazdáinak és termelőinek valódi aggodalmaival, hogy nekik megtiltják bizonyos vegyi anyagok használatát, miközben harmadik országok továbbra is alkalmazhatják azokat. Erre magyarázatot kell adnunk, hogy a gazdák ne forduljanak ellenünk.

Ashley Mote (NI). - Elnök asszony, én nemmel szavaztam egészen egyszerűen azért, mert a javaslatot gyakorlatilag eltérítette a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság és a biztosok. Az előadók tegnap a szabványosítással dicsekedtek, ám ez állítólag a sokszínűség uniója. Ha van egy olyan terület, ahol szükség van az ítélőképességre, a belátásra és a sokszínűségre, akkor valószínűleg ez az.

Ez lényegében egy mezőgazdasági kérdés volt, de a dán mezőgazdasági biztos sehol és semmikor nem volt látható, és ez szűgyen. Ennek az oka természetesen az érdekütközés, mivel a dánok nem kezelik az ivóvizet az után, hogy az feljön a földből.

A világnak azon a részén, ahol én élek, a gazdák teljesen becsapva és őszintén sértve érzik magukat amiatt, hogy itt van néhány olyan feltételezés, amely szerint ők nem tudják, mit csináljanak, és ezt nekik meg kell mondani. Alapvetően nem tettek mást, mint még egy csoporttal bővítették azok számát az Egyesült Királyságban, akik – őszintén szólva – gyűlölik az EU beavatkozását.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony, e jelentéssel kapcsolatban minden oldal túlzott igényekkel állt elő, és túlzott félelmeket fejezett ki. Nehéz volt megkülönböztetni a tényt a fikciótól, és döntést hozni arról, hogy miként szavazzunk.

Bár elismerem a bogyósgyümölcs-ágazat, a burgonyaágazat és a gabonatermelő gazdák aggodalmait Írországból, akik tárgyaltak velem erről, én támogattam a kompromisszumot. Úgy érzem, hogy a javítások annak ellenére kiérdemelték a támogatásunkat, hogy nekem is van még néhány aggályom. Én támogattam szavazatommal a jelentést, mert véleményem szerint a lehető legrosszabb eredmény az lett volna, ha ezt a jelentést egyeztetésre adjuk át. Az ötéves derogáció, ami ha az alapvető növényvédelmi projektekhez szükséges, megújítható, fontos biztonsági háló, ami egyben arra ösztönzi az agrokémiai ipart, hogy végezzen kutatásokat és teremtsen alternatívákat.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök asszony, azt hiszem, hogy amikor európai projekteket mérlegelünk, a gondolkodás mélyén van egyfajta dialektika. Beszélünk a demokráciáról, de figyelmen kívül hagyjuk a demokratikus akaratot, amint azt a franciaországi, hollandiai és írországi népszavazások kifejezték. Élelmiszerbiztonságról beszélünk, mégis olyan jelentésről szavazunk, amely potenciálisan veszélyeztetheti az élelmiszertermelést az Európai Unióban. Beszélünk arról, hogy segítünk a polgároknak és a gazdáknak a szegényebb országokban, ám ennek a szavazásnak az eredményeként be fogják tiltani azon gazdák termékeinek importját, akik olyan növényvédő szereket használtak, amelyeket immár az Európai Unió tilt.

Én egyszerűen egy kéréssel fordulok kollégáimhoz a Parlamentben és a Bizottságban: kérem, gondoljunk a jövőben a jogalkotás előre nem látott következményeire. Egyetértek Wallis asszonynak a jogalkotási folyamattal kapcsolatos véleményével, és azzal is, hogy kellett volna egy harmadik olvasat. Egyetértek azzal, hogy ezt túl gyorsan hajszolták keresztül, és azt hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy nem volt tudományos alapon nyugvó, megfelelő hatásvizsgálat. Gondoskodjunk arról, hogy ez ne fordulhasson elő többé.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök asszony, én megpróbáltam megakadályozni a kompromisszumot azzal, hogy a jelentés érintett részei ellen szavaztam. Magyaránként felolvasom azt a levelet, amit az én régiómban, Skegness közelében gádzálgató embertől, James Mowbray-tól kaptam.

Ő azt mondta: „több mint 40 éve személyesen is közreműködöm növényvédőszer alkalmazásában. Ezeket a termékeket mindig a többi emberi lény és a vadon élő állatok és növények iránti érzékeny megközelítéssel alkalmaztam. Mindez sem az egészségemre, sem a környezet állapotára nem járt látható hátrányos következményekkel. Ezért lesújtónak tartom számos termék, többek között a trialol gombaölő szerek esetleges visszavonását, ami nem igazán tudományos érvekre épül, és ez a vállalkozásom életképességét veszélyezteti, és nehezíti a hazai élelmiszerek elérhetőségét”.

Ezeket a megjegyzéseket tőle és szó szerint százaktól kaptam, az emberektől az Empire World Trade-től, ami a Lincolnshire-i Spaldingban van, John Manbytól, a Leicester-beli Parker Farmról, John Clarktól, aki Nottinghamshire-ben van, Jonathan Readingtől és több száz más embertől. Ezért szavaztam úgy, hogy megakadályozzam a kompromisszumot.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Elnök asszony, most, hogy ez a szavazás lezajlott, és az érveket elmondták, szeretnék visszatérni valamire, ami mindvégig jelen volt a vitában itt és a bizottságban is. Ez pedig a gazdákkal szemben érzékelhető bizalmatlanság és az a feltételezés, hogy a gazdák valamiképpen az egészség és a környezet ellenségei. Az én tapasztalatom szerint ennek az ellenkezője igaz. Az írországi gazdák múltban és most is igazi tisztartók, akik évezredek óta védik és őrzik a környezetet – életerősnek, tisztának és termelékenynek őrizték meg az. Hasonlóképpen a gazdák az egészségünk alapjai is. Ők állítják elő azt a jó élelmiszert, ami a jó egészség alapja. Arra sürgetem önöket, hogy újítsák fel a gazdáinkba vetett hitet, akik minden megtesznek annak érdekében, hogy nagyon nehéz helyzetekben, nehéz időjárási körülmények között, mindenféle kártevőkkel és természetesen EU-politikával sújtva is megpróbálnak élelmiszert ellátni bennünket.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indoklások

- Jelentés: Paolo Costa (A6-0468/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Most szavaztunk meg egy megállapodást a polgári légi közlekedés biztonságáról. Bár a légi közlekedés egyike a legbiztonságosabb közlekedési módoknak, soha nem hozhatunk olyan intézkedéseket, amelyek túlzottan szolgálnák a biztonságot.

Ehhez a vitához kapcsolódik a biztonság ügye is. Az ikertornyok ellen intézett borzalmas terrortámadás óta megszámlálhatatlan biztonsági intézkedést hoztak. A biztonság kérdéséhez hasonlóan, az ember sohasem lehet eléggé biztonságban. Sőt, amikor az ember túl nagy biztonságban érzi magát, akkor csap le rá újra a terror.

Természetesen egyensúlyt kell találni a polgári szabadságok és jogok és a biztonsági intézkedések között. Amikor azonban választani kell, akkor meg kell határozni a prioritásokat. Például adatvédelmi megfontolásokból sokan és alapvető okokból ellenezték az utaslisták megosztását. Ám az ilyen biztonsági intézkedések minden bizonnyal lehetővé teszik azt az alapos vizsgálatot, ami a határokon nem lehetséges.

Új korszakban élünk. Szándékosan ártatlan civileket vesznek célba, és előre kiválasztják egyes országok polgárait. Egy ilyen környezetben semmiképpen sem várhatjuk ezektől az országoktól, hogy tartózkodjanak bármely olyan intézkedés meghozatalától, amely csak lehetséges polgári érdekeinek védelmében.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Én megszavaztam ezt a jelentést, mert ebből a romániai légiközlekedési ágazat is közvetlenül hasznot húz. A tárgyalta megállapodás nagyrészt a hagyományos légiközlekedési biztonsági megállapodások struktúráját követi; ez az egymás rendszereibe vetett kölcsönös bizalomra és a szabályozásban mutatkozó eltérések összehasonlítására épül. Ez magában foglalja a kötelezettségeket és az exportnál és importnál közreműködő hatóságok közötti együttműködés módszereit. E cél elérésének eszközei azonban, nevezetesen az együttműködés és egymás tanúsítási megállapításának kölcsönös elfogadása a légi alkalmasság és a karbantartás területén – a hagyományos megállapodásoktól eltérően –, a megállapodás mellékleteiben került meghatározásra, ahol ezekről az intézkedésekről a polgári légiközlekedési hatóságokra nem kötelező érvényű külön megállapodások rendelkeznek. A mellékletek nagyjából tükrözik a légi alkalmasságra (1702/2003/EK bizottsági rendelet) és karbantartásra (2042/2003/EK bizottsági rendelet) vonatkozó közösségi végrehajtási jogszabályok tartalmát, amelyet a felek a Kétoldalú Felügyelő Testület határozata alapján módosítanak.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Közösség és az Egyesült Államok (USA) közötti légiközlekedési megállapodások a légi közlekedés liberalizálásából erednek, és arra épülnek.

Ezek célja EU-szinten (azaz az Európai Közösségen – mint az egyetlen jogszerűen létező szervezeten – és annak egységes, teljes liberalizálásra törekvő közösségi piacán keresztül), hogy meghaladjanak valamennyi, a különféle tagállamok és az Egyesült Államok között létrejött bilaterális megállapodást.

Amint az Európai Parlament által korábban elfogadott más állásfoglalásokban is, mi szeretnénk aláhúzni, hogy bennünket elsősorban nyilvánvalóan a „polgári légi közlekedés biztonságának magas szintje” és azok az intézkedések foglalkoztatnak, amelyek célja „a légiközlekedési ágazatra és üzemeltetőkre a felesleges felügyelet által rótt gazdasági terhek minimalizálása.” Meg kell azonban védenünk két fontos szempontot: (1) nem szabad, hogy e folyamatok célja és feltételezett alapja a légi közlekedés további liberalizációja és a liberalizáció feltételeinek a szabványok összehangolása révén történő elősegítése legyen; (2) ezek a folyamatok nem segíthetik elő a harmonizálást azzal, hogy alacsonyabb szintre helyezik a biztonsági szabványokat és előírásokat különösen ott, ahol a biztonság, a terhek minimalizálása és a liberalizáció keveredik, mert akkor a nyereség és a koncentráció válik uralkodóvá.

Mi úgy véljük, hogy az egyes országokban állami vállalatok által közszolgáltatásként nyújtott légi közlekedést meg kell védeni, mert ez garantálja a polgárok számára a szolgáltatások minőségét és biztonságát.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Alapvetően egyetértek Paolo Costa polgári légi közlekedésről szóló jelentésével.

Fontos, hogy az EU és az USA e megállapodás segítségével egyetértésre jusson a közös irányvonal tekintetében. A tengerentúli partnerségben elkerülhetetlen azonban, hogy valós partnerek legyünk, és ne csak papíron. Meg kell találni azokat a feltételeket, amelyeket mindkét félnek be kell tartania.

Arra az esetre, ha akár az EU, akár az USA megsértené e megállapodást, nélkülözhetetlen a megállapodás felbontható változata.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Én megszavaztam az Európai Közösség és az Egyesült Államok között létrejött, a polgári légi közlekedés biztonságának szabályozásában való együttműködésről szóló megállapodásra vonatkozó tanácsi határozatra irányuló javaslatot (A6-0468/2008). Egyetértek az előadónak a megállapodás megkötésére irányuló javaslatával.

Azt gondolom, hogy a megállapodás céljai, nevezetesen a megállapodás hatókörébe tartozó áruk és szolgáltatások kereskedelmének elősegítése, az értékelések, a vizsgálatok és az ellenőrzések megkettőződésének lehető legnagyobb korlátozása a lényeges szabályozási eltérésekre, valamint a bármely fél tanúsítási rendszerének alkalmazása a másik fél előírásainak való megfelelő ellenőrzésére, legitim célok.

Remélem, hogy a másik fél rendszerei iránti kölcsönös bizalomra elősegíti majd e megállapodás végrehajtását.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Én, mint az Európai Parlamentnek az Európai Légiközlekedés-biztonsági Ügynökség (EASA) jogköre kiterjesztéséről szóló jogalkotási jelentése előadója, üdvözlöm az Egyesült Államokkal tárgyalt, a légiközlekedési biztonsági tanúsítványok kölcsönös elfogadásának elősegítéséről szóló megállapodást.

Ez a megállapodás fontos lépés a transzatlanti együttműködés bővítésében, ami az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták képviselőcsoport egyik prioritást élvező célja. A megállapodás szilárd kereteket teremt a polgári légiközlekedési ágazatban az áruk és szolgáltatások kereskedelmének fellendítésére az Európai Unió és az Egyesült Államok között, ami kétségtelenül Európa hasznára van. A megállapodás a biztonság és a termékek, részegységek és légi járművek kompatibilitásának javítására fokozott garanciákat ad, és további követeléseket támaszt a környezet védelme érdekében. Ilyen feltételek mellett reméljük, hogy az Európai Egységes Égbolt elvei a jövőben kiterjednek majd a transzatlanti együttműködésre is, és ez az együttműködés – a SESAR és a NextGen közötti együttműködés alapján – tovább szélesedik a kutatás, valamint az e területen bevezetendő új technológiák kapcsán.

Úgy vélem, hogy ez a megállapodás hosszú távon elősegíti majd az EASA és a FAA közötti együttműködési keretek kölcsönösen hasznos kibővítését, ami a légitársaságok, a légiközlekedési ágazat, és ami még lényegesebb, az utasok közvetlen hasznára válik.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A nemzetközi közlekedéspolitika jövője megköveteli a jó kapcsolatokat az Európai Közösség és az Egyesült Államok között. Ennek következtében a polgári légi közlekedés

biztonságának szabályozásáról szóló ezen együttműködési megállapodásnak az egyik alapvető pontja az egymás rendszerei iránti kölcsönös bizalom és a szabályozási eltérések összevetése. E megállapodás célja, hogy elősegítse a légiközlekedési ágazatban az áruk és szolgáltatások kereskedelmét azzal, hogy amennyire lehetséges, az értékelések, vizsgálatok és ellenőrzések megkettőzését a két fél közötti lényeges szabályozásbeli eltérésekre korlátozza. Ezért úgy véljük, hogy létrejön az a keret, amely problémamentesen működik majd a mindennapok során, és lehetővé teszi, hogy a végrehajtás során felmerülő technikai kérdéseket a folyamatos együttműködés és konzultáció rendszerén keresztül oldják meg. Ez a megállapodás további alapvető lépés az európai közlekedéspolitikai nemzetközi dimenziójában, ezért szavaztam meg e jelentést.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretném kijelenteni, hogy én – a tanácsi határozatra irányuló javaslatban foglaltaknak megfelelően – megszavaztam Costa úr jelentését az Európai Közösség és az Amerikai Egyesült Államok között létrejött, a polgári repülés biztonságának szabályozásában való együttműködésről szóló megállapodásról.

Egyetértek az előadóval, és úgy vélem, a Parlamentnek támogatnia kell nyilatkozatával e megállapodás megkötését, mert ez kifejezetten egyszerűsíti a felek között az áruk és szolgáltatások kereskedelmét a légi alkalmassági és karbantartási ágazatban, elkerüli a biztonsági előírásoknak való megfeleléssel kapcsolatos értékelések és ellenőrzések felesleges megkettőzését, amit eddig akkor sem lehetett mellőzni, ha ezek az előírások igen hasonlatosak voltak. Úgy vélem azonban, hogy a megállapodást kezdetben ideiglenes jelleggel kellene alkalmazni, hogy azonosíthassuk az esetleges gyakorlati, illetve végrehajtásbeli nehézségeket, és ezeket a végleges jóváhagyási folyamat előtt megoldhassuk.

- Jelentés: Diana Wallis (A6-0511/2008)

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Én megszavaztam az EU társasági jogi szabályozására irányuló jelentést.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Én megszavaztam a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, részleges szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére, valamint az SE-k vagy az SCE-k létesítő okirat szerinti székhelyének a tagállamok közötti áthelyezésére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló jelentést, mivel ezek a jogi tranzakciók alapvetően megváltoztatják a gazdasági társaságok jogi státusát. Az Európai Uniónak figyelembe kell vennie az egységes, harmonizált, de hatékony szabályozás biztosításához szükséges intézkedéseket.

Azért is támogattam ezt, mert jogász lévén én továbbra is támogatom az Európai Parlamentben minden olyan erőfeszítést, amely a pénzügyi, gazdasági, polgári jogi és büntetőjogi szabályok európai szintű harmonizálására és kodifikálására irányul.

- Jelentés: Costas Botopoulos (A6-0508/2008)

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Én megszavaztam ezt a jelentést, mert az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatában nincsenek rendelkezések a (Közszolgálati Törvényszék határozatai elleni) fellebbezési eljárásokban alkalmazandó nyelvről. Gyakorlatilag nincs a bíróság eljárási szabályzata 110. cikkével egyenértékű rendelkezés.

- Jelentés: Bastiaan Belder (A6-0489/2008)

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Elnök asszony, a Balkánon bekövetkezett legutóbbi fegyveres konfliktust követően az európai államok igen eltérő nyilatkozatokat tettek e tárgyban. Az akkori helyzetben vállalt aktív részvételével azonban az EU megerősítette, hogy a Balkán számunkra fontos régió, és Európa szerves része. Ezért kötelességünk ezeket az országokat támogatnia a stabilitás és a teljes demokrácia elérésére irányuló erőfeszítéseikben. Én támogattam a Belder-jelentést, mert az hangsúlyozza a balkáni államok támogatásának szükségességét, miközben egyedi, független partnerekként kezeli őket.

Továbbá az is jó, hogy a jelentés hangsúlyozza a közös energiapolitika létrehozásának szükségességét. A források diverzifikálására sürgősen szükség van, és ez nem csak az EU, hanem egész Európa számára hasznos lenne.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Belder úr jelentése az Európai Uniónak ezzel az egyre stabilabb régióval fennálló kereskedelmi és gazdasági kapcsolatait jelenlegi helyzetét tárgyalja, ahol több ország is jelölt az EU-tagságra. Az EU, mint a legfontosabb partner szerepe igen fontos e terület számára a kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok fenntartásában és a stabil, tartós békére irányuló erőfeszítésekben.

Az EU, mint gazdasági partner erejét és, mint az erős civil társadalom, kormányzás és dinamikus intézmények modelljét a régió fejlesztése érdekében kellene alkalmazni. A háromszoros és differenciált megközelítés, amely figyelembe veszi a régió országai közötti viszonylagos eltéréseket, valamint a társulási megállapodások és a további támogatás egyértelmű utat mutat az elmaradottság problémáinak kezeléséhez és az intenzív regionális és nemzetközi gazdasági együttműködés támogatásához.

Én támogatom Belder úr jelentését, mint a tartós béke megszilárdításának és azon eszmék előmozdításának az eszközét, amelyek mellett mi mindannyian elköteleztük magunkat.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Én tudom, hogy a Belder-jelentés csak a Nyugat-Balkánnal való gazdasági és kereskedelmi kapcsolatokkal foglalkozik, valamint azzal a nyilvánvaló igénnyel, hogy az Európai Unió támogassa a térség gazdasági, jogi, politikai és társadalmi újjáépítését.

Ami azonban meglepő a számomra: annak ellenére, bár a jelentés kinyilvánítja, hogy ennek a támogatásnak, valamint a csatlakozási folyamatnak differenciálnak kell lennie, és azt minden egyes országhoz hozzá kell igazítani, a jelentés nem veszi figyelembe az egyes országok konkrét helyzetét. Szerbiát például meg sem említi.

Mindenekelőtt ez a Parlament az, ahol mindig oly gyorsan ítélik el az emberi jogoknak a világon bárhol történt megsértését, és követelik az „emberi jogi” záradékokat a nemzetközi együttműködési megállapodásokban, mesteri módon elérte, hogy egy olyan Balkánról szóló jelentésről szavazzon, amely egyszer sem említi meg a Koszovóban élő szerb lakosság drámai és elfogadhatatlan helyzetét, miközben atyáik történelmi földjén páriákká váltak. Mindeközben a Parlament gratulál magának ahhoz a több száz millió euróhoz, amit az ezt a helyzetet provokáló, szervező, de legalábbis eltűrő hatóságoknak juttat.

Vural Öger (PSE), írásban. – (DE) A Nyugat-Balkánnal fennálló gazdasági kapcsolatok megszilárdítása a rendkívüli fontosságú az EU és a Nyugat-Balkán számára egyaránt. Én ezért üdvözlöm, hogy az Európai Parlament intenzíven dolgozik ezen, és hogy ma elfogadtuk a Belder-jelentést. Annak a ténynek a tükrében, hogy a Nyugat-Balkán országainak jövője az EU-hoz kapcsolódik, igen fontos gazdasági és politikai közeledésük az EU-hoz. Ahhoz, hogy ezeket az országokat hosszú távon az EU-hoz kapcsolhassák, támogatni kell a piacgazdaságuk fejlődését és a regionális együttműködést.

Ezért fontosak annyira az Európai Parlament konstruktív és kedvező visszajelzései. Az EU érdeke, hogy álljon ki a politikai stabilitás és jogbiztonság, és ezzel a mellett is, hogy ezekben az országokban a külföldi befektetéseknek kedvező keretfeltételeket teremtsenek. A Belder-jelentés hangsúlyozza azt is, hogy a gazdasági kapcsolatok szintje az egyes országok fejlődésének mértékétől függ. Az EU céljának továbbá az kell lennie, hogy a nyugat-balkáni országok nemzetgazdaságait diverzifikálja. A jelentés mindezeket a fontos vonatkozásokat tükrözi. Meg vagyok győződve arról, hogy az EU és a Nyugat-Balkán közötti gazdasági kapcsolatok fejlődése az európai földrész valamennyi országának javára válik, és én nagyon várom javaslataink konkrét hatásait.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én megszavaztam Belder úrnak a nyugat-balkáni országokkal fenntartott kereskedelmi és gazdasági kapcsolatokról szóló jelentését.

Egyetértek képviselőtársaimmal, akik úgy vélik, hogy az Európai Uniónak meghatározó szerepe van a nyugat-balkáni terület országai gazdasági és politikai megújításának folyamatában, először a politikai helyzet stabilizálása és másodszor a gazdasági és kereskedelmi feltételek tekintetében, és a cél ezen államok európai uniós tagsága.

Mindazonáltal hangsúlyozni szeretném: szükséges, hogy az Unió minden egyes országban alaposan elemezze az emberi jogok és a demokratikus elvek tiszteletben tartásával kapcsolatos helyzetet. Én itt kifejezetten Horvátországra és a számos ott dolgozó olaszra utalok, aki ellen annak dacára is egyértelmű a diszkrimináció ebben az államban, hogy Horvátország hivatalosan benyújtotta az EU-hoz való csatlakozási kérelmét. Ez véleményem szerint ellentétes a szerbiai helyzettel, egy olyan országgal, amely éppen most kapta meg a potenciális tagjelölti státust, és amellyel szemben az uniónak nyitottabbnak kellene lennie, mint eddig volt.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Én megszavaztam a Nyugat-Balkánnal fenntartott kereskedelmi és gazdasági kapcsolatokról szóló jelentést (A6-0489/2008), mivel az Európai Parlament állásfoglalására irányuló indítvány tartalmazza a Külügyi Bizottság és a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményét is, amely utóbbinak tagja vagyok.

A nyugat-balkáni régió gazdasági növekedése és fejlődése biztosítja majd az EU keleti tagállamaival – amelyek közé végső soron Románia is tartozik – fenntartott konstruktív partnerség feltételeit.

Ugyanakkor a nyugat-balkáni országok gazdasági és kereskedelempolitikáinak összekapcsolása az Európai Unió politikájával támogatja az EU és ezen országok között létrejött stabilizációs és társulási megállapodásokat.

Én azért szavaztam meg ezt a jelentést, mert a gazdasági stabilitás politikai stabilitáshoz is vezethet ezen az elmúlt években súlyos nehézségekkel terhes területen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) Az EU-nak minden rendelkezésére álló eszközt fel kellene használnia ahhoz, hogy motiválja a nyugat-balkáni régiót, és meggyőzze az egyes országokat a lényeges reformok végrehajtásának szükségességéről. A regionális gazdasági együttműködés bővülése különösen lényegesnek tűnik ebben az összefüggésben, a régió államai számára kilátásba helyezett uniós tagsághoz hasonlóan. Az egyes országok közötti széleskörű és szilárd gazdasági kapcsolatok konkrét gazdasági integrációhoz vezetnek, ami bizonyára segít majd a jövőben a konfliktusok kockázatának mérsékléséhez. Ezt a tagság reális perspektívája is elősegítheti. A balkáni országok máris hatalmasat léptek előre az EU-hoz való közeledés útján, de a csatlakozás kilátása minden bizonnyal arra ösztönzi majd ezeket az államokat, hogy folytassák a közösséghez való integrációra irányuló erőfeszítéseiket.

Ugyanakkor szeretném hangsúlyozni, hogy a gazdasági segítségnyújtás eszközei mellett ugyanolyan jelentősek azok a kezdeményezések is, amelyek célja a balkáni társadalom integrálása az EU-ba. Emiatt igen fontos a lehető legszélesebb körű változások bevezetése, ami megkönnyítené az emberek mozgását, és hasonlóan fontos a régió ifjúságának széles körű támogatása. Csak akkor mondhatjuk el, hogy sikeresek voltunk, ha a balkáni emberek úgy érzik, hogy Európa más polgáraival azonos jogokat élveznek.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Én teljes mértékben egyetértek azzal, amit Belder úr mondott, azokkal az ajánlásaival, hogy miként fejlesszük kereskedelmi és gazdasági kapcsolatainkat a Nyugat-Balkánnal. Az EU-nak kulcsszerepe van a régió felemelkedésében. A stabilizációs és társulási megállapodások, a kereskedelmi kedvezmények és a technikai és pénzügyi támogatás az a három pillér, amelyre alapozva az EU a régió stabilizációját remélheti. Igaz, hogy a régió országaiban a fejlettség szintje és az *acquis communautaire* elfogadás nem ugyanazt jelenti, és így az egységes stratégiával szemben a sajátos megközelítést kell választani, amit a szóban forgó szükségletekhez kell szabni. Albánia nem Montenegró, és Bosznia-Hercegovina nem Koszovó.

A nyugat-balkáni államokkal folytatott csatlakozási tárgyalások előrehaladása (vagy megnyitása a potenciális tagjelölt országok esetében) nyilvánvalóan a koppenhágai kritériumok teljes körű betartásától és a demokrácia elvei és az emberi jogok feltétel nélküli tiszteletben tartásától függ. Legyen azonban egyértelmű, hogy mindezeknek az országoknak van jövőjük az EU-ban, és hogy tagságuk biztosítani fogja, hogy a régiót évszázadokon át jellemző borzalmas konfliktusok sora már a múlté.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az Európai Unió rendkívül fontos szerepet játszott az egykori Jugoszlávia országainak gazdasági és politikai újjáépítésének folyamatában. Az EU hatalmas felelősséget vállalt az egész Nyugat-Balkán tekintetében. Ezzel kapcsolatban az EU most az egész régió újjáépítésének nehéz feladatával szembesül.

A Nyugat-Balkán valamennyi országa számára az EU vált a fő kereskedelmi partnerré. Ennek az együttműködésnek a három legfontosabb pillérét a stabilizációs megállapodások, a kereskedelmi kedvezmények és a technikai és pénzügyi támogatás jelentik. A stabilizáció folyamatának mindenekelőtt az életszínvonal emelésére és a balkáni államok folyamatos gazdasági fejlődésére kell irányulnia. Eközben azonban az EU-nak figyelemmel kell lennie egyes országok EU-tagságára és másoknak a potenciális tagjelölti státusára.

Nehéz nem egyetérteni az előadóval abban, hogy a vitatott országok fejlődésének alapfeltétele a Kereskedelmi Világszervezetben való tagság (Horvátország, Albánia és az egykori Jugoszlávia már tagok). Ahhoz, hogy teljes körűen integrálódhassanak a kereskedelem világrendszerébe, lényeges, hogy Bosznia és Hercegovina, Szerbia és Montenegró is csatlakozzék a WTO-hoz.

Miközben a régió modernizálásában már bekövetkezett előrelépést nagyra kell értékelni, követni kell a Nyugat-Balkánnak az EU gazdasági rendszerébe történő teljes integrációjának célját.

- Jelentés: Mairead McGuinness (A6-0505/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) A közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról szóló jelentés fontos kérdéseket tárgyal; ilyenek

például az emelkedő élelmiszerárak következményei a szegény és a gazdag országokban, valamint az élelmiszerhez való hozzáfutás biztosításának fontossága mindenki számára.

Mi, svéd szociáldemokraták, úgy döntöttünk, hogy a jelentés ellen szavazunk, mivel az problematikus megfogalmazásokat tartalmaz az agrárpolitikával kapcsolatban. Egyebek között mi az EU költségvetése agrárpolitikára szánt hányadának csökkentését, a keresztemfelelés megtartását és fejlesztését, valamint a rendszernek a piachoz való igazítását szeretnénk látni. A jelentés nem áll összhangban ezekkel a nézetekkel, és ezért ellene szavaztunk.

Liam Aylward (UEN), írásban. – A fenntartható élelmiszerellátás biztosítása egyike az előttünk álló legnagyobb kihívásoknak. Ez a kihívás a világ lakosságának növekedésével egyre nagyobb lesz. A népesedés jelenlegi növekedési mértéke évi több mint 70 millió. Ez azt jelenti, hogy minden évben 70 millióval több embernek kell élelmiszert biztosítani. Hogyan tudjuk ezt megoldani, amikor máris több mint 850 millió alultáplált ember él a Földön?

Miközben a fenntartható élelmiszerellátás biztosítása egyike a legnagyobb kihívásoknak, az EU az elmúlt idők egyik legnagyobb sikertörténete, mivel békét, stabilitást és prosperitást hozott a régió számára. Az EU az ODA legnagyobb adományozója és a nemzetközi együttműködés modellje, és ezt a tapasztalatot globálisan is jól tudja hasznosítani.

Az EU nem engedheti meg magának, hogy hatókörében szűk politikai irányvonalat kövessen. Ahogyan a nemzetközi sorsok összefonódnak, úgy van egyre több és több átfedés a politikai területek között. Ez a jelentés elismerése ennek, egyben felismerése annak, hogy az EU magas normái és hatalmas mezőgazdasági tapasztalatai szélesebb körben is értékesek lehetnek a globális élelmiszerbiztonság kapcsán, beleértve a műtrágyák és nagy termőképességű vetőmag vásárlásának finanszírozását, valamint a gazdák és élelmiszertermelők képzését és gyakorlati támogatását.

Niels Busk és Anne E. Jensen (ALDE), írásban. – (DA) Anne E. Jensen és Niels Busk megszavazta McGuinness asszony saját kezdeményezésű jelentését a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról, mivel a jelentés nagy része kiváló, de csak mellette vagy ellene lehet szavazni. Nem tudjuk azonban a 63. és a 64. bekezdést támogatni, amely kétségeket vet fel a mezőgazdasági termékek szabad kereskedelme felől. Mi erőteljes támogatói vagyunk a szabad kereskedelemnek, és úgy véljük, nagyon helyes azon dolgozni, hogy olyan helyzet jöjjön létre, amelyben a mezőgazdasági termékek kereskedelme a szabad piac elveire épül.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose és Britta Thomsen (PSE), írásban. – (DA) Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának dán tagjai a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról szóló, saját kezdeményezésű jelentés ellen szavaztak, mivel a jelentés ellenzi az agrárpolitika liberalizálását és bírálja az EU-nak a növényvédő szerek korlátozására vonatkozó szabályait. Mi úgy véljük, globális szükséges megteremteni a kiegyensúlyozott hozzájutást az élelmiszerellátáshoz, de ezen nem segít az EU mezőgazdasági támogatásának fenntartása vagy bővítése.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A globális élelmiszerprobléma egyre nő, ahelyett, hogy zsugorodna, és valamennyi szegényebb réteget érinti, nemcsak a kevésbé fejlett országokban, hanem a fejlettebbekben is.

Ennek a helyzetnek a fő oka az, hogy a mezőgazdasági termények és az élelmiszer termelésének az alapvető ismérve a nyereség, nem pedig a globális élelmiszerszükséglet.

Az élelmiszerekkel a nemzetközi tőzsdéken folyó kereskedelem áremelkedési spirálhoz vezetett, és emiatt a multinacionális élelmiszeripari vállalatok nyereségének spirálszerű emelkedését, a vidék termelésének és a globális élelmiszertartékoknak pedig a jól érzékelhető csökkenését, valamint az alultáplált emberek számának növekedését hozta magával.

Ennek az elfogadhatatlan helyzetnek a kezelésében, amely egymilliárd embert alultápláltságra és éhezésre ítél, a jelentés olyan kívánságlistákra szorítkozik, amelyeket az ugyanannak a politikának a folytatásához való ragaszkodása rögtön semmissé is tesz: támogatás a közös agrárpolitikának és felülvizsgálatainak, illetve értékelésének, a Kereskedelmi Világszervezet tárgyalásainak befejezése, a támogatás elválasztása a termeléstől, a bioüzemanyagok termelésének folytatása, ürügyül hozva fel a környezetet, miközben olyan földet használnak fel erre, amelyen élelmiszert is lehetne termelni.

A jelentés alig foglalkozik az élelmiszerral való önrendelkezés és az élelmiszerbiztonság elveivel, valamint az élelmiszerral való önellátáshoz fűződő joggal.

A Görög Kommunista Párthoz tartozó európai parlamenti képviselők a jelentés ellen szavaztak, mert megállapításai és „kívánságai” ellenére azt a széles néprétegek elleni, a monopóliumok érdekeit szolgáló politikát támogatja, ami egyre több embert ítél alultápláltságra és éhezésre.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Fontos, hogy szembeszálljunk az éhezéssel, és mérsékeljük azt. E tekintetben üdvözlöm McGuinness asszonynak a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról saját kezdeményezésű jelentése tartalmát.

Én azonban a tartózkodás mellett döntöttem, mert helyenként a jelentés erősen protekcionista. Saját hazai mezőgazdaságunk támogatása és szabályozása nem segíti elő a nyitott, zöld, biztonságos és vállalkozó EU elérésére irányuló célunkat. A mezőgazdasági termékek szabadabb világpiaca megkönnyítené a szegény országokban is az emberek számára a mezőgazdaság fejlesztését. Ezt ma már Afrika nagy részein különösen látjuk.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Sok, a jelentésben kiemelt vonatkozással egyetértünk, különösen a következőkkel:

- azzal ténnyel, hogy a politikai elmozdulás az EU termelői számára potenciális piaci lehetőségek elvesztéséhez vezetett, és ahhoz, hogy az Európai Unió egyre növekvő mértékben támaszkodik a kívülről importált élelmiszerre, amit igen eltérő termelési szabványok szerint állítanak elő, ezáltal az EU mezőgazdasági termékei hátrányos helyzetbe kerültek;

- azzal az aggodalommal, hogy a mezőgazdasági termelési költségek drámai növekedése alacsonyabb felhasználáshoz és csökkenő termeléshez vezethet, ami fokozza az élelmiszerválságot Európában és a világon;

- azzal, hogy szükség van olyan politikai eszközökre, amelyek célja az ilyen nagy és kárt okozó áringadozások megszüntetése;

- az élelmiszer-kiskereskedelemben az egyre fokozódó piaci koncentrációval kapcsolatos aggodalommal, ami monopóliumok kialakulásához vezetett; és azzal, hogy – a kisgazdaságok érdekében – szükség van alternatív megoldásokra a kiskereskedőkkel folytatott tárgyalások során.

Vannak azonban a jelentésnek olyan vonatkozásai is, amelyekkel nem tudunk egyetérteni:

- a közös agrárpolitikai fokozottabb piaci orientációja és az élelmiszerrel való önrendelkezés leértékelése azzal, hogy a hangsúly kizárólag az élelmiszerbiztonságra kerül, elfelejtve, hogy ez meglehetősen nehéz az élelmiszerrel való önrendelkezés nélkül.

Ezért tartózkodtunk.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) A McGuinness-jelentés olyan kérdéssel foglalkozik, amelyet én stratégiának tekintek, vagyis az élelmiszerbiztonsággal és az erős és versenyképes európai mezőgazdaságnak a globalizált világban való fontosságával.

Az élelmiszerárak körül a közelmúltban tapasztalt krízist követően az élelmiszerbiztonságnak az EU egyik prioritásává kell válnia. Annak ellenére, hogy rövidtávon egy újabb élelmiszerhiány okozta válság nem várható, ám valószínű, hogy bekövetkezik majd a jövőben, ha számolunk a klímaváltozásnak a mezőgazdasági termelésre gyakorolt kedvezőtlen hatásait és a folyamatosan növekvő keresletet.

Figyelemmel arra, hogy a fejlődő országok várhatóan nem lesznek képesek elegendő mennyiségű élelmiszert előállítani növekvő lakosságuk ellátására, az iparosodott országoknak továbbra is megmarad az a fontos feladata, hogy élelmiszert termeljenek és exportáljanak.

A közös agrárpolitikának ezért ismételten európai prioritássá kell válnia, és az európai élelmiszerbiztonságpolitika alapját kell képeznie, tekintettel arra, hogy a pénzügyi és gazdasági válság idején ez fontosabb, mint valaha.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders és Jan Mulder (ALDE), írásban. – (NL) A Holland Néppárt a Szabadságért és Demokráciáért (VVD) delegációja annak ellenére megszavazta a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról szóló McGuinness-jelentést, hogy a jelentés tartalmának egy részével nem ért egyet. A VVD delegációja azt szerette volna, ha a jelentés egyértelműen leszögezi, hogy a fejlődő világban a kereskedelmi akadályokat a reciprocitás alapján fokozatosan meg kell szüntetni. Emellett szerettük volna, ha a jelentés egy speciális és gyorsabb eljárás mellett érvel a ciszgenikus termékek

engedélyezése kapcsán. Ezek még mindig ugyanannak az eljárásnak a hatálya alá tartoznak, mint a közönséges biotechnológiai termékek, annak ellenére, hogy ugyanannak a fajtának a genetikai anyagait használják fel.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A McGuinness-jelentés hatalmas, globális fontosságú kérdéseket taglal. Két év alatt a világban az élelmiszerárak több mint 80%-kal nőttek, és a gabonakészletek veszélyesen alacsony szintre zuhantak. A globális élelmiszerkészletekben mutatkozó feszültség eredete viszonylag új, ilyen például a bioüzemanyagok egyre fokozódó felhasználása. Én üdvözöltem a jelentés általános irányát, és ennek megfelelően meg is szavaztam azt.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Elnök asszony, én McGuinness asszony jelentésének elfogadása mellett szavaztam, de szeretném felhívni a figyelmet különösen a következő kérdésekre.

A '70-es évek óta most először szembesülünk heves, az egész világra kiterjedő élelmiszerválsággal. Ez a válság valójában még a jelenlegi globális gazdasági válság előtt kezdődött, akkor, amikor a kukorica- és búzaárak a világon mindenütt igen rövid idő alatt az egekbe szöktek. Lehetséges, hogy az élelmiszerválság nevet váltott, és most gazdasági válságnak hívják, de sajnálatos módon a korábbi válság sem múlt el. Rettenetes arra gondolni, hogy szerte a világon mintegy egymilliárd ember szenvedett a krónikus éhezéstől és alultápláltságtól már a jelenlegi élelmiszerválság okozta problémákat megelőzően is.

Az élelmiszerbiztonságnak – vagyis a kellő mennyiségű, biztonságos és megfelelő tápértékű élelmiszerhez való hozzájutásnak – itt és máshol is kulcsfontosságú politikai prioritássá kell válnia. Nem tűrhetünk el egy olyan helyzetet, hogy miközben szerte a világon egyre nő az éhínség és az élelmiszerárak a magasba szöknek, mi itt Európában – a legszokatlanabb okok miatt – drasztikusan számoljuk fel a mezőgazdaságot. Finnországban, mint más tagállamokban is, az embereknek most is és a jövőben is joguk van arra, hogy jövedelmező mezőgazdasági tevékenységet folytassanak.

Az élelmiszeriparnak jelentős hatása van a foglalkoztatásra, mivel Európában több mint 4 millió embernek ad munkát. Finnországban a teljes élelmiszerlánc a becslések szerint mintegy 300 000 embert foglalkoztat, ami a foglalkoztatottak mintegy 13%-át jelenti. Megkérdőjelezhetetlenül szükség van ezen emberek munkahelyeinek védelmére az élelmiszer- és gazdasági válság idején.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Érdekes megfigyelni, hogy a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság úgy döntött, a jelentésébe nem veszi fel a Fejlesztési Bizottság által javasolt kulcskérdést, ami így szól: „Az Európai Parlament felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy folyamatos konzultációban az AKCS-országokkal, biztosítson prioritást az EU mezőgazdasági termékeinek exportja esetén fizetendő EU-támogatások AKCS-országokra gyakorolt hatása kérdésének, és vállaljon kötelezettséget arra, hogy konkrét és fenntartható módon reagál, amelynek célja – az e területen tett kötelezettségvállalásoknak megfelelően – a dömping elkerülése.”

A jelentés azonban azt állítja, hogy az EU foglalkozott az EU agrárpolitikájának potenciálisan kereskedelemtorzító elemeivel, amelyek hátrányosan hathatnak a fejlődő világ gazdáira. A jelentés ugyanakkor azt panaszolja fel, hogy az EU-n kívüli országok igen eltérő termelési szabványok szerint állítják elő az élelmiszert, és emiatt az EU mezőgazdasági termékeit egyenlőtlen versenyfeltételeknek teszik ki.

A jelentésnek ez a két állítása legalábbis ellentmondásos, és azzal az EU-n belüli valamennyi politikai erő semmiképpen nem ért egyet. Ha ez a helyzet, nem lehetne a Fejlesztési Bizottság javaslatát mégis beépíteni a jelentés szövegébe?

A jelentés ellenzi a mezőgazdasági támogatások csökkentését és a közös agrárpolitika bármiféle reformját. Sőt, a polgárok tájékoztatására irányuló politikára tesz javaslatot, amit én politikai propagandának tekintek egy olyan rendszer mellett, amely igen ellentmondásos, különösen az én hazámban.

Ezért a jelentés ellen szavaztam.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A közelmúlt rendkívüli élelmiszer-áremelkedései nagyon helyesen váltotta ki az agrárpolitikáról, élelmiszerbiztonságról és fejlesztésről folyó vitát. Sajnálatos módon a nemzetközi kereskedelem kérdése gyakran kimarad ezekből a vitákból, így olyan megoldások felé vezet, amelyek figyelmen kívül hagyják azt a pozitív potenciált, amit a növekvő világfogyasztás jelenthet.

Bár kezdetben ez az élelmiszerár-infláció éhínséggel veszélyeztetheti azokat az országokat és lakossági csoportokat, amelyeknek nincsenek tartalékaik és fokozott humanitárius segítyezést tesz szükségessé, később azonban globálisan ösztönzi a mezőgazdasági termelőkapacitások és a nemzetközi kereskedelem növelését. Ez lehetőség a világ agrárpopulációi számára, amit teljes egészében ki kell használni.

Ami Európát és a közös agrárpolitikát illeti, nem szabad, hogy a mi alkalmazkodásunk ehhez az új világhelyzethez – a vártnál lassúbb növekedés lehetőségével – protekcionizmus, új kereskedelmi korlátok vagy piactorzítás árán valósuljon meg. A közös agrárpolitika és reformja esetében az európai mezőgazdaság közép- és hosszú távú nyereségességét és a vidékfejlesztést kell ismérvként használni.

Zuzana Roithová (PPE-DE), írásban. – (CS) Ez a jelentés inkább a jelenlegi közös agrárpolitika védelmének tűnik, mint az élelmiszerbiztonságnak az éhező világra kiterjedő átfogó áttekintésének. Ennek ellenére támogattam azt, mert felhívja a figyelmet a hitelhez való hozzájutás biztosításának fontosságára a fejlődő országok gazdái számára, hogy modernizálhassák mezőgazdasági termelésüket és növelhessék élelmiszertermelésüket, valamint javíthassák az élelmiszerek minőségét. Sajnálom, hogy a jelentés kevés figyelmet fordított arra a veszélyre, hogy a világ legszegényebb országaiban a földeket azért vásárolják fel, hogy ott a lehető legolcsóbb élelmiszert állíthassák elő, majd azt exportálják a világ többi részébe, a krónikus élelmiszerhiánytól szenvedő országok helyi lakosságának gazdasági fejlődése és szükségletei kárára.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én megszavaztam McGuinness asszonynak a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról szóló jelentését.

Én is osztozom a képviselőtársaim által kinyilvánított aggodalmakban, és felhívom a figyelmet annak szükségességére – ami sürgetőbb, mint valaha –, hogy megfelelő intézkedéseket kell hoznunk, garantálva az egészséges, tápláló élelmiszerhez való hozzájutást valamennyi polgár számára, függetlenül attól, hogy ők az Európai Unió vagy a világ más részének lakosai. Hangsúlyozni kívánom, hogy erőfeszítéseinkre közép- és hosszú távú perspektívából kell tekinteni, és nem szabad kizárólag rövid távra összpontosítani.

Nem elegendő tetemes forrásokat megjelölni a szegény és fejlődő országok számára, kivéve, ha emögött az ipari országok arra irányuló komoly kötelezettségvállalása áll, hogy megakadályozzák az alapvető élelmiszerek árával kapcsolatos spekulációt, amit a közelmúltban láttunk, és bevezetnek olyan nemzetközi megállapodásokat, amelyek figyelembe veszik a Kereskedelmi Világszervezethez tartozó országok igen eltérő helyzetét. Különben a máris félbeszakadt tárgyalások a jövőben sem kecsegtetnek sikerrel.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A KAP és a globális élelmiszerbiztonság fontos kérdések. Biztosítanunk kell, hogy mi az EU-ban feleljünk meg a szerepünknek, és gondoskodjunk arról, hogy az éhezők szerte a világban élelmiszerhez jussanak. Szégyen, hogy vannak emberek ezen a világon, akik a mi politikai koordinációnk hiánya miatt éhen halnak.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A közös agrárpolitika célja nemcsak a mezőgazdaság termelékenységének növelése, a mezőgazdasági termelés racionális fejlesztésének biztosítása a termelési tényezők, különösen a munkaerő optimális felhasználásával, hanem az is, hogy biztosítson a vidéki lakosságnak megfelelő életszínvonalat, garantálja az élelmiszerellátás biztonságát, és biztosítsa azt ésszerű árak mellett a fogyasztók számára.

A biztonságos és tápláló, megfelelő mennyiségű élelmiszerhez való hozzájutás az EU-ban és világszerte egyaránt kulcsfontosságú politikai prioritás.

Nyugtalanító, hogy az élelmiszerárak magasabbak, mint az előző években, és az is, hogy a világ élelmiszerkészletei kritikusan alacsony szintre zuhantak. Fennáll az a veszély, hogy a pénzügyi világválság arra készteti a fejlett országokat, hogy ne teljesítsék kötelezettségeiket a fejlődő országok segélyezése terén.

Közép- és hosszú távú intézkedésre van szükség a világ élelmiszertermelésének megóvására és azoknak a támogatására, akiket alapvető táplálkozási szükségleteikben a válság a leg súlyosabban érint.

A legnagyobb kihívást most egy olyan agrár- és élelmiszerpolitika kidolgozása jelenti, amely megfelel a világ egyre növekvő népessége szükségleteinek; az emberiség száma becslések szerint 2050-re 40%-kal nő, miközben az élelmiszerkereslet ugyanebben az időszakban a világon várhatóan megkétszereződik.

Kulcsfontosságú kérdés olyan politikának a kidolgozása, amely lehetővé teszi, hogy a gazdák az általuk előállított élelmiszerből tisztességes jövedelemre tegyenek szert. Ez alapvető fontosságú az élelmiszertermelés érdekeinek biztosítása tekintetében. Ha a piac erről nem tud gondoskodni, akkor ezt a megfelelő politikan keresztül kell elérni.

Glenis Willmott (PSE), írásban. – A munkáspárti delegáció – a KAP-ra vonatkozó állásponttal kapcsolatos erőteljes fenntartásaink ellenére is – megszavazza a KAP-ról és a globális élelmiszerbiztonságról szóló jelentést.

Nem értünk egyet a KAP-nak az élelmiszerbiztonság megteremtésében tulajdonított kiemelkedő szerepével, sem pedig a KAP reformjának kritikájával, amely a mennyiségi termelésről a minőségi termelés felé mozdult el, feltételeken arra engedve következtetni, hogy ez fenyegeti az élelmiszerbiztonságunkat. Álláspontunk az, hogy modernizálnunk kell agrárpolitikánkat, és nem szabad visszatérnünk a termelésalapú politikához, amely súlyos túlermelést ösztönzött, és torzította a piacokat, kétségbe vonva más országok képességét arra, hogy mezőgazdasági termékeket állítsanak elő, és azokkal kereskedjenek.

Úgy érezzük azonban, hogy a jelentés számos jelentős kérdést vet fel a globális élelmiszerbiztonsággal kapcsolatban, ilyen például az élelmiszerbiztonság fontosságának, mint az EU egyik kulcsfontosságú politikai prioritásának az elismerése, és ilyen a felhívás a fokozottabb együttműködésre globális szinten, valamint a fejlődő országokba történő nagyobb beruházások érdekében, hogy ők is kiépíthessék termelési kapacitásainkat, és annak sürgetése, hogy a mezőgazdaság kerüljön az EU fejlesztési napirendjének középpontjába. Ezen pontok mindegyike egyaránt olyan fontos kérdés, amely azt igényli, hogy tekintsünk túl azon a szűklátókörűségen, amely mindezt a még intervencionistább és még protekcionista KAP indoklására használja fel, és ezért mi támogatjuk a jelentést.

- **Jelentés: Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)**

Jan Andersson, Göran Färm és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták megszavaztuk Grabowska asszonyt a civil párbeszéd Lisszaboni Szerződés keretében történő fejlesztése perspektíváiról szóló jelentését. A civil társadalommal folytatott párbeszéd erősítése fontos egy olyan EU létrehozása érdekében, amely figyel a polgárai véleményére, és képviseli azokat. Egyetértünk a jelentés azon követelésével is, hogy a Tanácsban folyó munka legyen nyitottabb, hogy a civil társadalom értelmes módon vehessen részt a párbeszédben.

Egyértelművé szeretnénk azonban tenni, hogy véleményünk szerint helytelen a civil társadalom szervezetei között az egyházaknak és a vallási közösségeknek különleges státust adni. Az egyházaknak és a vallási közösségeknek ugyanolyan módon kellene részt venniük az Unió intézményeivel folytatott párbeszédben, mint minden más szervezetnek.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Elnök asszony, minden olyan intézkedést támogatni kell, amely közelebb viszi a polgárokat azokhoz az intézményekhez, amelyek az ő nevükben járnak el. Úgy kell azonban arra, hogy a javasolt kezdeményezés a saját lendületétől hajtva ne alakuljon át egy újabb intézménnyé. Én támogattam a jelentést, mert minden olyan lépés, amely közelebb viszi a polgárokat azokhoz a hatóságokhoz, amelyek rájuk vonatkozó döntéseket hoznak, egy lépés a jobb és átláthatóbb demokrácia felé. Hangsúlyozni kívánom azonban, hogy mint minden párbeszéd esetében, a Lisszaboni Szerződésről szóló párbeszéd kapcsán is valamennyi fél véleményét figyelembe kell venni.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés a Lisszaboni Szerződésre hivatkozik, ami – hadd emlékeztessem önöket – nem lépett hatályban. Ezért rendkívül elbizakodott, hogy ne mondjam arrogáns, aki a Lisszaboni Szerződésre, mint az élet megmásíthatatlan tényére hivatkozik.

Amennyiben önök elfelejtették: a Lisszaboni Szerződés Írország népének demokratikus akaratán megfeneklett. Ők azért fékeztek le a projektet, mert másféle Európát akarnak. Azzal, ahogyan szavaztak, Írország népe minden más tagállam polgárai érdekében is szót emelt, beleértve a saját népemet is, amelynek kormánya tőle megtagadta a népszavazást.

Írországra rákényszerítettek egy második szavazást, de nem valószínű, hogy az ír nép szívesen venné, ha ilyen megvetéssel bánnak vele.

A jövőben el kellene kerülnünk, hogy szégyent hozzunk magunkra azzal, hogy olyan hipotetikus forgatókönyveket tárgyalunk, mint amilyen például a Lisszaboni Szerződést. Ez csak azt szolgálja, hogy felszínre hozza azt, ahogyan az EU arrogáns módon figyelmen kívül hagyja a demokratikus véleményeket.

Én e jelentés ellen szavaztam.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Lehetséges, hogy én egy más bolygón élek, de nekem úgy tűnik, hogy a holland és a francia nép demokratikus népszavazással 2005-ben elutasította az európai alkotmányt. Ez az alkotmány halott, és eltemették, legalábbis akkor, ha magunkat demokratának tekintjük. Az elátkozott Lisszaboni Szerződés – ami egyszerűen az alkotmány átfestett változata – ugyanilyen sorsra jutott, mert azt demokratikus referendum során az ír nép elvetette.

Európa azonban nem hajlandó elfogadni a nép véleményét, és ezúttal hátulról akarja letuszkolni az alkotmányt az európaiak torkán, úgy téve, mintha minden rendben lenne, és a legnagyobb cinizmussal beszél az úgynevezett „civil párbeszédéről a Lisszaboni Szerződés keretében”.

Ez állítolag a „polgárral folytatott párbeszéd”, „a konzultáció és a párbeszéd erős kultúrája”, amelynek kapcsán az előadó cinizmusában még egyszer az Európai Unióról szóló szerződés 10. cikkét idézi: „Minden polgár jogosult az unió demokratikus életében részt venni”. Lehetséges, hogy ez igaz, de Európa figyelembe sem veszi a nép demokratikus hangját.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Genowefa Grabowska jelentése a részvétel gyümölcsöző mechanizmusairól és az Európai Unióban folyó civil párbeszéd eszközeiről szól. Foglalkozik az Unió tagjai közötti szakadékkal és az őket kiszolgáló intézményekkel való vonatkozásokkal. A jelentés elismeri, hogy szükség van a civil párbeszéd bővítésére, hogy fenntarthassuk az európai projekt céljaival való igazi azonosulást.

A Lisszaboni Szerződés elutasítása Írországból részben az Európai Unió érzékelése és az annak valósága közötti különbségnek volt tulajdonítható. Az általános információhiány megszüntetése a valódi demokratikus partnerség kulcsa. E javaslat központi része annak hangoztatása, hogy legyen kölcsönös párbeszéd, azaz figyeljenek a kifejtett véleményekre, és tartsák azokat tiszteletben.

Jelentésében Grabowska asszony aláhúzza az átláthatóságot és a reprezentativitást, mint az aktív civil párbeszéd és a valódi részvételi demokrácia alapvető elemeit. A nyitottabb és elérhető Tanács, a fokozott és integráltabb intézményközi együttműködés, az új médiumok jobb felhasználása a polgárokkal való kapcsolatok eszközeként, valamint a civil társadalom intézményeinek nyújtott támogatás segít majd abban, hogy Európa zártabb közösséget képezzen. Ezen okok miatt támogatom Grabowska asszony jelentését.

Bairbre de Brún és Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Támogatunk minden olyan erőfeszítést, amelynek célja, hogy a polgárokat, a közösségeket és a civil társadalom szervezeteit – beleértve az EU-t is – felhatalmazza a politikai döntéshozatali folyamatokban való részvételre.

Nem gondoljuk azonban, hogy a Lisszaboni Szerződés bármilyen valódi előrelépést biztosítana ezen a téren. Úgy véljük továbbá, ahhoz, hogy a javasolt polgári kezdeményezés hasznos legyen, a Bizottságnak kötelezettséget kell vállalnia egy Fehér könyv kidolgozása, amely vázolná a javaslatra adott választ, vagy rá kell mutatnia a szerződésben arra az alapról, amely miatt nem cselekszik.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez megint egy olyan jelentés, amely az Európai Parlament többsége ellen fordul, amikor bármi áron megpróbálja „eladni” a Lisszaboni Szerződés projektjét; ez a feladat nem tűnik könnyűnek az előző népszavazások eredményei alapján. Ezeknek az ismételt erőfeszítéseknek legalább egy értékük van: világosan megmutatják, hogy a szerződés támogatói milyen nehezen, sőt fájdalmasan találnak csak mellette szóló érveket.

Nincs olyan propaganda – és ez a jelentés témája –, amely elfedhetné, hogy mennyire antidemokratikus az EU vezetőinek a ragaszkodása ahhoz, hogy még egy népszavazást erőltessenek Írországra annak érdekében, hogy a javasolt szerződést elfogadják. Nem osztjuk azoknak a szűklátókörűségét, akik úgy vélik, hogy a „civil párbeszéd” vagy a „polgári kezdeményezés” kialakítása elegendő lenne egy olyan javaslat természetének eltüntetéséhez, amely összességében megakadályozza az egyes tagállamok polgárait abban, hogy kollektív jövőjüket meghatározzák, és amely olyan intézkedésekhez ragaszkodik, amelyek bizonytalan munkahelyekhez, hosszabb munkaidőhöz, az elbocsátások megkönnyítéséhez és a közszolgáltatások privatizálásához vezethetnek.

Nincs olyan propaganda, amely elrejtethné a szerződés neoliberális, föderalista és militarista tartalmát. Ezért ellene szavaztunk.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Grabowska asszony jelentése állandó párbeszédre tesz javaslatot valamennyi európai intézmény és a civil társadalom „képviselői” között, hogy határozzanak meg politikákat, és szövegezzenek meg jogszabályokat az EU szintjén, más szavakkal, javaslatot tesz a részvételi „demokrácia” formálisan kötelező szervezetére az Unió szintjén.

A gondot az jelenti, hogy a részvételi „demokrácia” pusztán egy kirakat azok számára, akik elutasítják az igazi demokráciát: ez lehetővé teszi, hogy a párbeszédet a legaktívabb szervezetekre korlátozzák, amelyek csak kivételesen a leginkább reprezentatívak, és előre tesztelik a polgárok nézeteit annak érdekében, hogy később határozottabban elutasíthassák a velük való konzultációt.

Ha Brüsszel Európája meg akarja hallgatni a polgárokat, akkor vegye figyelembe az európai alkotmányra adott francia és holland „nem”-et, és fel kell adnia a Lisszaboni Szerződést, ami az alkotmány pusztá másolata. Ha a közvélemény-kutatásokat figyelembe kellene venni, mint ahogyan az előadó szeretné, akkor le kell állítani a Törökország tagságával kapcsolatos tárgyalásokat, mert Európa polgárainak többsége ellenzi ezt. Ha helyes azt az elvet figyelembe venni, hogy a döntéseket a polgárokhoz legközelebb kell meghozni, akkor Európának fel kell hagynia a mindennapi életünkre vonatkozó szabályozási kísérletekkel. Akkor a hitelességnek lenne némi látszata, amikor a demokráciáról beszél.

Anna Hedh (PSE), írásban. – (SV) Én megszavaztam Grabowska asszonynak a Lisszaboni Szerződés keretében a civil párbeszéd fejlesztésének perspektíváiról szóló jelentését. Fontosnak tartom a civil társadalommal folytatott párbeszéd erősítését, hogy olyan Európai Unió jöjjön létre, amely figyel polgárai nézeteire, és képviseli is azokat. Egyetértek a jelentés követeléseivel, hogy a Tanácsban folyó munka legyen nyitottabb, hogy a civil társadalom értelmesen vehessen részt e párbeszédben. Úgy gondolom azonban, hogy a Lisszaboni Szerződés bevonása szükségtelen volt, mert az ír népszavazás „nem” szavazata után ez már nem meghatározó.

Az is helytelen, hogy az egyházaknak és a vallási közösségeknek a civil társadalom szervezetei között speciális státust adnak. Az egyházaknak és a vallási közösségeknek az Unió intézményeivel folyó párbeszédben ugyanolyan módon kell részt venniük, mint minden más szervezetnek.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Egyetértek A civil párbeszéd fejlesztésének perspektívái a Lisszaboni Szerződés keretében című jelentéssel.

Nagyon fontosnak tartom a polgárokkal folytatott párbeszédet, hogy az EU polgárai betekintést nyerhessenek a választott képviselőik tevékenységi területeibe.

Szeretném aláhúzni azt a megjegyzést, hogy az EU és az EU polgárai közötti párbeszédnek kétirányúnak kell lennie, mert nem elég a saját hazánkat tájékoztatni a projektek végrehajtásáról, az egyes emberekre is figyelniük kell, és komolyan kell vennünk véleményüket.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Lisszaboni Szerződést nem fogadták el. Azt Írország szavazói egy népszavazás során elutasították azt, és ezért azt halottnak kell tekinteni. Ez lényegében ugyanaz a szerződéstervezet volt, amelyeket a Franciaországban és Hollandiában tartott népszavazásokon már elutasítottak.

Az Európai Parlament föderalista többsége azonban nem hajlandó odafigyelni, ehelyett egy olyan unióhoz ragaszkodik, amelyet annak ellenére egyre nagyobb mértékben szupranacionális szinten irányítanak, hogy a polgárok több referendum során kifejezték szkepticizmusukat, és ha esélyt kapnának rá, e szkepticizmusra még több országban derülne fény.

Az Európai Parlament föderalista többsége által demonstrált munkamódszer mutatja, hogy miféle civil párbeszédet kívánnak valójában. A civil társadalomnak csak azon részeire akarnak figyelni, amelyek beleillenek a föderalista mintába.

A jogalkotási eljáráson kívül az előttünk fekvő jelentés nem kelt különösebben mély benyomást. A jelentés 29. bekezdése leszögezi, hogy az EU valamennyi intézményének naprakész nyilvántartásokat kell vezetnie valamennyi fontosabb nem kormányzati szervezetről. Ez csak a szükségtelen bürokráciát növeli, ami sehova nem vezet. Továbbá, a jelentés 11. bekezdése az EU polgárai közötti „aktív európai gondolkodásmód” előmozdításáról beszél. Hogyan is határoznák meg ezt a gondolkodásmódot?

A jelentés legkevésbé jól sikerült vonatkozása azonban a 22. bekezdésben lévő felhívás, amely szerint az európai társulásoknak és az európai civil társadalmi szervezetnek legyen közös jogalapja EU-szinten. Ez a javaslat csak egy további lépés az EU-állam felépítése felé.

Ezért e jelentés ellen szavaztam.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Lehetséges, hogy nagyon szépen hangzik, ha a Lisszaboni Szerződésről szóló, valamennyi nyelven folytatott nyilvános vitáról beszélnek. Az összes megtévesztő manőver ellenére az emberek igen jól megértették, hogy az a szerződés 95%-ban megegyezik az EU elutasított alkotmányával, és az nem Kolumbusz tojása, még akkor sem, hogy ha az EU intézményei azt így szeretnék eladni.

Az is érdekes, hogy amikor ezt a párbeszédet valamennyi nyelven le akarjuk folytatni, még abban a helyzetben sem vagyunk, hogy biztosíthatnánk: a Tanács mindenkor hivatalban lévő elnöke rendelkezze egy általános internetes honlappal az unió legszélesebb körben beszélt nyelvein, nevezetesen angolul, franciául és németül.

Kiváltképpen nevetségesnek tűnhetünk polgáraink szemében, amikor az alkotmányban foglalt új civil kezdeményezéseket úgy dicsérjük, mint a több demokrácia felé vezető lépést, miközben addig ismételtetik a népszavazásokat, amíg az EU által kívánt eredmény be nem következik. Ez a kezdeményezés csak egy újabb szintisza kampány az EU-alkotmány mellett, és erre már éppen elég pénzt költöttek, ezért én a Grabowska-jelentés ellen szavaztam.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Én megszavaztam ezt a jelentést, mert a civil társadalom fontos szerepet játszik Európában, az európai integrációs folyamatban azzal, hogy az EU-polgárok véleményét és kéréseit közvetíti Európa intézményei felé.

Ahhoz, hogy az Európai Unió elérhesse céljait, szélesebb körű nyilvános vitákra, hatékonyabb civil párbeszédre és a politikai tudatosság fejlesztésére van szükség, és a jelentés mindezeket a vonatkozásokat elismeri.

A jelentés aláhúzza annak a szakértelemnek a fontosságát is, amit a civil társadalom bocsát az intézmények rendelkezésére, és hangsúlyozza a civil párbeszédben rejlő tájékoztatási és tudatosítási funkciók szerepét és jelentőségét.

Remélem, hogy az EU jelenlegi kezdeményezései, amelyek elősegítik a civil társadalom nagyobb részvételét az európai integrációs folyamatban, a jövőben is folytatódni fognak. Ebben az esetben olyan kezdeményezésekre utalok, mint az Európa múholdról, a Polgárok agorája és más, különféle témák köré szerveződő polgári fórumok.

Remélem, hogy ez a jelentés arra ösztönzi majd az Európai Unió Tanácsát, hogy segítse elő és egyszerűsítse az eljárásaihoz való hozzáférést, mert ez a civil társadalommal való megfelelő párbeszéd elindításának az alapfeltétele.

Zuzana Roithová (PPE-DE), írásban. – (CS) Hölgyeim és uraim, én üdvözlöm azt, hogy a jelentés felhívja a figyelmet a társadalmi párbeszéd szükségességére egy olyan időszakban, amikor az európai országok demokratikus válságon mennek keresztül. Az emberek vagy nem értik a napi gondjaikhoz nem kapcsolódó témákat, vagy nem érdeklődnek irántuk. Az európai választásokon való alacsony részvétel logikus következménye annak, hogy az európai polgárok nem tudják, hogy az európai jogalkotás milyen kedvező módon járul hozzá mindennapi életükhöz, és nem hiszik el, hogy a szavazatuknak bármilyen súlya lenne. Kevésbé ismert, hogy a Lisszaboni Szerződés a részvételi demokráciát erősíti. Egyetértek Grabowska asszonnyal, hogy a tagállamoknak alapvetően több támogatást kell biztosítaniuk a nem kormányzati szervezeteknek. Szükséges azonban azt is biztosítani, hogy ezek a szervezetek reprezentatívak és átláthatóak legyenek. Én támogattam a jelentést azért is, mert a Bizottságot arra kéri, tegye közzé azon nem kormányzati szervezetek listáját, amelyeknek a javaslatait a jogszabályok előkészítése során felhasználták. Ez minden bizonnyal csökkenti az egész folyamat anonimitását, és hozzájárul ahhoz is, hogy a nem kormányzati szervezetek reprezentatívabbá váljanak. Azt is gondolom, hogy az európai parlamenti választási kampány óriási lehetőség a felelős európai parlamenti képviselőknek arra, hogy elmagyarázzák az általunk Strasbourgban meghozott döntéseket, és azt, hogy a civil társadalom miként vesz részt a munkánkban, és hogyan tud majd részt venni benne a Lisszaboni Szerződés elfogadása után.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A Lisszaboni Szerződés szerint a polgárokkal folytatott párbeszéd kötelezettséggé válik. Ez a párbeszéd kötelező érvényű az EU minden politikájára és tevékenységi területére nézve.

A párbeszéd sikere a reprezentativitástól függ, és így a legfontosabb intézmények szilárd elkötelezettségén. A nemzeti, a regionális és a helyi hatóságoknak egyaránt alkalmazniuk kellene a párbeszéd módszerét, hogy a polgárok megélhessék a részvételi demokrácia gyakorlati működését.

El kell ismerni, hogy az Európai Uniónak számottevő lemaradást kell ledolgoznia a kommunikáció és különösen a polgárokkal folytatott párbeszéd területén.

Az EU polgárainak biztosnak kell lenniük abban, hogy a részvételük nélkül nem születhet európai szintű döntés, és abban is, hogy a választások során szavazatukkal valódi befolyást gyakorolhatnak e döntések módjára.

Teljes mértékben támogatom az előadó felhívását, hogy ösztönözzük a kezdeményezéseket a polgárokkal folytatott párbeszéd területén.

Charles Tannock (PPE-DE), írásban. – Idő előtti arról beszélni, hogy mi történik akkor, ha a Lisszaboni Szerződés hatályba lép. A szerződés függőben van, és még mindig lehetséges, hogy az év későbbi részében megtartandó új népszavazáson az ír polgárok másodszor is nemmel szavaznak rá.

Amíg ez a helyzet fennáll, nem tehetünk úgy, mintha a Lisszaboni Szerződés már hatályban lenne. Ha ezt tesszük, szélesre tárjuk a kapukat az olyan vádak előtt, mint az arrogancia vagy egy olyan demokratikus folyamat semmibe vétele, amely többféleképpen is végződhet.

Ezenkívül azt sem helyeslem, hogy a civil párbeszédén keresztül vagy bármilyen más módon az EU pénzt költsék a Lisszaboni Szerződés előmozdítására. A tagállamokban működik a szabad sajtó és életerős demokrácia van, így azok teljességgel képesek ennek a vitának a lefolytatására a saját feltételei mellett anélkül, hogy a Bizottság megpróbálná az ügyeket befolyásolni. Sőt, az én országomban, az Egyesült Királyságban a Bizottságnak az EU további integrációja ösztönzésére irányuló kísérletei általában kontraproduktívak.

Hasonlóan más brit konzervatívokhoz, én azt szeretném, ha az Európai Unió más irányt venne azzal, hogy kevesebbet tesz, de azt jobban teszi.

Ezért e jelentés ellen szavaztam.

Frank Vanhecke (NI), írásban. – (NL) A Grabowska-jelentés újabb példa arra a botrányos állapotra, ahogyan a Parlament kezeli azokat az elveket, amelyeket állítólag szolgál. „Párbeszéd a polgárokkal a Lisszaboni Szerződés keretében”: kész röhej! A Lisszaboni Szerződést, ami az álcázott egykori európai alkotmány, a hollandiai és a franciaországi, majd utóbb az írországi népszavazás a szemétkosárba hajította. Más országok nem is mernek népszavazást rendezni.

Ha Európa a polgárokkal kíván párbeszédet folytatni, akkor kezdje azzal, hogy tiszteletben tartja a demokráciát. Ha egy népszavazás eredménye nem tetszik az eurokrata nomenklatúrának, az nem szükségszerűen jelenti azt, hogy a szavazók agysejtjei hiányoznak. Éppen ennek az ellentéte az igaz; mindenesetre én hangsúlyosan és ismét e jelentés ellen szavaztam. *Nec spe, nec metu*, vagyis ne remélj, ne félj.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (FR) Az európai hatóságoknak nyitottnak kell lenniük a polgárokkal és a civil társadalom szervezeteivel való párbeszéd és együttműködés előtt. Bárki hozzájárulhat a közjóhoz.

A konkrét érdekcsoportoknak, a lobbiknak, amelyek nem a közjót képviselik, nem szabad azonban megengedni, hogy a civil társadalommal folytatott párbeszéd álcája mögé bújva behatoljanak a jogalkotási folyamatba. A párbeszédben való részvételnek is méltányosnak kell lennie.

Én követelem, hogy a párbeszédet elsősorban azokkal az egyesületekkel folytassuk, amelyek a legszegényebb embereknek és családoknak adnak hangot. A mélyszegénység és a társadalmi egyenlőtlenségek elleni küzdelemnek nem lehet tartós sikere a mélyszegénységet mindennapi életükben megelőző családokkal és személyekkel folytatott állandó párbeszéd nélkül. Ez a párbeszéd nehéz, de szükséges. Az európai, a nemzeti, a regionális és a helyi hatóságok nem választhatják a könnyű utat, amikor a befogadó társadalmat és Európát építjük mindenkinék. A legjobb gyakorlatot illetően el kell ismernünk az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság és az International Movement ATD Fourth World (Nemzetközi Mozgalom ATD Negyedik Világ) munkáját; ez utóbbi 1989 óta szervezi a Negyedik Világ Népi Egyetemek európai szekcióit, amely lehetővé teszi a hatóságok képviselői és a mélyszegénységet közvetlenül megelőző emberek közötti strukturált párbeszédet.

- Jelentés: Barbara Weiler (A6-0514/2008)

Gerard Batten (IND/DEM), írásban. – Én tartózkodtam ennél a szavazásnál, bár én és az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja is teljes mértékben támogatjuk a férfiak és a nők közötti egyenlőséget, ám az Egyesült Királyságnak már van egyenlőségi törvénye, ami módosítható vagy javítható, ha ezt a mi saját, demokratikusan megválasztott és felelős parlamentünk szükségesnek tartja. Az EU demokráciaellenes és antidemokratikus, és az emberi jogoknak nem legitim őrzője.

Sylwester Chruszcz (UEN), írásban. – (PL) Én támogatom a Weiler-jelentést és azokat az intézkedéseket, amelyek célja a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatáról szóló irányelv átültetése. Dicséretes az a gondolat, a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatók feketelistáját ne csak a vállalkozások és a fogyasztók közötti kapcsolatokra, hanem a vállalkozások egymás közötti kapcsolataira vonatkozóan is hozzuk létre. Ugyancsak támogatom a fogyasztóvédelem területén – a tisztességtelen gyakorlattal összefüggésben – a jogszabályok alkalmazása és hatályosulása figyelemmel kísérésének mechanizmusait, és azt a kezdeményezést is, hogy nyissuk meg a

tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokkal kapcsolatos irányelv átültetésére elfogadott nemzeti intézkedéseknek a nyilvánosság számára hozzáférhető adatbázisát. A kezdeményezés a lengyel és az európai fogyasztó szempontjából is fontos.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Mi tartózkodtunk a fogyasztók és vállalkozások tisztességtelen gyakorlattal és félrevezető reklámmal szembeni védelméről szóló Weiler-jelentés szavazásakor, mert súlyos kifogásaink vannak.

Az első az, hogy az e kérdésekkel kapcsolatos európai jogszabályt irányelvként nyújtották be, más szavakkal, a tagállamok viszonylag szabadon választhatják meg azokat a forrásokat, amelyeket a célok eléréséhez felhasználhatnak. Az előadó egységesség iránti igénye a nemzeti jogszabályok tartalmát és formáját illetően kívánság marad mindaddig, amíg az Európai Unió elfogadhatatlan módon be nem avatkozik a tagállamok jogi és közigazgatási rendszereibe, ami valós haszonnal a fogyasztók számára nem jár.

A második az, hogy a fő hozzáadott érték, amit az Európai Unió ezeken a területeken hozhat, az a határokon átnyúló viták feloldásának elősegítése. Ezt a kérdést sem a jelenleg alkalmazandó szövegekben, sem pedig a kívánt szövegekben nem oldották meg megfelelően.

E jogszabály fő célja nem lehet az, hogy *per se* létezzen, hanem az kellene legyen, hogy védje a fogyasztókat és a vállalkozásokat.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv és a félrevezető és összehasonlító reklámról szóló irányelv rendkívüli jelentőségű, amennyiben a fogyasztóknak nagyobb magabiztosságot ad, és biztosítja a jogbiztonságot a vállalkozások számára a belső piacon. Ez különösen az európai piacon egyre gyakoribbá váló határokon átnyúló tranzakciókkal kapcsolatban fontos. A nemzeti fogyasztóvédelmi hatóságok még mindig nehézségekkel szembesülnek, amikor megfelelő intézkedéseket kívánnak hozni a célországban az ilyen tranzakciók esetén.

Ezeknek az irányelveknek a megfelelő átültetése, végrehajtása és betartása alapvető fontosságú az irányelvek céljainak eléréséhez. Sajnálatos módon számos tagállam még nem teljesítette ezt a kötelezettségét, ami nem járul hozzá a vállalkozások és a fogyasztók közötti megfelelő kapcsolatok kiépítéséhez.

Az Európai Bizottság 2007-ben a légi társaságok honlapjai kapcsán használta első alkalommal az „EU Sweep”-et eszközül a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásának ellenőrzésére, illetve kikényszerítésére. A vizsgált honlapok 43,6%-ánál találtak szabálytalanságot, ami csak megerősíti a létező rendelkezések hatályosulásával kapcsolatos fokozottabb monitoring szükségességét.

Én üdvözlöm a Bizottságnak az ezen irányelvek átültetésére elfogadott nemzeti intézkedések nyilvánosan elérhető adatbázisa létrehozására irányuló kezdeményezését.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Az EU jelentős lépést tett előre a fogyasztók jogainak javításában. Csalódást kelt, hogy néhány tagállam még nem ültette át a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatról szóló irányelvet, és ez a Ház ma egyértelmű üzenetet küldött azoknak a tagállamoknak, amelyeknek foglalkozniuk kell ezzel a hiányossággal.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) 2005-ben fogadtuk el a fogyasztóknak a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokkal és a megtévesztő reklámmal szembeni védelméről szóló EU-irányelvet. De még mindig nem vagyunk hajlandók megvédeni a polgárokat az internetes hívásoktól, a nem kívánt reklámhívásoktól és a Levélszemét és Társai Kft-től. Neppertársaságok rejtőznek a postafiókok, a frontemberek és a névváltoztatások mögött.

Ha sikerül megitalálni ezeket a társaságokat, akkor olyan nevetségesen kis összegre bírságozzák őket, amelynek semmiféle elrettentő hatása nincsen. Itt a bírságokat drasztikusan meg kell emelni, különösen a visszaesők esetében. Fontos, hogy a megkárosított ügyfelek kártérítési keresetet nyújthassanak be, különben cserbenhagyjuk őket. A tervezett változtatások javítani fognak a fogyasztók helyzetén, ezért szavaztam meg azokat.

Zuzana Roithová (PPE-DE), írásban. – (CS) Üdvözlöm A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól szóló 2005/29/EK irányelv, valamint a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló 2006/114/EK irányelv átültetése, alkalmazása és végrehajtása című jelentésről szóló vitát. Miközben ezek az irányelvek képezik az EU-ban a fogyasztóvédelem gerincét, következetesen kell azokat alkalmazni a tagállamokban, különösen az internetes vásárlások esetén. A belső piac nem lehet fragmentált, és a vállalkozásokra és fogyasztókra ugyanolyan szabályoknak kell vonatkoznuk,

ugyanolyan védelemben kell őket részesíteni, függetlenül attól, hogy melyik tagállamban vásárolnak vagy értékesítenek. Fel kell hívnom a figyelmüket arra, hogy néhány tagállam, beleértve a Cseh Köztársaságot is, késlekedett az irányelveknek a nemzeti jogszabályokba történő átültetésével. Most a legfontosabb az, hogy a nemzeti felügyeleti hatóságok ténylegesen rákényszerítsék a tisztességtelen vállalkozásokat arra, hogy ezeket a szabályokat a gyakorlatban alkalmazzák. A karácsony utáni akciók kiváló lehetőséget kínálnak az ellenőrzésre. Szükséges az is, hogy az európai intézmények támogassák a fokozottabb együttműködést a rádiós és televíziós műsorszórás nemzeti tanácsai között, amelyeknek figyelemmel kell kísérniük az irányelveknek való megfelelést a tömegtájékoztatásban, és a mi érdekeinket szolgálja, ha a felügyeletet az egész EU-ban következetesen alkalmazzák.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én megszavazom Weiler asszonynak a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól szóló 2005/29/EK irányelv, valamint a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló 2006/114/EK irányelv átültetéséről, alkalmazásáról és végrehajtásáról szóló jelentését.

Szilárd meggyőződésem, hogy az irányelv helyes végrehajtása lehetővé teszi a lakosság számára, hogy teljes egészében tudatában legyen jogainak. A fogyasztói jogoknak az irányelven keresztül a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra történő kiterjesztését alá kell támasztani olyan intézkedésekkel, amelyekre szükség van az ilyen jogok gyakorlásának elősegítéséhez.

Egyetértek az előadóval, amikor azt állítja, hogy az irányelv céljainak eléréséhez alapvető fontosságú a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatról, illetve a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló irányelvek megfelelő átültetése, végrehajtása és kikényszerítése, különösen a tagállamokban alkalmazott eltérő alkalmazási és végrehajtási módszerek és rendszerek, az irányelvekben foglalt egyes jogi fogalmak bonyolultsága, a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra és a félrevezető reklámra irányadó nemzeti szabványok mennyisége és kimerítő jellege, valamint az irányelv alkalmazási körének igen széles volta miatt. Végül nagyon örülök képviselőtársam kezdeményezésének, amelynek célja egy olyan téma jogi szabályozása, ami a közösség számára rendkívül fontos.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Én mindenképpen támogatom Barbara Weilernek a belső piacon a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatról, valamint a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló irányelvek átültetéséről, végrehajtásáról és betartatásáról szóló jelentését.

Az egységes szerkezetbe foglalt irányelv bevezetésével szabályozást nyert a félrevezető és összehasonlító reklám kérdése a vállalkozások közötti tranzakcióknál. A 2005/29/EK irányelv szabályozza a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat kérdését a vállalkozások és ügyfelek közötti kapcsolatokban.

Az irányelvek azért készültek, hogy a fogyasztóknak nagyobb magabiztosságot kölcsönözzenek (fokozódott védelmükkel a tiltandó kereskedelmi gyakorlatok „feketelistájának” elkészítésével, valamint a fogyasztók tisztességtelen gyakorlattal szembeni védelmének jobb harmonizálásával) és a vállalkozások számára nagyobb jogbiztonságot teremtsenek.

Nagyobb fokú védelmet lehetett volna elérni akkor, ha az irányelvhez a hatékony kikényszerítést lehetővé tevő jogi intézkedések társulnak. A tagállamoknak ezért át kell tekinteniük jogi rendszereiket, és egyértelműbbé kell tenniük az átültetési folyamatot.

A bevezetett változtatásokat alá kell támasztani egyértelmű végrehajtási eljárásokkal és hatékony jogorvoslati intézkedésekkel, amelyek feljogosítják a fogyasztókat arra, hogy kártérítési keresettel éljenek a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokkal kapcsolatban felmerült veszteségeik miatt, hasonlóan az először 2007-ben alkalmazott, a légi társaságok honlapjaival kapcsolatos fogyasztóvédelmi kérdések figyelemmel kísérését célzó mechanizmusokhoz. Tagállami szinten figyelembe kell venni a tájékoztató kampányokat és olyan kampányokat, amelyek javítják a fogyasztóknak az ismeretszintjét a fogyasztói jogokkal és azok alkalmazásával kapcsolatban.

- Jelentés: Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták Az ökoszisztéma-alapú megközelítés a halászati gazdálkodásban című jelentés ellen szavaztunk. Úgy véljük, hogy a jelentés nem teszi egyértelművé, hogy a halászati politikát úgy kell megtervezni, hogy a környezeti és fenntarthatósági kritériumokat kiindulási pontként kell figyelembe venni. A jelentés ezenkívül túlzottan a halászati politika szükséges reformjainak visszatartására összpontosít, és a nagyüzemi halászat érdekeit védi.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Nagyon röviden összegezve, az Európai Parlament e saját kezdeményezésű jelentésének célja a tengeri környezet megőrzésére vonatkozó közösségi előírásoknak és a közös halászati politikának az integrálása, amelynek az egyik operatív célja az ökoszisztéma-alapú megközelítés fokozatos alkalmazása a halászati gazdálkodásban.

A jelentés alapvető pontjai, amelyekre szeretnék rávilágítani, azok, amelyek szerint az összes megengedett fogás és a kvóták jelenlegi rendszere nem szolgálja a megreformált közös halászati politika céljait, mivel nem bizonyult megfelelőnek sem a közösségi halászati ágazat számára, sem az állományok megóvása céljára.

Sürgősen alternatív gazdálkodási rendszereket kellene létrehozni, és emiatt úgy vélem, hogy az EU-nak gyorsabban kellene megvitatnia az alternatív megközelítéseket, tekintettel arra, hogy ezek közül néhány – mint (például) a halászati jogokra épülő gazdálkodás – képezi az olyan nagy tradíciókkal és a halászati ágazatban hatalmas potenciállal rendelkező országokban a szabályozás alapját, mint az Egyesült Államok, Új-Zéland, Norvégia és Izland.

Ugyancsak figyelembe kell venni a másik alapvető pontot, nevezetesen a szürke tőkehal és a homár helyreállítási tervének az újra megfogalmazását.

Én a jelentés mellett szavaztam.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Bár nem értek egyet az elfogadott állásfoglalás teljes tartalmával, az számos olyan fontos célt és elvet tartalmaz, amelyeknek a halászati politikában uralkodniuk kell.

Különösen fontos e célok és elvek ismételt megerősítése és védelme – amint a Portugál Kommunista Párt (PCP) ezt következetesen megtette –, amelyek közül sokat a közös halászati politika nem tart tiszteletben (bár néhány benne foglaltatik), amikor az Európai Bizottság bejelenti jövő áprilisban a közös halászati politika jövőjéről szóló Zöld könyv bemutatóját, jelezve e politika 2012-ig történő lehetséges reformját.

Tekintettel az Európai Bizottság és más intézmények által megfogalmazott, a halászati ipar jövőjére vonatkozó célokra és szándékokra, Portugáliában ennek az ágazatnak – amely a nemzeti és közösségi szinten évtizedeken át követett terhes politikák miatt mély válságban van – riadót kell fújni, és mobilizálnia kell ezek ellen az új és még terhesebb intézkedések ellen. Ha ezeket elfogadják és alkalmazzák, akkor tönkreteszik e stratégiai ágazat nagy részét, ami Portugália számára súlyos következményekkel jár.

Az ilyen politika nem előre eldöntött ügy.

Vannak alternatív politikák a halászati ipar számára Portugáliában.

Ezek azok a politikák, amelyeket a PCP javasolt és védett nemzeti szinten és az Európai Parlamentben egyaránt.

Ian Hughton (Verts/ALE), írásban. – Én megszavaztam a Guerreiro-jelentést. A jelentés helyesen jegyzi meg, hogy az EU halászati politikájának elő kell mozdítania a halászati ipar modernizálását és fenntartható fejlődését, óva annak társadalmi-gazdasági életképességét és a halászati erőforrások fenntarthatóságát, garantálva a halkínálatot a lakosság számára, az élelmiszer-önrendelkezést és élelmiszerbiztonságot, a munkahelyek megőrzését és a jobb életfeltételeket a halászok számára. Ez pontosan az ellentéte annak, amit a közös halászati politika az elmúlt három évtizedben elért, és ennek megfelelően én támogatom a halászati gazdálkodás repatriálását.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, és megszavaztam a Guerreiro-jelentést a közös halászati politikáról és az ökoszisztéma-alapú megközelítésről a halászati gazdálkodásban. Alapvető fontosságú, hogy ne keverjük össze a tenger- vagy óceánpolitikát a halászati politikával. E tekintetben teljes mértékben egyetértek az előadóval.

A halászati politikát arra az elvre kell építeni, hogy kölcsönös függőség áll fenn a halászati közösség jóléte és azoknak az ökoszisztémáknak a fenntarthatósága között, amelyeknek szerves részét képezik, különösen a kisüzemi part menti halászat és a nem ipari jellegű halászat különleges jellegének és fontosságának elismerésével.

Egyetértek képviselőtársammal akkor is, amikor azt állítja, hogy a halászati gazdálkodásnak, mint egy megújuló erőforrás hasznosítására irányuló tevékenységnek a fő és legfontosabb feladata a teljes halászati tevékenység (közvetett vagy közvetlen) ellenőrzése annak érdekében, hogy biztosíthassák a maximális fenntartható fogást. Ha ezt a megközelítést fogadjuk el, még egy lépést teszünk az Európai Unió által meghatározott célok elérése felé.

- Jelentés: Christa Kläß (A6-0443/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ebben az esetben a végleges kompromisszum oda vezetett, hogy számos olyan kritikát figyelembe vettek, amellyel mi éltünk az eredeti javaslattal kapcsolatban, különösen a növényvédő szerekkel és a növényvédő szerektől való függőséggel kapcsolatos kockázatok és veszélyek csökkentése érdekében megfogalmazott indikátorok és célok, intézkedések és menetrendek tekintetében. Véleményünk szerint ésszerűbb, ha ezeket a célokat nem számszerűsítjük már a kezdet kezdetén, hogy ne állítsunk még több akadályt a kisüzemi mezőgazdaság elé.

Üdvözljük azt is, hogy fenntartották a Bizottság eredeti javaslatában a felszerelések és tartozékok kötelező ellenőrzése alóli mentességet, és hogy valamennyi – ideértve a kis családi gazdaságokban használt – felszerelés és tartozék kötelező ellenőrzését elvetették.

Mi úgy véljük, hogy ennek a családi gazdaságok és az intenzív agráripár között tett gyakorlati és elvi megkülönböztetésnek valamennyi döntésben jelen kell lennie. Egyébként mindig emlékeznünk kellene arra, hogy nem a családi gazdaságok és nem a nem külterjes gazdálkodás vezettek a kergemarhakórhoz, a dioxinokhoz, a nitrofuránokhoz és a többi élelmiszerkatasztrófához...

Ezért szavaztuk meg a kompromisszumot.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Egyetértek az előadóval, és gratulálok neki a végleges jelentéshez.

Ennek az irányelvnek a hatályba lépése rendkívül fontos lesz a növényvédő szerekkel kapcsolatos kockázatok csökkentésére irányuló politika sürgős módosításának egyre növekvő kényszere miatt, mivel az EU-ban ezt eddig bizonyos fokú információhiány és a gyakorlat és a termékek ellenőrzésének hiánya jellemezte. Alapvető az emberi egészség és a környezet védelme érdekében, hogy segítsük a mezőgazdasági növényvédő szerek megközelítésének megváltoztatását.

Ez a dokumentum alapvető, mert meghatározza a növényvédő szereket felhasználó emberek tájékoztatásának és képzésének szabályait, és előírja a berendezések ellenőrzését. Ugyancsak megtiltja a légi permetezést (ami elengedhetetlen kényszer esetén, ha nincs más alternatíva, engedélyezett). Egy másik pozitív vonatkozása, hogy valamennyi tagállam meghatározhatja a védendő területeket és a veszélyeztetett területeket.

Robert Goebbels (PSE), írásban. – (FR) Én tartózkodtam a „növényvédőszer-csomagról” szóló szavazáskor, mert tiltakozni kívántam egy antidemokratikus módszer ellen, amely szerint olyan kompromisszumokat terjesztenének az Európai Parlament elé, amelyeket kizárólag egyetlen parlamenti bizottságban elért kompromisszumokra alapozott informális háromoldalú egyeztetések során tárgyalnak meg a Tanács, a Bizottság és az Európai Parlament képviselői. Azzal, hogy az első olvasatban elmulasztják a megfelelő demokratikus vitát, nemcsak a módosítások előterjesztésére vonatkozó, valamennyi képviselőt megillető jogot veszik el, hanem ezzel olyan európai jogszabályt is alkotnak, amely bármiféle demokratikus átláthatóságot nélkülözve születik meg.

Továbbá, a véglegesen elfogadott jogszabály sok tekintetben túlzott, bürokratikus és céljával ellentétes hatású

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök asszony, én a peszticidekről és a növényvédő szerekről elfogadott jelentéseket az elérhető legjobbnak, egyben reálisnak és gyümölcsözőnek is tartom, ezért támogattam azokat.

Bár az utolsó percben a plenáris ülésen néhány képviselő benyújtott olyan módosításokat, amelyek a jogszabálynak szilárdabb tudományos bizonyítékokra kellene épülnie, ugyanakkor ezek lehetővé tették volna az egyes tagállamok számára a derogációkat, a többség számára egyértelmű volt, hogy arcátlan dolog figyelmen kívül hagyni a Parlament és a Tanács közötti tárgyalások eredményét még akkor is, ha a módosítások megalapozottak.

Különösen a növényvédő termékek kereskedelmi forgalomba hozataláról szóló jelentés váltott ki szenvedélyeket. Az eltérő nemzeti érdekek és megközelítések, valamint a Tanács esetében a konszenzus hiánya tükröződött a Parlament hangulatában. A vita a mi képviselőcsoportunkban is igen élénk volt. Az ágazatban érintettektől származó visszacsatolás azonban azt mutatja, hogy a jogszabály következetes, és lehetővé teszi a környezet és a közegészség javítására és védelmére irányuló, az egész EU-ra kiterjedő célok megvalósítását.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) A francia technikai intézetek és központok által végzett hatásvizsgálatok azt mutatják, hogy a növényvédő szerekről szóló európai irányelv felülvizsgálatának tervezete számos, jelenleg forgalomban lévő termék eltűnését okozhatja.

Fontos hogy ez a tervezet eszközt adjon az Unió gazdái által termesztett növények védelméhez. E nélkül a növénytermesztés jelentősen visszaesik, és ez az állattenyésztésre is érzékelhető hatással lehet.

Franciaországban és Európában teljes mezőgazdasági ágazatok dőlhetnek romba, és a mezőgazdaság szerepe – ami nem más, mint polgáraink egészséges és változatos terményekkel való ellátása – is veszélybe kerülne.

Anélkül, hogy megkérdőjeleznénk a fogyasztók és felhasználók védelmének szükségességét, az új rendelet nem veszélyeztetheti az innovációt vagy a kémiai családok sokszínűségét. Ezért azonnal alternatív megoldásokat kell tartalmaznia.

Ez az egyetlen megoldás, hogy elkerüljük a mezőgazdasági termelés, a munkahelyek és a mindehhez kapcsolódó jólét nagy részének migrációját.

Szembeesülve a gazdákat, a zöldség-, gyümölcs- és gabonatermelőket érő súlyos kihívásokkal, ébernek kell maradnunk a jelenlegi reformokkal és azok nemzeti szinten történő alkalmazására meghozott intézkedésekkel szemben.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (DE) Én megszavaztam mindkét, a Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti nehéz háromoldalú tárgyalások során elért kompromisszumot.

A növényvédő szerek elengedhetetlenek a modern mezőgazdaságban. Azok garantálják a mezőgazdasági földterületek optimális kihasználását Európában, és ezzel biztosítják az élelmiszer-termelés magas színvonalát.

Természetesen elégedett vagyok, hogy figyelembe vették a novemberben elfogadott állásfoglalásomat, így különös gondossággal kell eljárni a méhek számára mérgező növényvédő szerek engedélyezése során, biztosítva, hogy a bizonyítottan a méhekre veszélyes növényvédő szerek alkalmazását ne engedélyezzék.

A cél a hatékonyság, ami azt jelenti, hogy annyit, amennyi szükséges, és olyan keveset, amennyire lehetséges. A szerek számának lineáris csökkentése örültség lenne. A gazdáknak elegendő eltérő szerre van szüksége, már csak azért is, hogy elkerüljék a rezisztencia kialakulását.

Természetesen nekem vannak kételyeim a rendeletnek a mezőgazdaságra, a szőlőművelésre és a kertészetre gyakorolt tényleges hatásai miatt ezek növényvédő szerekkel való ellátása és az árak alakulása tekintetében. Az érintett ipari ágazatokra gyakorolt hatásokat illetően ugyancsak sötétben tapogatózunk. Itt elengedhetetlen a követő értékelés.

Nagyon örülök, hogy Luxembourg most már ugyanahhoz a zónához tartozik, mint Belgium és Németország, és a gazdálkodók és szőlősgazdák ugyanazokat a termékeket használhatják a határ mindkét oldalán. Franciaország problémáját megértéssel kell megoldani.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én megszavaztam Klaß asszony jelentését a növényvédő szerek fenntartható használatát szolgáló keretirányelvről. Teljesen egyetértek az európai parlamenti és tanácsi irányelv elfogadásával.

Az irányelv célja a növényvédő szerek emberi egészségre és környezetre gyakorolt hatásának csökkentése: az egyik gyakorlati célnak a növényvédőszer-felhasználás mennyiségi csökkentésének kell lennie, amit konkrét célok meghatározásával és a nemzeti intézkedési tervek végrehajtásával kell elérni. Az ellenőrzésnek is sokkal megszorítóbbnak kell lennie a közegészség teljes körű védelme érdekében. Azt is gondolom, hogy az ilyen termékeken elhelyezett címkéknek egyértelműnek és érthetőnek kell lenni mindenki számára, hogy minden egyes összetevő alkalmazásának hatásai ismertek legyenek.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Tegnap a vita során említettem, hogy a jelenlegi kompromisszumot dicséretesnek tartom, és hogy a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport támogatni fogja azt. Szeretném azonban hangsúlyozni, ahhoz, hogy meg tudjunk állapodni a mezőgazdasági lobbival és a növényvédőszer-iparral, néhány engedményt kellett tennünk. Még mindig sajnálom, hogy elvetettük az 50%-os célt.

Ennek következtében mindent az egyes tagállamok ambícióira bízunk. Teljesen lehetséges, hogy egyes tagállamok nem lesznek túl ambíciózusak, ami túlzott tartózkodáshoz vezethet. Ezenkívül a vízi utak melletti pufferezónák létrehozásával kapcsolatban elért eredmények is mérsékeltebbek. Most már ez is a tagállamokra

van bízva. A környezet és a közegészség szempontjából az európai minimumtávolság kívánatos lett volna. Ami azonban kedvező, hogy védelemben részesülnek a veszélyeztetett csoportok által gyakran látogatott közterületek (parkok, sport- és szabadidős területek, iskolák és hasonló). Erre a területre Flandriában már felfigyeltek, és most Európa összes kormányának figyelme erre irányul majd.

- Jelentés: Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Ez a jogszabály valóban magán viseli az EU bélyegét – klasszikus eset, amikor a ágyúval lövünk a verébre. A jogszabálynak jelentős hatása lesz a földművesekre és a kertészeti vállalkozásokra az általam képviselt északkelet-angliai régióban.

Kétség sem fér hozzá, a vállalkozások munkahelyeket szüntetnek majd meg, sőt, akár be is szüntethetik tevékenységüket. Kétség sem fér hozzá, hogy az erősen szorongatott gazdáink még több bürokratikus nehézséggel szembesülnek. Kétség sem fér hozzá, hogy a mezőgazdasági hozamok csökkenni fognak. Az a tény tehát, hogy e héten tárgyalunk a globális élelmiszerbiztonságról is, ezért igencsak ironikus. A növényvédő szerek alapvető fontosságúak az élelmiszer-termeléséhez, és ezekre máris igen szigorú biztonsági rendszer vonatkozik.

Senki sem vitatja a környezet védelmének fontosságát, de ez a jogszabály kiegyensúlyozatlan. Túlságosan előíró jellegű, és hiányzik belőle a rugalmasság. A Bizottság elmulasztotta egy kellően átfogó és naprakész hatásvizsgálat elvégzését.

Emiatt e javaslat ellen szavaztam.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) Ma megszavaztuk Breyer asszony jelentését a növényvédő szerek forgalomba hozataláról. Ez a jogszabály, amelynek célja az élelmiszerbiztonság és a növényvédő szerek környezetre gyakorolt hatásának javítása, helyes és fontos.

Az európai parlamenti első olvasat óta az elemzések kimutatták, hogy fennáll az a kockázat, hogy a jogszabály túlzottan szerteágazó és rugalmatlan, és egyes hétköznapi növények (például a sárgarépa és a hagyma) nagybani termelését lehetetlenné teheti Svédországban. A helyzetet az sem javítja, hogy a szabályokkal kapcsolatban végzett hatásvizsgálatok fontos következtetései eltérnek egymástól, például a svéd Kémiai Felügyelet és az azonos brit intézmény, a Növényvédőszer-biztonsági Igazgatóság esetében. Sajnáljuk, hogy a második olvasat esetében itt, a Parlamentben nem szavazhattunk ennek tisztázása érdekében, ugyanakkor rámutatunk, hogy az elfogadott szöveg a Parlament által első olvasatban tárgyalt szöveghez képest jobb.

Szerettük volna látni, hogy figyelembe veszik az Európai Parlament is a Tanács között elért megállapodást, ami egyértelművé tette volna a jogszabályt, azaz a veszélyes használatot egyértelműbben tiltotta volna, miközben az elkerülhetetlen, felelős és biztonságos növényvédelmet – amelynek esetében most fennáll a tiltás kockázata – továbbra is lehetővé tette volna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Parlamentben végül elért kompromisszum azt jelenti, hogy a hatóanyagok kizárásával kapcsolatban tett maximalista javaslatokból engedtek, különös tekintettel azokra a negatív implikációkra, amelyeket ezek a javaslatok jelentettek volna a rovarölő szerekre és a növényvédő szerekre vonatkozóan. Ez különösen igaz olyan országokban, mint Portugália, ahol bizonyos rovarkártevők súlyosan károsítják a gyümölcsöket és zöldségeket, a burgonyát és az olívát, és bizonyos betegségek pusztítanak, mint a fenyőfa-fonalféreg és a szelídgesztenyekór, és ahol – nem utolsósorban a hatékony növényvédelmi kampányok hiánya miatt – ezek a kártevők és betegségek súlyos károkat okoznak különösen a családi gazdaságoknak.

Bár sok kétségünk van a kompromisszum bizonyos konkrét vonatkozásait illetően, ilyen például a védelem vagy a prevenció nem kémiai módszereinek, a kártevő- és termelésmenedzsmentnek és a növénytermesztésnek a kérdése, helyesnek tartjuk a növényvédőszer-engedélyek kölcsönös elismerése elvének alkalmazását, valamint a hasonló talaj- és éghajlati jellemzőkkel rendelkező régiókat átfogó zónák létrehozását.

Ragaszkodunk azonban ahhoz, hogy szükség van olyan tanulmányokra, amelyek valós képet adnak ezeknek az intézkedéseknek a termelékenységre és következőképpen a gazdák jövedelmére gyakorolt hatásairól, hogy ebben a költségben az egész társadalom osztozzon, mivel környezeti és élelmiszerbiztonsági követelményeinkről beszélünk.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Én a Breyer-jelentés módosításai ellen szavaztam. Nagy-Britanniában folyt bizonyos fokú sürgősségi intézkedés erről a jelentésről, mintha az „az általunk ismert hagyományos mezőgazdaság végét” jelentené. Más tagállamokban a gazdák álláspontja ettől eltér.

Mindazonáltal a valós hatás nem egyértelmű, mivel az aktuális javaslat kapcsán nem készítettek megfelelő hatásvizsgálatot. Ezért támogatom a derogáció gondolatát 2015 után, amikor a jelenlegi engedélyek lejárnak, abban az esetben, ha bármely tagállamnak súlyos problémái támadnak a terméshozamokra jelentős hatással járó növényvédő szer rendelkezésre állása miatt.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a dokumentum segít a növényvédő szerekre vonatkozó jogszabályok összehangolásában.

Én egyetértek az elfogadott jelentéssel, főként azért, mert a növényvédőszer-engedélyek kölcsönös elismerése elvének alkalmazása véget vet a különféle (eltérő méretű piacokkal rendelkező) tagállamok között a versenyképességben mutatkozó egyensúlytalanságnak, és mert nagymértékben csökkenti a környezettel és az élelmiszerbiztonsággal kapcsolatos aggodalmakat. Nagyon kedvező a hasonló talaj- és éghajlati jellemzőkkel rendelkező régiókat körülölelő három zóna létrehozása. Kockázatos lenne teljesen eltérő helyzeteket egy kalap alá venni.

A belső elválasztású mirigyeket károsító anyagok kérdése nézetem szerint megalapozott: a javasolt szöveg tudományos véleményre épül. A belső elválasztású mirigyeket károsító anyagokkal az a probléma, hogy – a rákkeltő vagy mutagén anyagoktól eltérően – ezeknek nincsenek toxikológiai paraméterei, vannak viszont különféle hatásai, amelyek a kisebb hormonális egyensúlytalanságoktól a nemi szervek fejlődési rendellenességéig és/vagy a rákig terjedhetnek.

Fontos, hogy szabályozzuk azokat az anyagokat, amelyek hatása az emberi egészségre bizonyítottan káros.

A jogszabálynak hármas jogalapja van (mezőgazdaság, belső piac és közegészség), ami véleményem szerint igen kedvező.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az elmúlt években az Unió folyamatosan növelte a határértékeket, ezért a csökkentés már régóta esedékes. Előrelépést jelent, hogy végre be lehet tiltani azokat a növényvédő szereket, amelyek súlyosan károsítják az egészséget, bár még mindig túl kevés kutatást végeztek ezen a területen. Változatlanul aggodalomra ad okot a növényvédő szerek felhalmozódása, amely miatt a meghatározott határértékeket túl lehet lépni. Még mindig túl keveset tudunk a lehetséges kölcsönhatásokról, és a jogi előírások már régén esedékesek.

Kétséges, hogy a dokumentáció és a visszakövethetőség mennyire hatékony. Az elmúlt évek húsbotrányai igen egyértelműen rávilágítottak arra, hogy milyen egyszerű a címkékkel visszaélni. Utoljára, de nem utolsósorban, még mindig fennáll az a probléma, hogy bár mi növényvédőszer-előírásokkal sújtjuk termelőinket és gazdáinkat, ezután olyan országokból importáljuk a termékeket, ahol az előírások lazábbak. A kínai játékepipizóból tanulnunk kellene. A tervezett jogszabályok a helyes irányba tett lépésnek tekinthetők, ezért szavaztam meg őket, de ez korántsem elég.

Bill Newton Dunn (ALDE), írásban. – A Tanács, a Bizottság és a Parlament közötti háromoldalú párbeszéd következtetései és ajánlásai ellen szavaztam, mert:

- ezt a jogszabályt túl gyorsan akarták keresztülvinni, miután ezen a nyáron a Parlament és a Bizottság mandátuma is lejár, ám ez nem elegendő indok az elhamarkodott jogalkotásra;
- a javaslatok hatásvizsgálata nem történt meg;
- az ajánlások nem szilárd tudományos alapokra, hanem sokkal inkább a házi méhek világszerte tapasztalható aggasztó eltűnésének okaival kapcsolatos emocionális félelmekre és az emberi egészséggel kapcsolatos félelmekre épülnek;
- az általam képviselt lincolnshire-i és East Midlands-i gazdák egyhangúan arra kértek engem, hogy álljak ellen a javaslatoknak, akik gyakorlatias emberek, és a mi élelmiszerünket termelik meg, ezért véleményüket tiszteletben kell tartani.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én megszavaztam Breyer asszony jelentését a növényvédő szerek forgalomba hozataláról. Egyetértek a célokkal, azaz az emberi egészség és a környezet védelme magas szintjének biztosításával.

Az Európai Unió mindig nagy hangsúlyt fektetett a környezettel kapcsolatos kérdésekre, és ez a jogszabály további, e cél elérését célzó stratégia. Meg vagyok győződve arról is, hogy helyénvaló rendelkezni az állatkísérleteket minimális szinten tartásáról, hogy csak akkor végezzenek ilyeneket, amikor elkerülhetetlenül szükség van rá, és e helyett az alternatív módszereket segítsük elő, hogy megkíméljük az állatokat a szükségtelen szenvedéstől.

Brian Simpson (PSE), írásban. – Én két ok miatt döntöttem úgy, hogy e jelentés ellen szavazok.

Először is, meg kell adnunk a gazdáknak azokat az eszközöket, amelyekre szükségük van a munkavégzéshez, és ez a javaslat nagymértékben korlátozza lehetőségeiket különösen azoknak a gazdáknak az esetében, akik párásabb és csapadékosabb éghajlaton dolgoznak, és növényvédő szerekre van szükségük növényeik és megélhetésük védelme érdekében. Nem ismerek olyan gazdát, aki növényvédő szert akarna használni, de ezek a szerek lényeges szerepet játszanak abban, hogy a lakosság élelmiszerellátását megfizethető áron tudjuk biztosítani.

Másodszor, nem történt meg e jogszabály hatásvizsgálata, amit felháborítónak tartok, mivel annak súlyos következményei lehetnek a mezőgazdaságban.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Tegnap a vita során említettem, hogy a jelenlegi kompromisszumot dicséretesnek tartom, és hogy a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport támogatni fogja azt az Európai Parlamentben. Hangsúlyozni szeretném azonban, ahhoz, hogy a mezőgazdasági lobbival és a növényvédőszer-iparral megállapodást érhezzünk el, néhány engedményt kellett tennünk. Akárhogyan is nézzük, amit elértünk a határértékek tekintetében, felvizezett eredmény az Európai Parlament első olvasatban elfoglalt álláspontjához képest.

Derogációs lehetőségeket kifejezetten 12 anyagra hoztak Létre. Fenntartásaink voltak a zonális megközelítéssel kapcsolatban is. Az ilyen hatalmas kiterjedésű területen keresztülnyúló három zóna gondolata számunkra problémásnak tűnik, mert e zónákon belül a környezeti feltételek jelentős mértékben változhatnak. Ami azonban kedvező, hogy a jogalap a mezőgazdaságra, a belső piacra és a közegészségre épül, és a vonatkozó preambulumbekendések és az 1. cikk a közegészségnek mindent megelőző elsőbbséget ad. Hasonlóképpen a méhekre káros hatást gyakorló anyagok küszöbérték-kritériuma is üdvözlendő kiegészítés. Ugyancsak teljesült az a követelmény, hogy a veszélyes szerek helyett gyorsabban teremtsenek alternatívát. Bár az eredmény jobb is lehetett volna, mi megszavaztuk ezt az elfogadható kompromisszumot.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Csalódtam, amikor azt kellett látnom, hogy a közös álláspontot módosították. Szívesebben vettem volna a közös álláspontot, mert az jobb egyensúlyt teremtett volna a közegészség és az élelmiszer-termelés között.

Glenis Willmott (PSE), írásban. – Az alapos hatásvizsgálat állandó hiánya azt jelenti, hogy az EPLP nem tudja támogatni a Tanács és az Európai Parlament előadója között kieszközölt kompromisszumos csomagot, mivel nincs egyértelmű jelzés annak az élelmiszertermelésre gyakorolt hatásáról.

Az Európai Parlament munkáspárti képviselői jobb és biztonságosabb növényvédő szereket kívánnak, ugyanakkor felelősséget éreznek a termelők és a fogyasztók iránt is: bizonyosaknak kell lennünk a jelenlegi javaslatoknak a mezőgazdasági termelésre és az élelmiszerárakra gyakorolt hatását illetően.

Bár ez az ügy bizonyára nem járna olyan katasztrofális következményekkel, mint amelyeket egyes helyeken előre jeleztek, a bizonytalanság elég nagy azonban ahhoz, hogy az EPLP ne tudja támogatni a kompromisszumos csomagot.

- Jelentések: Christa Kläß (A6-0443/2008), Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain és Eoin Ryan (UEN), írásban. – Ma a növényvédelmi jogszabályokról szóló szavazás során tartózkodtunk.

Ez egy igen nehéz szavazás. Mi egészen mostanáig részt vettünk ezen ellentmondásos csomag intenzív tárgyalása valamennyi részében.

A jogszabály hangsúlyja egyértelműen az egészségen és a vegyi anyagok és a rák közötti kapcsolaton van. A gazdákra ezek a közvetlen érintkezés révén hatnak leginkább. Miközben ez a csomag megkísérli korlátozni a rákkeltő anyagok elérhetőségét, a tagállamok megengedhetik anyagok forgalmazását abban az esetben, amikor a növényegészség súlyos fenyegetésnek van kitéve. A javaslat megpróbálja védeni a méheket, ugyanakkor csökkenteni az anyagok engedélyeztetésével kapcsolatos bürokráciát. Az anyagok 2016-ig

történő fokozatos kivonásával arra készítjük az ipart, hogy biológiai szempontból megfelelő és hatékony termékekkel álljon elő.

Nem tudjuk megszavazni ezt a jogszabályt. Az új hatásvizsgálat iránti ismételt felhívások ellenére sem mutatott erre készséget a Bizottság. Nem tudunk a valóságtól elvonatkoztatva jogot alkotni! Termékeket a veszély, és nem a felhasználásra és az expozícióra épülő tudományos kockázat alapján tiltanak be. Ezen kívül a „belső elválasztású mirigyeket károsító” definícióját nem egyeztettek tudományos szinten, és mi módosításokat nyújtottunk be arra nézve, hogy várjuk meg a Bizottság szakértőinek a véleményét ezzel kapcsolatban.

Michel Teychenné (PSE), írásban. – (FR) A növényvédő szerek termelését és értékesítését korlátozó e szöveggel, valamint a felhasználásuk keretét megszabó kísérőszöveggel Európa végre példás normákat alkotott a növényvédő szerek tekintetében. Hiltrud Breyer jelentése a helyes irányt követi. Miközben lehetővé teszi az alacsony kockázatú termékek forgalomba hozatalát, a fokozottan károsnak ítélt 22 anyagot betiltja.

Ha abban reménykedünk, hogy egyszer még racionális mezőgazdaság lesz világszerte, üdvözlünk kell ezt az Európai Unió által tett lépést. Az európai mezőgazdaság, amely bőségesen használja a növényvédelmi termékeket, ettől nem lesz gyengébb. Ezekkel a szövegekkel azonban ma az EU rendelkezik a legszigorúbb jogszabállyal a mérgező növényvédő szerek elleni küzdelemben.

- Jelentés: Wolf Klinz (A6-0497/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – A páneurópai befektetési alapok, az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (ÁÉKBV) szabályozási rendszerét alaposan felülvizsgálták. Ezek a kollektív befektetési rendszerek, amennyiben egyszer megszerezték valamelyik tagállam engedélyét, ezt az „útlevélet” további vizsgálatok nélkül az egész unióban használhatják. Az általános pénzügyi bizonytalanság idején a pénzügyi tranzakciókra vonatkozó szabályokat – az ágazatba vetett bizalom növelése érdekében – tisztességesen és következetesen kell alkalmazni.

Wolf Klinz jelentése javaslatot tesz „útlevél” bevezetésére azon alapkezelő társaságok számára, amelyeket az ÁÉKBV-k foglalkoztatnak. Ez a javaslat lehetővé teszi a pénzalapok határokon átnyúló kezelését a jelenlegi, a teljes mértékben működő alapkezelő társaságok létrehozására irányuló előírás nélkül. Alapvető fontosságú, hogy elegendő alapkezelő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy megfelelően figyelemmel kísérhessék az alapkezelő társaságok útlevéleit.

Klinz úr olyan kompromisszumos dokumentumot nyújtott be, amelyet támogatni tudok.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az ÁÉKBV (átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások) harmonizált befektetési alap-termék, amit meghatározott befektetési politikák szerint fektetnek be. Az ÁÉKBV keretirányelv, amelyre a Klinz jelentés hivatkozik, biztosítja a költségek átláthatóságát – ez igen fontos a gazdasági és pénzügyi válság idején az EU számára – és a befektetővédelem magas szintjét. Az irányelv alapvető előírásokat állapít meg a befektetési alapok szervezetére, irányítására és felügyeletére.

Igaz, hogy az európai befektetési alapok az amerikai piaccal összehasonlítva jellemzően csekély méretűek, amelynek következtében a befektetőknél felmerülő költségek magasak. Ezért felül kell vizsgálni az ÁÉKBV-csomagot, hozzá kell igazítani azt a befektetői igényekhez, és biztosítani kell az EU alapkezelő ágazata versenyképességét.

Az előadó által javasolt változtatások elsősorban az alapok összeolvadására (így belső összeolvadásként kezelik azokat, és ezáltal megtartják adósemlegességüket), a legfontosabb befektetői információt biztosító dokumentum bevezetésére (az egyszerűsített prospektus helyett) és a meglévő bejelentési eljárás egyszerűsítésére (a közvetlen felügyeleti hatóságok közötti információcsere alkalmazása révén) vonatkozóan tartalmaznak új rendelkezéseket.

- Jelentés: Donata Gottardi (A6-0507/2008)

Jan Andersson, Göran Färm és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi támogatjuk a jelentést, mert úgy véljük, hogy az államháztartások fenntarthatósága igen fontos kérdés. Ellenezzük azonban a 8. bekezdés megszövegezését, amely kimondja, hogy adócsökkentésekkel, az adókulcsok felülvizsgálatával, az adózási fék kompenzációjával fokozatosan nagymértékben csökkentik az alacsony vagy közepes szintű fizetésekre, valamint a nyugdíjakra kivetett adóterhet. Úgy véljük, hogy ezekkel az ügyekkel nem EU-szinten kell foglalkozni, mert ezek olyan kérdések, amelyekről a tagállamoknak maguknak kell döntenüik.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az államháztartások a Gazdasági és Monetáris Unióban (GMU) című jelentés elfogadja a Tanács és a Bizottság által hozott munkaellenes határozatokat, amelyek célja a monopóliumok versenyképességének megőrzése a tőke nyereségének megóvása érdekében, és azért, hogy a súlyos kapitalista válság terhét a munkásokra hárítsa.

A pénzügypolitika érvényesítése érdekében megerősödik az EU által a Stabilitási Paktummal és a Lisszaboni Stratégiával a tagállamok számára kialakított bázisellenes keret, ez különösen a GMU-ban lévő tagállamokra vonatkozik.

Az Európai Parlament a Bizottsághoz hasonlóan megpróbálja keretek közt tartani a centrifugális trendeket és a „mindenki magáért” logikáját azzal, hogy egyre nagyobb elszántságra hív fel a belső piac teljessé tétele, az adózás összehangolása, a verseny és a piaci szabályok megerősítése érdekében.

Félrevezető az a kritika, hogy a válság megoldására rendelkezésre bocsátott hatalmas összegek nem érik el a kis- és közepes vállalkozásokat, nem beszélve a munkavállalókról. Az az elavult és megbukott modell, amely szerint állami intervencióval fedjék el a piac hiányosságait, csak vágályom és kísérlet a munkások dezorientálására azzal, hogy társadalmi jóváhagyást kérnek egy rothadt rendszerhez.

Az egyetlen megoldás, ha a munkások küzdenek a bázis hatalmáért, és a bázisgazdaság megdönti a kapitalista barbárságot.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Tulajdonképpen egészen érdekes, hogy a jelentés elismeri, hogy az államháztartás helyzetének 2007-re és 2008 első felére vonatkozóan elvégzett vizsgálata „a gazdasági trend megváltozását mutatja, és a gazdaság és a növekedés lelassulását vetíti előre, amelyet továbbra is alacsonyabb infláció, valamint a jövedelmi szintek közötti különbségek mélyülése kísér”.

A válság kezelése érdekében azonban alapvetően ugyanazokat a recepteket írja fel, mint amelyek a jelenlegi helyzethez vezettek, ahelyett, hogy kihasználná ezt a lehetőséget arra, hogy a növekvő egyenlőtlenséggel, munkanélküliséggel, bizonytalan és rosszul fizetett munkával és szegénységgel jellemezhető jelenlegi súlyos társadalmi helyzethez hozzájáruló neoliberális és monetarista politikák változtatására tenne javaslatot.

A dokumentum ragaszkodik az árstabilitáshoz és a Stabilitási és Növekedési Paktumhoz – bár bizonyos fokú rugalmassággal – és a Lisszaboni Stratégiához, amelyről tudjuk, hogy ürügyül használták fel a privatizáció folytatásához, és hogy az államtól elvonják a szociális funkciókért viselt felelősséget. Ehhez a megközelítéshez tartozik a minimális állam és a magánszektor nagyobb hatékonyságának gondolata is, amelynek célja az úgynevezett bérönkorlátozás elfogadásának kikényszerítése, ami végső soron a vásárlóerő csökkenéséhez vezet.

Ezért szavaztunk ellene.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Én azt veszem ki Gottardi asszony államháztartásról szóló jelentéséből, hogy nem vonta le a világválság tanulságait.

Gottardi asszony „piaci hibának” és „nem kellő felügyeletnek” minősíti azt, ami a valóságban egy olyan rendszer bukása, amelyet éveken át ránk erőltettek: a dereguláció, a szélsőséges, egész világra kiterjedő szabadpiaci filozófia, a gazdaság abszurd „finanszírozásának” rendszere, ahol a piac uralkodik, és állítólag önszabályozó. A G20-ak találkozásánál vagy Brüsszelben elhatározott homályos kozmetikai kezelés nem fogja a helyzetet alapvetően megváltoztatni. Meg kell kérdőjeleznünk azokat a gazdasági dogmákat, amelyeknek még mindig alá vagyunk rendelve. A válság megmutatta, hogy az áruk, a szolgáltatások, a tőke és az emberek mozgásának teljes szabadsága nem prosperitáshoz, hanem katasztrófához vezet. Azt is megmutatta, hogy a nemzetállam a döntéshozatal, az intézkedés és a reagálás helyénvaló és hatékony szintje még akkor is, ha Sarkozy úr úgy érezte, hogy Barroso úrnak őt mindenható kísérnie kell, hogy elhitesse az emberekkel, hogy az Európai Unió hasznos ebben a helyzetben.

Ebben az összefüggésben az előadónak az államháztartás kezelésére vonatkozó jó tanácsai és felhívása a Stabilitási és Növekedési Paktumnak való megfelelésre sajnálatos módon kevésbé hasznos.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Üdvözljük e jelentés néhány pozitív elemét, és különösen az adóteher méltányosabb elosztása szükségességének, az állami kiadások és a szilárd gazdaságirányítás fontosságának az elismerésének. Én azonban tartózkodtam a szavazáskor, mert a jelentés a versenyképességet hangsúlyozva ragaszkodik a hibás Lisszaboni Stratégiához, támogatja a rugalmas biztonságot és „strukturális reform” áruhájába bújva implicit módon fenyegeti nyugdíjrendszereket, a közegészségügyet és a tartós gondozás ügyét.

10. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13:00-kor felfüggesztik, és 15:00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS úr

alelnök

11. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Az útlevelekben és úti okmányokban alkalmazott biztonsági jellemzők és biometrikus elemek (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Coelho úr jelentése (A6-0500/2008) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a tagállamok által kiállított útlevelek és úti okmányok biztonsági jellemzőire és biometrikus elemeire vonatkozó előírásokról szóló, 2252/2004/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2007)0619 – C6-0359/2007 – 2007/0216(COD)).

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Elnök úr, Barrot úr, hölgyeim és uraim! A ma tárgyalt javaslat célja a 2004-ben jóváhagyott jogszabályok módosítása, amelyek az EU állampolgárai, útlevelei és úti okmányai csalárd felhasználás elleni védelmére vonatkozó biztonsági szabályokat fejlesztette tovább és hangolta össze, és ezzel egyidejűleg bevezette a biometrikus azonosítás elemeit. A 2004-es eljárással ellentétben, most együtdöntési eljárás van. Szeretnék köszönetet mondani a francia elnökségnek és Barrot biztosnak az ezen ügyben tett óriási erőfeszítésekért, hogy már az első olvasatban megállapodást érthessünk el. Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani az árnyékelőadóknak munkájukért és együttműködésükért, ami elengedhetetlen volt ennek az eredménynek az eléréshez.

Erre a megoldásra szükség volt, ha figyelembe vesszük, hogy ez a rendelet 2004-ben lépett hatályba, és legkésőbb ez év júniusától valamennyi tagállamnak rögzítenie kell a gyermekek ujjnyomatait már a születéskor. A több tagállamban végrehajtott pilotprojektek vizsgálati eredményei szerint nagyon nehéz azonban a hatéves kor alatti gyermekek ujjnyomát levenni, illetve arra támaszkodni. Az is igaz, hogy a nemzeti jogalkotó mentesítést adhat e kötelezettség alól. Ez azonban azt jelentené, hogy a mentesített korhatárig csak ideiglenes útleveleket lehetne kiadni. Túlzott teher lenne a szülők számára, hogy valamennyi gyermekük számára útlevelet szerezzenek be, amikor a schengeni területen kívül kívánnak utazni.

Így sikeresen elértük azt a megállapodást, amely meghatároz egy négyéves időszakot, amelynek során a korhatár 12 év, de egy mentesítő záradékkal, amely azon tagállamok számára, amelyek az alacsonyabb korhatárt megállapító jogszabályt már elfogadták, lehetővé teszi ennek az alkalmazását, feltéve, hogy a korhatár hat évnél nem alacsonyabb. A felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezést is vártuk, hogy vegyék figyelembe annak a vizsgálatnak az eredményeit, amelynek az elvégzésére a Bizottságot kértük a gyermekek ujjnyomai hitelessége tekintetében, előírva, hogy a korhatárt négy év múlva állapítsák meg véglegesen és valamennyi tagállam számára összehangoltan.

Bevezetésre került egy második mentesség is azokkal a személyekkel kapcsolatban, akik különféle okok miatt fizikailag képtelenek ujjnyomat biztosítására. Ugyancsak elfogadták a Nemzetközi Polgári Légiközlekedési Szervezet „egy ember – egy útlevelel” ajánlását. Amint az európai adatvédelmi biztos mondta, ez a gyermekkereskedelem elleni küzdelemben is hasznos.

A gyermekek védelme érdekében sikerült összehoznunk egy, a három intézmény által megkötött intézményközi megállapodást közös álláspont kialakítása érdekében a gyermekrablás és a gyermekkereskedelem elleni védelméhez szükséges szabályok elfogadásáról. A vonatkozó kezdeményezéseket a Bizottságnak kell bevezetnie a polgári jog vonatkozó területének keretében.

Be kell valljam, hogy az Unió csökkentett kompetenciájának kérdésével küszködünk ebben az ügyben: az útlevel-kibocsátás nemzeti kiváltság, és az Európai Unió – az útlevelek és úti dokumentumok biometrikus adatokkal történő megerősítése tekintetében – csak az okmányok biztonságának a határellenőrzés keretein belül történő megerősítése céljából avatkozhat be.

El kell mondanom, hogy létrehoztuk azokat a szabályokat, amelyek biztosítják a kompetenciák érvényesülését, meghatározva, hogy milyen adatok – ujjnyomat és fénykép – kerüljenek az okmányba, valamint a

felhasználásra vonatkozó korlátokat is. Ezek az adatok kizárólag a rendeletben előírt célokra – a határellenőrzésre –, a dokumentum hitelességének igazolására, valamint annak megállapítására használhatók, hogy az, akinél az úti okmány van, jogosan tartja-e azt magánál.

Két vizsgálatról is megállapodásra jutottunk: az egyik az úgynevezett „születési okmányok” kérdése, hogy garantálhassuk, hogy azok a dokumentumok, amelyek megalapozzák az útlevél kibocsátását, ugyanolyan bizalmat élvezzenek, mint maga az útlevél, amit védeni kívánunk; a másik a határellenőrzés során az adategyeztetésre vonatkozik, annak érdekében, hogy vizsgálhassuk a hamis visszaautasítási arányt. E vizsgálatok eredményeként és figyelemmel a négyéves felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezésre, valamikor együttdöntési eljárásban be kell vezetni a szükséges változtatásokat, nem elfelejtve, hogy fontos konzultálni az európai adatvédelmi biztossal – ez egy olyan szabály, amelyet sajnálatos módon e javaslat megfogalmazásánál nem vettek figyelembe.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék köszönetet mondani az Állampolgári Jogi, Igazság- és Belügyi Bizottság elnökének. Ugyancsak szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Carlos Coelho-nak figyelemreméltó jelentéséért és azért a kiváló együttműködésért is, amit a Bizottsággal egy ilyen érzékeny kérdésben fenntartott.

A Bizottság javaslata az ujjnyomatgyűjtési kötelezettség alól összehangolt kivételeket vezet be annak érdekében, hogy valamennyi európai polgár egyenlő bánásmódban részesüljön. Ezen kívül, a Bizottság meg akarta védeni a gyermekeket az emberkereskedelemtől azzal, hogy jogilag kötelező érvényűvé teszi az „egy ember – egy útlevél” nemzetközileg elismert elvét.

Én üdvözlöm az Európai Parlament annak érdekében tett erőfeszítéseit, hogy már első olvasatban megállapodást érjenek el erről a javaslatról, amely legkésőbb 2009. június 28-ig kötelezővé teszi, hogy a tagállamok által kibocsátott útlevelek az ujjnyomatot is tartalmazzák. Ha nem sikerült volna megállapodásra jutni, mindenkinek, ideértve az újszülötteket is, ha útlevéllel utaznak külföldre, kötelező lett volna ujjnyomatot szolgáltatni. Ezért őszintén szeretném kifejezni a Bizottságnak az elért kompromisszumos javaslattal kapcsolatos elégedettségét. Most a Bizottság a lehető leghatékonyabb módon nekifog az Európai Parlament által kért és előírt jelentés elkészítésének. Nem hiszem, hogy ennél többet kellene mondanom. Most érdeklődéssel hallgatom a képviselők hozzászólásait, és ismételten köszönetet mondok az önök előadójának, Carlos Coelho-nak, aki kiváló munkát végzett.

Urszula Gacek, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, én boldogan támogatom a ma előterjesztett javaslatokat.

Úgy vélem, sürgős szükség van közös szabványok létrehozására a biometrikus adatok igazolásához. A kollégák esetleg nem tudják, hogy jelenleg igen jelentős eltérések vannak az egyes országok között például abban, hogy milyen szigorúan ellenőrzik az útlevélfényképeket. Sok ország előírja, hogy az útlevelet kérelmező polgár személyesen megjelenjen a dokumentumaival és fényképével együtt, és ezekben az esetekben az útlevélkiadó irodában a tisztviselők látják, hogy a bemutatott fénykép valóban hasonlít-e személyre.

Néhány országban azonban – a legfigyelemreméltóbb ezek közül feltehetőleg az Egyesült Királyság – a szabály az, hogy a kérelmet postai úton küldik meg, és a fénykép hitelességét csak egy úgynevezett „szakértő személy” – aki a kérelmezőt legalább két éve ismeri – erősíti meg. Igen érdekes elolvasni az Egyesült Királyságban az erre feljogosított személyek listáját. Ezt az igazolást megadhatja az optikus vagy a fogorvos, de akár egy hivatásos fényképész vagy a tűzoltóság egy tagja is – ez nem tiszteletlenség e szakmák tagjaival szemben.

Az is érdekes, hogy az Egyesült Államokban is meglehetősen laza szabályok vonatkoznak az igazolásra. Azok számára, akik első alkalommal kérnek útlevelet, a fénykép igazolása elvégezhető az úgynevezett „elfogadható létesítményeknél”. A gyakorlatban ez a helyi postahivatal alkalmazottait jelenti. Hihetetlen, hogy ez olyan biztonságtudatos országban, amelynek a polgárai vízummentesen utazhatnak Európába, efféle igazolási rendszer működhet.

Ahhoz tehát, hogy az útlevelek biztonságosak legyenek, valóban be kell vezetni a sokkal megbízhatóbb biometrikus adatokat, nevezetesen az ujjnyomatokat. Biztosítanunk kell azt is, hogy az összegyűjtésükért és igazolásukért felelős hivatal ugyanolyan normáknak feleljen meg nemcsak az EU-n belül, hanem azokban az országokban is, amelyeknek a polgárai vízummentesen utazhatnak Európába, hogy biztosítsanak bennünket: ők is ugyanolyan szigorú előírásoknak tesznek eleget, mint a mi polgáraink itt Európában.

Martine Roure, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, amikor 2004-ben elfogadták az európai útlevélbiztonsági jellemzőiről és a biometrikus adatok az európai útlevélben való feltüntetéséről szóló rendeletet, a tagállamok nem irányoztak elő semmiféle mentességet az ujjnyomatok biztosításának kötelezettsége alól. A jelenlegi tapasztalat azt mutatja, hogy a meglévő technológia még mindig nem teszi lehetővé, hogy a 12 éven aluli gyermekek ujjnyomatai kellően megbízhatóak legyenek ahhoz, hogy azokat biztonsági jellemzőként útlevélben fel lehessen használni. Ezért üdvözöltem a tagállamokkal kötött kompromisszumot, amely 12 évben határozza meg a biometrikus adatok gyűjtésének korhatárát, és amely a három éven belüli felülvizsgálatról szóló rendelkezést is tartalmaz. Mi elfogadtuk ezt a mentességet azon tagállamok számára, amelyek már a hat éven felüli gyermekekre vonatkozóan elfogadtak jogszabályt.

Az ilyen jellegű adatok használata csak akkor elfogadható, ha az valóban védelmet biztosít gyermekeinknek. Most még nem ez a helyzet. Mi azonban továbbra is nyitva állunk bármiféle hatékony technológiaváltás előtt ezen a téren. Prioritásunk az egyedül utazó gyermekek biztonságának megteremtése, hogy elkerülhessük a gyermekrablásokat és a gyermekkereskedelmet. Az ilyen adatok útlevélben történő rögzítése azonban hamis biztonságérzetet kelt, mert az nem akadályozza meg, hogy a gyermek szülői beleegyezés nélkül átlépje a határt. A tagállamokkal kötött kompromisszum lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy jelentést terjesszen elő a külső határokon át egyedül utazó kiskorúakra vonatkozó előírásokról. Ez a jelentés olyan kezdeményezések előterjesztését teszi lehetővé, amelyek európai megközelítést garantálnak a tagállamok külső határait átlépő kiskorúak védelmét szolgáló szabályokhoz.

Végezetül, az útlevélben szereplő biometrikus adatok a kizárólag a dokumentum hitelességének igazolására használhatók fel, és az olyan érzékeny személyes adatok, mint a biometrikus adatok használata csak szigorú adatvédelmi szabályokkal együtt fogadható el.

Gérard Deprez, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim először is gratulálni szeretnék előadónknak, Carlos Coelho-nak és az előző francia elnökségnek – amely, mint várható volt, nincs velünk – azért, hogy már az első olvasatban megállapodásra jutott. Ehhez szükség volt az elhatározásra és arra a képességre, hogy a szükséges kompromisszumot elfogadja. Külön szeretnék gratulálni Coelho úrnak, előadónknak, mert magyarázó nyilatkozata – arra kérem kollégáimat, hogy olvassák el – az intelligencia és a politikai ügyesség kis gyöngyszeme.

Az előttünk fekvő szöveg megfelelő elemzése egy fő elvet fed fel, ami egyben ennek a jelentésnek a forradalmi elve. Ennek a forradalmi elvnek semmi köze a biometrikus adatokhoz. Arról már 2004-ben döntöttünk. Az elv az „egy személy – egy útlevél” elve. Ez felveti a gyermekek kérdését és azt a kort, amikor már a gyermekek ujjnyomata is rögzíthető. Ne titkoljuk azt a tényt, hogy a kompromisszum rendkívül nehéz volt. Néhányan, mint kezdetben Coelho úr, a lehető legalacsonyabb korhatárt kívánták, hogy a gyermekeknek már a lehető legkorábban védelmet biztosítsunk. Ehhez azonban megbízható biometrikus adatokra volna szükség, ami jelenleg nem garantálható. Végül a következő kompromisszumot sikerült elérni: a gyermekek ujjnyomatát a 12. életévtől kötelező rögzíteni. Azok az államok, amelyek korábbi életkorban vesznek ujjnyomatot, ezt a gyakorlatot négy évig fenntarthatják, de a korhatár soha nem lehet hat évnél alacsonyabb, és a Bizottság az elkövetkező években jelentést tesz a működő rendszer értékeléséről, és ha szükséges, és ez szerepel a szövegben, módosításokra tesz javaslatot. Ezért reméljük, hogy a technológiában hatalmas előrelépés történik majd, mert a gyermekek védelme szempontjából az lenne az ideális, ha a lehető leghamarabb rögzíthetnénk a megbízható és összehasonlítható biometrikus adatokat. Erre figyelemmel regisztráljuk, hogy egyetértünk a szöveggel, amelyet én ismételtelen üdvözlök, és gratulálok az előadónak, valamint a Bizottságnak az eredeti javaslatért és a Tanácsnak a kompromisszumkésztségért.

Roberta Angelilli, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok az előadónak az általa végzett kiváló munkához. Mint az EU gyermekjogi stratégiájának előadója, az én feladatom, hogy Coelho úr jelentésének néhány fontos pontját kiemeljem, bár képviselőtársaim már ezt részben megtették.

Először is, melegen üdvözljük a külső határokat átlépő gyermekek védelmére vonatkozó jogszabályok közös megközelítése garantálásának elvét.

Másodszor, az „egy személy – egy útlevél” elv fontos, mert közvetlenül összekapcsolja a biometrikus adatokat az okmány birtokosával. Ez megszünteti a jelenleg alkalmazott összes eljárást, amely lehetővé teszi, hogy a gyermekeket a szüleik útlevelében szerepeltessék. Az eddigi gyakorlat sokkal nehezebbé és megbízhatatlanabbá tette a gyermek személyazonosságának ellenőrzését, és megkönnyítette a jogvitákban érintett gyermekek elrablását, valamint a gyerekkereskedelmet és a gyermekek kizsákmányolását.

Harmadszor, a jelentés előirányozza, hogy a Bizottság terjesszen be jelentést, amely az ujjnyomatoknak a 12 évesnél fiatalabb gyermekek azonosítása céljára történő technikai alkalmazhatóságát vizsgálja. Nagyon fontos, hogy a rendszer fejlesztésén dolgozzunk, és biztosítsuk annak megbízhatóságát különösen a gyermekvédelem érdekében.

Azzal zárom, hogy véleményem szerint a jövőben nagyon sokat segít majd, ha szofisztikáltabb, megfelelő és biztonságos technikai módszereket sikerül találni a gyermekek lehető legkorábban, ha lehetséges, már a születéstől történő nyilvántartásba vétele, és a személyazonosság és életkor abszolút tanúsítása érdekében.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani Coelho úrnak a kiváló munkáért. Bár politikai véleményünk eltér, ő mindent megtett a kompromisszum érdekében.

A Verts/ALE képviselőcsoport erőteljesen ellenzi a biometrikus adatok széles körű bevezetését mindaddig, amíg annak szükségessége az ésszerű kétséget meghaladó módon bizonyítást nem nyer. Úgy véljük, hogy ennek kulcsfontosságú vonatkozásai vannak a személyes adatok biztonsága és az alapvető jogok tekintetében. Mi a biometrikus adatok vízumokban való szerepeltetése ellen szavaztunk. Ellene vagyunk annak is, hogy a biometrikus adatokat az európai útlevelekben szerepeltessék. A jelenlegi javaslatot egy lehetséges módnak tekintjük arra, hogy korlátokat állapítsanak meg az ujjnyomat úti okmány céljára történő rögzítéséhez. Ezért elégedettek vagyunk, hogy sikerült a Bizottság és a Tanács között kompromisszumot elérni, és 12 éves korhatárt állapítottak meg azoknál a tagállamoknál, amelyek a gyermekektől nem vesznek ujjnyomatot, míg a többi tagállam esetében a határ a 6 éves életkor.

Szeretném azonban még egyszer hangsúlyozni, hogy a korhatár melletti kiállításunk nem jelenti azt, hogy támogatnánk az ujjnyomátvételt, mint olyat. Mi szigorúan azon a véleményen vagyunk, hogy az útlevelek biometrikus adatait kizárólag az okmány hitelességének vagy az okmány tulajdonosa személyazonosságának igazolására szabad felhasználni. Az ilyen adatok felhasználására bármilyen más célra – akár bűnüldözési célra – nem legitim és nem arányos. Nem érthetünk egyet azzal, hogy bárki, aki európai útlevél birtokosa, mintha olyan rendes gyanúsított lenne, akinek az ujjnyomatait tárolni kell. Ez a mi álláspontunk, de ismételten szeretném hangsúlyozni, hogy gratulálunk Coelho úrnak és a Bizottságnak, valamint a Tanácsnak ehhez a kompromisszumhoz.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, én nem támogatom, hogy kisgyermekek vagy akár csecsemők ujjnyomatait rögzítsék. A gyermekeket mentesíteni kell a biometrikus célú ujjnyomátvételi kötelezettség alól. Helyes ezért mentességet biztosítani a gyermekek számára. Egyelőre nem tudunk semmi biztosat a 12 évnél fiatalabb gyermekek biometrikus ujjnyomatainak használatáról. A fő kérdés az, hogy a fejlődésben levő gyermekek ujjnyomata valójában mennyi ideig megbízható. Ha egyszerűen ezeket az adatokat használjuk, lehet, hogy éppen az ellenkezőjét érjük el annak, mint amit megpróbálunk, nevezetesen a több biztonság helyett kevesebbet. Ezért aránytalan olyan adatok gyűjtése és felhasználása, amelyeknek a megbízhatósága nem garantálható minden kétséget kizáróan.

A kompromisszum, amit a Tanáccsal sikerült megkötni, ezeket az aggodalmakat tükrözi, és hála a Parlament ragaszkodásának és az előadó kiváló munkájának, az életkori határ 12 év egy négyéves átmeneti időszakra, amely idő alatt széles körű vizsgálatot folytatnak majd a gyermekek biometrikus adatai megbízhatóságának tisztázása érdekében. Sajnálatos módon a kompromisszum mentességet biztosít azoknak a tagállamoknak, amelyek már rendelkeznek olyan törvényekkel, amelyek lehetővé teszik a 12 év alatti gyermekek ujjnyomatának rögzítését. Énnél még fontosabb, hogy a létrejött kompromisszum kapcsán kifejezetten leszögezzük: az útlevelek és úti okmányok biztonsági jellemzőire és biometrikus elemekre vonatkozó európai jogi aktus semmilyen körülmények között sem használható jogalapként olyan kéréshez, miszerint nemzeti szinten hozzuk létre az ilyen adatokat tartalmazó adatbázisokat.

Gerard Batten, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nagy örömmel mondhatom, hogy az Egyesült Királyságot kirekesztették ebből a rendeletből, mert nem részese a schengeni térségnek. A brit kormány azonban elmondhatja, hogy lépést tart a rendelettel, mert biztosítani kívánja, hogy okmányait ne tekintsek másodosztályúnak. Ez azt jelenti, hogy a javaslatokat első osztályúnak gondolja, és a rendelet lényege amúgy is kötelező lesz majd.

Ám, amint ez a jelentés rámutat, mindenféle kérdés felmerül azonban a biometrikus adatok hitelességével és ellenőrzésével kapcsolatban. Miféle eredeti okmányokat használnak majd a kérelmező első azonosítására, és miként lehet biztosítani, hogy azok hitelesek legyenek? Ha már egyszer egy útlevélet kiadtak, annak nem sok értelme van, kivéve, ha a benne szereplő adatokat és a tulajdonos személyazonosságát valamilyen nemzeti vagy központosított népszerűségi-nyilvántartó adatbázisban ellenőrizni lehet.

A jelentés elismeri, hogy az ilyen információ megőrzéséhez rendkívül biztonságos tárolási közegre van szükség, de mi Nagy-Britanniában mindannyian tapasztalatból tudjuk, hogy az ilyen adatok tárolására nem létezik igazán biztonságos közeg. Az elmúlt néhány évben szó szerint emberek millióinak személyes és igen érzékeny adatai veszttek el vagy kerültek ki kormányzati adatbázisokból. Az Egyesült Királyságban mindenki tudja, hogy személyes adatai kormányunk kezében nincsenek biztonságban.

Ez a jelentés nem szól maguknak a biometrikus adatoknak a megbízhatóságáról. Tény, hogy az Egyesült Királyság útlevélszolgálatának a biometrikus adatok bevezetésére vonatkozó kísérlete 2004-ben azt mutatta, hogy a hibagyakoriság az arcfelismerésnél 1 a 3-hoz, az ujjnyomatoknál 1 a 5-höz és az íriszellenőrzésnél 1 a 20-hoz volt. A biometrikus azonosítás vonzó ötlet, de nem hibamentes mechanizmus, mint ahogyan azt elképzelnék. Az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja ezért e jelentés ellen szavaz.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, véleményem szerint az előadónak teljesen igaza van, amikor számos olyan pontra hívja fel a figyelmet, amely nagyrészt a miatt merül fel, mert a biometrikus útlevéladatok gyűjtése, feldolgozása és összehasonlítása viszonylag új fejlesztés. Ezért ésszerű lenne az egész eljárást három év múlva felülvizsgálni, amint azt javasolják is.

Az is rendkívül fontos, hogy a biometrikus adatok kezelését illetően vezessünk be harmonizációs fokot, mert a lánc pontosan olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme. Az Európai Unióban a belső határok megszüntetésének elméletben a külső határok jobb felügyeletét kellett volna magával hoznia, a valóságban azonban nyilvánvaló, hogy a rendszernek továbbra is vannak kirívóan sebezhető pontjai. A nemzetközi bűnözői hálózatok, a kábítószer- és emberkereskedők és az illegális bevándorlók mind kihasználták ezeket a sebezhető pontokat. Amennyiben hatékonyabb határellenőrzési rendszert akarunk, mindenképpen ideje, hogy a biometrikus adatok a rendszer hatékony részét képezzék.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Elnök úr, én is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, kollégámnak, Coelho úrnak a közreműködésért. Sikerült kompromisszumot elérnie a Tanáccsal és a Bizottsággal már az első olvasatban, és én szílán támogatom ezt a kompromisszumot, beleértve az „egy személy – egy útlevél” elvet. Szeretném azonban ezt a kérdést kissé részletesebben körüljárni.

Ennek az elvnek lehetővé kellene tennie, hogy nagyobb védelmet biztosítson olyan bűncselekményekkel szemben, mint a gyermekkereskedelem és a gyermekek elrablása, mert minden gyermeknek a saját biometrikus adatait tartalmazó chippel ellátott saját útlevelet kell kapnia. Természetesen ennek vannak költségei. Ez bizonyosan pénzbe kerül azokban a tagállamokban, amelyek ez idáig lehetővé tették, hogy a gyermekek a szülők útlevelében szerepeljenek. Hollandiában az útlevél maximális költsége a 48 eurót is meghaladja, míg a gyermek bejegyzése a szülő útlevelében csak 8,50 euró. Egy háromgyermekes család esetében ezzel az útlevél megszerzésének költsége megkétszereződik, és a jelenlegi 120 euróról több mint 240 euróra nő. Természetesen minden szülő boldogan kifizeti ezt az összeget, ha azzal gyermeke biztonságához járul hozzá. Azért még az is igaz marad, hogy amennyiben lehetséges egy gyereket elrabolni, akkor az útlevelét is meg lehet szerezni. Ha a módosított rendelet hatályba lép, nem lesz többé lehetséges a gyermekeket a szülők útlevelében szerepeltetni. De nem arról van szó, hogy amennyiben a gyermek a szülő útlevelében szerepel, akkor ez bizonyos esetekben éppen a gyermek biztonságát szolgálja, mert jelzi, hogy melyik szülő jogosult a gyermek felügyeletére? Hogyan lehet akkor ezután hatékonyan ellenőrizni a szülői felügyeleti jogot?

A következő három évben az Európai Bizottságnak felül kell vizsgálnia egy kiegészítő rendelet szükségességét, például a gyermekek határátlépésére vonatkozó közösségi szabályokat illetően. Jelenleg a tagállamok véleménye eléggé megoszlik ebben a kérdésben. Kérem a Bizottságot, hogy a felülvizsgálatot használja fel annak vizsgálatára is, hogy a személyenként egyetlen útlevél bevezetése hozzájárult-e a gyermekrablások számának csökkenéséhez. A jelenlegi kompromisszum vajon a kívánt hatással járt-e, vagy csak olyan mellékhatásokat produkált, amelyek megoldás kívánnak?

Biztos úr, gyermekeink biztonsága az ön állandó figyelmét igényli. Ma egy konkrét lépést teszünk. Ha a gyermek érdeke azt kívánja, hogy középtávon további lépéseket tegyünk, e Ház kereszténydemokratái bizonyosan az ön oldalán állnak majd.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Elnök úr, az a tény, hogy a Parlament véleménye győzedelmeskedett ma a Tanácsnak azon kísérlete ellen, hogy bevezesse a hatéves gyermekek biometrikus adatainak nyilvántartását, annak az alapelvnek a győzelmét jelenti, amely szerint személyes adatokat csak akkor lehet gyűjteni, ha igazolható, hogy az szükséges, arányos és természetesen hasznos; ez egy olyan elv, amelyet – attól tartok – a Tanács és a Bizottság gyakran figyelmen kívül hagyott az elmúlt évek jogalkotási kezdeményezéseiben.

A gyermekek útlevélének és ujjnyomatainak esetében nyilvánvaló, hogy a gyermeknek szüksége van saját biometrikus azonosítókkal ellátott útlevélre, hogy megelőzzük a gyermekrablást, a gyermekpornográfiát és a gyermekkereskedelmet.

Ugyanakkor azonban nyilvánvalóan törvénytelen ilyen azonosítók gyűjtése, ha azok nem szükségesek. Ami az ujjnyomatokat illeti, vizsgálatok bizonyítják, hogy hatéves gyermekek esetében alig használhatók bármire is. Az ő ujjnyomatuk olyan gyorsan változik, hogy az útlevél és az erre alapozott azonosítás hiábavaló.

Ma a Parlament egyensúlyt ért el. Komoly vizsgálatot kér a Bizottságtól, hogy lássa: a gyermekek valóban védhetők-e az ujjnyomat révén, és csak olyan életkorban engedélyezzék ezek gyűjtését, amelyről bizonyosan tudjuk, hogy ez a helyzet áll fenn.

Végezetül, ami az útlevelek biometrikus azonosítóit illeti, igent mondtunk az okmány tulajdonosa felismerésének céljára, igent mondtunk a tulajdonos azonosításának céljára, igent annak megállapítására, hogy az útlevél nem hamis, de nemet az ártatlan polgárok millióit tartalmazó elektronikus adatállományok létrehozására.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) A tulajdonos biometrikus azonosítóival ellátott útlevelek bevezetése válasz arra a kérésre, hogy vegyünk részt az okmányhamisítás, a terrorizmus és az illegális bevándorlás elleni harcban. Ezért különösen fontos, hogy a biometrikus adatok gyűjtési folyamatára és az adatgyűjtésre vonatkozó közös alapvető normák létrehozása iránt a bizalom magas szintjét teremtsük meg olyan módon, hogy az adatok biztonsága és hitelessége biztosított legyen.

Én támogatom az előadó javaslatát, hogy készüljön a tagállamok közötti különbségekről elemzés azon okmányok tekintetében, amelyeket az útlevél kibocsátásának alapjaként be kell mutatni. Ennek oka, hogy ezen okmányok biztonsági szintje rendszerint alacsonyabb, mint a biometrikus útlevelek kibocsátása esetén megkövetelt biztonság. Ezzel összefüggésben fennáll a kockázat, hogy az alapokmányokat fogják könnyebben hamisítani.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök úr, a biztonsági szabványokkal kapcsolatos rendelkezések összehangolása, a biometrikus azonosítók bevezetésével együtt jótékony hatású lesz az okmányok vizsgálatára az ellenőrzés során, és így ez a hamisítás elleni küzdelem egyik eleme. Ezek a tényezők azután a bűnözés, a terrorizmus és az illegális bevándorlás elleni hatékonyabb küzdelmet is szolgálják.

Az új technológiák alkalmazásával kapcsolatos megfelelő vizsgálatok hiányára tekintettel, a tagállamoknak polgári jogok védelme terén saját előírásokat kellene bevezetnie. Meg kell állapítani azt a korhatárt, amely fölött a gyermekeknek saját útlevéllel kell rendelkezniük, valamint meg kell szüntetni azokat az eseteket is, amikor az okmány tulajdonosának és gyermekeinek – biometrikus adatok nélkül – egyetlen útlevelet bocsátanak ki. Az ilyen helyzetek elősegíthetik a gyermekkereskedelmet, mert megnehezítik a gyermek személyazonosságának ellenőrzését. Az ilyen eljárás kizárása érdekében mindenkinek saját útlevéllel kell rendelkeznie.

Zárásképpen hangsúlyozni szeretném, hogy az útlevelek és más személyazonosító okmányok tulajdonosainak biztonsága érdekében nagyfokú óvatosságot kell tanúsítani a biometrikus adatok gyűjtési során.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, tény, hogy az a módosító rendelet, amelyhez jóváhagyásunkat kéri, talán valamelyes javulást hoz bizonyos tagállamok esetében, ahol már a csecsemők biometrikus azonosítóit is rögzítik, és ideiglenesen megakadályoz egyes tagállamokat abban, hogy ilyen eljárásoknak vessen alá 12 év alatti gyermekeket, akiknek egyes országokban jelenleg egyáltalán nem kötelező saját útlevéllel rendelkeznie.

Az elfogadásra vonatkozó valódi motiváció alapján kell értékelnünk a javasolt kivételeket, függetlenül a biometrikus azonosítók rögzítésének korhatárától, mert egy bizonyos ponton elképzelhető, hogy mindannyian kivétel nélkül szerepelünk majd az elektronikus nyilvántartásban.

Az olyan rendeletek, mint ez, alapvetően fenntartják és tovább intézményesítik azoknak az eljárásoknak az alkalmazását, amelyek szerint a polgárokról – és mennyi ártatlan polgárról – mindenütt nyilvántartást vezetnek és feljogosítanak érzékeny személyes adataink továbbítására.

Felelősségünk ezért arra emlékeztetni a polgárokat, akiket néhány hónapon belül arra kérünk majd, hogy ismételten szavazzanak az Európai Unió elvei és politikái mellett, hogy mi az ilyen intézkedéseket nem támogatjuk.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, elvben a biometrikus adatok gyűjtése minden bizonnyal az egyik lehetőség arra, hogy útleveleket és úti okmányokat nehezebben hamisíthatóvá tegyük. Az új technológia remélhetőleg segít a szervezett bűnözés és az illegális bevándorlók áradata elleni küzdelemben.

Valamennyi tagállamnak meg kell azonban értenie e tekintetben, hogy a Frontex finanszírozását és személyzetét bővíteni kell, hogy ténylegesen és hatékonyan végrehajthassa feladatait. Ha nincsenek belső határok, a külső határokat kell ennek megfelelően védeni. Amikor a hackerek azzal hengeznek az interneten, hogy milyen könnyű hamisítani a német bejelentőhivatalban tárolt ujjnyomatokat, és rámutatnak arra, hogy amennyiben a személyazonosító kártyákat hitelkártya méretűre csökkentik, a fényképeket digitálisan a megfelelő méretre kell kicsinyíteni, és ez is nehezíti a biometrikus felismerést, könnyen kétélyek merülnek fel e technológia iránt.

Egy dolog biztos: ha biometrikus adatokat használnak, biztosítani kell az adatvédelmet a hétköznapi polgárok számára.

Bauer Edit (PPE-DE). – (HU) Elnök úr, kollégák, tisztelt biztos úr! Mindenekelőtt szeretném megköszönni Coelho kollégának a kitűnő munkáját. A jelentésnek egyetlen egy vonatkozásához szeretnék hozzászólni.

Az utóbbi időben a tapasztalatok azt mutatják, hogy az emberkereskedelem, ezen belül a gyerekkereskedelem aggasztó méreteket ölt az uniós országokon belül és kívül. Ezért pozitív előrelépésnek tartom, hogy a kiskorú gyerekek is saját útlevelemmel léphetnek át a jövőben az Unió külső határait. Ez a gyerekkereskedelem szempontjából egyrészt nagyobb biztonságot nyújthat, másrészt viszont látni kell, hogy a gyermek saját dokumentum birtokában bárkivel utazhat.

Sajnálatosnak tartom, hogy nem került az egyeztetett javaslatba az, miszerint a kiskorúak útlevele a saját személyes adatokon kívül tartalmazza az értük felelősséggel tartozó személyeknek vagy személynek az adatait. Igaz, a javaslat első cikkelye kötelezi a Bizottságot, hogy jelentést készítsen az egyedül vagy kísérelvel utazó, a tagállamok külső határait átlépő gyerekekkel kapcsolatos követelményekről, és szükség esetén javaslatot tegyen a külső határokat átlépő gyerekek védelmével kapcsolatban.

Ez lehetőség a jövőre nézve, ezért arra kérem a Bizottságot, hogy mindazokkal a szervezetekkel, mint például az EBESZ, az OECD, az UNICEF, az UNHCR, az IOM, és nem utolsósorban az Európával, amelyek érdekeltek a témában, közösen értékeljék a fejleményeket és tegyék meg a szükséges lépéseket a gyerekek hatékonyabb védelme érdekében, hisz a tapasztalatok azt mutatják, hogy egyre több gyermek az emberkereskedelem áldozatai között.

Armando França (PSE). – (PT) Elnök úr, Barrot úr, hölgyeim és uraim, gratulálok Coelho úrnak, Roure asszonynak és a többi képviselőnek a munkájához. 2004 decemberében a Tanács elfogadta a tagállamok által kibocsátott útlevelek és úti okmányok biztonsági tulajdonságaira és biometrikus adataira vonatkozó szabványokról szóló rendeletet. Most új lépések megtételére kényszerülünk a gyermekrablások és a gyerekkereskedelem elleni küzdelem érdekében.

Lehetséges, hogy a gyermekek „egy személy – egy útlevelem” elvének megfelelő útlevelemhasználatát alapvető eszköze lesz e nehéz és fontos csata megnyerésének. Az én hazámban, Portugáliában a hatéves és idősebb gyermekek ujjnyomatának gyűjtése már régóta gyakorlat, talán én ezt emiatt nem ellenzem. Mint Európa ügyének egyik híve, úgy vélem, fontos a harmonizáció ebben a kérdésben. Megnyugtató engem az a tudat, hogy azok a tagállamok, amelyek – Portugáliához – hasonlóan hosszú ideje hat évben állapították meg az ujjnyomatvétel minimális korhatárát, nem kényszerülnek nemzeti jogszabályaik módosítására.

Hangsúlyoznom kell, hogy az útlevelelbiztonság, amit most megerősítünk, nem ér véget az útlevelem létezésével. Az útlevelem maga a biztonság fokozott szintjének felel meg, ami az útlevelem kibocsátásához szükséges okmányok benyújtásával kezdődik, a biometrikus adatok gyűjtésével folytatódik és tart az igazolásig és megfeleltetésig a határellenőrzési pontokon. Ez a jelentés egy további lépés az egyének jogainak megerősítése és biztonságuk garantálása felé.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Én támogatom az előadó, Coelho úr jelentését, aki kiváló munkát végzett, mint mindig. Egyetérték az előterjesztett javaslatokkal, ide értve az „egy ember – egy útlevelem” elvet.

Én azonban szeretném hallani, hogy különösen a Bizottság, de esetleg éppen kollégám, Coelho úr mit mond arról a kérdésről, mit tegyünk, amikor a gyermekek egyedül utaznak szülői kíséret nélkül, mivel nincs egységes politika arra nézve, hogy milyen dokumentumokat vigyenek magukkal. Az előadó javaslata az, hogy a szülői felelősséget viselő személyek nevét a gyermek útlevelemben szerepeltetni kell. Időnként előfordul azonban,

hogy a gyermekek más családtagjaik kíséretében utaznak, sőt akár velük is élnek, és így tovább. Röviden, legalábbis ésszerűen rugalmasnak kell lennünk e tekintetben.

Másrésről engem nyugtalanít, hogy senki nem támadta meg a hat évnél fiatalabb gyermekek kíséret nélküli utazásának lehetőségét. Ez lehetséges repülővel (ezen a ponton ne vitatkozzunk azokról az esetleges traumákról, amelyek a gyermeket, egy hatéves kisfiút vagy kislányt a repülőgépen érhetnek), mert a gyermeket felkísérhetik a repülőre, várhatják az út végén, és elkísérhetik például a szülőjéhez vagy valaki máshoz. Milyen megoldásokat kellene azonban alkalmazni, amikor a gyermekek vonattal, busszal vagy más közösségi közlekedési eszközzel utaznak? Ezt hogyan kísérnénk figyelemmel? Ha vannak olyan szülők, akik elég felelőtlenek ahhoz, hogy gyermeküket ilyen utakra küldjék, azt hiszem, a meggyőzőbb álláspontot kellene képviselnünk ebben az ügyben, és ki kellene mondanunk, hogy a gyermek nem utazhat egyedül ilyen fiatal korban. Lehetséges, hogy ez kissé keménynek hangzik, de már olyan sokat mondtak el arról, hogy milyen becsesek a gyermekek, és annyit beszéltek az emberrablásról, meg hasonlókról, hogy erről a kérdésről merészebb nyilatkozatot kellene tennünk.

Szeretném azt is megkérdezni a Bizottságtól, hogyan áll a Tanács és az Európai Parlament közös nyilatkozata a vízumkibocsátáshoz szükséges eredeti okmányok biztonságával kapcsolatban. Engem ugyanis nyugtalanít, hogy ha igaz, egy adott tagállam rendszere esetleg a kibocsátási ponton teheti lehetővé a visszaélést. Még egy utolsó kérdés a Bizottsághoz vagy talán Coelho úrhoz: mit kellene tennünk, amikor az emberek megérkeznek a határra, de az útleveleikben szereplő adatok nem egyeznek a hivatalos adatbázisokban lévő adatokkal? Azt hiszem, olyan rendelkezést kellene beemelnünk, amely a gyermek vagyis inkább az utas javára válik.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, gyermekek ezrei válnak minden évben a gyermekkereskedők és még többen gyermekrablás áldozatává. Egy jelenlegi vizsgálat rámutatott, hogy éppen a kíséret nélküli kiskorúak azok, akik az ilyen bűncselekmények áldozatai. Ezért üdvözljük azt, hogy az Európai Bizottság a korábbi rendelet módosításakor most megfelelő módon figyelembe veszi a gyermekeket. Amikor azt követeljük, hogy egy bizonyos korhatár fölött a gyermekek biometrikus adatai is szerepeljenek az útleveleiben, ennek az oka nem a tömeghisztéria, amelynek én igazán nem vagyok részese, hanem az, hogy a gyermekeink számára hatékonyabb védelmet kívánunk biztosítani. Az ilyen védelem azonban csak akkor biztosítható, ha minden gyerek rendelkezik saját, biometrikus adatait és a gondviselő nevét tartalmazó útlevelemmel.

Mint minden adatgyűjtés esetén, képviselőcsoportom számára különösen fontos, hogy valamennyi polgár biometrikus adatainak gyűjtése, tárolása és feldolgozása során a lehető legmagasabb szintű biztonságot garantáljuk, és legyünk képesek nyomon követni, ki milyen adathoz fér hozzá. A Tanács e pontra vonatkozó, az adatokkal való visszaélés megakadályozása érdekében hozott rendeletei és határozatai igen magas szintű védőmechanizmusokról és ellenőrző testületekről rendelkeznek. Azt kell mondanom, hogy én alapvetően bízom állami hatóságaimban, de nem így némely magántársaságban, amelyek közül a botrányos biztonsági réseken át számosan nem védett adatokat adhatnak át harmadik feleknek, és ezért még fizetnek is nekik. Pontosan ez az, amiért olyan fontos, hogy a nemzeti hatóságok éljenek bizalmi előnyükkel, és működjenek szorosan együtt az adatvédelmi hatóságokkal. Ellentétben azzal, ami itt történt, ez magában foglalja azt is, hogy az Európai Bizottság feleljen meg az európai adatvédelmi tisztviselőkkel való konzultációra vonatkozó törvényi kötelezettségének.

(PT) Szeretnék gratulálni barátomnak, Carlos Coelho-nak ahhoz a kiváló munkához, amit a Parlament számára végzett. Nagyon szépen köszönöm.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Köszönöm, elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni az előadónak, Coelho úrnak ahhoz az egyensúlyi helyzethez, amit jelentésében elért a nemzetközi úti okmányok biztonságának magas szintjének megteremtése és az Európai Unió polgárai személyes adatainak és emberi integritásának biztosítása között. A számos technikai előírás javítására irányuló javaslatok támogatják majd a határon átnyúló bűnözés, az illegális bevándorlás és az emberkereskedelem elleni harcot. Az EU külső határai mentén fekvő olyan országok, mint Bulgária esetében, amelyek a migrációs áramlás és a nemzetközi szervezett bűnözés hatalmas nyomásának vannak kitéve, az új szabványok gyors és sikeres bevezetése létfontosságú lesz az EU külső határainak védelmében.

Sajnálatos módon hazámban volt néhány súlyos ügy, amikor gyermekek tűntek el, akikről a mai napig sincs információ. Ezért érzékelem, hogy ez a jelentés hasznos útmutatás ahhoz, hogy Európa legfiatalabb polgárai útleveleinek a biztonsági tulajdonságait és a biometrikus adatok szabványait továbbfejlesszük. Az „egy ember – egy útlevel” elv bevezetése még magasabb szintű biztonságot ad nekik, amikor az Európai Unió területén

kívül utaznak. Az a javaslat, hogy további információt szerepeltessünk a gyermekek útlevelében 18 éves korukig, korlátozza a gyermekkereskedők illegális tevékenységének a lehetőségeit. Amikor a rendeletnek a nemzeti jogszabályokban való alkalmazásáról van szó, a tagállamoknak nyilvánvalóan figyelemmel kell lenniük ennek a nagy családokra gyakorolt lehetséges pénzügyi hatásaira. Ezt már néhány korábban felszólaló képviselőtársunk is említette. Ezeknek a családoknak a mozgásszabadságát nem szabad korlátozni azzal, hogy a gyermekek útlevelére nagy összeget kell kifizetniük.

Végezetül, a személyek Európai Unió belüli szabad mozgásának témájáról azt gondolom, hogy el lehet törölni a személyazonosító kártyára való jogosultság korhatárát, mert ez ösztönzi és garantálja a szabad mozgást az EU legfiatalabb polgárai számára is.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok az előadónak, és elmondom, hogy támogatom ezt a jelentést. Azt hiszem, a jelentés nemcsak fontos, hanem jó is. Talán azzal a kijelentéssel kezdeném, ami itt elhangzott, hogy az útlevél olyan okmány, amelyet a tagállamok a nemzeti jogszabályoknak megfelelően bocsátanak ki. Igaz, hogy a borítólapon túl is eltérő útleveleink vannak, de fontos egyensúlyt találni az útvelekre vonatkozó biztonsági intézkedések – vagyis, hogy azok legyenek alkalmasak az Európai Unió polgára vagy más, az Európai Unió területére lépő személy azonosítására – és ugyanakkor a bűnözéssel szembeni fellépés között, amelynek nagy része kapcsolatban állhat az útlevéllel, ilyen például az illegális bevándorlás, a terrorizmus, a gyermekkereskedelem vagy az okmányhamisítás. Azt hiszem, ez a jelentés megtalálta az egyensúlyt. Semmi sem jelzi azt, hogy a jelentésben foglalt korlátozások bármilyen módon befolyásolnák vagy korlátoznák a tagállamokat az útvelelek kibocsátásában.

Szeretném felhívni a figyelmet arra az elvre, amit teljes mértékben támogatok: az „egy személy – egy útlevél” elvére. Gyermekekkel kapcsolatban ez egy jó elv, de nem szeretném, ha ez pénzügyi akadályt jelentene olyan szülők számára, akik szeretnék, hogy gyermekük rendelkezzen útlevéllel, de akiknek a pénzügyi lehetőségei esetleg korlátozottak. Szeretném felhívni a figyelmet a jelentés egy gyengébb pontjára, bár maga az előadó hívta fel erre a figyelmet, nevezetesen arra, hogy a korszerű, még ki nem próbált technológiákat újra kell értékelni és helyes, hogy három év múlva ezt megtehetjük. Azt is kérem, hogy vegyék figyelembe az európai adatvédelmi biztos szerepét. Az EU ezen intézményét sokkal komolyabban be kell vonni az egész eljárásba, és én ezt kérem.

Robert Evans (PSE). – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Coelho úrnak. Ez a jelentés igen fontos Európa és 500 millió polgára jövője szempontjából egyebek mellett az emberek biztonsága, biztonságérzete és a terrorizmus elleni intézkedések miatt is. Ha a technológia rendelkezésre áll, amint Zdravkova asszony mondta, használnunk kell azt.

Ami a gyermekek szempontját illeti, Angelilli asszony, Lambrinidis úr és mások is elmondták, hogy ez alapvető fegyver lehet például a gyermekcsempészet elleni fellépésben.

A leglényegesebb pont azonban igazság szerint az új 3. cikkben van, amely kimondja, hogy a biometrikus adatok célja – a közvetlenül rendelkezésre álló összehasonlítható tulajdonságok révén – nemcsak az okmány hitelességének, hanem a tulajdonos személyazonosságának igazolása is. Jelenleg a legtöbb ország szinte kizárólag a fényképekre támaszkodik, de azt gondolom, igen kevesen mondanák, talán még ön sem, elnök úr, de még Barroso úr sem, hogy hasonlítanak az útlevélfényképhez – sokan nem is akarnának hasonlítani arra. Így azt hiszem, ha vannak rendelkezésre álló új személyazonosító eljárások és módszerek, készen kell lennünk arra, hogy használjuk is azokat.

Ami Gacek asszonyt és Batten urat és az ő angolellenes „támadj és vonulj vissza” felszólalásukat illeti – hiszen nincsenek itt, hogy meghallgassanak bármilyen reakciót –, azt mondanám, hogy az Egyesült Királyság rendszere valószínűleg nem jobb és nem rosszabb, mint sok más rendszer az Európai Unióban. Vannak fékek és egyensúlyok, de lehetnének jobbak is. Ha az új XXI. századi technológia rendelkezésre áll, akkor készen kell lennünk azok használatára is, és – amint Grabowska asszony mondta néhány perccel ezelőtt, – készen kell állnunk a folyamatos módosításra, hogy a lehető legjobban élhessünk mindazzal, ami az Európai Unióban a rendelkezésünkre áll.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) A gyermekrablások és gyermekkereskedelem elleni védekezés szükségessé teszi a gyermekútvelelek bevezetését.

Az „egy személy – egy útlevél” elve azt jelenti, hogy minden, a schengeni térségen kívül utazó gyermeknek ki kell állítani az útlevelet. A személyazonosítás új módszere egyszerűsíteni fogja a határellenőrzést. A gyermekrablások elleni védekezés eszközei közé tartozik az eltűnt, az elrabolt vagy szexuálisan kizsákmányolt

gyermek bejelentésére szolgáló európai segélykérő vonal, a biometrikus adatokat tartalmazó útleveél és a hamarosan elindítandó páneurópai gyermekrablási riadórendszer.

Figyelmet kell szentelni a biometrikus adatok gyűjtése és felhasználása során a titkos kezelés magas fokának biztosítására. Én támogatom az előadó véleményét, hogy vizsgálatot kell folytatni az ujjnyomatra épülő személyazonosító rendszereknek az Európai Unió tagállamaiban mutatkozó lehetséges hiányosságait illetően. Ezután megfontolás tárgyává kell tenni egy ujjnyomat-összehasonlító közös európai rendszer bevezetését.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Szeretnék gratulálni Coelho úrnak a jelentéséhez.

Üdvözlöm ezt a kezdeményezést, mert valódi előrelépést jelent az Európai Tanács Thessalonikiben tartott ülését követően azzal, hogy kapcsolatot teremt az úti okmányok és tulajdonosaik között, és elfogadja az „egy személy – egy útleveél” elvét.

Én három fontos vonatkozást szeretnék aláhúzni.

Először is, a jelentésben foglalt elveket és kivételeket hozzá kell igazítanunk a gyakorlatban mutatkozó megoldásokhoz és problémákhoz. Ez azt jelenti, hogy a jelentésben megállapított hároméves felülvizsgálati időszakra kell összpontosítanunk, amely alatt a tagállamoknak és a Bizottságnak meg kell próbálnia az elméleti alapelvek és a gyakorlati akadályok közötti eltérések azonosítását.

Másodszor, fennáll a tárolt adatok biztonságának és az adatbirtokos személyazonossága védelmének súlyos problémája.

Végezetül, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy szükség van közös elvek létrehozására az úti okmányok vagy útlevelek kibocsátásához előírt eljárásokat illetően, mert ez a fázis kulcsfontosságú az adatbázisok biztonságának megteremtése és az ilyen okmányok hamisításának megelőzése szempontjából is.

Martine Roure (PSE). – (FR) Elnök úr, csak még egy percet adjon, hogy köszönetet mondhassak önnek, Coelho úr, és elmondhassam, milyen nagy öröm önnel együtt dolgozni, mert mindig nagyszerű képességekről tesz tanúbizonyságot, valóban képes a figyelemre és az elemzésre, és önnek köszönhető, hogy ezt az eredményt elértük.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Románia 2009. január 1-jétől vezette be a biometrikus útlevelek használatát. Ez az útleveél 50 biztonsági elemet tartalmaz, és az Európai Unióban elsőként rendelkezik azzal a tulajdonsággal, hogy alkalmas a személy arcmásának és ujjnyomatának azonosítására.

Románia ezért fontos lépést tett schengeni területhez való, 2011-re tervezett csatlakozás felé. A biometrikus útlevelek bevezetése megszünteti az utolsó akadályt az előtt, hogy Romániát felvegyék a Vízummentességi Programba. Ennek következtében az Egyesült Államokba utazó románok esetében a vízumkötelezettségről való lemondás elutasítása most már kizárólag szubjektív okokra épül és remélem, hogy az Egyesült Államok kellően megfontolja ezt az ügyet.

Ismételten szeretnék gratulálni az előadónak, mert lényegesen javította a rendeletet, különösen a biometrikus elemek és a chipen tárolt adatok összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálat egységes európai rendszere létrehozásával.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A biometrikus útlevelek biztonsági szabványainak európai szintű összehangolása a schengeni *acquis* rendelkezéseinek kiterjesztése. A rendelet általános kötelezettséget ír elő ujjnyomatok biztosítására, amelyet az útleveélben kapcsolat nélküli chipen tárolnak majd.

Én támogatom a 12 év alatti gyermekek ujjnyomataira vonatkozó mentességet, és sürgetem a felülvizsgálatot és a konkrét nemzeti jogszabályok összehangolását.

Úgy érzem, az útlevelek biometrikus adatait a személyes adatok és a személyiségi jogok védelmére irányadó közösségi jogszabályok szerint kell feldolgozni. A Bizottságnak és a tagállamoknak meg kell hozniuk a szükséges intézkedéseket, hogy garantálják az útlevelek biometrikus adatai feldolgozására vonatkozó e rendelkezések betartását a határon és a vonatkozó adatbázisok karbantartási folyamatában egyaránt, abban a helyzetben, ha a nemzeti jogszabály tartalmazza ezt a rendelkezést.

Én szeretném azonban felhívni a figyelmüket arra, hogy az ujjnyomat rögzítésére képtelen emberek biometrikus útlevele érvényességének 12 hónapra vagy még rövidebb időre történő korlátozása átmenetileg vagy tartósan meg fogja nehezíteni a fogyatékkal élők életét. Ezért arra kérem a Bizottságot, értékelje újra az idevágó szöveget.

Marios Matsakis (ALDE). - Elnök úr, egyetlen törvénytisztelő polgárnak sem kell aggódnia a miatt, hogy személyazonosságát vagy gyermekei személyazonosságát igazolják. Ezért üdvözlöm a biometrikus adatok alkalmazását az útlevélekben és más okmányokban.

Jövőbeni hivatkozás céljára csak egy dolgot szeretnék felvetni. Tény, hogy egyetlen biometrikus jellemző sem marad gyermekkortól felnőttkorig ugyanaz, egyet kivéve: ez a genetikai ujjnyomat. A DNS ugyanaz a fogantatástól a halálig, sőt még utána is. Ma lehetséges valakit még sok évvel a halála után is azonosítani, ha a csontmaradványaiból egészen kis mintát szerzünk. Ma már a DNS-technológia gyors, olcsó és a vizsgálat néhány sejtben is elvégezhető, amely megszerezhető egy gyors szájnyalkahártya-töréléssel vagy egy csepp vérből, amelyet például a köldökszínóról szerezhetnek.

Ezért azt javaslom, hogy a jövőben fontoljuk meg a genetikai ujjnyomat alkalmazását, mivel ez az egyetlen biometrikus azonosító, amely garantáltan ugyanaz minden egyes európai polgár esetében.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, köszönetem Carlos Coelho-nak, és gratulálok neki a jelentéséhez. Csalódtunk volna, ha ez a jelentés nem ilyen minőségben készül, mert tőle hozzászoktunk már az ilyen színvonalú jelentésekhez. Nekem különösen az tetszett, hogy Carlos Coelho már a jelentés elején egyértelműen rámutatott, hogy a jelentés a gyermekek biztonságáról szól. Ezt úgy érhetjük el, ha biztonságos útlevéleket bocsátunk ki és rögzítjük az ujjnyomatokat biztosítva annak ellenőrzési lehetőségét is, hogy a határon átlépő személy valóban az a személy, aki az útlevelelben szerepel.

Ez tehát olyan cél, amelynek révén elérhető a gyermekek biztonsága. Amiről most vitatkozunk, hogy vajon az ujjnyomatokat hat éves vagy tizenkét éves korban rögzítsék, technikai kérdés, nem pedig felfogás dolga. Nekem nincs problémám azzal, hogy hat éves kortól vegyünk ujjnyomatot, mert ez az egész a gyermekekről és az ő biztonságukról szól. Ami engem illet, mondanom sem kell, hogy az adatvédelmi törvényeket be kell tartani. Ez még csak nem is vita tárgya. Egy jogállamnak a kötelessége ennek ellenőrzése. Ha olyan helyzetet teremtünk, hogy létezik biztonságos útlevelel, és az adatvédelmi törvényeket betartják, akkor az Európai Unió döntő lépést tesz a gyermekek érdekében és a gyermekkereskedelem, illetve a gyermekcsempészet ellen.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, azt hiszem az egész Ház kifejezte tiszteletét Coelho úr munkája és képességei iránt, és én is csatlakoznék Roure asszony dicsérő szavaihoz.

Gérard Deprez-t visszahangozva, szeretném azt mondani, hogy meg kell próbálnunk az egyre megbízhatóbb, egyre összehasonlíthatóbb biometrikus adatok felé haladni, amelyek az általunk lakott szabad térben lehetővé teszik számunkra a legkifinomultabb technológiák alkalmazását a biztonság megteremtése érdekében. Ezért ütemeztük be ezt a találkozót. Én ezért üdvözlöm, hogy a Parlament is elkötelezett a gyermekek azonosítása biztonságosabbá tételére irányuló erőfeszítések mellett, mert erre a biztonság érdekében van szükség.

Megkérdeztek tőlem, van-e már bizonyítékunk arra, hogy ezek az eljárások hatékonyak. Azt mondanám, hogy csak a gyakorlat tudja igazán helyénvaló módon igazolni a hatékonyságot, de *a priori* minden arra mutat, hogy az egyedül utazó gyermekek személyazonosságának jobb igazolása fokozott biztonságot eredményez. Ezt a fontos célt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. A Parlamentnek számos kérdésre számos választ akarok adni.

Először is azt kell mondanom, hogy a Bizottság javaslatában mindig hangsúlyozta az adatvédelmet. Az európai adatvédelmi biztossal konzultáltunk az alapjavaslatról, és ő tett is megjegyzéseket, amelyeket a Bizottság figyelembe vett. Azt is kijelentem, hogy az azonosítókat illetően szabványaink összehangoltak az ICAO (Nemzetközi Polgári Légi Közlekedési Szervezet) szabványaival, ami, amint mondták is, elősegíti az Egyesült Államokkal folytatott párbeszédet.

A következő pontban szeretném emlékeztetni önöket, hogy a gyermekek útlevelének nyilvánvalóan van költsége a családok számára, de ez a tagállamok illetékességi körébe tartozik, és én szeretnék rámutatni arra, hogy a schengeni térségen belüli utazáshoz elegendő a személyazonosító igazolvány. Az útlevelekre csak az Európai Unió kívüli utazáshoz van szükség.

Végezetül, szeretném megerősíteni, hogy a Bizottság elvégzi az egyedül utazó kiskorúakra vonatkozó hatályos tagállami jogszabályok összehasonlító vizsgálatát. A megfelelő időben javaslatot teszünk arra, hogy a Tanács hozza meg a szükséges intézkedéseket a gyermekek hatékonyabb védelme és a gyermekkereskedelem megakadályozása érdekében. Nyilvánvaló, hogy a Parlament nagyon helyesen kéri ezt a vizsgálatot, és természetesen én vállalom, hogy munkatársaim azt a legjobb feltételek mellett és a lehető legrövidebb időn belül elvégzik.

Mindössze ennyit akartam mondani, kivéve azt, hogy szeretnék ismételtén köszönetet mondani a Parlamentnek, amiért ismét rendkívül konstruktívan járult hozzá az európai jogalkotáshoz.

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Elnök úr, ha valami kiderült ebből a vitából, akkor az az, hogy e Ház nagy többsége törődéssel figyeli az ember-, és különösen gyermekkereskedelem elleni hatékony fellépés érdekében tett intézkedéseket. Ennek az intézkedésnek éppen ez a legfontosabb alkalmazása, és el is fogadjuk azt, és nagy öröm számomra, hogy szinte valamennyi felszólaló érintette ezt a kérdést.

Szeretnék ismételtén köszönetet mondani valamennyi árnyékelőadónak az együttműködésért, és ez nem üres dicséret. Méltányos dolog elmondani, hogy kollegám, Roure asszony kulcsfontosságú szerepet játszott a megállapodás megerősítésében, és ehhez Barrot biztos és a francia elnökség is nagyban hozzájárult. Szeretnék köszönetet mondani különösen Barrot biztosnak azért, hogy a Bizottság hajlandó intézményes támogatást adni a gyermekkereskedelemmel szembeni küzdelem fokozásához, és hogy kész együttműködni a kért három vizsgálatban: a gyermekek ujjnyomatainak megbízhatóságáról, az anyakönyvi kivonatokról és a téves visszautasítás arányáról, mivel ezek azok az aggályok, amelyek e szabályok végrehajtásával kapcsolatban felmerülnek.

Végezetül, elnök úr, Brejc úr felvetett egy kérdést: azt kérdezte, kimondhatjuk-e, hogy az útlevelkiadás biztonságos. Ha teljesen őszinte akarok lenni, azt kell mondanom, hogy ez országról országra változik. Néhány országban szigorúbb rendszer működik, mint másokban, és ez még egy okot ad arra, hogy miért olyan fontos a születési okmányok vizsgálata. Én tudom, hogy Európának ezen a területen nincs illetékessége – az útlevel-kibocsátás nemzeti kiváltság –, ezért voltam olyan boldog, amikor Barrot biztos egyetértett azzal, hogy az Európai Bizottság együttműködik a születési okmányok vizsgálatában. Semmi értelme annak, hogy rendkívül biztonságos útleveleink legyenek, ha ezt a biztonságot a kibocsátási folyamat során szándékosan leronthatják. Itt nem arról van szó, hogy a tagállamokra intézkedéseket erőszakolnánk, hanem arról, hogy megosztjuk a legjobb gyakorlatot, hogy garantálhassuk, hogy az európai útlevel maga a biztonságos valóság a külső határainkon. Mindannyiuknak köszönöm az együttműködést.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, szerdán délben 12 órakor kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Elnök úr, hölgyeim és uraim, e rendelet elfogadása fontos lépés az EU polgárai úti okmányainak biztonságosabbá tétele felé. Ennek eredményeként 2009. június 29-re megteremthető a biztonságos kapcsolat az EU-ban az útlevel és annak tulajdonosa között, ami nagy előrelépés az útlevelek hamisítástól való védelme érdekében.

Én különösen üdvözlöm az „egy személy – egy útlevel” elvének megvalósítását, mert ez lehetővé teszi az utazás biztonságának fokozását, különösen a gyermekek esetében, és akadályozza a gyermekkereskedelemben és az emberrablásban közreműködő személyek tevékenységét. Dicséretes, hogy ezt az előírást valamennyi tagállamban hatályba léptetik. Észtországban ez már 2000 óta hatályos.

A biztonságos úti okmányok mellett a tagállamok határőreinek is fontos szerepük van, és fokozottabb figyelmet kell fordítaniuk a gondviselővel vagy a nélkül utazó, az EU külső határait átlépő kiskorúak ellenőrzésére, mint ezt a felnőttek esetében megteszik.

Az úti okmányok biztonsága semmiképpen nem korlátozódik az útlevelekre, és nem kevésbé fontos maga az egész folyamat sem. Azaz, nincs értelme az útlevel biztonságát erősíteni a nélkül, hogy a lánc fennmaradó szemeinek ne szentelnék figyelmet.

Úgy vélem, hogy az úti okmányok biztonságosabbá tétele mellett az Európai Bizottságnak meg kellene fontolnia egy olyan közös EU-megközelítés elfogadását, amely az EU külső határait átlépő gyermekek védelmére vonatkozóan a 27 tagállamban jelenleg hatályos különféle szabályok helyébe léphetne.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A további néhány további biztonsági elem és a biometrikus azonosító bevezetését a terrorfenyegetések tették szükségessé az Európai Unióban utazók védelmének fokozása érdekében. A rendeletre irányuló javaslat legfontosabb jellemzői a gyermekkereskedelem elleni küzdelem az „egy személy – egy útlevel” elv bevezetésével, valamint az ideiglenes mentesség bevezetése a 12 évnél fiatalabb gyermekek ujjnyomatának rögzítésére vonatkozóan. Néhány tagállam jogszabályai lehetővé teszik, hogy a 12 évnél fiatalabb gyermekek ujjnyomatát is rögzítsék, de ez csak egy négyéves átmeneti időszakban lesz lehetséges. Az abszolút korhatár azonban a hat év. A tagállamok által végzett néhány előzetes

felvétel rámutatott arra, hogy a hat évnél fiatalabb gyermekektől vett ujjnyomatok nem jó minőségűek, és meg is változhatnak a gyermek növekedése közben. A korhatár megállapítása mérsékli a hiba kockázatát, amikor ujjnyomatuk alapján azonosítanak embereket. Ez egyben megnehezíti a gyermekkereskedelmet is. A 2001. szeptember 11-i események után az utasok védelmének szükségessége még nyilvánvalóbbá vált. A védelem és a biztonság szintjének növeléséhez azonban társulnia kell az utasok jogai és méltósága garanciális elemeinek is, amint azt az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény előírja.

13. A Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumainak nyilvánosság általi hozzáféréséről (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Cappato-jelentés (A6-0459/2008) a Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumainak nyilvánosság általi hozzáféréséről (az 1049/2001/EK rendelet végrehajtása).

Marco Cappato, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez a jelentés az Európai Unió dokumentumaihoz való nyilvánosság általi hozzáférés helyzetéről szól, és egyben lehetőséget ad néhány javaslat megtételére. A rendelkezésünkre álló rövid idő alatt három fontos pontot vetnék fel.

Az első a Tanácsra vonatkozik. Az Európai Unió kormányai törvényhozási joggal szembesülnek a Tanácsban, és mint minden törvényhozó gyűlésnek, ennek is kötelező lenne munkáját és határozatait nyilvánosságra hozni. Ezt azért szeretném hangsúlyozni, mert az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták képviselőcsoport egyes bekezdések esetében részenkénti szavazásra irányuló javaslatokat terjesztett be. Remélem, hogy a részenkénti szavazásokat nem arra fogják használni, hogy a jelentés lényeges részeit töröljék. Például a jelentés 3. bekezdése intézkedés meghozatalát kéri Maurizio Turco, a korábban a Radikális Párthoz tartozó európai parlamenti képviselő ügyében hozott ítéletet követően, aki az európai intézmények jogi szolgálatait által meghozott jogi határozatok nyilvánosságra hozatalával és a Tanácsba küldött tagállami delegációk azonossága felfedése kötelezettségével kapcsolatban a bíróság előtt pert nyert. Jogunk van tudni, hogy ki szavaz a Tanácsban és hogyan. Én ezért remélem, hogy senki nem fog e 3. bekezdés ellen szavazni, sem a 9. bekezdés ellen, amely arról kér tájékoztatást, hogy mi történik a Coreperben, az Állandó Képviselők Bizottságában, és azt kéri, hogy ez a testület is tegye közzé ülései dokumentumait, és ne titkosítsanak diplomáciai dokumentumként minden nemzetközi politikai aktát. Ez egy nagyon fontos pont!

Az általunk felvetett másik pont a Parlamentre vonatkozik, a mi Parlamentünkre, mert nekünk kell elsőként közzétennünk, hogy mit csinálunk. Mi olasz radikálisok ezt a „választott képviselők nyilvános nyilvántartásának” nevezzük, más szavakkal, olyan nyilvántartásnak, ahol mindent kideríthetünk az európai parlamenti képviselők tevékenységéről, ki van jelen, ki hiányzik, hogyan szavaznak és természetesen azt is, hogy mennyi pénzt fizetnek nekik. Vigyázzanak azonban, és ezt azért mondom, mert az 5. bekezdéssel kapcsolatban is benyújtottak egy kérelmet a részenkénti szavazásra, tévedés volna azt hinni, hogy amennyiben ennek az információnak egy részét megtartjuk bizalmasan kezelendőnek – és itt Cederschiöld asszonyhoz szólok, mert tudom, hogy ő nagyon érzékenyen reagál erre a kérdésre –, csak azt érzük el, hogy még inkább kitesszük magunkat az európai parlamenti képviselők elleni agresszív, demagóg támadásoknak. Tudjuk, hogy egyes képviselőtársaink lefilmezték más európai parlamenti képviselőket, amint más európai parlamenti képviselők után kémkedtek. A megoldás, ha ezt nem csupán megakadályozzuk, hanem a munkánkat teljes mértékben nyilvánosságra hozzuk, megíúsítva azoknak az embereknek a kísérleteit, akik kulcslyukon akarnak leskelődni, mert megnyitjuk az ajtóinkat azzal, hogy a parlamenti bizottsági munkát, az üléseket és a Parlament valamennyi eljárását közzétesszük az interneten.

A harmadik pont, amit szeretnék felvetni, az a dokumentumok formátumára vonatkozik, mert a PPE-DE képviselőcsoport a 7. bekezdéssel kapcsolatban kért részenkénti szavazást erre a pontra vonatkozóan. Ebben a bekezdésben azt kérjük, hogy a dokumentumokat – technikai értelemben – nyílt forráskódú szövegszerkesztők felhasználásával hozzák létre, és tegyék lehetővé a tényleges többnyelvűséget és azoknak a technológiáknak az alkalmazását, amelyek a fogyatékkal élő személyek számára ugyancsak biztosítják az információk és a dokumentumok elérését. Remélem, hogy ebben a Parlamentben senki sincs az olyan többnyelvű nyílt forráskódú hozzáférés, az olyan technológiák alkalmazása ellen, amelyek elősegítik a fogyatékkal élők hozzáférését, mert ez valóban lényeges szempont az Európai Unió polgárainak bizonyos része számára.

Tudjuk, hogy a Bizottság a szabályaink reformjára tett javaslatot és ezzel a Cashman-jelentésben foglalkozunk, de ez az állásfoglalás az első lehetőségünk arra, hogy a Parlament számára meghatározzunk néhány hivatkozási

pontot. Remélem, hogy ez sikerül, és nem lesz hiábavaló mindazon kritikus fontosságú ügyek felvetése, amelyekre kísérletet tettem e jelentésben.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok önnek egy igen jól megírt és érdekes jelentésért, és gratulálok az előadónak. Ez egy fontos és nagy becsben tartott téma, különösen a 1049/2001/EK rendelet felülvizsgálata idején, figyelemmel azokra a változásokra is, amelyeket a Lisszaboni Szerződés – ha az hatályba lép – vezet majd be e fontos kérdésekkel kapcsolatban.

Elvben ez a jelentés a 1049/2001/EK rendelet végrehajtásáról szól, és ezért hadd kezdjem azzal, hogy emlékeztetek a rendelet végrehajtásának egyik pozitív elemére, mivel a számszerű adatok azt mutatják, hogy – és ezt a parlamenti jelentés is elismeri – az EU intézményei nagyobb számú dokumentumhoz biztosították a hozzáférést, miközben az elutasítások száma és aránya egyaránt csökkent.

Mi elköteleztük magunkat az átláthatóság és a nyitottság növelésének folytatása mellett. Egészen természetes, hogy a jelentés néhány ajánlása messze túlmegegy az 1049/2001/EK rendelet 2006. évi alkalmazásán, és néhány nem is kapcsolódik közvetlenül a Bizottság tevékenységéhez, amint hallottuk is.

A jelentés számos, a nyitottsággal és a polgárokkal való kommunikációval kapcsolatos kérdést taglal, és én különösen üdvözölöm ezt, mint értékes inputot az átláthatóságról, a kommunikációról és az elérésről való általános gondolkodáshoz.

Engedjék meg, hogy röviden áttekintsek néhány ajánlást és a mögöttes elveket, mert ezeket érdemes alapos megfontolás tárgyává tenni.

A Turco-eset kapcsán biztosíthatom önöket, hogy a Bizottság ezt az ítéletet teljes mértékben figyelembe veszi. Amint elmondták, ez az ítélet a fokozott nyitottság követelményére vonatkozik, amikor a Tanács jogalkotói minőségében jár el, de alkalmazandó a Bizottságra és valamennyi intézményre is, és a Bizottság lehetővé teszi, hogy a hozzáférésre irányuló valamennyi kérést eseti alapon gondosan értékeljenek a bíróság által megállapított paraméterek szerint.

Másodszor, az igazgatási eljárásokra vonatkozó közös szabályok megállapítására irányuló javaslat esetében további gondolkodásra van szükség, mert ezek az eljárások természetüket tekintve bizonyos esetekben igen sajátosak és egyedi jellegűek minden intézménynél. Ez azt jelenti, hogy több időre van szükség annak vizsgálatára, hogy ezt miként lehetne végrehajtani.

Az az ajánlás, hogy vonjuk össze az 1049/2001/EK rendeletet és a történeti archívumok megnyitásáról szóló 354/83/EGK Euratom rendeletet, meglehetősen bonyolult egy konkrét ok miatt, nevezetesen, hogy az EK Szerződés 255. cikke és az 1049/2001/EK rendelet nem vonatkozik minden intézményre és testületre. Ez is megváltozhat, ha és amennyiben a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, mert az kiterjeszti a hozzáférési jogot valamennyi intézmény és testület dokumentumaihoz. Azért nem olyan a könnyű a kettőt egyszerűen összevonni, mert a hatókörül eltér.

Ami az ombudsmannak a Bizottság publikus nyilvántartásaira vonatkozó kritikus megjegyzését illeti, szeretném biztosítani önöket, hogy ezt a megjegyzést nagyon komolyan vesszük. Amint önök is tudják, 2002 júniusa óta létezik és működik a dokumentumok publikus nyilvántartása, és azóta a Bizottság létrehozott egy, a komitológiai eljárások céljára rendelt nyilvántartást, valamint egy, a szakértői csoportokról szóló nyilvántartást is. Mindig mindent megteszünk, hogy korszerűsítsük belső informatikai rendszereinket.

Ez sajnos nem történik meg egyik napról a másikra, dolgoznunk kell rajta. Mindig figyelembe vesszük a nyilvános adatbázis által lefedett területek növelésének szükségességét, és remélem, tudják, hogy én személyesen is elköteleztem magam e mellett. Elismerjük, hogy még bővítenünk kell az ilyen nyilvántartásaink által lefedett területeket, és megerősítjük kötelezettségvállalásainkat, hogy a nyilvános nyilvántartásokat a nagyobb átláthatóság érdekében fogjuk fejleszteni.

Az állásfoglalásban önök megcélözzák a dokumentumkezelés, a közös portál és a Trans-Jai-projekt kérdését. A Bizottság támogatja a közös portál létrehozásának gondolatát, hogy segítsük a polgárokat a jogalkotási dokumentumokhoz való hozzáférésben. Azt hiszem, ehhez szükség lenne közös módszertanra, és meg kell vizsgálnunk ennek minden gyakorlati következményét a dokumentumazonosításra és a hivatkozásokra nézve. Szeretnénk látni egy olyan portált, amely valamennyi intézmény számára biztosíthatná a nyilvános dokumentumok teljes körű rendelkezésre állását, így szívesen dolgozunk együtt önökkel ezen.

Ami a Trans-Jai-projektet illeti, visszatérek arra, amit egy válaszban már októberben kifejtettem, azaz: ez várhatóan 2010-re nyílik meg a nyilvánosság előtt.

Engedjék meg, hogy kommentáljam az intézmények közötti információcsere kérdését. Értem, hogy önök mit akarnak itt mondani és elérni, de szeretném emlékeztetni önöket, hogy intézményeink között már létrehoztuk a munkamódszert a Bizottság birtokában lévő bizalmas információk cseréjére, és ezt a keretmegállapodás egy melléklete szabályozza. Arra is figyelemmel kell lennünk, hogy az intézmények közötti információ megosztásának kérdése nem kapcsolódik a nyilvános hozzáféréséhez, és mi úgy gondoljuk, ezt külön kell kezelni, ahogyan most is.

Ez a jelentés és a vita értékes és megbecsült input egy másik alkalomhoz is, amikor ezt tágabban vitathatjuk meg. Hálás vagyok a Parlament erőfeszítéseért, hogy az átláthatóság és a nyitottság kérdését az EU napirendjének fontos ügyei között tartja számon. Nagyon sok ilyen kérdésre visszatérünk az egészen közeli jövőben, például a Polgári Szabadságjogi, Igazság- és Belügyi Bizottság és a Cseh Parlament jövő heti közös találkozóján, amelyen örömmel veszek majd részt, majd alig pár héttel később a 1049/2001/EK rendelet felülvizsgálatának fontos kérdésével foglalkozunk.

Úgy vélem a vitáknak nem szabad itt véget érniük. Nyitottnak kell lennünk az átláthatóságot illetően, és azon is el kell gondolkoznunk, hogy mit tehetünk proaktív módon a formális jogalkotáson kívül, például a jobb nyilvántartások, a felhasználóbarátabb módszerek és az elérhetőség, az aktív terjesztés és a dokumentumok gyorsabb közzététele érdekében. Amit én magam megtettem tavaly, az az volt, hogy a saját levelezésem nyilvántartását közvetlenül elérhetővé tettem a világhálón. Bizonyos vagyok benne, hogy önöknek mindannyiuknak vannak hasonló elképzelései és példái arra, hogy mit tehetnénk meg, ha egyszer elhatározzuk. Hát tegyük is meg.

Luis Herrero-Tejedor, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, Cappato úr, az ön jelentése teli van jó szándékkal, amelynek legegységesebb bizonyítéka, hogy a Állampolgári Jogi, Igazság- és Belügyi Bizottság egyetlen módosítást sem tartott szükségesnek.

Ön maga volt az, aki 18 módosítást nyújtott be saját jelentéséhez. Ezek a módosítások azok, amelyek – általánosságban szólva – a jelentésnek radikális élt adnak, és amelyek súlyos kételyeket ébresztettek bennem.

Az azon jelentésben, amely kezdetben valamennyi képviselőcsoport támogatását elnyerte, az ön által javasolt módosításokat – hangsúlyoznám, hogy ezek az ön által saját magának javasolt módosítások – én négy külön csoportba osztanám. Először, ami lehetetlen: ön tesz néhány olyan javaslatot, amely lehetetlen. Például, Cappato úr, néhány javaslatának még nincs jogalapja: a különféle intézmények szabályait a Lisszaboni Szerződés hatályba lépéséig lehetetlen harmonizálni. Wallström biztos asszony éppen most mondott valami hasonlót. Ön azt is kéri, hogy 2009-et nyilvánítsuk az átláthatóság európai évének, ez azonban már késő, erre nincs idő. Ezért tehát az ön javaslatai közül néhány kivihetetlen.

Másodszor, a javaslatok közül néhány célszerűtlen. Például ön a képviselőcsoportok találkozóinak átláthatóságát kéri. Ez nem megy. Szükség van a titoktartásra, mert a titoktartás politikai érték. Ha nem akarok egyetérteni a pártommal, és fenn akarom tartani ellenvéleményemet, ezt én bizalmas körben akarom megtenni: ez nem az átláthatóság hiánya. Átláthatóságnak lennie kell a köztestületekben, de nem a pártokon belül, a belső viták zártágát garantálni kell. Ezért nem tudok önnel egyetérteni ezen a ponton.

Néhány más kijelentése, Cappato úr, téves. Ön például azt állítja, hogy a jogalkotási tevékenység 90%-a komitológiai eljárásban zajlik. Ez egy merész túlzás, Cappato úr. Továbbá, a komitológiai eljárásnak megvannak a saját magától értetődő átláthatósági normái. Ha további mechanizmusokat, további bürokráciát és még több ellenőrzést vezetünk be, éppen azzal kerülünk szembe, amit el akarunk érni, ez pedig az átláthatóság, ami szorosan kötődik az egyszerűséghez.

Végül – mielőtt az elnök jelez nekem, mert már majdnem az időm végére jutottam – az ön javaslatok közül néhány szükségtelen. Például én értem azt, hogy valóban csodálatos és vonzó a közvélemény számára, hogy a képviselők tevékenységének átláthatóságáról beszéljünk, hogy láthassák, mikor vesznek részt a plenáris üléseken. Ezt már most látható, Cappato úr. Az is látható, amikor vannak jelen a bizottságokban, mindegyiknek megvan a jegyzőkönyve, amely valamennyi polgár számára elérhető. Az európai parlamenti képviselők által igényelt juttatások is nyilvánosak. Más szavakkal, teljesen lehetséges, hogy a polgárok hozzáférjenek ehhez az információhoz.

Azért én megértem, csodálatos dolog a közvélekedés szempontjából és nagyon jól is fest, hogy védjük az átláthatóságot, de azt önnek is látnia kell, hogy az átláthatóság annak biztosítását jelenti, hogy a dolgokat úgy lássák, ahogyan azok valójában történnek, és ha mi hozzájárulunk a dolgok eltorzításához, Cappato úr, akkor nem az átláthatósághoz járulunk hozzá. Köszönöm a nagylelkűségét elnök úr.

Michael Cashman, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, köszönöm, Marco, ezt a kiváló jelentést, de sajnálatos módon egyet kell értenem másokkal e Házban, hogy ön túlment az illetékességen – és én tudom is, hogy miért.

Az előző felszólaló azt mondta, hogy lehetetlen dolgokat állított. Ha nem kívánjuk a lehetetlent, hogyan tudjuk valaha is elérni a változást?

De természetesen ön túlment az illetékességen. Nem fogjuk közvetíteni a képviselőcsoportok üléseit. Az, hogy az európai parlamenti képviselők a honlapjukon vagy a Parlament tájékoztatási szolgálatán keresztül közléseket tesznek és hová mennek, nem jelenti azt, hogy ők hatékonyan, és nem jelenti azt, hogy jól dolgoznak.

A rendelet valamennyi, a három intézmény által jogalkotói minőségében eljárva birtokolt, kapott vagy előállított dokumentumhoz való hozzáférésről szól. Ez az, amire vissza kell térnünk. Meg kell határoznunk, mit jelent a „jogalkotói minőség”. Meg kell vizsgálnunk, hogy a rendelet miként működött mostanáig, és azt kell jobbra tennünk. Ez az, amit én tenni szeretnék, együtt az összes szereplővel, és én örömmel üdvözlöm itt a svéd minisztert, Cecilia Malmströmet, aki kezdetben dolgozott ezen. Mindannyian tovább akarjuk vinni a hozzáférés ügyét.

Miért? Mert felismerjük: sokan tudják, hogy itt történnek a dolgok, különösen a Tanácsban, ahogyan ön is illusztrálta, amikor az ő miniszterei, a saját nemzeti miniszterei vesznek részt a munkában, de az, hogy miként vitatkoznak, és miként szavaznak, az titok. Ha egyszer végre felfedjük ezt a titkos elemet, és felszínre hozzuk, hogy a tagállami miniszterek valójában miként szavaznak, akkor ezek a miniszterek otthon a saját tagállamukban elszámoltathatóvá válnak, és hirtelen a nemzetek polgárai érezni fogják a különféle európai ügyekhez való kapcsolatokat.

Tehát Marco, sajnálom, hogy – különösen ezzel az álmával – tovább ment, mint ameddig az illetékessége terjedt. Ha nem nyilatkozta volna, hogy ön egy olasz radikális, soha sem jöttem volna rá ebből a jelentésből, de az a tény, hogy ön elvárja, hogy a politikai pártok tegyék közzé belső vitáikat – ez nem fog megtörténni, és amint az előző hozzászóló mondta, ön mást sem tesz, mint felszínre hozza a megosztottságot a helyett, hogy megerősítené azt a tényt, hogy azért vagyunk itt, mert hiszünk a polgárainknak felelős Európában. Ezért lesz olyan nehéz a szavazati lista összeállítása. A szívem önnel van, de az eszemet kell követnem.

Alexander Alvaro, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, üdvözlöm biztos asszony. Holnap képviselőtársamnak, Cappato úrnak a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáféréséről szóló jelentéséről szavazunk. Cashman úr – aki nagyon jó és rendszerint hihetetlenül hatékony kollegám – már rámutatott: a legfontosabb az, hogy a nyilvánosság számára hozzáférést biztosítsunk azokhoz a dokumentumokhoz, amelyeket itt megvitattunk, és amelyekről döntünk.

Az ember vádolhatja Cappato urat azzal, mint azt Herrero-Tejedor úr és Cashman úr tették, hogy túlmenjen az illetékességen. Nyilván ez értelmezés kérdése, és ebben az esetben nem is teljesen indokolt. Az a vita, hogy a képviselőcsoportok ülésein történeteket elvileg nyilvánosságra kell-e hozni, nyilván olyasmi, amiről beszélhetünk. A kérdés akkor az, hogy ilyen esetben jogunk lenne-e például a képviselőcsoport többségének kérésére zárt ülést tartani, mert minden bizonnyal vannak olyan érzékeny kérdések – amint mindannyian tudjuk a saját értekezleteinkről –, amelyeket először egymás között kell tisztáznunk, mielőtt a nyilvánossághoz fordulhatnánk velük. Véleményem szerint normális dolog, hogy az ember nem teregeti ki a szennyesét.

Egyébként ez a példa azt mutatja, hogy a politikai pártoknak – ebben az esetben nem a pártok képviselőcsoportjainak – mindig fűződik bizonyos érdekük a nyilvánossághoz, amikor ez nekik használ. Ha nem így lenne, a pártkongresszusokat nem közvetítenék olyan széles körben. Érdekes módon senki nem panaszkodik, hogy egyes politikai pártok kongresszusait, ahol igazán meleg dolgok történnek, teljes egészében közvetíteni lehet.

Azt hiszem, elmondhatom azért, hogy Cappato úr jó munkát végzett, bár – ehhez hozzászoktunk – más képviselőcsoportoktól esetleg érkezhettek a javításra irányuló javaslatok. Néhány esetben ezek tényleg olyan jók, hogy megfontolás tárgyává kellene tenni őket.

A két másik intézménnyel összehasonlítva a Parlament még mindig úttörőnek tekinthető, amikor az átláthatóságról van szó, így ez számomra nem súlyponti kérdés, mivel mind a dokumentumok elérhetőségét, mind az ülések és az Európai Parlament tagjai tevékenységeinek átláthatóságát illetően mi nyitottabbak vagyunk, mint bármilyen nemzeti parlament. Ez nem jelenti azt, hogy ne lenne igény a helyzet javítására a többi intézménynél, mindenekeelőtt a Tanácsnál, amely sajnálatos módon nincs most jelen. Cashman úr

éppen most mondta, ahhoz, hogy létrejöjjön a politikai intézkedésekért viselt felelősség, tudnunk kell, hogy ki hozza a döntéseket és miként.

Ennél fontosabb azonban, hogy hozzáférést biztosítsunk például a komitológiai eljárás keretében keletkezett dokumentumokhoz. Konkrét példa a kézipoggyászban lévő folyadékokról szóló rendelet, amelynek a melléklete nem volt elérhető a polgárok számára, de a parlamenti képviselők számára sem. Az Európai Unió legtöbb tagállamában az átláthatóság előírását nem ok nélkül vezették be, ugyanis meg kell adni a lakosságnak a lehetőséget, hogy átláthassák a politikai tevékenységeket, hogy megteremtsék a felelősséget és akkor adott esetben a választások során is másképpen dönthetnek.

Köszönöm a többletidőt elnök úr. Sok szerencsét Marco. Ön mellett leszek a szavazáskor holnap, és úgy vélem, hogy mindennek jó vége lesz.

Ryszard Czarnecki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, ha az Európai Unió a polgárokért és nem az eurokratákért van, akkor nyilvánvaló, hogy átláthatóbbnak kell lennie, csak úgy, mint az Európai Unió testületei tevékenységének is. Az Unió csak így tudja visszaszerezni a hanyagul elvesztegetett hitelességét. Például a hitelessége sérült az alkotmányszerződés keresztülvitelére irányuló kísérletek miatt, és a nemzeti népszavazások elmaradása miatt. Ezért helyes azt követelni, hogy a Tanács valamennyi vitája, amikor Európa sorsáról döntenek, legyen hozzáférhető az Európai Unió tagállamainak polgárai számára. Ezek a viták azonban nem foglalják magukban a képviselőcsoportok vitáit.

Az is fontos, hogy a Parlament, a Tanács és az Európai Bizottság a dokumentumokhoz való hozzáférés biztosításának ugyanazokat az elveit fogadja el, hogy ne váljanak magányos csillagokká az információ és az információtechnológia égboltján. Azt hiszem, ez a jelentés fontos lépés az átláthatóság felé. Ugyanakkor – bizonyos kérdésekre tekintettel – szilárd véleményem: lehetséges, hogy túl messzire megy. Még Lenin elvtárs is azt mondta egyszer, hogy néha két lépést kell előre megtennünk, hogy azt az egy lépést hátrafelé megtehessek. Lehetséges, hogy az előadónak erre emlékeznie kellene.

Eva-Britt Svensson, az GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, az előadó, Cappato úr jelentése azt jelzi, hogy súlyos hiányosságok vannak az EU-dokumentumok elérhetősége tekintetében. Az éves jelentéssel összefüggésben én támogatom az előadó javításokra irányuló javaslatát. Ugyancsak támogatom az előadó által beterjesztett módosító indítványokat. Feltételezem továbbá, hogy a Parlament megszavazza a nyilvánosság által történő hozzáférés valódi elvét a nyilvános hozzáférésről szóló rendeletre vonatkozó Cashman-jelentésről a következő szavazás során.

Ami az éves jelentést illeti, én főként arra szeretnék rámutatni, hogy teljesen elfogadhatatlan, hogy ne biztosítsanak a nyilvánosság számára hozzáférést az átruházott jogalkotás tekintetében, mivel ezek az EU intézményei által évente elfogadott kötelező érvényű jogi aktusok 90%-át ölelik fel. Ugyancsak teljesen átláthatóvá kell tenni a képviselők szerepét a Parlament munkájában, valamint a parlamenti megbízatásukkal összefüggésben álló pénzügyi körülményt. Én támogatom az egyesített dokumentum-nyilvántartásra irányuló javaslatot.

Végezetül, szeretném azt mondani, hogy a nyilvánosság számára biztosítandó nagyobb hozzáférés nem populista, hanem demokratikus követelés.

ELNÖKÖL MAURO ÚR

alelnök

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, a demokráciában az átláthatóság a becsület elve. Demokratikus országokban a polgárok választják meg a kormányzó hatalmat. Ez a hatalom a demokratikus döntések végrehajtására tisztviselőket nevez ki. Abszurd lenne ezért, ha ezek a választott képviselők és kinevezett tisztviselők jogosultak lennének arra, hogy információkat tartsanak vissza a választóitól. Annak, ha ez mégis megtörténik, két magyarázata van. Az első a pre-demokratikus társadalom hagyatéka, ahol az embereket a nem választott uralkodók alattvalónak tekintették. Az alattvaló nem avatkozhatott bele az uralkodó ügyeibe. A második az, hogy a nemzet biztonsága, a polgárok integritásával kapcsolatos megfontolások, az üzleti titok, a piaci befolyás és hasonló megfontolások az átláthatóság alól kivételeket tehetnek szükségessé.

Ma már az első magyarázat teljességgel irreleváns. A hatóságoknak e minőségükben tilos információt visszatartani a néptől. A második magyarázat azonban igaz és nagyon nehéz kötéláncot igényel. A helyes

egyensúly keresésére irányuló legitim követeléseket azonban a hatóságok gyakran a titkosság fenntartására használják.

Az EU nem büszkélkedhet az átláthatóság hagyományával. Gyermekkorában és korai fiatalkorában az EU szinte teljesen titkos intézmény volt, beleértve még a Bizottság belső telefonkönyvét is. Az EU maradi birodalomként indult és még ma is az, bár fontos lépéseket tettek: 1993-ban megszületett a Magatartási Kódex, 1998-ban elfogadták a Svéd Újságíró Szövetség követeléseit, majd a 2001-ben a rendeletet.

Bizonyos büszkeséggel jegyzem meg, hogy saját hazám Svédországgal rendelkezik a törvény által előírt átláthatóság leghosszabb történelmi hagyományával. Ezért volt az, hogy a svéd állam is beavatkozott a Turco-esetbe, és rávette az Európai Bizottságot, hogy bírálja felül a Tanácsot és az Elsőfokú Bíróságot tavaly nyáron. Ez még egy lépés volt, hogy távolodjunk a maradi hatalomtól, de a demokratikus átláthatóság létrehozásához az EU-ban út igen hosszú vezet. Rengeteg belső ellenállást kell felszámolni. Cappato úr jelentése ezért megérdemli, hogy a Ház teljes támogatását megkapja, ami további előrelépést jelentene ezen a hosszú úton.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, csak néhány másodpercig szólalok fel azért, hogy elmondjam, egyetértek Cappato úr jelentésének nagy részével. Meglepő lenne, ha nem így lenne, mert én vagyok az egyetlen olyan olasz európai parlamenti képviselő, aki megpróbálta nyilvánosságra hozni az olasz parlamenti delegáció jelenléti listáját, és az általuk itt a Parlamentben feltett kérdések számát. Ezt évente megteszem abban a kis könyvecskében, amelyben beszámolok parlamenti tevékenységemről.

Boldogabb lennék, ha például az olasz sajtó, amely túlságosan is gyakran mutat ránk, olyan információkat tenne közzé, amelyek esetleg önmagukban nem világrengetőek, de akkor is illusztrálnák azt, hogy egy olasz európai parlamenti képviselő milyen feladatokat lát el itt. Jobb lenne, ha arra is rávilágítanának, hogy cselekedeteink, ha megfelelően tesszük a dolgunkat, abban az értelemben függetlenek attól a politikai hovatartozástól, amelynek alapján megválasztottak bennünket, hogy mi megpróbálunk az egész rendszer szolgálatára lenni.

Én üdvözlöm Cappato úr kezdeményezését. Csaknem mindent meg fogok szavazni a javaslatából.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Az Európai Unió az átláthatóság elvére épül, melyre az Európai Unióról szóló Szerződés 1. és 6. cikke, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikke utal.

Európa már a kezdetektől olyan döntéshozatali folyamat mellett állt ki, amely átlátható, és a lehető legközelebb áll a polgárokhoz. Az Európai Parlament – jellegénél fogva – elsőként támogatja a nyilvánosság hozzáférését a döntéshozatali folyamathoz, mivel a jogalkotási és nem jogalkotási tevékenységre vonatkozó különféle vélemények segítenek az európai polgároknak az Európa intézményeibe vetett bizalmának megerősítésében.

Jelenleg az európai intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés meglehetősen jó. Nyilvánvaló azonban, hogy a hozzáférési jogra irányadó 2001. évi európai jogszabályt korszerűsíteni kell.

A Parlament már 2006-ban felkérte a Bizottságot, hogy terjesszen be javaslatokat a rendelet módosítására, és több ajánlást is tett:

- a jogi aktusok valamennyi előkészítő dokumentumát is a nyilvánosság számára közvetlenül elérhetővé kell tenni, és

- létre kell hozni az előkészítő dokumentumok egyedüli elérési pontját.

A Bizottság figyelembe vette ezeket az ajánlásokat és 2008-ban felvette azokat a rendeletre irányuló új javaslatába.

A döntéshozatali folyamat során az érintett felek eltérő, néha ellentmondásos véleményekkel szembesülnek. A tárgyalás vezethet valamennyi érintett számára leginkább elfogadható döntéshez. Európa polgárait tájékoztatni kell arról a folyamatról, amely az elfogadott döntésekhez vezet, mert ezeknek a döntéseknek közvetlen hatása van az életükre.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Hölgyeim és uraim, a demokrácia az átláthatóságra és a nyitottságra épül. Ez különösen fontos most, amikor közelednek a júniusi Európai Parlamenti választások.

A webes környezet egyszerűsítése segítene a választói részvétel növelésében az Európai Parlamenti választásokon. Ha világos, érthető tájékoztatást adunk a polgároknak a képviselők tevékenységéről és

általában az Európai Parlament működéséről, felkelthetjük a fiatalok és az idősek érdeklődését az iránt, amit teszünk. Az e-Parlament üdvözlendő kezdeményezés.

A képviselő munkájára vonatkozó mindenféle információnak keresési kritériumok alapján a polgárok rendelkezésére kellene állnia. Egyetértek az előadóval abban, hogy a plenáris ülés tevékenysége mellett az embereknek hozzáférést kellene biztosítani a bizottságokban és a delegációkban folyó munkához is. Lehetővé kell tennünk, hogy a polgárok teljes mértékben megértsék tevékenységünket.

Ugyancsak támogatom az információ és dokumentumok közös nyilvántartásának létrehozását. Fontos, hogy a polgárok figyelemmel kísérhessék azokat az eljárásokat, amelyek iránt érdeklődnek, és egy helyről férhessenek hozzá minden dokumentumhoz. Az egységes portál létrehozása időbe telik, de el kell indulnunk ebbe az irányba. Ez jelen és a jövő útja. Én támogatom a Cappato-jelentést.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök úr, szeretnék gratulálni kollegámnak, Marco Cappatonak a jelentéséhez. Fontos, hogy erről itt vitatkozzunk a Parlamentben.

Amikor elszámoltathatóságról és átláthatóságról beszélünk, magunkkal kell kezdenünk, és ez az EU összes intézményét jelenti. A jelentés nagy részével egyetértek. Van azonban egy-két kifogásom. Például biztosítanunk kell, hogy amennyiben tájékoztatást adunk – mondjuk – a képviselők tevékenységéről, az ilyen információ átfogó legyen. Különböző ügy járunk majd, hogy mindennek tudjuk az árát, de semminek sem az értékét. Ezen azt értem, hogy a munkatervünk meglehetősen tág. Nem csak arról van szó, hogy részt kell vennünk a bizottsági munkában vagy a plenáris üléseken. A képviselők tevékenységére vonatkozó bármely információnak valamennyi tevékenységet fel kell ölelnie. Ha nem így teszünk, a nagyon értékes, de nem a Parlamentre koncentrálódó munka veszne el, mert válna láthatatlanná.

Kollégám, Romagnoli úr azon megjegyzését illetően, hogy az ő jó munkájára nem csap le a sajtó, csak annyit szeretnék mondani, csak az hír, ha nem végzi el a munkáját.

Végezetül szeretném elmondani, az ügy lényege az, hogy akkor kell megteremteni átláthatóságot, amikor jogalkotói minőségünkben járunk el. Egyetértek Michael Cashmannel, hogy valamennyi polgárnak tudnia kell, miniszterei miként szavaznak a Tanácsban. Ez kulcsfontosságú. Különböző a „okold Brüsszelt” brigád kezére játszunk, amikor valami otthon nem sikerül.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, feltételezem, hogy az én tapasztalatom nagyban hasonlíthat az európaiak millióinak tapasztalataihoz. Biztos asszony, én 1999-ben valóban nagy lelkesedéssel léptem be a Parlamentbe, ami maradt el a mögött, mint amit ön a mai napig mutat. Ekkor azt tettem, amit oly sok polgár is. Tudni akartam valamit, és ez az volt, hogyan születnek a döntések. Hova megy a pénz? Ki kapja meg azt? Egyre több szavazó jön hozzám azzal: nem tudjuk, hogyan is állunk ezzel az EU-val. Ez volt az én tapasztalatom is. Sajnálatos módon ekkor az ember rájön, hogy sok intézkedés mögött nyilvánvaló szándék húzódik meg az intézményeinkben még mindig fellelhető felelőtlenség elfedésére, ide értve a nem egyértelműen hozzárendelt jogalkotást. Én csak arra tudom ösztönözni önöket, ragaszkodjanak meggyőződésükhöz és lépjenek tovább, mint a Cappato-jelentés most, és ezt az alapinformációt tegyék elérhetővé. Ez valóban eredmény lenne, és ezt 10 év után mondom.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, Wallström asszony, hölgyeim és uraim, az átláthatóság elve az Európai Unió alapelve. Az erősíti intézményeink demokratikus jellegét és elősegíti a polgárok részvételét a döntéshozatali folyamatban, ezáltal nagyobb legitimitást biztosít a hatóságoknak, mert ez hatékonyabbá és a nép előtt elszámoltathatóvá teszi őket. Én támogatom azt az elvet, hogy valamennyi demokratikus intézmény kötelessége biztosítani, hogy tevékenysége, dokumentumai és határozatai nyilvánosak legyenek. A dokumentumokhoz való hozzáférés alapvető eleme az európai intézmények között szükséges őszinte együttműködésnek.

A CIA európai tevékenységeinek vizsgálata során én erőteljes kritikát gyakoroltam azért, mert a Tanács a lényeges dokumentumokhoz való hozzáférés teljes vagy részleges korlátozásával ezt az őszinte együttműködést sértette meg. Ezért is üdvözöltem a Bíróság határozatát a Turco-ügyben, amelyben arra a következtetésre jutott, hogy általában létezik a Tanács jogi szolgálatának a jogalkotási folyamathoz kapcsolódó véleménye közzétételére vonatkozó kötelezettség; ezek a vélemények kulcsfontosságúak lehetnek annak az iránynak a megértésében, amely felé a döntéshozatali folyamat haladt.

Egyetértek azzal is, hogy a 2001. évi rendelet felülvizsgálatát folytatni kell, és nemcsak azért, hogy reagáljunk az azóta feltárt hiányosságokra, hanem azért is, hogy beépítsük a legutóbbi esetjogot, konkrétan a Turco-ügyben hozott ítéletet. Ezzel együtt nyilvánvalóan tiszteletben kell tartanunk a rendelkezésünkre álló

jogalapot. Az előadó javaslatok közül néhány messze tovább megy annál, mint amit e jogalap megenged, amint erre már Herrero úr és Cashman úr is rámutatott.

Vannak például olyan, a nemzeti parlamenteket megcélzó szabályok, amelyeknek nincs jogalapja. A Turco-ügyben hozott ítéletében a Bíróság maga is elismeri, hogy a rendelet alkalmazásakor tiszteletben kell tartania a közzététel kockázata és a dokumentum hozzáférhetővé tételéhez fűződő közérdek közötti egyensúlyt. Néhány esetben Cappato úr olyan javaslatokat tesz, amelyek nézetem szerint ezt az egyensúlyt veszélyeztetik.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Szeretném hangsúlyozni, hogy miközben Cappato úr kezdeményezése kezdetben széles körű támogatást élvezett, a később benyújtott 18 módosítás ennek a kezdeti támogatásnak az elvesztéséhez vezetett.

Én mégis támogatom azt, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság birtokában levő dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés alapvető ahhoz, hogy az Európai Unió közelebb kerüljön polgáraihoz. Először azt szeretném hangsúlyozni, hogy szükség van a komitológiai eljárás során létrejött fő dokumentumok közzétételére.

Másodszor, úgy vélem, jó gondolat lehetne, hogy az Európai Parlament honlapján az egyes európai parlamenti képviselők tevékenységét részletező személyes profilok között tegyék közzé az egyes képviselők által azon parlamenti bizottságban benyújtott módosításokat is, amelyben dolgoznak. A polgároknak egyértelműen látniuk kell, hogy az európai döntéshozatali folyamatban az európai parlamenti képviselők – természetesen a jelentések, az állásfoglalások és a plenáris viták mellett – milyen módosításokat nyújtottak be.

Harmadszor, amikor az Európai Tanács társjogalkotói intézményként jár el a Parlament mellett, a Tanácsnak is nyilvánosságra kellene hoznia a vitáit, csakúgy, mint ahogyan a Parlament azt meg is teszi. A Tanács átláthatóságát mostantól a viták közzétételével kellene demonstrálni, mielőtt a Lisszaboni Szerződés erre kötelezi.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, a politikai jogok közé tartozik a társadalom által megválasztott képviselők, mint fontos közfunkciókat betöltő személyek tevékenységére vonatkozó információhoz való hozzáférés. Ez főként az Európai Unió intézményeinek esetében igaz, ide értve a Tanácsot is, amelynek a dokumentumai nehezen elérhetőek. Az interneten rendelkezésre álló tájékoztató programoknak felhasználóbarátnak kell lenniük, és biztosítani kell, hogy az érdeklődő személyt könnyedén elvezessék a keresett dokumentumhoz. Bár sokan rendelkeznek már internet-hozzáféréssel manapság, de nem mindenki. Szükség van olyan publikációkra, amelyek könyvtárakban érhetők el, és olyan összegzésekre, amelyek hozzáférhetőbbek azon emberek számára, akiknek a szövegolvasás gondot jelent. Meg kell azonban fontolnunk, vajon a képviselőcsoportok vitáinak teljes leiratát nyilvánosságra kell-e hozni.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – (SV) Elnök úr, az átláthatóság valóban drámai változásokon ment át az EU-ban a 1049/2001/EK rendelet és a honlapok megjelenése óta – és bizonyos vagyok benne, hogy a biztos asszony is egyetért ezzel.

Szeretném hangsúlyozni, úgy vélem, az elmúlt években a Bizottság és a biztos asszony is rendkívül jó és konstruktív munkát végeztek ezzel a kérdéssel kapcsolatban. A kezdetektől tudtuk, hogy ez nem könnyű feladat, de úgy vélem, hogy az együttműködés az elmúlt években rendkívül konstruktív volt, amiért önöknek dicséretet kell kapniuk. Mindenki állandóan panaszkodik a Bizottság miatt, de nem hiszem, hogy ez minden szempontból teljesen indokolt lenne.

Természetesen nem állhat elő olyan helyzet, amikor az igazságügyi és belügyi jogszabályok indokolása nem átlátható. Alvaro úrnak teljesen igaza van e tekintetben. Ez természetesen teljesen lehetetlen. Addig elmenni azonban például, hogy egy tisztviselő vagy az európai parlamenti képviselő naponta jelentést nyújtson be arról, hogy aznap mit csinált, teljesen ésszerűtlen. Végül oda jutunk, hogy a nap felét azzal töltik el, hogy jelentést írnak arról, mit csináltak.

Szeretném azzal zárni, hogy támogatjuk Cappato úr jelentését, feltéve, hogy az egyértelmű, nem szükségtelenül bürokratikus, jogbiztonságot teremtő jogszabályt eredményez.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök úr, feltéve hogy a jogállamiságra épülő demokratikus rendszerek kötelező azoknak a rendelkezéseknek a közzététele, amelyek polgáraikat kötik, biztosítanunk kell, hogy az intézmények tevékenysége átlátható és nyitott legyenek. A gyakorlatban a demokratikus jogalkotó testületek tanácskozásainak és vitáinak, valamint szavazatainak, ha csak lehetséges, átláthatónak kell lenni, és a jogszabálytervezetek esetében biztosítani kell a nyilvános hozzáférést. Sajnálatos módon a Tanács gyakran

olyan módon működik, hogy az megnehezíti a dokumentumoknak az eljáráshoz való kapcsolását. Ez azután lehetetlenné teszi a polgárok számára, hogy hozzáférjenek az ilyen dokumentumokhoz.

Mindannyian tudjuk, hogy az internet rendkívül fontos szerepet játszik, mert a polgárok számára biztosítja az EU dokumentumaihoz való hozzáférést. Ezért szükség van egy egységes EU-portálra, amely elősegíti a dokumentumokhoz, eljárásokhoz és intézményekhez való hozzáférést. Meg kell határoznunk a végrehajtási igazgatási eljárások közös szabályait, valamint a dokumentumok benyújtásának, minősítésének, nyilvántartásba vételének és terjesztésének a szabályait. Parlamentünknek példát kell mutatni a többi intézmény számára.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, én gondosan feljegyeztem, amit az előadó mondott. Itt két kategóriáról van szó: az EU jogalkotási munkájára vonatkozó információhoz való hozzáférésről és a nem jogalkotási dokumentumaihoz való hozzáférésről. Az elsővel kapcsolatban támogatom az úgynevezett aktív átláthatóságot egészen az információszabadság, mint norma szintjéig, sőt egészen addig, hogy tanácsai szinten erőteljesen csökkenteni kell a titkos ülések és titkos dokumentumok számát. Azt hiszem, tudnunk kell, hogy a miniszterei minként szavaznak, hogy elszámoltathatóak legyenek, és hogy véget lehessen venni ennek a „hibázta Brüsszelt” kultúrának, ami otthon, a nemzeti parlamentekben folyik. Én is kíváncsi vagyok a tartalomra az európai parlamenti képviselők jelenléti és szavazási nyilvántartásaihoz való könnyű hozzáférést a parlamenti munka minden szintjén.

Bennünket a polgárok egy feladat ellátására választottak meg és jogos, hogy elszámoltathassanak bennünket. Másrészt azonban az a javaslat, hogy valamennyi képviselőcsoport vagy párt értekezlete álljon nyitva a nagyközönség vizsgáló tekintete előtt, nyilvánvalóan butaság és recept a napirend eltérítésére. Én nem félek az átláthatóságtól. Mi tisztességes munkát végzünk itt politikusként, és ki kell állnunk a szakmánk méltósága érdekében.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, teljesen bizonyos vagyok abban, hogy Cappato úr jelentése gondosan került, hogy olyan köztisztviselők lábára lépjen, akik aggódnak a titkosság miatt, és azért, hogy azt bizonyos helyzetekben a jövőben is fenn kell tartani. Ez minden bizonnyal nagyon fontos indok, ami a jelentés elfogadása mellett szól, de én szeretném csillapítani azoknak az aggályait, akik attól félnek, hogy a cselekvés szabadságához és a magánéletéhez fűződő jogukat sértik meg.

Nézzük csak meg, mi történik, amikor az asztal másik oldalára ülünk, és az ügyintéző akarja kideríteni, hogy mi, polgárok, mit csinálunk. Nekünk semmilyen titkunk nem lehet, néhány tagállamban lehallgatják még a férj és a feleség, a szülők és a gyermekek stb. közötti telefonhívásokat is. Egyáltalán nem kell tartanunk attól, ha a polgárok pontosan megtudják, hogyan készülnek a törvények, és a határozatok, amelyeket a Bizottságban vagy a Tanácsban hoznak meg, és ez vonatkozik a mi Parlamentünk által meghozott jogalkotási döntésekre is. Én üdvözlöm ezt a kezdeményezést.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Az Európai Unió intézményei tevékenységének alapját az átláthatóságnak és a nyitottságnak kell képeznie. Csak akkor válik tevékenységünk érthetőbbé a polgárok számára, és csak akkor tudunk közelebb kerülni hozzájuk, ha sikerül az átláthatóság megfelelő szintjét elérni. Az Unió előtt álló intézményi válság mindannyiunk számára mutatja, hogy e kérdés helytelen megközelítésének milyen következményei lehetnek. Véleményem szerint pontosan az Európai Unió polgárai iránti ilyen lenéző viselkedés volt az, ami az intézményi reformok fiaskóját okozta, és a Lisszaboni Szerződés franciaországi, hollandiai és írországi ratifikálását megakadályozta.

Ezért le kell vonnunk a helyes következtetéseket, és tudnunk kell, hogy az alapvető prioritásnak az Európai Unió tevékenysége társadalmi elfogadásának kell lennie. Ahhoz, hogy ezt elérhessük, a polgároknak tudniuk kell, hogy mit csinálunk, hogyan működünk és végső soron milyen döntéseket hozunk. Szükség van arra, hogy az Európai Unió valamennyi intézményének tevékenységéről világos, a szövegösszefüggéseket megvilágító és érthető információs forrás álljon rendelkezésre. Az Európai Parlament helye minden bizonnyal e változások élvonalában van, mivel ez az intézmény áll a legközelebb az Európai Unió polgáraihoz. Emlékeznünk kell arra, hogy az Uniót éppen ezeknek a polgároknak az érdekében hozták létre.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. - Elnök úr, köszönöm önnek ezt a vitát és ezt az eszmecserét. Azt hiszem, ez a vita nehezen összegezzhető, de ha meg kell tennem, akkor megismételném azt, amit néhányan arról mondtak, hogy itt valamennyi demokrácia alapvető eleméről volt szó.

Én szívesebben nézem ezt a jelentést a polgárok szempontjából: a polgároknak joguk van tudni, hogy mi folyik itt, és joguk van hozzáférni az információhoz és a dokumentumokhoz, hogy ezután tájékozottan

hozzanak döntéseket. Ez az év meghatározó mindannyiunk számára, mert június 7-én Európa polgárai a választásokon szavaznak. Ehhez természetesen alapvető, hogy hozzájussanak az információhoz.

Még mindig cipeljük magunkkal a kultúrák és vélemények történelmi eltéréseinek terhét azzal kapcsolatban, hogy mi az, amit nyilvánosságra kell hozni, és mi az, amit nem. Azt hiszem, néhány esetben még mindig ezzel küszködünk. Én olyan országból jöttem, ahol a nyitottság elvének és a dokumentumokhoz való hozzáférésnek igen hosszú hagyománya van, miközben más tagállamokban ennek éppen az ellenkezőjéről van szó: először jön a titkosítás, és csak azok a dolgok válnak nyilvánossá, amelyekről döntést hoznak, hogy ne legyenek titkosak. Ez olyasmi, amivel próbálnunk kell szakítani. Azt hiszem, hogy a jelentés rámutatott az e kérdések közötti valamennyi kapcsolatra és összefüggésre, és nekünk azt politikai szempontból kell vizsgálnunk.

A Lisszaboni Szerződés szépsége újfent abban van, hogy az ténylegesen kiterjesztené az információhoz és a dokumentumokhoz való hozzáféréshez fűződő jogot, és remélhetőleg véget vetne az „egymásra mutogatós” játéknak, mert nekünk is lehetőséget adnak annak követésére, hogy mi folyik az Európai Tanácsban. Cashman úr és mások is említették ezt, és úgy vélem, ez mindannyiunk számára fontos.

Remélem, tudják, hogy a mindennapokban is számíthatnak rám a folytatásban, mert küzdök azért, hogy a Bizottság valóban javítsa a dokumentumaihoz való hozzáférés feltételeit. Megnézhetjük, mit csinálunk a bizottságokban; javíthatunk azon, amit a nyilvántartásokkal és számos egyéb ponttal kapcsolatban csinálunk, amiket Cappato úr vetett fel, és ezek igen hasznosan a számunkra. Azt hiszem, önöknek változatlanul nyomást kell gyakorolniuk a Bizottságra, de kiderült, hogy ez a Parlamentre is igaz. Önök is javíthatnak mindezen, és fokozhatják a nyitottságot és az átláthatóságot. Ez minden bizonnyal az európai demokrácia erősítésének része. Lesz lehetőségünk valamennyit dolgozni ezen az EP-választások előkészületei során. Az lesz a végső próba mindannyiunk számára.

Nagyon köszönöm önöknek ezt a vitát, és hamarosan visszatérünk rá, amikor a 1049/2001/EK rendeletet tárgyaljuk.

Marco Cappato, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, igen őszintén szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak. Korábban ezt nem említettem, de a jelentés elismeri, hogy előrelépés történt az eredményes hozzáférések tekintetében, ami a dokumentumokhoz való hozzáférésre irányuló kérelmekre adott kedvező válaszokban mutatkozik meg. Amit én megpróbáltam hangsúlyozni, az a gondolkodásmód változásának, mondjuk egy olyan paradigmaváltásnak a szükségessége, amely szerint az információnak attól a pillanattól fogva nyilvánosnak kell lennie, amikor az létrejön.

Cederschiöld asszony, én nem kérek további papírmunkát azért, mert mindent közzé kell tenni, hanem olyan rendszert kérek, amely már létrejött annak biztosítására, hogy ne csak akkor tudjunk hozzáférni egy dokumentumhoz, amikor kérjük, hanem már akkor is férhessünk hozzá az információhoz, amikor az létrejön, miközben természetesen tiszteletben tartjuk a képviselőcsoportok működésének és a képviselőcsoportok üléseinek bizalmas jellegét. Ezt Doyle asszonynak és a már eltávozott Herrero úrnak is üzenem.

Én itt az információ nagyobb fokú és könnyebb elérhetőségéről beszélek; természetesen ez nem jelenti azt, hogy a képviselőcsoportok többé ne tarthassanak zártkörű találkozót. Nem valamilyen abszolút és elvont kötelezettségről beszélek, ami bármilyen találkozóra vonatkozna, hanem annak biztosításáról, hogy legyen meg az infrastruktúra, ha akarjuk. Nem hiszem, hogy igaz lenne, amit Herrero úr mondott, hogy a jelenlétünkről, szavazatainkról stb. szóló információ teljes körűen megőrzésre kerül és teljes körűen rendelkezésre áll. Ez nem igaz. A jegyzőkönyvek az egyes bizottságok rendelkezésére állnak, és az információt úgy lehet összerakni, hogy ülésenként vizsgáljuk az ügyet.

Én ennek közvetlen áldozata voltam. Egy olasz újság szalagcímben közölte, hogy többször hiányoztam, mint bárki más, egyszerűen azért, mert én a ciklus közepén kezdtem, és ők a számításukat a bekapcsolódásom utáni néhány hónapra építették, összevetve jelenlétemet az előző három évvel. Ez a példa arra világít rá, hogy nekünk magunknak kell az információt rendelkezésre bocsátani, hogy lehetővé tegyünk a maximális átláthatóságot annak érdekében, hogy megakadályozzuk az ilyen információ manipulálását és az azzal való visszaélést.

Nagyon jól tudom, hogy egy európai parlamenti képviselő munkájának értéke nem csak a jelenléttől és a hiányzásoktól függ, de nem tudom megérteni, hogy mi magunk miért rejtjük el ennek az információnak a felét, megnyitva az utat a legrosszabb és legdemagógbab manipuláció előtt. Ezért azt remélem, hogy e vonatkozásokban, illetve a fogyatékkal élő személyek adatokhoz való hozzáféréseinek vonatkozásában – el

sem tudom képzelni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoport miért kért külön szavazást erről –, szóval én igazán remélem, hogy nem lesz részünk meglepetésekben az utolsó percben, mert úgy vélem, hogy ez az ügy alapvető fontosságú mindenki számára. Elnök úr, köszönöm a megértését.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. január 14-én szerdán, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Az utóbbit illetően ez nem valamennyi biztos ügye, és sajnálatos, hogy jelenleg nem vagyunk olyan helyzetben, hogy közvégyük a másként kapott pénzeszközökre vonatkozó adatokat. A jövedelmünkkel kapcsolatban azonban általában is teljes a félreértés.

Először, ez a mai napig az Európai Parlament valamennyi tagja ugyanolyan fizetést kap, mint a nemzeti parlamentek tagjai. Ez azt jelenti, hogy a máltai európai parlamenti delegáció a parlamenti képviselőkével azonos tiszteletdíjban részesül ahhoz, hogy Brüsszelben és Máltán is fenntarthasson irodát.

Talán jó lenne, ha a biztosok és a parlamenti képviselők évente auditált pénzügyi jelentéseket töltenének ki valamennyi kézhez kapott jövedelmükről. Ezek a jelentések nyilvánosak lehetnek. Talán ez a javaslat egyensúlyt teremthet az adatvédelem és az átláthatóság két fontos kérdése között.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Elnök úr, én sok kérdéssel egyetértek, amit ez a jelentés felvet, és amelyről csütörtökön szavazunk. A jövőben a Tanácsnak biztosítania kell, hogy valamennyi vitája, dokumentuma és információja nyitva álljon a nyilvánosság fürkésző tekintete előtt.

A jelentésnek azt a javaslatát is támogatom, hogy több információ szerepeljen a Parlament honlapján a képviselők tevékenységéről és jelenlétéről.

14. A védelem és a biztonság területéhez kapcsolódó közbeszerzések (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Lambsdorff úr jelentése (A6-0415/2008) a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében a védelem és biztonság területén egyes építési beruházásokra, árubeszerzésekre és szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2007)0766 – C6-0467/2007 – 2007/0280(COD)).

Alexander Graf Lambsdorff, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, világszerte jelenleg 13 EU-misszió van, amelyek révén segítünk a béke és a stabilitás helyreállításában. Kilenc misszió már befejezte küldetését. Sok ilyen műveletben a fegyveres erők – közöttük gyakran tagállamaink rendőrtisztjei – igen nehéz környezetbe kerülnek bevetésre. Ugyanakkor mindannyian tudjuk, hogy még sokkal több válsággóc van, és hogy a nemzetközi politikában az európai intervenció iránti igény nagyobb valószínűséggel nő, mint csökken, és sajnálatos módon azt is tudjuk, hogy mi európaiak gyakran nem vagyunk olyan helyzetben, hogy úgy hajtsuk végre misszióinkat, ahogyan kellene, optimális felszereléssel, interoperábilis és stratégiai szempontok alapján áthelyezhető módon. Ezt el kell érni, mert ezzel tartozunk a műveletekben világszerte résztvevő katonáinknak és rendőreinknek. Ez a cél azonban még távol van.

Ennek egyik oka a védelmi felszerelések fragmentált piaca. A 27 tagállam 89 különböző, időnként megkettőzött kutatási programot enged meg magának. Az Egyesült Államokban csak 29 ilyen van. A termékek fejlesztésben túl kevés az együttműködés a tagállamok között. Az úgynevezett hagyományos szállítókat preferálják a nem hagyományos, de talán jobb szállítókkal szemben, és ez az, amit meg akarunk változtatni.

A védelmi felszerelések európai piacán évente mintegy 91 milliárd euró összegben szerzünk be árukat és szolgáltatásokat. Ebből átlagosan csak 13%-ra írnak ki európai pályázatokat. Teszem hozzá, az a sajnálatra méltó ország, amely hátul kullog e tekintetben, mindössze 2%-kal Németország. A lényeg azonban az, hogy a védelemhez kapcsolódó termékek belső piaca nem működik. Ebben a high-tech iparágban sok fontos innovációt nem tudunk hasznosítani, fegyveres erőink nem kapják meg a legjobb felszerelést, és az adófizetők pénzét elpazarolják. A következmény pedig az, hogy a fejlett védelmi termékek egyre drágábbak, miközben a védelmi költségvetés ugyanaz marad, vagy még csökken is. Ilyen helyzetben egyértelmű, hogy miről van

szó. Nem arról, hogy a fegyverkezési kiadásokat növeljük, hanem arról, hogy a meglévő pénzt okosabban költjük el. Ez az, amit tennünk kell. Ezzel tartozunk az adófizetőinknek.

Ezért a Parlament 2005-ben egy jelentésében felhívást intézett a Bizottsághoz, hogy terjesszen elő egy irányelvet erre az ágazatra. Ez a Parlamenttel és a Tanáccsal egyetértésben megtörtént. Fontos volt számunkra és előadóként számomra is, hogy Sarkozy elnök a francia elnökség prioritásairól szóló beszédében kifejezetten megemlítette az európai védelmi felszerelési piacot. Ezzel világossá vált, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság egységes erőfeszítéseket tesz e téren. Az első olvasatban elért megállapodás ennek a közös politikai akaratnak az eredménye. Holnap – remélhetőleg együtt – egy új európai jogi keret alapjait tesszük le, amely biztosítja majd a piac tényleges megnyitását, a nagyobb átláthatóságot és a versenyt a közbeszerzéseket illetően.

Ezt az irányelvet összefüggéseiben is kell néznünk. Decemberben sikeresen elfogadtuk a védelemhez kapcsolódó termékek Közösségen belüli átadásáról szóló irányelvet. A ma előttünk fekvő irányelv az európai védelmi felszerelési csomag második fontos építőköve. Bár a két irányelv elméletben egymástól függetlenül működik, a gyakorlatban szükségük van egymásra. Ez egy másik oka annak, amiért olyan fontos, hogy holnap befejezzük a védelmi felszerelési csomaggal kapcsolatos munkánkat. Ez holnapra nem forradalmasítja a piacot, ez egyértelmű, de fontos lépést jelent a helyes irányba, és jelentős mértékben elő tudja mozdítani az európai biztonsági és védelmi politikát.

Szeretnék őszinte köszönetet mondani kollégáimnak, az árnyékelőadóknak, Charlotte Cederschiöldnek, Barbara Weilernek és Gisela Kallenbachnak igen korrekt, néha kritikus, de mindig konstruktív együttműködésükért. Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani a Tanácsnak és a Bizottságnak. Minden résztvevő a politikai akarat, a professzionizmus és a kompromisszumkészség szerencsés elegyét mutatta fel.

Tartozunk azzal a polgárainknak, hogy együtt alkossunk Európa érdekében konstruktív politikát. Remélem, hogy ezeket a kötelezettségeinket holnap a csomag elfogadásával a saját illetékességi körünkben teljesítjük. Egyébként ezt a vitát Brüsszelben és nem Strasbourgban kellene tartanunk. Köszönöm.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is hadd kérjek elnézést az erőtlen hang miatt, de nagyon megfáztam.

Önök most fognak szavazni egy, a honvédelmi és biztonsági felszerelések közbeszerzéséről szóló irányelvre irányuló javaslatról, amit a Bizottság 2008 decemberében terjesztett elő az úgynevezett „védelmi csomag” részeként. Ez a javaslat nagy lépés előre a közös európai védelmi piac létrehozása felé, amely önmagában is fontos hozzájárulás az Unió biztonsági és védelmi politikájához. Más szavakkal, ez az irányelv egy politikai szempontból rendkívül fontos instrumentum, amely segít majd Európa védelmi képességeinek megerősítésében, a közkiadások hatékonyabbá tételében és polgáraink biztonságának fokozásában.

A javaslatra irányuló tárgyalási folyamat élvezte a Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti szoros együttműködés előnyeit. Ezért szeretnék őszintén köszönetet mondani az előadónak, Lamsdorff úrnak az intenzív és hatékony munkáért, amellyel már az első olvasatban megállapodást sikerült elérnie a Tanáccsal. Ugyancsak szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadóknak konstruktív együttműködésükért. Gratulálni kívánok a francia elnökségnek és a szlovén elnökségnek is, amiért olyan sikeresen ösztökélték a tárgyalásokat a Tanácsban. És utoljára, de nem utolsósorban szeretnék köszönetet mondani a cseh elnökségnek e dosszié véglegesítésére vonatkozó elkötelezettségéért.

A Bizottság üdvözlöi azt a szöveget, ami most előttünk áll. Az új irányelvet kifejezetten a védelmi és biztonsági közbeszerzésekre szabtuk. Az megadja a szerződést kötő hatóságnak a gyakran kifejezetten bonyolult és érzékeny szerződések megtárgyalásához számukra szükséges rugalmasságot. Azt is lehetővé teszi számunkra, hogy különleges biztonsági klauzulákat kössenek ki a minősített információ védelmére és az ellátás biztonságának megteremtésére. Mindez az irányelvet olyan eszközzé teszi, amelyet a tagállamok védelmi közbeszerzéseik legnagyobb részénél alkalmazhatnak a nélkül, hogy biztonsági érdekeiket veszélyeztetnék.

Az új irányelv a nem katonai biztonság terén is vonatkozik az érzékeny közbeszerzésekre. Ez a megközelítés összhangban áll a mai stratégiai környezettel, amelyben a transznacionális fenyegetések és az új technológiák elmoszák a katonai és a nem katonai, a belső és a külső biztonság közötti választóvonalat. A közbeszerzés nem hagyhatja figyelmen kívül ezeket a fejleményeket: olyan esetekben, amikor például a rendőri erők felszerelése hasonló a védelmi felszereléshez, logikus, hogy ugyanazokat a közbeszerzési szabályokat alkalmazzuk.

Mindennek komoly előnyei lesznek: az új irányelv lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az EK Szerződés 296. cikke szerinti mentesség alkalmazását a kivételes esetekre korlátozzák. Ennél fogva a belső piac elvei

végre az európai védelmi és biztonsági piacok fontos részeire is vonatkoznak majd. Méltányos és átlátható közbeszerzési szabályok vonatkoznak majd az egész Unióra, lehetővé téve a vállalatok számára, hogy más tagállamokban könnyebben pályázzanak. Az európai ipar sokkal nagyobb „hazai” piacot kap, nagyobb gyártási sorozatokkal és méretgazdaságossággal. Ez csökkenteni fogja a költségeket, és alacsonyabb árakhoz vezet.

Végezetül, mindenki javára elérjük a piacok nagyobb nyitottságát: az ipar versengőbbé válik, a fegyveres erők jobb minőségű árut kapnak a pénzükért, és az adófizetők is élvezhetik a közkiadások hatékonyabbá válásának előnyeit. Mindez az önök munkájának és az önök inputjának is a gyümölcse. Ezért hadd mondjak még egyszer köszönetet önöknek, és hadd gratuláljak önöknek.

Charlotte Cederschiöld, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, a védelemhez kapcsolódó termékek európai piaca nem születik meg holnapra, de az előadó magabiztos együttműködést alakított ki, ami a Tanáccsal és különösen a Bizottsággal együtt segített bennünket abban, hogy megtegyük az első nagyon fontos lépést. Mostantól a belső piac alapszabályok a védelemhez kapcsolódó termékekre is egyértelműen kiterjednek, és ennek elő kell mozdítania az árcsökkenést. A nyitottabb piac hozzájárul az európai versenyképességhez és a felszerelések hatékonyabb előállításához.

A francia kormány is dicséretet érdemel konstruktív szerepéért, de természetesen az előadó, Lambsdorff úr volt a legfontosabb szereplő. Szeretnék köszönetet mondani a védelmi iparnak is értékes hozzájárulásáért, amely növelte a rugalmasságot. A 2004. évi közbeszerzési irányelv sok elemét itt is megtartottuk. Ugyanakkor tiszteletben tartottuk például a nemzeti biztonsági érdekeket és az ellátás speciális feltételeit, valamint az információ védelmét. A 296. cikk alkalmazását a jelenlegi jogszabálynak megfelelően fenntartottuk, de megakadályoztuk az azzal való visszaélést. Ezt az iparnak is üdvözlőnie kell, ami természetesen továbbra is befolyásolhatja az irányelv végrehajtását, valamint az új gyakorlatok kialakítását.

Mi a Parlamentben örülünk annak, hogy a Tanáccsal félúton találkoztunk a küszöbértékek és az átláthatóság tekintetében, hogy csak néhány példát nevezek meg, az Európai Parlament, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság és az előadó számos sikere közül. Én személyesen is örülök annak, hogy a legellentmondásosabb kérdések megoldása is lehetővé vált a hatályos EK-jogra tekintettel. Ha a Parlament reményeim és hitem szerint széles körben támogatja ezt a jelentést, akkor fontos és logikus lépést teszünk előre.

Összintén köszönetet mondok valamennyi képviselőtársamnak és más érintetteknek, akik segítettek ebben a konstruktív és izgalmas folyamatban.

Barbara Weiler, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a múlt év végén néhány figyelemre méltó főcím jelent meg, kikiáltva, hogy „a világ újra fegyverkezik”, „a fegyverkereskedelem virágzik”, „a védelmi felszerelések ipara drága a verseny hiánya miatt”, és szóltak korrupciós esetekről Németországban, valamint az Európai Unió más országaiban. Mi, szociáldemokraták teljesen egyértelműen ellenezük az ilyen jellegű fegyverkezési versenyt, a fegyverzetek ilyen növelését, de a korrupcióval szembeni *laissez-faire* hozzáállást is. Ebben a kérdésben egyetértünk nemzeti kollégáinkkal.

Ennek a jogszabálysomagnak a célja a ma tárgyalt, az ellátásról és a közbeszerzésről szóló két irányelvvel annak biztosítása, hogy ne csak a versenyképességről beszéljünk, hanem arról is, hogy vessünk véget az adófizetők pénzének a védelmi felszerelések termelése terén történő pazarlásának, és akadályozzuk meg a korrupciót. Ezek önmagukban is elég indokul szolgálnak a szociáldemokratáknak ahhoz, hogy elfogadják az eredményt.

Létrejön a védelem és a biztonság területén az árukra és szolgáltatásokra vonatkozó szerződések odaítélésének európai jogi kerete; a tagállamok hatékonyabban működnek együtt egymással, más szavakkal, nem lesznek szükségtelen átfedések, és a fegyverkereskedő cégek nem tudják majd megtéveszteni a tagállamokat, és általánosságban nagyobb lesz a verseny és kevesebb a 296. cikk szerinti kivétel.

Számunkra, képviselők számára – úgy vélem, minden képviselőcsoport esetében – fontos volt a jogorvoslati irányelv, azaz, a Fruteau úr által előkészített irányelv bevezetése. Ami a Tanácsot illeti, ez nem volt olyan egyértelmű. Számunkra fontos volt, hogy korrupció esetén legyenek szankciók, akár a szerződéskötésből való kizárásig terjedően. Úgy vélem, ez újdonság ennek az ipárnak a számára, amit mostanáig elkenyeztettünk.

Ugyanakkor az is fontos volt számunkra, hogy az eredmények mind a 27 tagállamban megvalósíthatók legyenek. Még akkor is, ha csak hat vagy hét tagállam rendelkezik saját gyártással, és valamivel kevesebben vesznek részt a kereskedelemben, fontos, hogy mind a 27 tagállam mögöttünk álljon. Ezt sikerült elérnünk.

Nem vagyok bizonyos abban, hogy minden úgy fog működni, ahogyan elképzeljük, és ezért belefoglaltuk azt, hogy a Parlament továbbra is szeretne bizonyos fokú ellenőrzést gyakorolni. Tájékoztatást akarunk nemcsak automatikusan a Bizottságtól, hanem tájékoztatást akarunk az eredményekről és ezen irányelvcsomag átültetéséről is.

A jövőben, amikor még erősebb lesz az európai belső piac és európai befolyást szerez, amint azt Sarkozy úr természetesen tervezte, akkor az Európai Parlamentnek, mint Európa választott intézményének részt kell vennie a valódi ellenőrzésben, olyan ellenőrzésben, amely megvalósul a nemzeti parlamenteknél, de még nincs meg az Európai Parlamentnél. Ez azonban a jövő feladata. Németországban például megégettük az ujjunkat a védelmi felszerelések gyártásával és a megemelt árakkal kapcsolatban. Itt van nekünk a Eurofighter – egy rendkívül drága, ha nem a legdrágább projekt –, és bizonyos vagyok benne, hogy valamennyi tagállamnak vannak hasonló tapasztalatai.

Végezetül, én nem akarok köszönetet mondani. Az együttműködés egészen konstruktív volt, és legfőképp az eredmények voltak jelentősek. Egészen őszintén szeretném azonban kimondani, hogy a Parlament eljárása túrheterogén volt. A Tanáccsal és a Bizottsággal első olvasatban elérendő kompromisszum egyszerűen nem lehet ennek a Háznak a dolga. Emiatt ennek az eljárásnak a jövőben abszolút kivételesnek kell lennie. Ennél a jogszabálycsomagnál nem volt rá szükség. Ragaszkodnunk kell a fegyvereinkhez, és közvetlenül a szavazás után véget kell vetnünk az ilyen jellegű eljárásnak a nem parlamenti munka esetén.

Cristian Silviu Buşoi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok kollégámnak, Lambsdorff úrnak a kiváló jelentéséhez. Én tudom, hogy elkötelezte magát ezen igen fontos munka mellett. Alapvető fontosságúnak tekintem a közös fegyverpiac, valamint az ehhez szükséges jogi keretek létrehozását ahhoz, hogy továbbfejlesztthessük az európai biztonsági és védelmi politikát.

Üdvözlöm azt a fontos eredményt is, hogy a szerződés elveit, különösen az átláthatóságot, a diszkriminációmentességet és a nyitottságot a védelmi és biztonsági piacon is megvalósítják, és amint már kifejtették, ez a védelmi kiadások hatékonyságának javulását fogja eredményezni.

A Bizottság javaslata, valamint Lambsdorff úr jelentése a közbeszerzési szerződésekre sikeresen létrehozott egy jogszabálycsomagot a biztonság és védelem területén, ami lehetővé teszi a közös fegyverpiac megfelelő működését.

Legalább két olyan dolgot szeretnék említeni, ami jelentős javulást hozhat mind a szállítók, mind a szerződéskötő hatóságok számára azzal a céllal, hogy védjék az EU és tagállamai biztonságát. Itt megemlíteném az ellátás biztonságához kapcsolódó rendelkezéseket, nevezetesen a szerződéskötő hatóságoknak a pályázókra és az alvállalkozókra vonatkozó információ biztosítását, valamint azokat a kötelezettségvállalásokat, amelyeket a pályázóknak kell vállalniuk az ellátás biztonsága érdekében. Másrészt a felülvizsgálati eljárás bevezetése a pályázókat is védi, mivel ez garantálja, hogy a pályáztatási folyamat méltányos legyen, és ne forduljon elő diszkrimináció.

A javaslat fokozza a munkafolyamat átláthatóságát, és a tagállamoknak sem kell tartaniuk ettől, mivel garantált a biztonsági érdekeik megóvása, különösen azzal, hogy a javaslat fenntartja az információ közzététele alóli mentességeket azokban az esetekben, amikor biztonsági érdekekről van szó.

Zárásképpen szeretném hangsúlyozni, hogy rendkívül fontos számunkra, hogy legyen egy közös európai védelmi piac. Ugyanakkor, amikor a jövőben erről a kérdéstről – a közös európai védelmi piacról – vagy talán ennél érzékenyebb kérdésekről, például az ellentételezésről tárgyalunk, komolyan figyelembe kell vennünk valamennyi tagállam stratégiai érdekeit és konkrét helyzetét.

Mieczysław Edmund Janowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos úr, Lambsdorff úr kiváló munkát végzett. Gratulálok. A közpénzek elköltése mindig erőteljes érzelmeket kelt. Ez különösen igaz a hadsereg vagy a védelmi erőik számára történő közbeszerzések esetén. Itt hatalmas pénzügyi összegekről van szó, és azokat a gyártókat és szolgáltatókat kell kiválasztanunk, amelyek a legjobb színvonalat és nem a legolcsóbb megoldást nyújtják. Kiváló minőségre van szükségünk – ésszerű áron.

Figyelembe kell vennünk azt is, hogy az összes munkát milyen alaposan végzik, milyen minőségű anyagokat használnak fel, de olyan különleges kérdéseket is, mint a bizalmasság, sőt titkosság, különösen a kritikus kérdésekkel kapcsolatban. Ezek az ügyek kapcsolódnak az ellentételezés és a befektetés megtérülése biztosításának kérdéseire is. Úgy vélem, vissza kell térnünk erre a témára. Azt hiszem, az irányelvre irányuló javaslatban bemutatott álláspont helyes. Véleményem szerint a javasolt megoldások a védelem területén javítani fognak az európai közbeszerzési rendszer hatékonyságán. Megérdemlik, hogy elfogadjuk őket.

Gisela Kallenbach, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – (DE) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadónak a jó együttműködésért, mert az eljárást érő minden indokolt kritika ellenére az első olvasat esetében ez az együttműködés valóban az előfeltétele volt annak, hogy a Parlament hangját világosan érzékelti lehessen a háromoldalú párbeszéd során.

Ma egy kereskedelmi áru tekintetében döntünk a kompromisszumról, amelynek a korábbi piaca csak néhány tagállamra korlátozódott. Számomra igazi élmény volt csak azt látni, hogy a belső piac és a verseny tiszta tanainak védelmezői hirtelen mindent megtesznek annak érdekében, hogy továbbra is a nemzeti döntéshozatali és különválasztási mechanizmusokat használhassák. Ez nem sikerült nekik, és ez jó.

Miért történt ez? Azért, mert a jövőbeni nagyobb verseny a védelmi felszerelések kereskedelmében remélhetőleg az árdiktátumok megszűnéséhez és annak esélyéhez vezet, hogy az e célra kevesebb közpénzt költenek, és azt hatékonyabban használják fel. Ugyanez vonatkozik a korrupció visszaszorítására. Ezzel tartozunk a polgárainknak. Az is világos, hogy mostantól egyértelmű pályázati feltételeket kell alkalmazni, ami a szerződések odaítélését illetően nagyobb átláthatósághoz vezet, és végre valódi esélyt ad a KKV-knak is a piacra való belépésre. Ezenkívül a pályázati folyamat elkerülésére szolgáló összes elképzelhető kiskapu igénybevételének lehetőségét csökkentettük, és az előirányzottól való minden eltérést előre a Bizottsággal egyeztetni kell. A barter-megállapodásokat, amelyeket ez ideig a jog ugyan tiltott, de bevett gyakorlatnak számított, ez az irányelv sem legalizálta. Utoljára, de nem utolsósorban, most először lehet a jogorvoslatot kihasználni.

Reméltem, hogy tovább is európaizálhatjuk a szabályozást, csökkenthetjük a küszöbértékeket, és így nagyobb átláthatóságot érhetünk el, de ez így is fontos lépés a helyes irányba, és én már előre örülök az irányelv átültetésének.

Tobias Pflüger, *az GUE/NGL képviselőcsoport nevében*. – (DE) Elnök úr, ez az irányelv a védelmi csomag része, amelynek kontextusa – idézem – „az erősebb és versenyképesebb európai védelmi iparra vonatkozó stratégia”. A vezető irányelv – mint sok más esetben – a védelemhez kapcsolódó termékek, tehát a fegyverek esetén is a szabad piac, és a fegyverek gyilkolásra és háború megvívására valók. Az irányelv célja az EU fegyvergyártása hatékonyságának és versenyképességének javítása. Swoboda úr világosan beszélt az előző vitában. Azt mondta, hogy jobb kiindulási feltételekre van szükség az európai fegyvergyártás számára, tekintettel különösen az Egyesült Államokból induló versenyre.

2005-ben az EU tagállamai együttesen első alkalommal a világ legnagyobb fegyverexportőrévé váltak. Ennek az exportnak 70%-a négy nagy államból származott, Franciaországból, Németországból, az Egyesült Királyságból és Olaszországból. A főbb importőr államok a közel-keleti országok. Gondoskodásunknak nem a hatékonyabb hadiiparra, inkább a leszerelésre kellene irányulnia, de – a hadiipar hatékonyságától eltérően – erre vonatkozóan nincs irányelv. Igen egyértelmű, hogy itt valójában miről van szó.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is szeretnék őszinte köszönetet mondani a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság előadójának, de a biztonsági és védelmi albizottságnak és annak előadójának, valamint a Lambsdorff-jelentésre vonatkozó vélemény szerzőjének, barátomnak, Karl von Wogaunak.

Itt most nem az európai belső piacon kívüli államokba történő fegyverexportról tárgyalunk, hanem csak arról a kérdéssel, hogy az európai belső piacon, azaz az Európai Unió 27 tagállamában miként lehet a fegyverek értékesítését és a fegyverkereskedelmet költséghatékonyabbá és általában hatékonyabbá tenni. Én üdvözlöm azt, hogy a Parlament közös álláspontot fogadott el, mert ennek eredményeként a polgárok végső soron jelentős megtakarítást érnek el ezen az évi mintegy 70 milliárd eurós piacon, ezért bizonyos tekintetben nekik békeosztalék fizethető.

Ez a munka és – kissé csalódást kelt, hogy a Tanácsnak csak igen kevés képviselője van itt ma – ez a határozat rendkívüli módon üdvözlendő, tekintettel a tagállamok között a múltban folyt rendkívül nehéz tárgyalásokra. Olyannyira egyetérttek a háromoldalú párbeszéd során tapasztalt nehézségekre vonatkozó, a szociáldemokraták által kifejtett véleménnyel, hogy el kell mondanom, egy szép napon ezzel mérföldkővet érünk majd el az európai védelmi politikában. Annál szomorúbb vagyok, hogy képviselőtársaim közül csak ilyen kevesen akarnak jelen lenni ennél a határozatnál.

Ma reggel ünnepeltük az euró tíz évét. Remélem, hogy néhány év múlva úgy fogunk visszatekinteni a mai napra, mint a tagállamok közötti európai együttműködésben a védelem és a kül- és biztonságpolitika terén elért mérföldkőre, mert a jövőben az az elv az lesz érvényes, hogy amit a saját tagállamunktól megkövetelünk,

az vonatkozik majd automatikusan minden más tagállamra. Ez a bizalom nagyarányú megelőlegezését jelenti, amelyre a tagállamok most hajlandóvá váltak. Ezért nyomatékosan köszönetet mondok.

Ugyanakkor szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak, amely nagy lendülettel dolgozott ezen az irányelven és legyőzte a tagállamok szembenállását, és konstruktívan próbált meg a Parlamentnek segíteni, hogy utat találjon a közbeszerzési törvény kusza bozótjában. A pozitív pontokat már említették, ide értve a közbeszerzési törvény hasznos módosításait, én nem kívánom ezeket megismételni.

A védelemmel kapcsolatos termékek valódi európai belső piaca létrehozására irányuló csomag második részével valójában még egy fontos mérföldkövet magunk mögött hagytunk. Ez is megerősíti az Európai Unió autonóm reagálóképességét a nemzetközi válságok idején; ez az a munka, amelynek von Wogau úr a biztonsági és védelmi albizottságban szentelte magát. Ha ezután, amint a közelmúltban leírták, lehetségessé válik, hogy az Európai Unió ír tábornok vezetése alatt, lengyel helyettessel és 16 tagállamból származó csapatokkal autonóm műveletet hajtson végre Afrikában, akkor ez megmutatja, hogy az Európai Unió milyen messze jutott előre a védelem Európájának felépítésében. Tovább kell haladnunk ezen az úton. Köszönöm szépen.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Elnök úr, először is szeretném elismerésemet kifejezni az előadónak, Lambsdorff úrnak, és az árnyékelőadónak, különösen Weiler asszonynak.

Hölgyeim és uraim, lényegesnek tartom, hogy tegyünk lépéseket a nemzeti védelmi piacok integrációja, sőt a termelés stratégiai összehangolása felé. Előre kell lépniünk – az összes szükséges sajátossággal és elővigyázatossággal – a belső piac alapszabályainak a védelmi iparral történő alkalmazásával, az Európai Unió tagállamait érintő pályáztatási folyamatok és az odaítélt szerződések átláthatóságának fokozásával. Ugyanakkor azonban segítenünk kell azoknak a feltételeknek a megteremtésében, amelyek az európai védelmi felszereléseket és termékeket versenyképesebbé teszik a világ piacain.

Fontosnak tartom, McCreevy biztos, hogy ez az irányelv képes legyen javítani a közbeszerzési szerződések jogi keretét a védelem és a biztonság területén. Elő kell segítenie a belső piac felépítését, miközben nyilvánvalóan tiszteletben kell tartani a tagállamok jogait és érdekeit, különösen a biztonság terén; én kifejezetten azokra a tagállamokra utalok, amelyek fegyvereket, lőszereket és védelmi és biztonsági felszereléseket gyártanak, mint például a saját hazám.

Elnök úr, szeretnék rámutatni azokra a rendelkezésekre, amelyek – különösen az alvállalkozói szerződések szabályainak javításával – megkönnyítik a kis- és közepes vállalkozások számára az e piacokra való bejutást. Hangsúlyozom az ipar szerkezetére gyakorolt nagyobb és mélyrehatóbb hatás jövőbeni lehetőségét is annak érdekében, hogy a védelmi iparban valódi európai piac jöjjön létre. Ez is hozzájárulhat a kutatás és fejlesztés megerősítéséhez, nemcsak ezeken az iparágakon belül, hanem az európai iparnak abban a részében is, ami hadiipari fejlesztésből táplálkozik.

Zárásképpen, azt hiszem, hivatkozni lehetne a védelmi ipar és az Unió külpolitikája közötti nyilvánvaló kapcsolatra. Most azonban egy elhangzott felszólalásra válaszol a klasszikus római mondást szeretném idézni: „Ha békét akarsz, készülj a háborúra”. Az Európai Unióban, mert hogy az egy szinte pacifista szuperhatalom, ezt az iparágat „védelmi iparnak” nevezzük, és nem „hadiiparnak”, mert békét akarunk, nem háborút. Ezért van szükségünk védelmi iparra.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Elnök úr, az Egyesült Államok mintegy 500 milliárd dollárt költ a védelemre. Az Európai Unió valamivel többet, mint 200 milliárdot ugyanerre a célra. Azonban a kérdés az, hogy az Európai Unió tagállamainak katonai képességei valóban tükrözik-e ezt a 200 milliárdosbefektetést, mint ahogyan ez megvan az Egyesült Államokban. Amikor én védelmi miniszter voltam, találkoztam az ipar képviselőivel és elmondtam nekik, hogy én a honvédelemért, nem pedig az ipar védelméért felelős miniszter vagyok. Azt hiszem, hogy az a fajta irányelv, amelyről ma tárgyalunk, és amelyért szeretném kifejezni köszönetemet és hálámat Lambsdorff úrnak, oda fog vezetni, hogy a védelemre költött hatalmas összegeket jelentősen ésszerűbb és hasznosabb módon költjük el, és az Európai Unió katonai képességei tükrözni fogják a védelemre költött ráfordítások szintjét.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én ismételtelen szeretnék rámutatni arra, hogy csomagról beszélünk: a decemberi állásfoglalásról és erről a mai vitáról. Csak amikor a kettőt együtt tekintjük – a védelemhez kapcsolódó termékek Közösségen belüli ellátásáról szóló rendeletet és most a közbeszerzési irányelvet –, csak akkor van értelmük.

Én készítettem el a Külügyi Bizottság véleményét. Nekünk egy lényeges politikai célunk volt, nevezetesen, hogy az európai fegyvergyártás harmonizálásával és az EU-n belüli liberalizálásával egyidejűleg szigorúbb eszközöket kell létrehozni az ellenőrzésre az EU-n kívülre irányuló export kérdésére tekintettel. Ha megemlítjük a negatív főcímet, meg kell említenünk a jókat is. A tavalyi év végén tartott legutóbbi ülésén a Tanács a francia elnökség alatt jogilag kötelező instrumentumként fogadta el a magatartási kódexet. Ez jó, és ez az, amit a Parlament mindig is kért.

Ismételten szeretnék rámutatni ezért, hogy ez a harmonizáció, amit mi helyesnek tartunk – és nemcsak a harmonizáció, hanem az irányelv megsértése esetén alkalmazandó szankcionálási mechanizmus kidolgozása is –, most már a nemzetállamok és a képviselők ellenőrzése alatt van. Ezt a folyamatot – és nem csak a harmonizációt – nagy érdeklődéssel követni fogjuk.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, én is támogatni kívánom a Schwab úr által néhány perccel ezelőtt kifejtett irányvonalat. Az, hogy a mai napon elfogadjuk ezt az irányelvet, lényeges döntés, és ezt előadónk, Lambsdorff úr és árnyékelőadónk, Charlotte Cederschiöld nagyon is figyelemre méltó erőfeszítéseinek tulajdoníthatjuk, akiknek köszönetet mondok, és természetesen a francia elnökségnek is, amely a tavalyi év végén nagy erőfeszítést tett a kompromisszum elérése érdekében.

Valójában ma befejezzük azt a ciklust, ami figyelemre méltóan gyors volt, mindössze néhány hónap, ami magában foglalja a védelmi termékek belső piacára vonatkozó decemberben elfogadott irányelvet, az exportra vonatkozó magatartási kódexet, amely ugyanakkor vált törvénnyé, és végül ezt az irányelvet, amely a Szerződés 296. cikkét hozza összhangba a közbeszerzés közös szabályaival. Ez az egész halmaz valójában, ha így fejezhetem ki magam, a védelmi gazdaság közösségesítésére kötelez bennünket. Ez természetesen ellentétesnek tűnhet a szuverenitás vágyával vagy akár a védelmi politikák legfőbb jellemzőivel. Sőt, ezt az állami szuverenitások integrációja iránti vágyaként fordíthatjuk le.

Ugyanez figyelhető meg az igazságszolgáltatás terén. Az egész francia elnökség alatt – és a portugál és a szlovén elnökség óta – hatalmas lépést tettünk előre egy másik olyan területen, ahol a nemzeti szuverenitások mindenféle megállapodást vagy együttműködést meg kívántak akadályozni.

Valójában, hölgyeim és uraim, úgy vélem, egy ilyen szöveg elfogadásával segítünk az európai projekt természetére és formájára vonatkozó ideológiai vita lezárásában. Ez egy terület és egy hatalom, és egyre inkább elismerik majd a védelem- és a külpolitika terén.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - Elnök úr, brit konzervatívként mi általában erőteljesen kiállunk a nyitott piacok mellett, de amint számos felszólaló megerősítette, e jelentés mögöttes iránya az európai biztonság- és védelempolitika, valamint az EU-integráció megerősítése, nem pedig bármiféle gazdasági haszon. Az biztos, hogy annak semmi köze nincs a védelmi képességek erősítéséhez.

Azt látom, hogy a védelemmel kapcsolatos közbeszerzésekben lehet némi marginális haszna a tekintetben, hogy az Egyesült Királyság könnyebben hozzáfér néhány más európai ország piacához. De mások számára sokkal nagyobb előnyt jelent a bejutás az Egyesült Királyság piacára, amelynek a védelmi kiadásai a legnagyobbban – és egyébként az Egyesült Királyságban már most is a legnyitottabb a védelmi közbeszerzési piac Európában.

Különösen aggályosnak tartom azt, hogy a javasolt szabályok alapján az a kormány vagy társaság, amely hatalmas beruházást hajtott végre a védelmi K+F valamilyen vonatkozásában, lehetséges, hogy nem lesz olyan helyzetben, hogy kárpótolja magát ezért a beruházásért a fejlesztési és a gyártási fázisban. Elvárják, hogy a fejlesztési szerződések legyenek nyitottak az európai verseny előtt, és így nem hagynak eszközt a nemzeti kormányok kezében a szellemi tulajdonjogok, a munkahelyek vagy exportlehetőségek védelmére. Ez fékezni fogja a K+F-et.

Vannak más aggályok is, de azt kell mondanom, hogy erre a jelentésre védelmi, ipari vagy akár gazdasági szempontból sincs igazán szükség.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - Elnök úr, a védelmi közbeszerzésekre vonatkozó irányelv fontos lépés a védelmi felszerelések európai piaca (EDEM) és az európai biztonság- és védelempolitika felé. Én elismerem a szabadpiac elveinek a védelmi ügyletek elkerülhetetlen titkosságával való egyeztetésének, valamint a közbeszerzési szerződések odaítélésére vonatkozó közös szabályok és a védelmi szerződésekhez kapcsolódó egyedi gyakorlatok összeegyeztethetőségének nehézségeit.

Ezeknek a nagyon bonyolult rendeleteknek természetesen ki kell állniuk a gyakorlat próbáját, mert olyan egymással ellentétes elemeknek ugyanabba a dobozba illesztése, mint az átláthatóság és a titkosság, továbbá

a közös vonások és az egyediség folyamatos monitorozást, valamint eltökéltséget igényel arra, hogy minden egyedi, az egyik vagy a másik oldal előnyben részesítésére irányuló kísérlet büntetésben részesüljön a négy elem közötti finom egyensúly megőrzésére irányuló folyamatos erőfeszítések során.

A megfelelő működés tehát egyszerre lesz az EU-testületek rendeltetése és határozottságának visszatükröződése abban, hogy eljátsszák a bíró szerepét ezen a kialakulóban lévő európai piacon, de a nemzeti védelem bajnokai – és mögöttük a tagállamok – valódi hajlandóságának a visszatükröződése is abban, hogy ezeket az új szabályokat tiszteletben tartsák, és a játékot valóban azoknak megfelelően játsszák.

Egy szó az ellentételezésről. Az olyan országok számára, mint az én hazám, Románia, az ellentételezés – legalábbis egyelőre – a nemzeti ipar túlélése biztosításának egy fontos mechanizmusa.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Az európai egység és biztonság már megint veszélybe került a pénzügyi és gazdasági, valamint az energiaválság miatt. Ez ismételtén rámutatott arra, hogy csak az egység és a szolidaritás teszi lehetővé számunkra, hogy sikeresen megbirkózzunk a modern világ legnagyobb problémáival.

A biztonsághoz és védelemhez kapcsolódó termékek piacán a közbeszerzésre irányadó közös és átlátható szabályok bevezetése fontos lépés az európai biztonságpolitika szigorításában. Egyben a piacgazdaság olyan konkrét mechanizmusa, amely lehetővé teszi az európai ipar számára, hogy sikeresen versenyezzen a világ főbb szereplőivel, különösen az Egyesült Államokban.

A lehető leghamarabb létre kell hozni egy szilárd közösségi rendszert az információbiztonság kezelésére, miközben megfelelő ellenőrző rendszert kell teremteni a biztonsághoz és védelemhez kapcsolódó termékek és felszerelések harmadik országokba történő exportjának ellenőrzésére. A Lisszaboni Szerződés ratifikálása és végrehajtása lehetővé fogja tenni a jól strukturált együttműködés tartós bázisának létrehozását a biztonságpolitika terén, ami lényeges az EU jövője szempontjából.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Az 1990-es évek óta egyértelmű, hogy az európai védelmi piacok töredezettsége negatív gazdasági hatásokkal jár. Az elmúlt 20 évben a védelmi költségvetés csökkent, ami kisebb forgalomhoz és alacsonyabb foglalkoztatáshoz, valamint a kutatás és az katonai technológiák terén a befektetések visszafogásához vezetett.

Ma még a nagy tagállamoknak is gondot okoz az új védelmi rendszerek finanszírozása. Létre kellene hozni egy európai védelemtechnológiai és ipari bázist a tagállamok alapvető védelmi képességeinek fejlesztése érdekében. Ez a lépés alapvető ahhoz, hogy a védelem terén is megfelelhessünk a globális kihívásoknak.

Ugyancsak fontos a harmonizált európai jogi keret létrehozása, amely lehetővé tenné a tagállamok számára a közösségi rendelkezések olyan módon történő végrehajtását, hogy az ne fenyegetse saját védelmi érdekeiket. Nem szabad egy fontos elemről, nevezetesen az ellenőrzési eljárás bevezetéséről sem megfeledkeznünk. Ennek céljából azt kell kitűzni, hogy garantáljunk a pályázók számára hatékony jogi védelmet, mozdítsuk elő az átláthatóságot és a közbeszerzési folyamat során akadályozzuk meg a diszkriminációt.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, én is szeretnék gratulálni az előadónak, Lambsdorff úrnak, és az árnyékelőadónak az általuk elvégzett fontos munkáért.

Az európai piac fő jellemzője a nemzeti szinten meglevő töredezettség. A védelmi és biztonsági ágazatokhoz kapcsolódó termékek exportja a nemzeti engedélyezései rendszerektől függ, amelyek eljárásai, hatáskörei és határidői is eltérnek.

Ez az új jogszabály előmozdítja az átláthatóságot és lefekteti a védelmi felszerelések egységes és nyitott európai piaca létrehozásának alapjait, ami egyben az európai biztonság- és védelempolitika megerősítésének alapvető tényezője.

Az is fontos, hogy a jogszabály alapvető rendelkezéseket tartalmaz az ellátás- és információbiztonságot illetően. Az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 296. cikkére való hivatkozást is egyértelművé tették, ami most már a tényleges mentességekre korlátozódik, amint arról a Szerződés rendelkezik, és amint azt az Európai Bíróság kérte.

Befejezésül szeretnék rámutatni, hogy fontos az is, hogy a jogszabály olyan rugalmas megoldásokat tartalmaz, amelyek megerősítik a kis- és közepes vállalkozások szerepét; ezek néhány tagállamban olyan ágazatot jelentenek, amely munkavállalók ezreit foglalkoztatja.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). - Elnök úr, én is szeretnék gratulálni Lambsdorff úrnak a kiváló munkájáért és természetesen az árnyékelőadóknak is, különösen Cederschiöld asszonynak, de hadd húzzak alá valamit, amit Toubon úr mondott: a francia elnökség által végzett fantasztikus munkát, amellyel megállapodást értek el erről az irányelvről.

Remélem, hogy amikor néhány év múlva visszatérünk erre, rájövünk, nem kellett volna félnünk attól, hogy a közös európai piac okán az európai védelmi felszerelési piacról is beszéljünk. Európának közös védelmi érdeke és Európának közös érdeke, hogy legyen nagyobb a verseny.

Hadd mutassak rá ennek az irányelvnek egy olyan részére, amely sok tagállam számára nagyon fontos. Ilyen elsősorban az alvállalkozásra vonatkozó szöveg. Nagyon örülök annak, hogy a Tanáccsal és a Bizottsággal az alvállalkozásra vonatkozó szöveg kapcsán elért megállapodások nagymértékben tükrözik azt, amit a Parlament akart, nevezetesen, hogy nagyobb legyen az átláthatóság az alvállalkozások kérdésében; másodsor, hogy az alvállalkozói szerződések megszüvegezésekor ne legyen nemzeti alapú diszkrimináció, és végül, hogy a nemzeti hatóságok engedélyezhessék a vállalkozóknak a szerződések legfeljebb 30%-ának alvállalkozásba adását.

Ez azt szolgálja, hogy egész Európában összehozzuk az ipart.

Charlie McCreedy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a vita valamennyi résztvevőjének. Egyértelmű, hogy ez a szöveg kompromisszum, és mint olyan, nem fogadhat be a javítás szándékával tett minden javaslatot. Ugyanakkor azonban a Parlamentnek bőven van oka az elégedettségre.

Először is, a Parlament volt az, amely a Bizottságtól 2005. november 17-i állásfoglalásában a védelmi közbeszerzésekről szóló Zöld Könyvben kérte ennek az irányelvnek az előkészítését. Így nagyrészt az a Parlament javaslata.

Másodsor, ami ennél fontosabb, a jelenlegi szöveg jelentős mértékben hasznosította az önök hozzájárulását a folyamat során. A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság jelentős számú módosítása beépült a szövegbe, különösen a hatókörre, a jogorvoslatra vonatkozó rendelkezésekre és az átláthatóságra vonatkozóan.

A Bizottság az összes ilyen módosítást el tudja fogadni, és ezért támogatja a szöveget. Meg vagyunk győződve arról, hogy ennek az irányelvnek lesz hatása, és hozzá fog járulni a valódi európai védelmi piac létrejöttéhez. Nézzünk szembe a ténnyel, mindössze öt évvel ezelőtt a legtöbb ember számára tiszta science fiction volt az a gondolat, hogy közösségi eszközökkel építsük fel ezt a piacot, mára azonban valósággá vált. Nem szabad elszalasztanunk ezt a lehetőséget.

ELNÖKÖL ROURE ASSZONY

alelnök

Alexander Graf Lambsdorff, előadó. – (DE) Elnök asszony, arra sürgetném képviselőtársamat, van Orden urat, hogy gondolkozzon el azon a tényen, hogy az egyetlen ember, aki itt őt támogatja, az a német szélsőbal. A baloldalon ülő Pflüger úrnak meg azt mondanám, hogy vessen pillantást a jogszabályra, és akkor mindjárt megérti. Az egyáltalán nem az exportról, hanem az európai belső piacról szól.

Egyébként amit Weiler asszony mondott, az helyes. Ő azt mondta, hogy ezek a termékek a verseny hiánya miatt drágák. Igen, ahol nincs verseny, ott az árak sokba kerülnek. Az európai belső piacra remélhetőleg több versenyt hozunk. Ettől még ezek a termékek bizonyára nem lesznek olcsók, de legalább méltányosan alakulnak az árak. Ez egy nagy lehetőség, lehetőség az ipar számára, hogy új piacokat tárjon fel, és lehetőség a közepes vállalkozások számára, hogy benyomuljanak ezekre a piacokra. Ez azonban – és ez nagyon fontos – lehetőség az átláthatóság és így a civil társadalom és sok nem kormányzati szervezet számára is, hogy jobban szemmel tudja tartani majd, hogy ez a piac miként strukturált, mi történik ott.

Kifejezetten szeretnék köszönetet mondani Mladenov úrnak és Toubon úrnak a projektben érintett szokatlan munkára történő utalásukért. Lényegében ez a projekt a második pillér alá tartozik, azaz az európai biztonság- és védelempolitika megerősítéséhez, amelyhez az első pillér egyik instrumentumát, nevezetesen a belső piaci irányelvet használja fel. A tagállamok között közvetítő francia elnökség kiváló munkája nélkül – és ez rendkívül nehéz feladat volt – mindez soha nem sikerült volna.

Ki kell tágítanunk ezeket a lehetőségeket. Ez lehetőség a politikai Európa számára. Ez lehetőség a közös kül- és biztonságpolitika számára, és lehetőség az értékek és a béke Európája számára. Ez egy olyan lehetőség, amellyel élnünk kell!

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Elnök asszony, az Eljárási Szabályzat 145. cikke szerint szeretnék kérelmet előterjeszteni. Személyes megszólítás okán a képviselőnek lehetősége van röviden reagálni.

Viszonylag gyorsan világossá válhat, hogy itt kik a szélsőségesek, ha megnézzük, hogy mindez miről szól. Ez a piaci extrémizmusról szól, ami ezen a területen előfordul. Én azt mondtam, hogy az Európai Unión belül a hatékonyabb védelmi iparnak hatása lenne természetesen a fegyverexportra is. Ezt senki sem tagadhatja. Bármilyen más sugallni azonban csak az Európai Unióhoz való teljes fixáció lenne.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Bogdan Golik (PSE), írásban. – (PL) Szeretnék rámutatni az Európai Parlamentnek és Tanácsnak a honvédelem és biztonság területén egyes építési beruházásra, árubeszerzésre és szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló irányelvre irányuló javaslata fontosságára, amit én erőteljesen támogatok.

Az irányelv megnyitja az utat ahhoz, hogy a biztonság és védelem területén megvalósuló közbeszerzéseket átlátható feltételekre alapozzák, a más tagállamokból érkező pályázókkal szembeni diszkrimináció nélkül, miközben ezzel egyidejűleg garantálható ezen országok biztonsága. Ezért olyan fontos, hogy felhívhassuk az Európai Községet létrehozó Szerződésnek azt a kikötését, amely szerint annak rendelkezései figyelmen kívül hagyhatók, ha ez az EU tagállama alapvető érdekeinek védelméhez elengedhetetlen.

A közös termelés, a közös beszerzés, a közbeszerzés – különösen a technológiailag legfejlettebb és ezért legrágább berendezések esetében – nagyobb esélyt ad az európai biztonság- és védelempolitika sikerének. Az irányelvre irányuló javaslat, amit én támogatok, kedvező lépés az EU-tagállamok piaci megnyitására és az ezen ágazatban folyó vetélkedés mérséklése irányában az olyan országok közötti, amelyek kihasználhatnák a közös és költséghatékony megoldásokat.

Ugyanakkor szeretnék hangot adni fenntartásaimnak a védelmi felszerelések beszerzéséhez szükséges műszaki előírások megfogalmazása folyamatában vizsgált szabványok preferenciasorrendjét illetően. A magvalósítás prioritásainak megállapításáért a védelmi minisztereknek kell felelősséget vállalniuk.

Megfigyeltem másfelől, hogy a javaslatban nincs utalás az ellátási láncban bevált gyakorlatok kódexére – ezt az Európai Védelmi Ügynökség alakította ki –, amit a szállítók végrehajtanak. Nem egyértelmű ezért, hogy vajon ezt a kritériumot továbbra is figyelembe kell-e venni a szállítók kiválasztásakor.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) Határozott meggyőződése, hogy a védelem és a biztonság valamennyi tagállam számára rendkívül fontos, de ez mindenekelőtt az Európai Unió polgárai, valamint az európai védelmi ipar érdeklődésére számot tartó terület.

Nem is kell mondani, hogy az irányelvtől való eltérés lehetősége továbbra is fennáll. Emiatt alapvető fontosságú, hogy a tagállamokat arra készítsük, hogy a nemzetbiztonság területén javítsák a közbeszerzésre irányadó jogszabályukat. Ugyancsak használják ki az Európai Községet létrehozó Szerződés 296. cikkében meghatározott lehetőséget, de kizárólag azzal a feltétellel, hogy garantálják átláthatóságot, az elszámoltathatóságot, az eredményességet és a hatékonyságra való összpontosítást hasonló szintjét, ide értve a felmerülő jogviták rendezésének megfelelő mechanizmusát.

Szeretném kifejteni, hogy egy irányelv, legyen az bármely átfogó és konkrét, nem helyettesítheti az EU védelmi ipara és általánosabban biztonsági ipara világos jövőképét. A jövőkép és a stratégia hiányát nem kompenzálhatjuk szabályokkal és kivételekkel, amelyek arra készítik az országokat, hogy magánérdekeik védelmében – a védelmi iparuk méretétől függően nagyban vagy kicsiben – „csaljanak”. Emiatt ki kell dolgozni egy stratégiát ezen a területen, ami az európai elvek megőrzését szolgálja majd.

15. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0001/2009).

A Bizottsághoz intézett kérdések sorozatával foglalkozunk.

Első rész

Elnök. – A 30. kérdés **Colm Burke**-től (H-0992/08)

Tárgy: Az euró tíz éve

Az euró elfogadása tizedik évfordulójának közelmúltban történt megünneplésének fényében kommentálná a Bizottság a legfontosabb tanulságokat az euróövezetben a fiskális politika koordinációját illetően, különösen a közelmúlt pénzügyi és gazdasági válsága tükrében?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – Bár a költségvetések összehangolásának tapasztalatai általánosságban kedvezőek voltak, néhány tanulság levonható. Az első tíz év elemzése a jó időszakokra vonatkozóan alátámasztja a költségvetési felügyelet hatékonysága megerősítése mellett szóló érveket. Rámutat emellett arra, hogy olyan tágabb kérdésekkel is foglalkozni kell, amelyek érintik a tagállam makrogazdasági stabilitását és a gazdasági és monetáris unió általános működését.

A költségvetési politika összehangolásának hatékonyabban kellene irányt mutatnia a nemzeti költségvetés kialakításában az egész cikluson át – azaz a jó és a rossz időszakokban egyaránt. Nagyobb figyelmet kell fordítani az államadósság alakulásának figyelemmel kísérésére, miközben a középtávú költségvetési célokat olyan módon kell megerősíteni, hogy az implicit kötelezettségekkel is foglalkozni kell. Mindezek a fejlemények fokozottabb költségvetési felügyeletet tesznek szükségessé.

A felügyeletet ki szélesíteni is kell, hogy figyelembe vegye a tagállamon belül a költségvetés fenntarthatóságát érintő fejleményeket, például a folyó fizetésimérleg-hiány növekedését, a tartós inflációs céltól való eltérést, a tartós eltéréseket a relatív munkaerőköltségek alakulásában, vagy a kiegyensúlyozatlan növekedési trendeket.

A felügyeletnek a meglévő eszközökre kell építenie. A fiskális politika felügyeletét és a gazdaságpolitikai koordináció kulcsfontosságú eszközeit a Szerződés, sőt még a Stabilitási és Növekedési Paktum is egyértelműen rögzíti.

Az, hogy a Bizottság tavaly november 26-án elfogadta az európai gazdasági helyreállítási tervet, az az irányítást és a költségvetés összehangolását illetően úttörőnek minősíthető.

Ez rávilágít a Bizottság katalizátorszerepére a rövid távú szükséghelyzeti, gazdasági stabilizációs politikák esetében. Saját gazdasági értékelésünk alapján a Bizottság gyorsan teljes körű és számszerűsített gazdasági választ adott a gazdaság lassulására. A Bizottság gyors fellépése reakció e helyzetben a nemzeti gazdaságpolitikák minden eddigénél nagyobb egyértelmű kockázataira.

A helyreállítási terv elismeri az EU gazdaságpolitikai keretébe beágyazott feladatok jellemző felosztását. Mivel a tagállamok felelnek a költségvetési politikáért, a Bizottság globális célt tűzött ki a további fiskális ösztönzés érdekében, figyelembe véve azt az összeget, amire szükség van az EU egésze gazdaságának újraindításához.

A tagállamok szabadon tervezik meg a saját fiskális ösztönzőik mértékét és összetételét. Ez magában foglalja azonban a nemzeti intézkedések végrehajtása összehangolásának és felügyeletének kihívásait. A Bizottság és az ECOFIN Tanács közösen kíséri figyelemmel a nemzeti intézkedések végrehajtását a helyreállítási tervben lefektetett elvek betartásával.

Előretekintve, a fiskális felügyeleti keret megfontolt végrehajtása lehorgonyozza majd a jövőbeni fiskális fejleményekkel kapcsolatos várakozásokat. A nemzeti költségvetési keretek és szabályok, valamint az időskorhoz kapcsolódó kiadások növekedését kordában tartó reformok végrehajtása együttesen biztosítani fogja a fenntartható állapotok helyreállítását.

Így ez keretek között fogja tartani a növekvő hiányokra és államadósságra vonatkozó várakozásoknak a kockázati felárakra és a magánfogyasztásra és befektetésre gyakorolt káros hatásait.

Colm Burke (PPE-DE). - Biztos úr, nagyra értékelem az ön választ. Tekintettel arra, hogy rendelkezünk közös monetáris politikával, de a folyamatban lévő problémákra figyelemmel, lát-e nagyobb szerepet az Eurócsoporthoz számára, tiszteletben tartva eközben az egyes államok adópolitikáját? Mit gondol, a Lisszaboni Szerződés végrehajtása vagy elfogadása jár-e bármiféle hatással e területen az adózással kapcsolatban? Azt hiszem, az a fontos, hogy együtt kell dolgoznunk. Lát-e új lehetőségeket az EU országok gazdaságaiban ösztönzők létrehozására?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – Mi az Eurócsoporthoz szerepe? Amint ön is tudja, az Eurócsoporthoz most és a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után is informális testület. Így az Eurócsoporthoz nem fogadhat el

hivatalos határozatokat, még akkor sem, ha azok kizárólag az Ecofin Tanácshoz tartozó euróövezeti tagokra vonatkoznak.

Az elmúlt három vagy négy évben, Jean-Claude Juncker elnökségének kezdete óta, és különösen 2005 januárjában az Eurócsoporthoz továbbfejlesztette tárgyalási napirendjének tartalmát. A Eurócsoporthoz tagjai – együtt a Bizottsággal és az EKB-val – megvitatják azt a fokozottabb költségvetési felügyeletet és szélesebb gazdasági felügyeletet, amelyet bevezető megjegyzéseimben említettem. Az Eurócsoporthoz gyakran vitat meg más kérdéseket is az euró külső szerepével és az euróövezet külső dimenzióival kapcsolatban.

Amint ön is nagyon jól tudja, az adózás kérdése rendkívül kényes ügy. A jelenlegi Szerződés szerint, de a jövőbeni Lisszaboni Szerződés szerint is az adózási kérdésekben EU-szinten egyhangú döntésekre van szükség, és a döntéshozatal keretén nem látok semmiféle változásra lehetőséget a közeljövőben.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Biztos úr, engem a következő érdekel. Az elmúlt 10 évben az Eurócsoporthoz hatalmas siker volt, és éppen a legutóbbi válság idején láthattuk, más országok is kifejezték a csoporthoz való csatlakozás iránti érdeklődésüket. Tervezi-e a Bizottság, hogy a jövőben mely más országok válhatnak esetleg taggá? Vannak-e más országok, amelyek érdeklődnek az euróövezethez való csatlakozás iránt azért, mert a tagság kedvezőnek bizonyul?

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Először is a következő kérdést szeretném feltenni: ha ez az elmúlt 10 évben olyan sikeres volt, miért van az, hogy Olaszország és Görögország – hogy két példát hozzak fel – tízéves lejáratú kincstárjegyeinek hozama több százalékponttal magasabb, mint Németorszáé?

Másodszor, miért van az, hogy Svédország tízéves kamatlába 0,4 százalékponttal alacsonyabb, mint Németorszáé, Finnorszáé pedig 0,6 százalékponttal magasabb, miközben mindkettő jól vezetett ország?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – Amint ön is tudja, Szlovákia ez év január 1-jén csatlakozott az eurózónához, így ma már a 27 EU-tagállamból 16 vesz részt teljes mértékben a GMU-ban, és osztozik ugyanazon a valután. Hogy ki lesz a következő? Nem a Bizottság dolga ennek a kérdésnek a megválaszolása. Az euróövezethez csatlakozni kívánó jelöltek dolga, hogy ezt kérjék. Jelenleg tudjuk, hogy melyek azok az EU-tagállamok, amelyek a lehető leggyorsabban szeretnék csatlakozni az euróterülethez, de sajnálatos módon nem teljesítik valamennyi, a Szerződés által előírt feltételt – a Balti-államok, Magyarország és mások –, és tudjuk, hogy van két EU-tagállam, nevezetesen az Egyesült Királyság és Dánia, amelyek a különállást választották, így ők kizárhatók valamennyi EU-tagállam azon kötelezettsége alól, hogy egy szép napon felkészítsék magukat és gazdaságaikat az euróövezethez való csatlakozásra.

Nem tudom, hogy ki lesz az első Szlovákia után, aki az euróövezethez csatlakozik majd. Talán azon két tagállam egyike, amely most a különállást választotta. Lehetséges, hogy az elkövetkezendő hónapokban Dánia például úgy dönthet, hogy többé nem kéri a különállást, viszont kéri az euróövezethez való csatlakozást. Tény, hogy Dánia teljesíti valamennyi, az euróövezethez történő csatlakozáshoz a Szerződés szerint szükséges kritériumot, de ez a dán hatóságok, a dán parlament és talán népszavazás során a dán polgárok dolga, hogy erről döntsenek.

Ma reggel emlékeztünk meg az euró tízedik évfordulójáról. Bizonyos vagyok benne, hogy a következő 10 évben valamennyi – vagy majdnem valamennyi – EU-tagállam csatlakozni fog az euróövezethez, mert az ilyen válságidőszakokban, ebben a nehéz gazdasági időszakban az euróövezeti tagság előnyei nagymértékben fokozódtak. Azok, akik még nem csatlakoztak az euróövezethez, rájönnek arra, hogy az előnyök sokkal nagyobbak és sokkal fontosabbak, mint az a kötelezettség, amelynek eleget kell tenniük az euróövezet tagjaként vagy más nehézségek.

Ami az ön megjegyzéseit illeti, ha én lennék az ön helyzetében, én nem érvelnék az euróövezet ellen a kamatlábak alapján. Kérdezze meg Dániát, mi történt az ottani kamatlábakkal a válságidőszakban. Dánia nem tagja az euróövezetnek, valutája azonban az euróhoz rögzített és Dánia központi bankja szorosan követi az Európai Központi Bank határozatait. A piacok nem jutalmazták azokat, akik nincsenek az eurózónában. Nekik magasabb kockázati felárat számítanak fel.

Elnök. –31. kérdés **Paulo Casaca**tól (H-1016/08)

Tárgy: Tejpiaci árak összeomlása az EU-piacon

A Bizottság az ártrendek figyelemmel kíséréséről szóló 2008. november 21-i munkadokumentuma szerint – amelyet az európai élelmiszerárakról szóló közleményhez csatoltak (9. o.) – 2007 októbere és 2008

októbertől az EU piacán a vaj ára 30%-kal, a tejpor ára 40%-kal zuhant. Úgy tűnik, hogy mindkét ár megállíthatatlanul zuhan az intervenciós szintek felé.

E piaci trendekkel szembeállítva gondolja-e a Bizottság, hogy az egy évvel ezelőtti, a tejkvóták növeléséről szóló javaslatának tartalmát, amint azt a Parlament és a Tanács jóváhagyta, változatlanul fenn kell tartani?

Úgy véli-e a Bizottság, hogy a jelenlegi szabályok szerinti limitek a tejpor és a vaj esetében az intervenciót illetően várhatóan elegendőek lesznek-e a gazdák jövedelmére gyakorolt katasztrofális következmények megakadályozásához, mivel az olyan régiókban, mint az Azori-szigetek, a gazdák tevékenysége teljes mértékben az említett tejtermékek piacától függ?

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Azzal kezdem, hogy ecsetelem, mi volt a helyzet mindössze néhány évvel ezelőtt. Mindannyian emlékszünk arra, hogy a tejágazat rendkívül stabil volt, mérsékelt áringadozással, de az elmúlt néhány évben a helyzet drámaian változott. Először 2007-ben, világosan emlékszem, hogy augusztusban és szeptemberben, tejtermék árának óriási emelkedését, majd tavaly ugyanilyen mértékű vagy még nagyobb árzuhanást láttunk, így a mai helyzet az, hogy az árak nagyon közel állnak az intervenciós árakhoz és Európa egyes részein még az intervenciós árak alatt is vannak.

Biztosíthatom a képviselőket, hogy engem rendkívüli módon nyugtalanít az európai tejtermékpiac gyors hanyatlása. Vannak olyan támogatási intézkedések, amelyek aktiválhatók a tejágazat támogatására, és mi már elkezdjük a cselekvést.

A szokásos helyzettel szemben, amikor a vaj esetében a magántárolási rendszert általában március 1-jén aktiváljuk, ezúttal úgy döntöttünk, hogy a rendszert január 1-jétől aktiváljuk, ami azt jelenti, hogy a decemberi termelést is lefedi ez a rendszer. Az intervenciós felvásárlás, illetve az exportvisszatérítés más olyan rendelkezésünkre álló eszközök, amelyek hatékonyan támogatják a tejágazatot, illetve a tejj piacot.

Ami a márciusban induló intervenciós rendszert illeti – ami ezért lefedi a februári termelést is –, a vaj és a sovány tejpor augusztus végéig vásárolható fel. Először rögzített mennyiségek vásárolhatók fel rögzített árakon, ezt követi majd a pályáztatási rendszer, amennyiben a helyzet megköveteli.

Szeretném emlékeztetni önt a 2007-es helyzetre. Azt hiszem, mindannyian emlékszünk az azonnali és gyors reakcióra, amelynek tanúja volt az Európai Parlament, a Tanács, a tagállamok, ami hatalmas nyomást gyakorolt rám, hogy azonnal – inkább tegnap, mint holnap – növeljük meg a kvótákat, hogy mérséklődjön a fogyasztói árakra nehezedő nyomás.

Szeretnék igen egyértelműen fogalmazni ma, hogy elejét vegyem minden olyan félreértésnek, ami mostanában kering, nevezetesen, hogy a tejkvóták növelését kárhozzátják a tejtermékek mai nagyon alacsony áráért. A valóság az, hogy az ez év áprilisa után megvalósult 2%-os kvótanövekedés ellenére a tejtermelés valójában csökkent. Ez az, amit ma látunk, mert a kvótaemelés lehetőséget ad a tagállamoknak illetve a gazdáknak a termelésre, de semmiképpen sem kötelezi őket. Ez egyértelműen mutatja, hogy a tejtermelők miként reagálnak a piac jelzéseire.

Ezért a kvótarendszerben bevezetett viszonylag kis változások semmiképpen nem magyarázhatják a most látott piaci volatilitást. Valószínű, hogy a fogyasztók részéről mutatkozó alacsonyabb kereslet reakció a tavalyi magas árakra, mert akkor a fogyasztók megpróbálták kilépni vagy ki akartak lépni a magas minőségű, magas árú tejtermékekből. És természetesen itt van a gazdasági klíma, ami körülvesz bennünket manapság. Ugyanezen ok miatt fontos, hogy ne csapjuk be magunkat és ne gondoljuk, hogy a tejj piac túlságosan a részletekbe menő szabályozásával az egész ágazatra hozunk döntést. Azt a következtetést kell levonni, hogy a kvótarendszer nem tudta megteremteni a stabilitást a piacon.

Ami az Azori-szigetek kérdéséről illeti, a portugál hatóságok kihasználták minden lehetőséget arra, hogy a szigetek számára megnövelt tejkvótákat kérjenek, mert úgy tűnik az Azori-szigetek rendkívül versenyképes és a megnövelt termelésből hasznot húz. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy a kvóták emelése és végül a kvótarendszer vége az Azori-szigetek tejágazata javára válik. Ez így lesz, azt hiszem, annak ellenére is, hogy ezek a gyönyörű szigetek meglehetősen távoliak, és a tej kilenc sziget között kell mozogni.

Zárásképpen biztosíthatom a képviselőket, hogy felelős módon irányítom a tejpolitikai instrumentumokat annak érdekében, hogy hatékony biztonsági hálót fesszünk ki a tejágazat számára.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Köszönöm, hogy világossá tette ezt a kérdést, biztos asszony. Sajnálom, hogy nem tudok osztozni az optimizmusában a tekintetben, hogy az engedélyezett termelési szintek növelése az Azori-szigetek termelésének javára válna.

Biztosíthatom önt, hogy ezek a hatások – egy, a múlt héten kiadott magazin becslése szerint 2007 augusztusa óta a tejpor világpiaci ára több mint 60%-ot zuhant – igen mélyreható hatással járnak az Azori-szigetek autonóm régió gazdái jövedelmére, és ez lesz a helyzet minden bizonnyal Európa sok más részein is. Ezeknek az intézkedéseknek még nem volt hatása, bár remélem, hogy végső soron majd lesz valamennyi. Ezért kértém, biztos asszony, hogy szentelje teljes figyelmét e helyzetre.

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Tudja, hogy én mindig nagyon örülök a párbeszéd lehetőségének és annak, hogy tárgyalhatok önnel a mezőgazdasági ágazat fontosságáról, többek között az Azori-szigetek kapcsán.

Ma olyan helyzetben vagyunk, amikor a piaci helyzet nagyon nehéz. Ez nemcsak az Azori-szigetekre igaz, hanem ez az általános helyzet Európában is, ahol rá kellett ébrednünk arra, hogy az árak olyan szintre süllyedtek, amit hat hónappal ezelőtt el sem tudtunk volna képzelni. Én csak arról tudom önt biztosítani – és azt gondolom, ön hisz abban, hogy képes vagyok a megfelelő megoldásokat a megfelelő időben megtalálni –, hogy ez lesz a módja annak, hogy ilyen körülmények között is kezeljük a rendszert.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Boldog újévet a biztos asszonynak, bár a hírek nem jók a tejgazdaságok számára.

Konkrétan megkérdezhetném önt, biztos asszony – mert hogy ön utalt néhány olyan tényezőre, amely az áresést okozta –, tekintettel arra, hogy nem volt világos számunkra az sem, hogy az árak miért emelkedtek olyan drámaian, van-e részletes elemzés arról, hogy az árak most miért zuhantak olyan drámaian? Bizonyos ön abban, hogy a KAP-reform állapotfelmérése elegendő lesz e sok bizonytalanság közepette? Végezetül, elég-e a biztonsági háló akkor, ha elvesztjük a termelők bizalmát, és ők csökkentik a tejtermelést, mint ahogyan most történik?

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Először is azt hiszem, többféle oka van a rendkívül alacsony tejáraknak.

Talán a legfontosabb ok az, hogy az orosz piac rendkívül fontos az Európai Unió számára, és a közelmúltban hatalmas leértékelés történt az orosz gazdaságban, ami azt jelenti, hogy az orosz fogyasztói árak drámai módon emelkedtek. Nem ismerem a pontos adatokat, de a leértékelés legalább 50%-os volt. A következmény az, hogy termékeink oroszországi értékesítésének lehetősége drámai módon beszűkült. Amint már mondtam, a 2007-ben látott magas árak következménye is az volt, hogy az emberek elálltak a drága tejtermékek vásárlásától – és nyilvánvalóan nem szoktak vissza. Ehhez járul most az általános gazdasági helyzet bizonytalanságával jellemzett helyzet.

McGuinness asszony azt kérdezte, hogy véleményünk szerint az, amit a KAP állapotfelmérés során tettünk, elég jó-e. A tény az, hogy az állapotfelmérés – a különféle ágazatok támogatására rendelkezésre álló összes eszközzel együtt – meg sem kezdődik 2010. január 1-jéig. A viták során láttuk, hogy vannak új kihívások, és ezért ezen új kihívásokra tettünk félre módosított összeget. Ez azonban 2009-ben nem hatásos. Ezért javasoltuk az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Ecofin Tanácsnak, hogy az úgynevezett fel nem használt keretek egy részét – összesen 5 milliárd euró a mezőgazdaságtól és 1,5 milliárd euró a vidékfejlesztési politikára – költsük el most, 2009-ben. Ezután már a Parlament és a Tanács kezében van a döntés, hogy elkölthetjük-e ennek a pénznek egy részét.

Ha emlékeznek az új kihívások listájára, abban a tejágazat is szerepel. Ezért remélem, hogy a Parlamentben is lesz annyi megértés, hogy ennek a pénznek egy részét nem kizárólagosan, de a tejágazat előtt álló kihívásokra is felhasználhassuk.

Elnök. –32. kérdés **Johan Van Hecke (H-1018/08)**

Tárgy: Mikrohitelek

2008 májusában Mariann Fischer Boel biztos asszony javaslatot tett azoknak az EU-pénzeszközöknek a mikrohitelzés céljára történő átcsoportosítására, amelyeket korábban exporttámogatásokra, ártámogatásra, és a feleslegek tárolására használtak fel, hogy ezzel lehetővé tegye a fejlődő országok gazdáinak a vetőmag és a műtrágya megvásárlását. Kétségtelen, a mikrohitelek nagy segítséget nyújtanak a szegénység elleni küzdelemben, és a millenniumi célok elérésének is eszközei. Még 2008 áprilisában a Parlament írásbeli nyilatkozatban kérte, hogy több erőforrást szabadítsanak fel a mikrohitelprojektekre.

A Bizottság milyen gyakorlati intézkedést tett ez idáig e javaslat kapcsán?

Jim Allister (NI). - Nem az a gyakorlat, hogy a kérdező után két kiegészítő kérdést lehet feltenni? És nem jeleztem már a biztos asszonyhoz intézett kérdések kezdetén, hogy nekem van kiegészítő kérdésem?

Miért nem szólítottak?

Elnök. – Allister úr, én egyáltalán nem tudtam, hogy önnek volt kérdése. Ha tudtam volna, természetesen megadom önnek a szót.

Jim Allister (NI). - Tisztelettel jelzem, az ön munkatársai azt közölték, hogy a kérésemet feljegyezték. Így ha az ön munkatársai tudtak róla, akkor ez azt is jelenti, hogy önnek is tudnia kellett róla.

Önt nem tájékoztatták?

Elnök. – Sajnálom, munkatársaim szerint senki nem látta önt.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Parlament és a Tanács között az európai élelmiszereszközt létrehozó rendelet elfogadásáról folyó tárgyalások ahhoz a döntéshez vezettek, hogy a költségvetés 2. címe alatt rendelkezésre álló pénzeszközöket nem használjuk fel ennek a lehetőségnek a finanszírozására, szemben azzal, amit a Bizottság javasolt. Az Európai Parlament és a Tanács által 2008. december 16-án elfogadott rendelet azonban rendelkezett a költségvetés 4. címe alatt egy 1 milliárd eurós költségvetésről a 2008-2010 közötti időszakra. Ezt az eszközt az élelmiszerhiány által leginkább sújtott fejlődő országokban a mezőgazdaság és az élelmiszerbiztonság támogatását szolgáló intézkedések finanszírozására fogják felhasználni. A mikrohitelzés – más lépések mellett – komoly szerepet játszik számos olyan intézkedésben, amelynek a mezőgazdaság, illetve a vidéki termelés megerősítése a célja. A Parlamentnek a komitológiai rendelet rendelkezései szerint joga van arra, hogy az ezen eszközzel finanszírozott tevékenység programozását megvizsgálja. Elmondhatom önöknek, hogy februárban 24-25 országot érintően terjesztjük be a mintegy 300 millió eurós kezdeti csomagot, míg a teljes eszköz felhasználására vonatkozó általános tervet a Bizottság 2009. május 1-jéig fogadja el és terjeszti be.

A Bizottság támogatja a mikrohitelzés fejlesztését és általánosabban a mikrofinanszírozás intézményeit. A hitel mellett ez utóbbiak a pénzügyi szolgáltatások széles skáláját kínálják, beleértve a megtakarításokat, a biztosítási termékeket, a pénzáttalásokat és a fizetési rendszereket. A Bizottság elkötelezett a mellett, hogy segítse a leghátrányosabb helyzetű és a legalacsonyabb jövedelmű személyeket az ilyen pénzügyi szolgáltatásokhoz való hozzáférésben. Úgy véljük, hogy a leghátrányosabb helyzetűek számára a pénzügyi rendszerek kifejlesztésének legnagyobb akadálya nem a finanszírozás, hanem az intézményi és technikai kapacitás hiánya. Ezért a Bizottság erőfeszítéseit főleg a mikrofinanszírozást működtető intézményi rendszer megerősítésére koncentrálja. Ezen kívül ott, ahol a mikrofinanszírozó intézmények jelentős korlátjának a tőkéhez való hozzáférés bizonyul – például amikor a mikrofinanszírozó intézmény a szolgáltatásait vidéki területeken kívánja fejleszteni –, a Bizottság az ilyen intézmények tőkeszükségeit szakosodott pénzintézetek révén, például az Európai Befektetési Bankon (EIB) keresztül tudja finanszírozni, hiteleket használva fel a kölcsönök nyújtásához vagy a tőkéhez való hozzájárulásként. Bizonyos esetekben, ahol új mikrofinanszírozó intézmények jönnek létre, a Bizottság dönthet úgy, hogy ezek indítását szakosodott nem kormányzati szervezeteken keresztül finanszírozza. Sőt, e komparatív előnyök alapján az EIB az EU költségvetéséből finanszírozott eszközök általános keretén belül intéz mikrofinanszírozási műveleteket, nevezetesen a FEMIP-en (az euro-mediterrán befektetési és partnerségi eszköz) keresztül a mediterrán régió esetén, vagy az Európai Fejlesztési Alapon keresztül, ami az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok befektetési lehetősége.

Johan Van Hecke (ALDE). – (NL) Elnök úr, mindannyian üdvözlünk az élelmiszerhiány által legsúlyosabban sújtott országok legszegényebb gazdái számára előirányzott 1 milliárd euróról szóló döntést, de személyesen is sajnálom, hogy a Bizottság javaslatából, miszerint erre a fel nem használt mezőgazdasági pénzeszközöket kellene felhasználni, egyes tagállamok illetve a Parlament egyik részének nyomása miatt semmi nem lett.

Amint a biztos elmondta, a Bizottság nagy fontosságot tulajdonít a mikrohitelnek, mint a szegénység elleni küzdelem egy hatékony eszközének, de a közelmúltban felvetettek néhány kérdést illetve kritikát, különös tekintettel azok elérhetőségére. Az mondják, hogy ez egy városi eszköz, amelyhez a vidéki területek nem tudnak hozzáférni.

Kérdésem a Bizottsághoz a következő: végrehajtották-e ennek az eszköznek az általános értékelését?

Louis Michel. – (FR) Amint említettem, természetesen dolgozunk annak a mechanizmusnak az előkészítésén, amely lehetővé tenné számunkra, hogy azonnal felhasználjuk az e célra előirányzott pénzügyi forrásokat.

Nézetem szerint a kapacitást tekintve sem a pénzeszközök természete, sem eredete nem jelent problémát. Nyilvánvaló, hogy a vidéki projektek esetében sincs ilyen probléma. Ezért megnyugtathatom önt ezzel kapcsolatban; nincs nehézség, de egyébként az ön aggodalmaival nagyrészt az első csomag foglalkozik majd, amint február végén látni is fogja, de az általános terv is foglalkozik ezzel, ami legkésőbb május 1-jétől áll rendelkezésre.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Nekem csak egy rövid kérdésem van. Nem gondoltak-e bizonyos ellenőrző mechanizmusok bevezetésére az ilyen mikrokölcsönök tekintetében, hogy arra ösztönözzék az embereket, hogy a tisztességes kereskedelemre vagy az organikus gazdálkodásra összpontosítsanak, és mit gondol, hasznosak lehetnének-e az ilyen ellenőrző mechanizmusok? Vagy ön azt a véleményt osztja, hogy nagyjából mindegy, hogy az ilyen jellegű előírásokat betartják-e vagy sem?

Louis Michel. – (FR) Nyilvánvalóan én nem vehetek részt a fejlődő országok közvetlen irányításában. A fejlődő országoknak az ilyen dolgokra irányuló politikája általában rendkívül törekeny. Azt hiszem, megértettem az ön kérdésének a lényegét, és azt hiszem, hogy az ön által javasolt megközelítés elvben ígéretesnek tűnik. Azt is látom, hogy mit szeretne elérni ezzel. Talán még egyszer megvizsgálom ezt a kérdést, és megpróbálom beépíteni azt a jelenlegi tárgyalásokba, majd visszatérek önhöz, hogy lássuk, miként lehetne ezt megoldani.

Azt hiszem, ön valamiféle ösztönzőre gondol, amely lehetővé tenné számunkra, hogy egyes politikákat sokkal inkább a kis családi gazdaságok felé irányítsunk, és így tovább. Azt hiszem, az organikus gazdálkodás számos fejlődő országban kétségtelenül egy lehetőség, feltéve, hogy az ilyen szektorokat létre lehet hozni. Ez azonban csak éppen az eszembe jutott. Ha létre tudunk hozni ilyen szektort azokban az országokban, ahol bármely időpontban mezőgazdasági termelési többlet van, az természetesen egy érdekes diverzifikációt jelent, tekintélyes hozzáadott értékkel. Látom, hogy az ön javaslata egyértelműen hasznos, és ígérem, önt is bevonjuk ebbe, hogy együttműködhessen az én munkatársaimmal abban, hogy miként tudjuk ezt a tárgyalásainkba beépíteni.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Nem aggasztja-e az illetékes biztost, hogy a globális élelmiszerbiztonság kérdése, ami ennek az ügynek is része, a globális gazdasági válság miatt lekerült a politikai napirendről. Mit tesz a Bizottság annak érdekében, hogy ez a politikai napirend fontos helyére kerüljön vissza, mert most is naponta 30 000 gyermek hal meg az éhínség miatt?

Louis Michel. – (FR) Engem időnként bizonyos kérdések meglepnek, és nem azért, mintha nem beszélénk ezekről a dolgokról, és nem dolgoznánk rajtuk nap mit nap. Az ön kérdése azt sugallta, hogy a Bizottság nem látszik túl lelkesnek annak a munkának a végzése során, amelyet – a Parlament segítségével és támogatásával – nagyrészt maga a Bizottság kezdeményezett.

Nyugodjon meg, el kell mondanom önnek, hogy ez egy érdekes pont, mivel az a tény, hogy az árak csökkentek a néhány hónappal ezelőtti élelmiszerválság óta, egyeseket arra vezethet, hogy azt higgyék, a probléma megoldódott. Bár az árak valóban csökkentek, nem fognak visszatérni a korábbi viszonylag alacsony szintre. Ezért igaza van abban, amikor erre rámutat, és hangsúlyozza, hogy az élelmiszerválság folytatódik és még sok éven keresztül valós probléma marad. Megnyugodhat, én nagyon szoros figyelemmel kísérem ezt az ügyet, és nem fogok elfeledkezni róla.

Második rész

Elnök. – 33. kérdés **Marian Harkintól** (H-0970/08)

Tárgy: A költségvetés reformja

A Bizottság „A költségvetés megreformálása – változás Európáért” című nyilvános konzultációjának eredménye arra hívja fel a Bizottságot, hogy a költségvetés összeállítása hatékonyságát és eredményességét növelje azzal, hogy fokozza annak átláthatóságát és a nyilvánosság által történő hozzáférhetőségét. Ezen kívül a Számvevőszék 2007. évi jelentése, amelyet a közelmúltban adtak ki, különféle ajánlásokat tartalmaz a költség/kockázat egyensúlya, a figyelemmel kísérés és beszámolás, az instrumentumok egyszerűsítése, valamint a tagállamok által szolgáltatott információ és az általuk biztosított ellenőrzés javítása tekintetében. Kommentálná a Bizottság, hogy milyen lépéseket kíván tenni – a nyilvános konzultáció főbb következtetéseit és a Számvevőszék jelentését követve – a teljesítmény növelése és az adminisztrációs terhek minimálisra csökkentése érdekében?

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – Én ma két kérdést kaptam a költségvetési reformról, az egyik általánosabb, míg a másik inkább a mezőgazdasági ügyekre összpontosít. Nagyon örülök, hogy legalább két kérdést kaptam, mert éppen mi kértük a Parlamentet, hogy tanúsítson nagyobb érdeklődést.

Első kérdésére válaszolva, ez általánosabb és az európai költségvetés készítésére és hatékonyságára vonatkozik. A nyilvános konzultáció egyik része kifejezetten arra összpontosított, hogy az európai költségvetés készítését miként lehet hatékonyabbá, gyorsabbá, egyszerűbbé és átláthatóbbá tenni. A nyilvános konzultáció erőteljes felhívást intézett az európai költségvetés hatékonyságának és eredményességének javítása érdekében, különösen az adminisztrációs költségvetés és az ellenőrzés egyszerűsítése és arányosítása révén.

Ezzel kapcsolatban számos kérdést azonosítottak, amelyek közül néhány már a Bizottságban konkrét formát ölt. A már megvalósított kezdeményezések közé tartozik az európai átláthatósági kezdeményezés. Ennek a kezdeményezésnek köszönhetően a Bizottság már megadta az első választ a költségvetés fokozottabb nyitottságát és hozzáférhetőségét illetően.

A konzultáció során említett néhány egyéb kérdés komoly figyelmet érdemel. Az első a jelenleg a költségvetésen kívüli kiadások beépítése – a pénzalapok úgynevezett költségvetési tervezése. Ez nyilvánvalóan növelné a szinergiát, a legitimitást és egyszerűsítene az adminisztrációt, de ez nem volt igazán sikeres az évek során. Ezt önök is ismerik néhány pénzalap esetében. A tagállamok felelőssége a másik fontos elem. Fontos, hogy tovább erősítsük a tagállamok felelősségét, mivel ők kezelik az európai költségvetés több mint 80%-át, különösen a megosztott kezelés alá tartozó területeken. A tagállamok és a Bizottság közötti felelősség egyértelműbb kijelölésére van szükség. Remélhetőleg a helyzet részben azzal is javul, ha a Lisszaboni Szerződés hatályba lép.

A harmadik elem a költségvetés merevsége. A jelenlegi európai költségvetés még mindig túl merev, a közelmúlt példái közé tartoznak az élelmiszereszközre vagy az európai helyreállítási tervre vonatkozó tárgyalások, különösen a mai környezetben. Aztán vannak problémáink az európai gázellátással is, ahol nem tudunk teljesíteni, vagy nem tudtunk a tagállamok között egyetértést elérni arról, hogy a jövőben olyan projektekbe fektessenek be, mint az összeköttetések vagy a gáztározók. Ez megint csak azt mutatja, milyen nagy szükségünk van arra, hogy invesztáljunk az európai költségvetés működési kapacitásaiba.

A konzultációk során említett harmadik problémacsoport a közigazgatási terhek minimálisra csökkentését érinti. A Bizottság már vállalt különféle kötelezettségeket. Az integrált belső ellenőrzési keretre vonatkozó intézkedési tervben a Bizottság elkötelezte magát a mellett, hogy javaslatokat tesz az elszámolható költségekkel kapcsolatos kérdések egyszerűsített szabályozására. Ide tartozik az átalányösszegek vagy átalányfizetések alkalmazásának kiterjesztése ott, ahol ez helyénvaló. Az elfogadható kockázatról szóló, közelmúltban kiadott közleményében a Bizottság az ellenőrzési rendszer újradefiniálására tesz javaslatot a kockázatcélok és a hiba elfogadható szintje tekintetében. Reméljük, hogy a Parlament támogatni fog bennünket a politikai tárgyalások és később a Tanáccsal folytatott tárgyalások során.

A Bizottság nagyon várja a Parlament támogatását általánosságban a költségvetés készítése racionalizálása és egyszerűsítése tekintetében, majd pedig általában a jövőbeni jogalkotás vizsgálatában. Köszönöm önöknek a kérdéseket. Az általunk kapott kérdések közül rendszerint ez a legkevésbé vonzó, mert ezt néha túl technikai jellegűként kezelik. Lehetnek a meghozott politikai döntések akármilyen jók, a jó politika is elbukhat, ha nincsenek hatékony végrehajtási mechanizmusok.

Marian Harkin (ALDE). - Biztos asszony, köszönöm az ön átfogó válaszát. Ön beszélt a tagállamok felelősségéről. Beszámolna konkrétan arról, hogy milyen haladást értek el az elszámolható költségek számítási alapjának egyszerűsítésében és az átalányfizetések fokozottabb alkalmazásában, különösen a strukturális alapok területén?

Második kérdésem magára a konzultációs dokumentumra és a mezőgazdaságra adott nagyrészt negatív válaszcímre vonatkozik. Ha megnézzük a konzultációs dokumentumot, az felsorolja a jövő kihívásait, mint diverzitás, tudományos és technikai haladás, tudásgazdaság, klímaváltozás és energiabiztonság, de nem említi az élelmiszerbiztonságot. Így a mezőgazdaságnak adott negatív választ nem maga a dokumentum befolyásolta illetéktelen módon?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Szeretném megemlíteni, hogy 2009 a kreativitás és az innováció európai éve.

Ezen kívül is van egy prioritásunk, a klímaváltozás. Nem feledhetjük el, hogy az európai gazdasági helyreállítási terv részeként szükségünk van a prioritást élvező infrastruktúra, például az energetikai és a közlekedési infrastruktúra finanszírozására, amelyek szintén prioritást élveznek.

Ez hogyan tükröződik a költségvetés reformjában?

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – Tehát még három kérdés.

A strukturális alapokról, illetve arról, hogy már most mit teszünk: a Parlamenttel a 2009. évi költségvetés egyeztetésére irányuló tárgyalások során már megállapodtunk, és tettünk egy nyilatkozatot, hogy fel fogjuk gyorsítani a strukturális alapok felhasználását, és rugalmasabbá tesszük a döntéshozatali folyamatot a tagállamok számára, ide értve azt is, hogyan használják fel a strukturális alapokat. Ez a helyreállítási tervünkben is szerepel. Ez fontos, és úgy számítjuk, hogy ez egyedül 2009-ben mintegy 6 milliárd eurónyi strukturális alap gyorsított felhasználásához járul majd hozzá. Ez a Parlamenttel szembeni kötelezettségünk, és ebben a tagállamokkal is megállapodtunk a Tanácsban, amelyek támogatták ezeket az erőfeszítéseket.

Ezért a Bizottságot már elhagyta két jogszabály-módosító csomag, és remélem, hogy azok már valahol itt vannak a Parlamentben, legalábbis a Regionális Politikai és Regionális Tervezési Bizottságnál, valamint a Tanácsban, és reméljük, hogy ez nagyon gyorsan átmegy, hogy a tagállamok hasznára válhassanak.

Az élelmiszerbiztonság és a KAP közötti kapcsolatról: nagyon érdekes hallani az ön kérdését, és el tudom képzelni, hogy milyen kérdéseket fogok kapni más képviselőktől. Ez egy nagyon ésszerű, a KAP-pal általánosságban foglalkozó kérdés. A konzultációs folyamat során nagyon sok kritikát kaptunk a KAP minőségéről, de nem a politika ellen, hanem a reagálás és időben történő segítségnyújtás képessége és annak minősége miatt.

Ez a politika a jellegénél fogva igen költséges, és ez az, ahogyan a résztvevők ezt a politikát főként érzékelik. És természetesen önnek teljesen igaza van, a mi nézetünk is az, hogy a közeljövőben és középtávon ezt a politikát meg kell változtatni, méghozzá úgy, hogy többet fektessünk be a környezeti és egészségi vonatkozásokba, ide értve az élelmiszerbiztonságot is. Valószínűleg így akarjuk majd látni a középtávú jövőt.

De természetesen nem minden résztvevő volt mindennel elégedett. Mi megpróbáltunk olyan tárgyilagosságnak lenni, amennyire csak lehetséges. Nyilvánosságra hoztuk az összes konzultációs anyagot. Azt megvitatta a Barroso elnök elnökletével a novemberi konferencia, és mindent nyilvánosságra hoztunk, beleértve a tanácsadó testületek inputjára vonatkozó kutatásainkat, az összes konzultációs anyagot és az összegzésünket is. Így az nyilvános, rendelkezésre áll mindenkinek. Ez még nem a mi véleményünk, mi megpróbáltunk tárgyilagosságnak lenni és nem csatlakozni egyik véleményhez sem, de látni akartuk, hogy a nyilvánosság miként reagál. Objektív véleményt akartunk adni önöknek arról, hogyan látnak bennünket kívülről a politikáinkkal vagy a költségvetésünkkel együtt, és ezt felhasználjuk a politikai döntés jövőbeni előkészítéséhez.

A prioritásokra vonatkozó harmadik kérdéssel kapcsolatban önnek teljesen igaza van, mindenki erről beszél. Tudjuk, hogy mit kell tennünk. A tagállamok tudják, a kormányok tudják, de nem mindig értünk egyet, amikor már a pénzről van szó. A költségvetés véglegesítésére vonatkozó tárgyalások általában a *juste retour* tárgyalásokra összpontosítanak. Ki ad vissza ugyanannyit? Különösen most, a gazdasági hanyatlás idején – amikor ilyen súlyos gondjaink vannak az energiával és a külső világgal –, rendkívüli módon kell most megint koncentrálnunk a stratégiai célra, és azt nem szabad elfelejtenünk, és nekünk együtt kell végigvinni, a Bizottságnak és önöknek: elő kell készítenünk a költségvetési reform stratégiai dokumentumát.

Elnök. – 34. kérdés **Mairead McGuinness**től (H-0996/08)

Tárgy: Az EU-költségvetés reformja

Meggyőződött-e a Bizottság arról, hogy a „Költségvetés megreformálása, változás Európáért” címmel nemrégiben megtartott nyilvános konzultáció az európai polgárok többségének véleményét tükrözi; vagy a „hangok százaitól” összegyűjtött „egyetlen üzenet” valóban az egész EU véleményének a tükröződése?

Melyek a legfontosabb következtetések, és mit gondol a Bizottság, mik lesznek a nagy eltolódások az EU jövőbeni kiadásaiban?

Konkrétan, a Bizottság véleménye szerint mi lesz a mezőgazdasági ráfordítások legfontosabb reformja?

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – A hozzám intézett kérdés fő hangsúlya a mezőgazdasági konzultációk mezőgazdasággal kapcsolatos eredményén volt, de a kérdés több általános elemet is tartalmazott, így néhány általános megjegyzéssel szeretném kezdeni.

Ami az általunk indított konzultációkat illeti, igen elégedettek vagyunk, mert Európa történelmében most először fordult elő, hogy ez a vita ennyire nyitottan folyt mindazok részvételével, akik képesek és hajlandók voltak a folyamatban részt venni. Hatalmas hozzájárulást kaptunk a nem kormányzati szervezetektől, a kormányoktól, a tanácsadó testületektől, a civil társadalomtól, és ez rendkívül hasznos volt és lesz is a számunkra.

Természetesen ez a vélemények és perspektívák igen széles skáláját tükrözi, és nem redukálható egy vagy két konkrét üzenetre, de a hozzászólások nagyrészt jóváhagyták azt az általános módszert, amellyel a Bizottság a költségvetési reformhoz közelít, és amelynek célja egy stratégiai jövőkép, hogy az európai költségvetésben elköltött minden euróból származó európai hozzáadott értéket maximalizálhassuk. Ezek a hozzászólások kritériumokat javasoltak az elképzelések kiegészítésére, és vélemények hangoztak el az európai költségvetés stabilitása és reagáló képessége közötti egyensúly megteremtésére.

Sok hozzászóló egyetértett abban, hogy az idők során a költségvetés jelentősen fejlődött, de csak kevesen voltak teljesen elégedettek a jelenlegi költségvetési struktúrával. A konzultációk során egyetértés volt abban, hogy az Európa előtt álló kihívások alapján kell a prioritásokat rangsorolni, és itt a klímaváltozás és a globális versenyképesség álltak a sor elején.

A hozzászólók javasoltak egy sor lehetséges reformot is egyes kiadási politikákra, a pénzügyi rendszerre és a költségvetés készítésének módjára vonatkozóan. Amint már említettem, részletesebb információ a Bizottság honlapján áll rendelkezésre.

Végül a mezőgazdaságról, a konzultáció azt mutatta, hogy a KAP további reformjának szükségességét illetően viszonylag növekvő konszenzus van. Néhányan úgy vélik, a legjobb, ha a reformot ugyanabban az irányban folytatjuk, mint a korábbi reformmal kapcsolatos állapotfelmérést vagy félidős felülvizsgálatot, míg mások a radikálisabb változások mellett álltak ki. A legtöbb hozzászóló hangsúlyozta annak szükségességét, hogy a KAP-ot változtassuk meg olyan módon, hogy az európai mezőgazdaság versenyképességére, a klímaváltozásra való reagáló képességre, az élelmiszerbiztonságra, a minőségi előírásokra és más környezeti célokra összpontosítson. A szükséges változás jellegéről és mértékéről azonban a vélemények eltérnek.

A Bizottság várakozásai a legfontosabb kiadási területek, különösen a mezőgazdaság tekintetében a jelenleg folyamatban lévő konzultációkra, technikai értékelésekre, tudományos inputokra és ágazati politikai vitákra épülő munkától függenek. Ezek az év későbbi részében várható politikai válasz részei lesznek. A Bizottság ezután elkészíti a stratégiai dokumentumot, és én nagyon remélem, hogy önökkel együttműködve teljesítjük kötelességünket.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Köszönöm biztos asszony, és nemcsak a válaszát, hanem Marian Harkin élelmiszerbiztonságra vonatkozó szavaival kapcsolatos megjegyzéseit is. Azt hiszem, hogy ez egy nagy rés a piacon.

Hadd hívjam fel a figyelmét az általam készített jelentésre, amelyet a Parlament ma szavazott meg úgy, hogy az óriási többség támogatta a KAP-ot, és annak a globális élelmiszerbiztonságban betöltött szerepét, és hadd emlékeztessem a tevgazdaságok csökkenő jövedelmével kapcsolatos vitánkra. Valamiféle szembesülésre lenne szükség itt a valósággal azok esetében, akik képtelen reformokra tesznek javaslatot. Itt mi az európai polgárok élelméről és azoknak a jövedelméről beszélünk, akik vidéken élnek és a vidéki környezetet kezelik. Szeretném, ha ezekre figyelemmel lenne, ahogy haladunk előre.

Göran Färm (PSE). – (SV) Egy rövid kérdést szeretnék feltenni a biztos asszonynak. Én részt vettem a Bizottságnak a költségvetés félidős értékelésével foglalkozó kitűnő konferenciáján decemberben. Ezen a konferencián biztos asszony egy kiváló és proaktív beszédet tartott arról, hogy milyen fontos a módosító indítványok mostani beterjesztése. Most azonban olyan pletykákat hallunk, hogy a költségvetés félidős értékeléséről javaslat csak az európai parlamenti választások után és a szeptemberben tartandó német szövetségi választások után lesz. A kérdésem egyszerű. Beterjeszti-e a biztos asszony a költségvetés félidős értékelésére vonatkozó javaslatot még a nyár előtt, vagy csak a német szövetségi választások után?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Biztos asszony, szeretnék köszönetet mondani önnek a világos és nyílt válaszaiért, és szeretném elmondani, hogy a költségvetési reformról szóló viták egy ideje, már több mint egy éve folynak. Mi a pénzügyi válság hatása ezekre a vitákra? Szeretném azt is tudni, hogy a költségvetés reformja során keresnek-e valamiféle kivezető utat, hogy a jövőben elkerülhessük az olyan pénzügyi válságokat, mint amelyet most tapasztalunk?

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – Ami a valósággal való szembenézést illeti, teljesen egyetértek azzal, hogy minden döntésünknek, különösen a stratégiai döntéseinknek politikailag rendkívül felelős döntésnek kell lenniük. Nem szabad megváltoztatnunk azt, ami jó, de meg kell szabadulnunk attól, ami régi vagy nem hatékony.

Ami a felidős értékelést illeti, azt hiszem itt egy félreértés van. Soha nem kérték bennünket arra, hogy készítsük elő az európai költségvetés felidős értékelését. Azt kérték tőlünk, hogy 2009 végéig készítsük el a teljes költségvetés reformjáról szóló dokumentumot, és nekünk kell döntést hoznunk annak időzítéséről – amikor politikailag helyénvaló, vagy amikor hatékonyabb és eredményesebb választ kaphatunk. Személyesen én szeretném, ha az korábban készülne el – talán már a tavasszal. De itt jön a komoly szembenézés a valósággal, mert jönnek választások, talán a Lisszaboni Szerződés ratifikálása stb. Nem pazarolhatunk el egy jó javaslatot, és nem hagyhatjuk, hogy az aktuális események beárnyékolják azt. Bízunk Barroso elnökre a végleges dátum eldöntését, de mi készek vagyunk, és ez a Bizottság készen áll a munkája elvégzésére.

(LT) Paleckis úr, az ön kérdései valóban nagyon fontosak, nagyon elmélyültek, akár azt is mondhatnám, hogy olyan elmélyültek és olyan fontosak, hogy még az egész európai költségvetés sem adna rájuk választ. Igazság szerint az ön kérdései stratégiai jellegűek, miközben egyetlen költségvetés sem reagálhat hatékonyan sem most, sem a jövőben az olyan jellegű pénzügyi válságra, mint amilyen a mostani.

Az európai költségvetés a bruttó hazai össztermék mindössze 1%-át képviseli, miközben a pénzügyi válság oka nagyrészt nem a pénzhiány volt, hanem talán mondhatom azt, felügyeleti kérdések okozták, a pénzügyi rendszer globalizációja, monopóliumhelyzete és egy sor más ok.

Az európai költségvetés, mint egy igen kis nemzetközi szervezet költségvetése kétségtelenül rendelkezik eszközök egy bizonyos választékával, de ez valójában nem nagy. A választék nem annyira tényleges pénzeszközökből vagy pénzből áll, hanem szabályozási intézkedésekből, ellenőrzési intézkedésekből, ajánlásokból, többek között a makrogazdaság-politika terén. Ez valószínűleg fontosabb, mint az, hogy mennyi pénzünk van valójában, vagy mennyit tudunk injektálni a gazdaságba.

Jelenleg rendelkezésünkre állnak a globalizációs kiigazítási alap, a rugalmassági és más instrumentumok, ezek azonban nem igazán hatékonyak és nincs igazi hatásuk sem. Pontosan ezért volt az, hogy helyreállítási tervünkben a Bizottság mintegy 5 milliárd euró befektetésére tett javaslatot a stratégiai strukturális átalakításokra az energetikai összeköttetések és más energetikai infrastrukturális projektek céljára, de ez idáig az országok nem siettek és mutattak különösen hajlandóságot arra, hogy ezt az ügyet megvitassák.

Maga a válság is rámutat, hogy a stratégiai energetikai projektekbe és más közös stratégiai európai projektekbe való befektetés rendkívül fontos. Nagyon remélem, hogy ez a válság egyike lesz azoknak a tanulságoknak, amelyeket Európa nagyon komolyan vesz. Azt is remélem, hogy segít az európai költségvetés koncentrálásában, hogy ott költjük el, ahol a pénz a leginkább hasznosulhat, hogy a jövőben ott használjuk fel, mivel az egész költségvetés túlságosan szerény ahhoz, hogy mindent fedezzen és mindent megoldjon.

Ezért nem könnyű választ adni az ön nagyon általános kérdéseire, de amint említettem, igen remélem, hogy ez a világban megmutatkozó válsághelyzet és a gazdasági recesszió, amit egész Európában látunk, segít a politikusoknak abban, hogy többet fektessenek az európai stratégiába.

Elnök. 35. kérdés **Seán Ó Neachtaintől** (H-0972/08)

Tárgy: Kiberbűnözés

A technológia folyamatos fejlődésével és azzal, hogy mind többen használják az internetet, egyre nehezebbé válik az internet rendszabályozása. Mit tesz a Bizottság a kiberbűnözés elleni küzdelemben EU-szinten?

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, Ó Neachtain úr kérdésére válaszolva a Bizottság sok éve folytatja a kiberbűnözés elleni fellépés politikáját, szoros együttműködésben a tagállamokkal és az Európai Unió más intézményeivel.

A Bizottság négyféleképpen segít a kiberbűnözés elleni küzdelemben: a tagállamok közötti együttműködés ösztönzésével; az állami és a magánszektor közötti partnerségi kapcsolatok elősegítésével; különféle jogi instrumentumok kidolgozásával; és végül a harmadik országokkal való együttműködéssel.

„A kiberbűnözés elleni küzdelemre vonatkozó általános politika felé” című 2007-es közlemény lehetővé tette a Bizottság számára, hogy a kiberbűnözés terén – bilaterálisan vagy az Europolon keresztül – elősegítse az információ megosztását a tagállamok bűnüldöző hatóságai között.

A tagállamoknak állandó kapcsolattartó pontokat kell kijelölniük, amelyeken keresztül a többi tagállam segítséget vagy információt kérhet. A Bizottság segített a tavaly novemberben elfogadott, a kiberbűnözés elleni fellépés stratégiájára vonatkozó tanácsi következtetések megfogalmazásával.

Ez a stratégia egy intézkedéssorozatra tesz javaslatot, melynek célja a tagállamok közötti együttműködés előmozdítása az olyan bűncselekmények elleni küzdelemben, mint a gyermekpornográfia, a terrorizmus, az információs rendszerek elleni támadások, illetve a csalás. Létre kell hozni az online felfedezett jogsértések bejelentésének platformját annak érdekében, hogy központosítani lehessen a kiberbűncselekményeket, hogy az Europol ezeket összevethesse.

Ugyanakkor a Bizottság – a kiberbűnözés elleni fellépés érdekében – most dolgozza ki a bűnüldöző hatóságok és a magánszektor közötti partnerségi politikát.

Az Igazság- és Belügyi Tanács 2008. december 8-án ajánlásokat tett az állami és magánszektor a kiberbűnözés elleni együttműködésére. A Bizottság létre akarja hozni az európai pénzügyi koalíciót a gyermekpornográfiát tartalmazó képek kereskedelmi felhasználása ellen. Ennek a koalíciónak a célja az lenne, hogy a különféle állami és magánfelek erőfeszítéseit egyesítse a gyermekpornográfiát tartalmazó képek előállításának és internetes terjesztésének, illetve értékesítésének ellen.

Végezetül, a Bizottság komoly szerepet játszott olyan jogszabályok megfogalmazásában, amelyek minimumszabályokat határoznak meg a vonatkozó büntetőjogszabályok harmonizálására. Így volt ez az információs rendszerek elleni támadásokról szóló 2005/222/IB kerethatározat, valamint a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről szóló 2004/68/IB kerethatározat esetében.

A Bizottság most azt vizsgálja, hogy miként kellene ezeket az instrumentumokat korszerűsíteni és végrehajtani.

Azzal fejezném be, hogy mindannyiunknak figyelemmel kell lennünk arra, hogy az internet globális információs hálózat. Az Európai Unió nem tudja azt egyedül szabályozni. Ez az oka annak, hogy a Bizottság a nemzetközi együttműködés ösztönzését reméli ezen a területen, és ebben az évben nemzetközi szervezetek és az EU ügynökségeinek részvételével értekezletet szervez, megkísérelve e testületek tevékenységének koordinálását.

Ez a válaszom Ó Neachtain úrnak.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Elnök asszony, szeretném megköszönni a biztos úrnak a választát. Szeretnék feltenni egy kiegészítő kérdést önnek, biztos úr. Ami az internetes zaklatást vagy becsmérlést illeti, ami leginkább az olyan társadalmi honlapokat használó fiatalokat érinti, mint a Bebo vagy a Facebook, a fiatalokkal szembeni zaklatást vagy becsmérlést ezeken a honlapokon meg kell állítani. Mit tesz az Európai Unió annak biztosítására, hogy a közösség nagyobb figyelmet fordítson erre a zaklatásra?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Szeretném megkérdezni, hogy a Bizottság milyen intézkedéseket fontolgat annak érdekében, hogy lehetővé tegye a tagállamok számára az Európai Tanács kiberbűnözésről szóló egyezményének elfogadását, milyen intézkedési tervet fontolgat a Bizottság a kiberbűnözés elleni küzdelem hatékonyságának javítására, és milyen intézkedéseket fontolgat a digitális aláírás interoperabilitásának biztosítására.

Den Dover (PPE-DE). - Üdvözölhetném azt a választ, amit eddig a biztos úr adott, de arra is kérem őt, győződjön meg arról, hogy az emberi jogokra mindig figyelemmel legyenek ezen a területen. Más szavakkal, én támogatom a kiberbűnözés megsemmisítését, de biztosíthatjuk-e azt, hogy az internetes cégek – a rendőrséggel és más hasonló hatóságokkal együtt – ne bánjanak túl keménykezűen azokkal, akik saját örömeikre használják az internetet?

Jacques Barrot. – (FR) Elnök asszony, igaza van, én rögtön megválaszolom az emberi jogokra és a kiberbűnözés elleni küzdelemre vonatkozó kérdést. Valóban nagy figyelmet kell fordítanunk annak biztosítására, hogy az emberi jogok tiszteletben tartására iránti elkötelezettség akkor is legyen meg, amikor a kiberbűnözés ellen lépünk fel. Én odáig is elmennék, hogy azt mondjam, érvényre kell juttatnunk az emberi jogokat.

A többéves stockholmi programon belül, amely 2010-től 2014-ig tart, bevezetünk egy teljes címet a kiberbűnözés elleni fellépésre, amint már mondtam, és ismételten mondom Ó Neachtain úrnak, a cél, hogy a megfigyelőközpont az Europolon belül legyen, hogy jobban tudjuk koordinálni azokat a nemzeti intézményeket, amelyek a megkérdőjelezhető honlapok felügyeletéért felelnek, amelyekről a különösen

veszélyeztetett közönségnek terjesztik a gyermekpornográfiát. Igaza van, tanulmányoznunk kell, hogy a fiatalokat miként csábítják bizonyos oldalakra, ahol ki vannak téve annak a veszélynek, hogy az ilyen oldalak létrehozói, illetve látogatói valamilyen módon megtámadják őket. Ezt tudom önnek mondani. Meg szeretném ismételni, hogy valójában ez egy teljes stratégia, amit – tekintettel arra, hogy egyre jobban értjük a világháló kockázatait – sokkal célirányosabban kell végrehajtani, mint ahogyan a múltban tettük.

Nagy reményeket fűzök a gyermekpornográfiát tartalmazó képek kereskedelmi felhasználása ellen létrehozandó európai pénzügyi koalícióhoz is. Különböző állami illetve magántestületeket hozunk össze, hogy fellépjenek a gyermekpornográfiát tartalmazó képek előállításával, az interneten keresztül történő elosztásával és értékesítésével szemben, és hogy próbálják megtalálni és elfogni a bűnözőket. Ha a komitológiai eljárásban megállapodásra jutunk a finanszírozásról, remélem, hogy ez a koalíció már 2009 februárjában útjára indulhat. Köszönöm a Parlamentnek mindazt a támogatást, amit ehhez az üggyhez adhat.

Elnök. –36. kérdés **Liam Aylward**tól (H-0978/08)

Tárgy: Terrorfenyegetés

Tavaly novemberben láttuk a mumbai terrortámadásokat, ahol számos EU-polgár élete is veszélybe került. A 2004-es és 2005-ös madridi és londoni robbantásokra tekintettel nyilvánvaló, hogy bennünket az EU-ban is hasonló támadások fenyegetnek. Elmondaná a Bizottság, hogy mit teszünk a tagállamok rendőri erői közötti információcsere megerősítése és megvalósítása terén annak érdekében, hogy az ilyen támadásokra reagálhassunk?

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, válaszolok Aylward úr kérdésére. A terrorizmus és más súlyos bűncselekmények elleni hatékony fellépés kulcsa annak biztosítása, hogy a megfelelő emberek a megfelelő időben férjenek hozzá a megfelelő információhoz, ami hatalmas kihívás az Európai Unió szintjén.

Megpróbáltuk a különféle tagállamok rendőri erői közötti hatékony információcserét előmozdítani és megkönnyíteni. A 2006. december 18-i kerethatározat, ami svéd határozatként vált ismertté, és amit valamennyi tagállamnak 2008. december közepéig – azaz éppen a közelmúltban – kellett végrehajtania, létrehozza a tagállamok bűnüldöző hatóságai közötti közös jogi keretet az információk és hírszerzési adatok gyors cseréjéhez.

Ez a kerethatározat előírja, hogy amikor valamely tagállam rendőrsége kap egy kérdést, azt ugyanazon kritériumok alapján kell kezelni, mint amelyeket a nemzeti kéréseknél alkalmaznak. Ez az egyik módja annak, ahogyan ezzel a kérdéssel próbálunk megbirkózni.

Egy másik példa a 2008. június 23-i, az úgynevezett „prümi” tanácsi határozat, amely részletes mechanizmust határoz meg különleges adattípusok cseréjére, ide tartoznak az ujjnyomatok, a DNS-profilok és a gépjárművek nyilvántartásával kapcsolatos információk, amelyek mindegyike sikeres bűnügyi nyomozáshoz vezethet.

A prümi tanácsi határozat szerint a tagállamok korlátozott hozzáférést biztosítanak egymás DNS- és ujjnyomat-adatbázisaikhoz annak érdekében, hogy egyezőséget keressenek. Ez nagyon hasznos, mivel ez a tanácsi határozat lehetővé teszi a DNS-profilok és az ujjnyomatok rendkívül hatékony megosztását.

Az Europol szerepe is kulcsfontosságú. Az Europol információs rendszere, az EIS lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy kiderítsék, vajon a többi tagállam bűnüldöző hatóságainak van-e birtokában bármilyen, az adott operatív szinten szükségessé váló információ. Természetesen ahhoz, hogy az Europol betölthesse szerepét, a tagállamoknak is megfelelő módon kell az EIS-hez hozzájárulniuk.

Mondanom sem kell, hogy most, a hágai programot követő ötéves programban új információmegosztási intézkedéseket kell megterveznünk. Ennek az ötéves programnak garantálnia kell az információmegosztás koordinált és következetes megközelítését, és magába kell foglalnia az információkezelés európai uniós stratégiát. Természetesen az információmegosztás a személyes adatok védelmével kapcsolatos aggályokat is felveti.

A stratégiának lehetővé kell tennie az információmegosztás olyan általános megközelítését, amely megfelel a rendőrség igényeinek, és amely az informatikai rendszerek interoperabilitására épül.

Ez a válaszom Aylward úrnak.

Liam Aylward (UEN). – Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak a válaszáért. Nagyon rövid kiegészítő kérdésem: Mit tesz az Európai Unió annak érdekében, hogy lefoglalja az Unióban lévő terroristák vagyonát,

és felvázolná-e a biztos, hogy jelenleg az Európai Unióban hány iroda foglalkozik bűnözésből származó vagyonnal?

Avril Doyle (PPE-DE). – Szeretném, ha a biztos úr jelezné, hogy teljes körű együttműködést tapasztal-e mind a 27 tagállam részéről a rendőri erők közötti információcserével kapcsolatban. Ha nem, melyek azok az országok, amelyek eltérő vonalat követnek, és kért-e az ír kormány lehetőséget a kivülmaradásra ezen a konkrét területen?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Biztos úr, én azt szeretném megkérdezni, hogy van-e egy biztonság- és védelmi politika az atomerőművek elleni terrorfenyegetésekkel kapcsolatban.

Jacques Barrot. – (FR) Éppen a közepén tartunk egy, az ilyen illegális tevékenységből származó vagyon lefoglalásáról szóló vizsgálatnak. Konkrétan Jean-Louis Bruguière bíró kapta azt a feladatot, hogy kísérelje figyelemmel a SWIFT-en keresztül megvalósuló terrorizmusfinanszírozást nyomon követő programot. Az ő megállapításai hamarosan rendelkezésre állnak. Az Európai Unió számára a terrorizmus finanszírozását nyomon követő program által szolgáltatott információ igen hasznos volt, és Bruguière bírónak kellett ellenőriznie, hogy mindez az adatvédelmi rendelkezéseknek megfelelően történt-e. Azt mondhatom el, hogy ez hosszú távon segítséget nyújt nekünk számos olyan személy bűnözésből származó vagyonának elkobzásában, aki illegálisan jutott haszonhoz.

Ami az információmegosztást illeti, én már elmondtam önöknek, hogy az Europol információs rendszere sokkal hatékonyabb lenne, ha a tagállamok nagyobb bizalommal és átlátható módon járulnának hozzá információval. Ezen még dolgoznunk kell. Sőt, az egyik fő problémám az, hogy kialakítsam ezt a bizalmat a tagállamok különféle hírszerző szervezeti között, hogy elmozdulhassunk a hatékonyabb információcseré irányába. Én még nem hallottam semmiféle kivülmaradási záradékról ezen a téren. Azt hiszem, hogy többé-kevésbé megválaszoltam a kérdéseit.

Ami az atomerőművek elleni fenyegetéseket illeti, a Bizottság javaslatot tett egy szövegre, amelynek célja, hogy tegyük lehetővé a kritikus fontosságú infrastruktúra – ez nyilvánvalóan magában foglalja az atomerőműveket is – fokozott felügyeletét.

Elnök. – 37. kérdés **Armando Françatól** (H-0979/08)

Tárgy: Az EU bevándorláspolitikája

Tekintettel arra, hogy az EU bevándorláspolitikájának jelentős humanitárius elemet kell tartalmaznia, és garantálnia kell az emberi jogok tiszteletben tartását; hogy elő kell segítenie az integrációs intézkedéseket az elnyomó intézkedések helyett, és hasonlóképpen azokat az intézkedéseket, amelyek célja a bevándorlók jogainak és kötelezettségeinek a saját állampolgáraiéval egyenlő szintre hozása, és ösztönöznie kell az együttműködést a tagállamok, valamint a tagállamok és a származási országok között; hogy olyan megoldásokat kell előmozdítani, amelyek erősítik a kultúrák közötti párbeszédet és a különbségek, a kisebbségek és a szabadság tiszteletben tartását, és mivel a Francia Köztársaság már aláírt jegyzőkönyveket különféle afrikai országokkal, nevezetesen Brazzaville Kongóval, Tunéziával, Beninnel, a Mauritius-szigetekkel, Szenegállal és Gabonnal a fejlődés ösztönzése és a törvényes bevándorlás lehetősége érdekében, a Bizottság milyen támogatást ad azoknak a tagállamoknak, amelyek ilyen folyamatokat kívánnak kezdeményezni?

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) França úr kérdésére válaszolva, az Európai Unió által 2005-ben elfogadott, a Migráció globális megközelítése című dokumentum célja, hogy pontosabb választ adjon a migráció által az EU egésze elé állított kihívásokra. Ez a globális megközelítés a migráció valamennyi vonatkozásában a harmadik országokkal folytatott párbeszéd és együttműködés javítására épül, és célja a partnerség kiépítése a migráció jobb kezelése érdekében.

Ahhoz, hogy a migráció globális megközelítése gyakorlati tartalmat kapjon, a Bizottság támogatja a harmadik országokkal való együttműködésre irányuló kezdeményezéseket a migráció és a menedékjog területén. Ezek közé tartozik például az Aeneas-program, amely több mint 100 projektet finanszírozott 2004 és 2006 között, vagy a migráció és menedékjog program, ami ezt követte, és amelyre 205 millió eurós költségvetést előirányoztak elő a 2007-2010 közötti időszakra.

Az éves pályázati kiírásokkal összefüggésben kiválasztott kezdeményezések közül a tagállamok – harmadik országokkal együttműködve – sokat végrehajtanak. Vegyünk egy példát: az Aeneas-program alapján a Bizottság finanszírozza a marokkói Ben Slimane tartomány és a spanyolországi Huelva tartomány közötti szezonális migráció kezelését végző spanyol-marokkói projektet. Ez a program támogatja a Spanyolország és Kolumbia közötti együttműködést is, amelynek célja a körkörös migráció fejlesztése. Hasonlóképpen mi

finanszíroztuk a Zöldfoki-szigetektől származó Portugáliában élő magasan kvalifikált szakembereknek a Zöldfoki-szigetekre történő ideiglenes visszatérését annak érdekében, hogy hazájukban tájékoztassák és képezzék a potenciális bevándorlókat. Ezen intézkedések mellett az olyan földrajzi finanszírozási instrumentumok, mint az európai fejlesztési alap és az európai szomszédsági és partnerségi eszköz, szintén segítenek abban, hogy a migráció globális megközelítésének gyakorlati kifejezést adjanak. Például a közelmúltban az Európai Bizottság támogatta a migrációs tájékoztatási és igazgatási központ létrehozását Malin, és ebben a projektben számos tagállam részt vett.

Továbbá, a globális megközelítés részeként a Bizottság új eszközökre tett javaslatot a harmadik országokkal való partnerség ösztönzésére és a közösségi intézkedések, valamint a tagállami intézkedések között nagyobb szinergiák kifejlesztésére. Már létezik a mobilitási partnerség, ez az Európai Unió által bevezetett új eszköz, amely jelenleg még kísérleti stádiumban. Ezek a mobilitási partnerségek eszközül szolgálnak az Unió és harmadik országok között a törvényes bevándorlás, a fejlesztés és az illegális bevándorlás megelőzése és mérséklése terén a párbeszéd és az együttműködés fejlesztésére. Öt partnerséget írtunk alá a Zöldfoki-szigetekkel és a Moldovai Köztársasággal, amelyek konkrét együttműködési ajánlatokat részleteznek. Például a zöldfoki-szigeteki partnerség alapján Portugália új jegyzőkönyv aláírását javasolta, amely a zöldfoki-szigeteki munkavállalók ideiglenes migrációjáról szóló hatályos jegyzőkönyv hatókörét kiterjesztette, és munkát biztosít Portugáliában. Más rendelkezésre álló eszközök közé tartoznak a migrációs profilok, amelyek egy-egy adott ország migrációs helyzetének elemzéséből állnak, valamint együttműködési fórumok, ahol a kérdéses harmadik országban az ország képviselőit és a migrációval foglalkozó főbb finanszírozókat hozzuk össze. Az Egyesült Királyság kezdeményezésére létrehoztunk egy ilyen együttműködési fórumot Etiópiában, és tervezzük egy másikat Dél-Afrikában.

Végezetül, az integrációs alap és a visszatérési alap természetesen segíthetnek a tagállamoknak abban, hogy harmadik országokban már az elindulás előtt intézkedéseket vezessenek be, segítve a potenciális bevándorlókat a célországbeli munkahely megtalálásában, és elősegítve a polgári és kulturális integrációjukat, vagy másik oldalról, a visszatérők számára vezethetnek be rövid távú támogató intézkedéseket.

Ezt akartam mondani, França úr, egész sor példát akartam felhozni önnek, de ami legfontosabb, az az, hogy teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy Európának ezzel a globális megközelítéssel kell kezelnie a migrációs áramlásokat, amely összekapcsolja a migrációt és a fejlesztést, és valóban lehetővé teszi az összehangolt migrációs igazgatást. Ez az az irány, amelyet magunkévá kell tennünk, és véleményem szerint ez lesz az, ami az európai migrációs igazgatást az egész világ elé követendő példaként állítja majd.

Armando França (PSE). - (PT) Barrot úr, egyetérték önnel, és egyetérték az ön elégedettségével. A valóság az, hogy elégedetlennek kell lennünk mindezekkel az intézkedésekkel.

Az igazság az, hogy folytatódik az illegális bevándorlás Európába, és folytatódik az emberkereskedelem. Vannak területek, ahol nagyon sok a bevándorló, különösen a földközi-tengeri térségben Olaszország felé. Franciaország egy egész sor fontos bilaterális együttműködési megállapodással állt elő, de a többi tagállam nem tett ilyet. A Bizottságnak lelkesedésének elvesztése nélkül kell tovább folytatnia ezt az együttműködési és a tagállamok segítésére irányuló politikát...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr, a kérdés az EU-politikára utal, amely jelentős humanitárius elemmel rendelkezik és garantálja az emberi jogok tiszteletben tartását. Éppen most történt meg Írországból, hogy valakit annak ellenére kitoloncoltak, hogy az illető lányaira a női nemi szervek megcsönkítése várt.

Ösztönözte-e a Bizottság a tagállamokat arra, hogy közös álláspontot fogadjanak el ezzel kapcsolatban? Európa néhány államában ez még mindig nem illegális, és hajlandó-e a Bizottság arra bátorítani a tagállamokat, hogy közös álláspontot fogadjanak el ezzel a nagyon nehéz kérdéssel kapcsolatban?

Jacques Barrot. - (FR) Először is, szeretném biztosítani França urat, hogy természetesen mindent meg fogok tenni, hogy a globális megközelítést az Unió egésze és a harmadik országok közötti mobilitási partnerségeken keresztül továbbfejlesszem. Igaza van, néhány tagállam nem kötött bilaterális megállapodást, de ennek egész Európára is igaznak kellene lennie, és önnek igaza volt, amikor hangsúlyozta az illegális bevándorlás kockázatait, amit az okoz, hogy nem tudtuk sikeresen megszervezni a törvényes migrációt.

A következő az az eset, amit ön említett, Burke úr, egy olyan ügy, ami egyértelműen rávilágít arra, hogy bölcsességre van szükség a visszatérési politikában. Nem lehet semmilyen érv a mellett, hogy embereket

olyan harmadik országokba küldjenek vissza, ahol életük vagy személyük veszélynek van kitéve. Ezért ezt a politikát nagyon bölcsen kell végrehajtanunk.

Nem kívánok visszatérni a visszatérési irányelvre. Az ellentmondásos volt, de – feltéve, hogy ezt a tagállamok megfelelően ültetik át saját jogukba – lehetővé teszi számunkra, hogy legalább bizonyos mértékig figyelemmel kísérjük azt, hogy miként kezelik ezt a visszatérési politikát.

Én mindenesetre alaposan szemmel akarom tartani ezt az ügyet.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Harmadik rész

Elnök. – 51. kérdés **Emmanouil Angelakastól** (H-0983/08)

Tárgy: A „zárt” szakmák megnyitása

A Bizottság, amikor a személyek, áruk és szolgáltatások szabad mozgásának egységes piaci céljait követi, ösztönzi, hogy nyissák meg a „zárt” szakmákat azokban a tagállamokban, ahol ilyenek vannak, ami általánosságban a helyes irányba történő elmozdulás.

Vannak-e olyan esetek, amikor a zárt szakmák fennmaradhatnak, feltéve, hogy ezek sikeresen szolgálják a társadalom egészét azzal, hogy problémák nélkül nyújtanak szolgáltatásokat? Milyen esetleges kedvezőtlen következményei lehetnek néhány zárt szakma megnyitásának? Végzett-e a Bizottság vizsgálatokat ennek a helyi közösségekre gyakorolt hatásáról, különösen a különleges tulajdonsággal rendelkező térségekben (például hegyi és sziget térségek stb.)?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Először szeretném tisztázni, hogy a Bizottság nem követ olyan általános célt, mint a zárt szakmák megnyitása. Belső piaci politikájának összefüggésében azonban úgy ítéli meg, hogy a tagállamoknak azt a jogos igényt, hogy bizonyos tevékenységeket szabályozzanak, össze kell egyeztetni azzal az igénnyel, hogy biztosítsuk a szakemberek szabad mozgását egész Európában.

Mondanom sem kell, hogy a jobb minőség és a nagyobb választék a szakmai szolgáltatások terén biztosan kedvező hatással jár az egész EU gazdaságra. E célból a szolgáltatásokról szóló irányelv kötelezi a tagállamokat, hogy tekintsék át nemzeti jogszabályaikban a bizonyos szakmákra alkalmazott követelményeket például a mennyiségi és földrajzi korlátozások tekintetében, és értékeljék ezek megfelelőségét az Európai Bíróság esetjogában megállapított feltételek fényében. 2009. december 28-ig a tagállamoknak jelentést kell benyújtaniuk a Bizottsághoz ennek a vizsgálatnak és értékelésnek az eredményéről. Ez lehetősége ad számukra, hogy azonosítsák egyes zárt szakmák megnyitásának esetleges kedvezőtlen következményeit, illetve indokolják az esetleges korlátozásokat.

E nemzeti jelentések alapján a Bizottság és valamennyi tagállam belefog a kölcsönös értékelés folyamatába és megvizsgálja és megvitatja a tagállamok jogszabályaiban bevezetett változásokat, valamint a fenntartani szükségesnek ítélt esetleges előírásokat. 2010. december 28-án a Bizottság összegző jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé ennek a kölcsönös értékelési folyamatnak az eredményeiről. Nyilvánvalóan ebben az összefüggésben fogjuk megtárgyalni azokat a megfontolandó előírásokat, amelyek kifejezetten az egyes szakmákat szabályozzák. Ezen kívül – és megint csak a belső piac működése biztosításának céljával – a Szerződés megsértése miatt eljárás indul, amikor kiderül, hogy a nemzeti jogszabályok diszkriminatív vagy aránytalan korlátozásokat tartalmaznak meg a szabályozott szakmák terén, például a tulajdonhoz való hozzáférés, az összeférhetetlenség vagy a kötelező tarifák témájában.

Végezetül, a Bizottság munkája a verseny terén szintén arra irányul, hogy ösztönözze az egyes tagállamokban a hatályos szakmai szabályok felülvizsgálatának megfelelő mintáit, ahogyan erről a szakmai szolgáltatásokban való versenyről szóló két bizottsági jelentés rendelkezik. A nemzeti versenyhatóságokat is arra kérjük, hogy a versenyszabályokra tekintettel ellenőrizzék, hogy egy-egy adott jogszabálynak legyen világosan meghatározott közérdeklő célja, és az e cél eléréséhez szükséges legkevésbé korlátozó eszközöket tartalmazza.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr, én tudom, hogy amit a Bizottság elérni kíván, az az egységes belső piac létrehozása és a szakemberek szabad mozgása.

Másrészről azonban vannak egyes szakmák, amelyeket én „zárt” szakmáknak neveztem, és amelyek csak akkor gyakorolhatók, ha egy bizonyos összeget megfizettek. Itt utalok a taxiengedélyekre, amelyek az Európai

Unió számos tagállamában igen költségek, vagy a gyógyszerész szakmára, amelyet demográfiai és elosztási szempontok alapján gyakorolnak. Szeretném hallani a biztos úr gondolatait erről a kérdéstről.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Ön úgy véli, hogy a helyi ismeretnek és a regionális szabályozásnak kell lennie az alapvető feltételnek, hogy az ilyen szakmákat ennek megfelelően üzzék?

Avril Doyle (PPE-DE). – Nem vagyok bizonyos benne, hogy a bukmékerek, a totalizátorok és a fogadóirodák üzemeltetői szakembernek minősülnek-e, de az egységes piac és a szolgáltatások szabad mozgása szempontjából ez valóban kérdés. Hol áll ez a vita? Tudom, hogy a Bizottság hivatalai részt vettek benne, és én még mindig elég sok bosszús kifogást kapok erről a területről. Másodszor, ami a szakmai képesítések kölcsönös elismeréséről szóló irányelvet és a biztos úr által említett kölcsönös értékelések egész területét illeti, várható, hogy itt problémák lesznek? A hasonlót a hasonlóval hasonlítjuk-e össze akkor, amikor az egyes szakmákat az egyik tagállamban megnyitjuk a másik tagállam szakemberei előtt?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Az e témával foglalkozó képviselők itt két különféle kérdéstről szólnak. Az egyik a szolgáltatásokról szóló irányelv hatóköre, a másik a szakmai képesítések szabályozása. A szolgáltatási irányelv hatóköre – bizonyos korlátozott kivételekkel – kiterjed valamennyi, az Európai Unióban nyújtott szolgáltatásra. A gyógyszerészre vonatkozó kérdést Angelakas úr vetette fel. Lehetséges, hogy tudja, hogy néhány tagállam ellen éppen ezen a területen van a Szerződés megsértése miatt eljárás folyamatban.

Ami a szolgáltatási irányelv által előírt kölcsönös értékelés kérdését illeti, valamennyi tagállamnak valamennyi jogszabályát és rendelkezését át kell tekintenie ez év december 28-ig, és akkor lesz majd az a kölcsönös értékelés, amely megállapítja, hogy mi az arányos és mi az, ami nem.

A Doyle asszony által felvetett kérdés a szerencsejátékokkal kapcsolatos jogsértésekre vonatkozik. Ő nyilván tudja, hogy valamilyen formában jelenleg legalább 15 tagállamra vonatkozóan indítottunk eljárást. A bíróság is kifejtette álláspontját ezzel kapcsolatban. A szerencsejáték olyan szolgáltatás, amely a szolgáltatási irányelv hatókörébe tartozik, mint minden más, és ezekkel az ügyekkel foglalkozni kell. Ezen a területen a tagállamok elleni eljárások eltérő szakaszban vannak. Egy sor más lehetséges jogszabálysértés is eláraszt bennünket ezen a területen.

Elnök. – 52. kérdés **Georgios Papastamkostól** (H-0984/08)

Tárgy: Hitelminősítő ügynökségek

A belső piacért és a szolgáltatásokért felelős biztos, Charlie McCreevy úr a közelmúltban a következő nyilatkozatot tette a hitelminősítő ügynökségek szabályozásával kapcsolatban. „Azt akarom, hogy Európa vezető szerepet játsszon ebben az ágazatban. Ez a javaslat továbbmegy a bármely más joghatóság területén érvényes szabályokon. Ezekre az igen sokat követelő szabályokra szüksége van a piacnak a minősítő intézetekbe vetett bizalma helyreállításához az EU-ban.”

Elmondaná a Bizottság, hogy miért nem tett javaslatot a többlet igénylő szabályozási keret elfogadására a pénzügyi válságot megelőző stádiumban?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Az elmúlt néhány évben a Bizottság szorosan figyelemmel kísérte a hitelminősítő ügynökségek tevékenységét. Az Európai Parlament 2004. februári, a hitelminősítő ügynökségekről szóló állásfoglalását követően a Bizottság rendkívül gondosan megfontolta, milyen jogalkotási intézkedésekre lenne szükség a hitelminősítő ügynökségek tevékenységének szabályozásához.

A 2005 márciusában az európai értékpapírpiacon szabályozók bizottságától kapott értesítéssel összhangban, a Bizottság 2006-ban közleményt fogadott el a hitelminősítő ügynökségekről. Ebben a közleményben a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a pénzügyi szolgáltatásokról szóló különféle irányelvek – a hitelminősítő ügynökségek önszabályozásával együtt, az IOSCO magatartási kódexe alapján –, valamint a hitelminősítő ügynökségekre vonatkozó módszerek kielégítő választ adhatnak a velük kapcsolatos aggodalmat keltő főbb kérdésekre. Azt is kimondja, hogy ez a megközelítés megköveteli a fejleményeknek a Bizottság általi folyamatos figyelemmel kísérését.

Ezen kívül a Bizottság felkérte az európai értékpapírpiacon szabályozók bizottságát, hogy kísérje figyelemmel az IOSCO magatartási kódexnek való megfelelést, és erről évente tegyen jelentést. Ugyanakkor a közleményben a Bizottság jelezte, hogy amennyiben egyértelművé válik, hogy az EU szabályainak vagy az IOSCO magatartási kódexének való megfelelés nem kielégítő, vagy ha új körülmények merülnek fel, ide értve a piaci összeomlás súlyos problémáit, vagy lényeges változásokat a tekintetben, ahogyan a hitelminősítő intézeteket a világ más részein szabályozzák, a Bizottság megfontolás tárgyává teheti jogalkotási intézkedés előterjesztését.

A pénzügyi válság új megvilágításba helyezte a hitelminősítő intézeteket. 2007 augusztusa óta szerte a világon a pénzpiacok súlyos bizalmi válságtól szenvednek. Ez a pénzügyi válság bonyolult, sokszereplős jelenség. A hitelminősítő ügynökségek közel állnak azoknak a problémáknak az eredetéhez, amelyek a másodlagos jelzálogpiacokon felmerültek. A válság rávilágított a hitelminősítő ügynökségek rossz teljesítményére. Ennek magyarázata lehet az a nem megfelelő mód, ahogyan az ügynökségek az érdekkonfliktusokat kezelték, az általuk kibocsátott módszertanok minőségi hiányossága, tevékenységük nem kielégítő átláthatósága vagy az ügynökségek belső irányításának nem megfelelő volta.

A másodlagos jelzálogpiaci válság megmutatta, hogy a hitelminősítő ügynökségek működési keretét jelentősen meg kell erősíteni. Ezért én 2008 júniusában bejelentettem, hogy a Bizottság szabályozási intézkedést hoz ezen a területen, és 2008. november 12-én a Kollégium, a Parlament és a Tanács egyetértésével elfogadta a hitelminősítő ügynökségek szabályozási tevékenységére vonatkozó javaslatot.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, biztos úr, ön személyesen mondta egy 2006-ban feltett kérdésemre válaszolva, hogy – összhangban az európai értékpapírpiazi szabályozók bizottságának ajánásaival – a Bizottság nem terjeszt elő semmilyen új jogalkotási javaslatot a hitelminősítő ügynökségek ágazatában.

A súlyos pénzügyi válság bekövetkezett, és most ön itt azt mondja nekünk, hogy szigorúbb jogszabályi keretre van szükségünk. Valóban szigorúbb jogszabályi keretre van szükségünk. A kérdésem az: elismeri, hogy a Bizottság szabályozási reflexei kissé megkésték ebben az ügyben?

Eoin Ryan (UEN). - Én tudom, hogy a Bizottság javaslatokat terjesztett elő a hitelminősítő ügynökségekről és más kezdeményezéseket is tett, amelyek a pénzpiacok instabilitásával foglalkoznak, megpróbálva biztosítani, hogy hasonló válság ne fordulhasson többé elő, ilyen volt például a tőkekövetelményről szóló irányelv, a betétbiztosítási rendszer és a tagállamok fizetési mérlege.

Megkérdezhetném, hogy a Bizottság milyen javaslatok előterjesztését tervezi a reálgazdaságban a növekedés és a versenyképesség ösztönzésére, különösen a KKV-szektorban, ami különösen fontos most, hogy egyre több európai gazdaságban recesszió van?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Papastamkos úrnak válaszolva hadd hivatkozzam a 2005. évi jelentésre. Akkor valóban azt mondtuk, hogy figyelemmel kísérjük a hitelminősítő ügynökségek tevékenységeit, és 2007-ben, amikor a másodlagos jelzálogpiaci válság elérte a csúcát, én találkoztam velük, és kifejeztem elégedetlenségünket azzal kapcsolatban, ahogyan véleményünk szerint ők az ügyeiket intézték.

A kérdező tudja, hogy 2007 decemberében írtam az európai értékpapírpiazi szabályozók bizottságának és az ESMÉ-nek további tanácsot kérve a tekintetben, hogy mit tegyek bizonyos területekkel kapcsolatban. Abban az időben igen egyértelművé tettem beszédekben és megjegyzésekben, hogy a status quo fenntartása egyszerűen nem választható lehetőség.

Következésképpen, 2008-ban előálltunk a Bizottság javaslatával, és az ügyről most tárgyal a Parlament és a Miniszterek Tanácsa. Azt hiszem, hogy a múltban, amikor felülvizsgáltuk a hitelminősítő ügynökségek tevékenységét, egyértelművé tettem, hogy az ügyet a változó körülmények fényében vizsgáljuk meg. És egy múlt századi, nálam sokkal híresebb személy szavaival élve: amikor a tények megváltoznak, mi is megváltozunk. És ez történt meg.

Ryan úr, arról, hogy mit fogunk tenni az általa említett pénzügyi szabályozás területén – a hitelminősítő ügynökségekre és a tőkekövetelmény irányelvre vonatkozó javaslatok – jogos kérdést tett fel arról, hogy az Európai Unió mit tesz a reálgazdasági problémák megoldására, mert bár a pénzügyi szabályozás változásai kétségtelenül aktuálisak azokon a területeken, ahol hézagok voltak a pénzügyi szabályozásban, ez még önmagában nem fogja az európai gazdaságot serkenteni és újra indítani.

Ryan úr tudja, hogy az elmúlt néhány hónapban a Bizottság az Európai Tanács decemberi ülésén elfogadott pénzügyi ösztönzők alkalmazása módszerei koordinálásának központjában állt. Természetesen változatlanul a tagállamok kiváltsága, hogy saját pénzügyi ösztönzőket alkalmazzon, ha azokat tartja helyénvalónak, mert ezen ügyekben a döntés a tagállami kormányok előjoga marad. A Bizottság azonban, erre az ösztönző csomagra reagálva, a saját hatáskörében is lekötött bizonyos pénzeszközöket, és a többi európai szereplő egyetértésével koordinálja az újraindításra irányuló erőfeszítéseket.

Emlékszem, hogy a Bizottságban még ezelőtt elfogadtunk néhány kezdeményezést, amelynek segítenie kell a kisvállalkozások tevékenységének ösztönzését a KKV-szektorban – ilyen a kisvállalkozási törvény és az

európai magántársaságok statútuma –, és ezek remélhetőleg valamelyest hozzájárulnak az Európai Unió gazdasága általános fordulatához.

Elnök. – 53. kérdés **Gay Mitchell**től (H-0990/08)

Tárgy: Pénzügyi válság

A folyamatban lévő pénzügyi válság fényében megváltoztatta-e a Bizottság a belső piac szabályait annak érdekében, hogy megkönnyítse az egyes tagállamok számára a megelőző intézkedések meghozatalát a gazdaságuk és iparuk védelme érdekében?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Most a pénzügyi válság és a gazdasági recesszió időszakában mind az európai kormányoknak, mind az európai intézményeknek elszántságot és rugalmasságot kell tanúsítaniuk, amint Barroso elnök is említette a közelmúltban elfogadott európai gazdasági helyreállítási terv bevezetőjében.

Rugalmassága bizonyítékeként a Bizottság például egyszerűsítési csomagot vezet be az állami támogatásokra vonatkozó határozathozatal gyorsítására, engedélyezi a gyorsított eljárás alkalmazását a közbeszerzésekben 2009-ben és 2010-ben minden nagy állami projekt esetében, és kéri a tagállamokat, hogy hozzanak korrekciós intézkedést az esetleges túlzott hiány esetén a gazdaság helyreállításának megfelelő időkeretben, hogy a gazdaságuk alkalmazkodása lehetővé váljon.

Ez a rugalmasság azonban nem jelenti azt, hogy a Bizottság megváltoztatta vagy meg fogja változtatni a belső piaci szabályokat. A 2007. novemberi belső piaci felülvizsgálatban kifejtett politikák korszerűsített megközelítését kell a továbbiakban is az előirányzatnak megfelelően követni.

A 2008. december 16-i értékelő jelentés, melynek címe „A belső piaci felülvizsgálat: egy év után”, rámutat egy sor, a közelmúltban elfogadott intézkedésre, amely segít azoknak a feltételeknek a megteremtésében, amelyek szükségesek az európai gazdaság újraindításához. Ezek közé tartoznak leginkább az erősebb szerződéses jogok a fogyasztók bizalmának alátámasztására, az alacsonyabb költségek és a kisebb adminisztrációs terhek, valamint az egységes társasági statútum a KKV-k számára. Az is nyilvánvaló, hogy át kell alakítanunk az európai szabályozási és felügyeleti keret struktúráját ahhoz, hogy a jövőbeni válságok kockázatát minimalizáljuk.

Az év során a Parlamenttel és a Tanáccsal együttműködve egyebek között azon dolgoztunk, hogy növeljük a banki betétesek védelmét, rávegyük a bankokat és más pénzintézeteket, hogy ne vállaljanak túlzott kockázatot a jövőben, és jobban szabályozzuk a hitelminősítő ügynökségeket. Ezeknek a javaslatoknak a gyors elfogadása és végrehajtása alapvető fontosságú. Demonstrálnunk kell, hogy Európa képes konkrét válaszokat adni.

Az elkövetkező hónapokban a Bizottság átfogó módon fogalmazza meg, hogy a jelenlegi szabályozási és felügyeleti keret további reformra szorul annak érdekében, hogy ismét megteremthessük a stabilitást és a bizalmat. Stabilabb rendszerre kell törekednünk, amely ennek megfelelően hatékonyabban teszi a dolgát, és lehetőségeket teremt a kereskedelemre, a fedezeti ügyletekre, a kockázatok diverzifikálására és összevonására, az erőforrások elosztására és a megtakarítások mobilizálására. Ez egyebek mellett a nemzeti szabályozó és felügyeleti hatóságok közötti jobb együttműködést és koordinációt, valamint a protekcionizmus bármely módjának elkerülését igényli.

A hosszabb távú gazdasági növekedés előmozdítása érdekében csökkentenünk kell a tőke költségét, és javítanunk a tőke allokációját. Ez pedig a belső piac további erősítését követeli meg.

Ez a rugalmasság semmiképpen nem jelenti az egységes piac elveinek a megváltozását. Éppen ellenkezőleg, a pénzügyi és gazdasági visszaesés idején mind az európai kormányoknak, mind az európai intézményeknek szigorúan ragaszkodniuk kell az egységes piac elveihez. Alapvető fontosságú, hogy valamennyi, a válsággal való megbirkózásra irányuló intézkedésre az alapvető szabadságjogok, a diszkriminációmentesség és az arányosság elvei legyenek az irányadók. Például a nemzeti megmentési tervek kerete már megszületett, hogy megakadályozza a nem koordinált nemzeti intézkedések esetleges kedvezőtlen mellékhatásait.

Az egyenlő esélyek biztosítása 1992 óta olyan sok előnnyel járt a tagállamok fogyasztói és vállalkozói számára, hogy azt fenn kell tartani és meg kell óvni. Ez alapvető fontosságú, mert bármely olyan intézkedés, amely az egységes piacot veszélyeztetné, tovább súlyosbíthatná a pénzügyi válságnak a tágabb értelemben vett gazdaságra gyakorolt hatását.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Remélem, biztos úr hangja javulni fog. Hadd köszönjem meg a biztos úr válaszát, és hadd mondjam el neki, örömmel hallom, hogy a protekcionizmushoz nincs út visszafelé, mert az azt jelentené, hogy nem lesz fellendülés. De lesz fellendülés Európában.

Kérhetném a biztos urat, hogy kezdjen beszélni erről a fellendülésről? A legreményteljesebb dolog, amiről jó ideje hallottunk, az Trichet elnök úr néhány megjegyzése volt, amiről a mai sajtó számolt be, mert ő azt mondta, hogy úgy látja, 2010-ben jöhet a fellendülés. Kérhetném a biztost, hogy kezdjen el beszélni a jövőről, hogy ne veszítsük el a reményt, és beszéljen arról, hogy milyen lehetőségek állnak Európa előtt ahhoz, hogy versenyképesebbé váljon, miközben ez a rendkívüli válság folytatódik?

Brian Crowley (UEN). - Elnök asszony, én is szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak válaszáért, és szeretném azt tanácsolni neki, hogy egy korty whisky, némi forró víz és egy szelet citrom nagyon jó hatással van a torokra.

Ami az ön válaszát, és különösen a gazdasági helyreállítási terveket és a többit illeti, amire az elmúlt néhány hónap rávilágított, az az, hogy a koordinált cselekvés az egyetlen olyan reakció, amely megbirkózhat a jelenlegi pénzügyi válsággal. A kérdés, amit én szeretnék feltenni, az az, hogy készültek-e tervek, illetve felvették-e a kapcsolatot az újonnan hivatalba lépő adminisztrációval, az Obama-adminisztrációval, és vizsgálták-e, hogy pénzügyi szinten szükség van-e további koordinált cselekvésre?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Kétség sem fér hozzá, hogy egyetérttek Mitchell úrral, amikor azt mondja, hogy nem a protekcionizmus a válasz. De bizonyos vagyok benne, hogy sok olyan tagállam van, amely valószínűleg lehetőséget lát arra, hogy hozzon néhány protekcionista intézkedést, ezzel kapcsolatban azonban én két dolgot mondanék.

Először is, éberen figyelünk és végrehajtatjuk az EU-jogot, hogy megakadályozzunk minden olyan intézkedést, amely ellentétes az Európai Unió szabályaival.

Másodszor, azt szeretném mondani az ilyen tagállamoknak: ha az emberek hisznek az ilyen különös megközelítésben, akkor az én véleményem az, és tudom, hogy Mitchell úr is, hogy ez csak meghosszabbítaná a gazdasági visszaesés időtartamát. Tehát mindig is voltak véleményeltérések a megközelítéssel kapcsolatban, és valószínűleg sok képviselő van a Ház más oldalain, aki nem ért egyet sem velem, sem Mitchell úrral.

Abban is egyetérttek Mitchell úrral, hogy helyénvaló egyensúlyba hozni ezt a sok negatív beszédet a gazdasági visszaesésről – ami itt van – a realizmus érzetével; nem szabad túlzottan pesszimistának lenni. Sajnos attól félek, hogy abban a világban, amelyben élünk – ez lehet az a tagállam, amit a legjobban ismerünk, vagy más tagállam is –, mindig volt hajlam arra, hogy talán túlzottan a gazdasági visszaesés negatív vonatkozásaira koncentráljunk. Ezt most egyensúlyba kell hoznunk a realizmussal, mert realizmusnak kell lennie a gazdasági előrejelzésekben, és az embereknek is realistáknak kell lenniük. Meg kell találni az egyensúlyt a túlzott pesszimizmus és a realizmus között. A bízalom nagyon törekény dolog, sokáig tart azt helyreállítani, és ez nem történhet meg egy pillanat alatt.

Ezért üdvözlöm az Európai Központi Bank elnökének megjegyzéseit a mai újságban a következő néhány év szcenárióit illetően. De amint mondtam, kell ez az egyensúly, és az embereknek tudniuk kell, hogy hol találjuk meg ezt az egyensúlyt.

Crowley úr indokolt kérdést tett fel arra vonatkozóan, hogy mit tettünk annak érdekében, hogy ezeket a gazdasági és pénzügyi ügyeket az új amerikai adminisztrációval megvitassuk. Az Egyesült Államokban arra vonatkozóan, hogy mi az, amit megtehetnek, nagyon szigorú a protokoll, gondolom, ezt önök is tudják, és ez még az átmeneti adminisztráció tagjaira is igaz, és ezt a szokást szinte vallásosan őrzik.

De amint az új adminisztráció hivatalba lép, felvesszük a kapcsolatot az új pénzügyminiszterrel. Már rendelkezésünkre áll egy sor fórum, ahol az ügyeket megvitathatjuk, ilyen a Transatlanti Gazdasági Tanács, a pénzügyi szabályozóinak párbeszéde, amely egész idő alatt folyt. Amint az Obama-kormány hivatalba lép a jövő héten, e tekintetben felvesszük a kapcsolatot új kollégáinkkal.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

(Az ülést 19:30-kor felfüggesztik és 21:00-kor folytatják)

ELNÖKÖL Diana WALLIS*alelnök***16. Gyógyszerészeti csomag (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a gyógyszerészeti csomagról.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az úgynevezett gyógyszerészeti csomagban szereplő javaslatnak, amelyeket én ma este a Parlament kérésére terjesztek elő, van egy fölérendelt vezérmotívuma. A csomag célja, hogy megerősítse az egészségügyi ellátórendszereinkben a betegek jogait, szükségleteit és érdekeit.

Nézetünk szerint a betegek az egészségügyi szolgáltatók által nyújtott szolgáltatásoknak vagy a gyógyszeripari pénzügyi érdekeinek nem pusztán alanyai. A betegek nagykorú polgárok, akiknek az egészség a legfontosabb érték, és akiknek joguk van a rendelkezésre álló legjobb és legbiztonságosabb kezelésekre és gyógyszerekre. A betegek az egészségügyi politika alanyai.

Az egészség vagy annak helyreállítása azonban nem csak jog. Az magában foglal egy kötelezettséget is, hogy az ember gondoskodjon magáról azzal, hogy egészségesen étkezik, egészséges életmódot folytat és aktív szerepet játszik saját kezelésében, ha ilyen kezelésre van szükség.

Például a jóváhagyott gyógyszerek tényleges hatásainak hatékonyabb figyelemmel kísérésére irányuló javaslatunk ilyen aktív részvételt tételez fel a betegek részéről. Ha a betegek nem értesítik a hatóságokat az általuk szedett gyógyszerekkel kapcsolatos különös hatásokról, akkor a felügyelet tartalmatlanná válik.

Ugyanez vonatkozik a hamisított gyógyszerek elleni védelemre. A beteg a jövőben ügyelhet és kell is ügyeljen arra, hogy a gyógyszerei ne legyenek hamisak, ha figyel rá, hogy a csomagoláson valamennyi, a jövőben előírt valamennyi biztonsági jellemző valóban megtalálható. Ha mi az aktív, tájékozott betegeket elengedhetetlennek tartjuk, ha ez az egészségügyi ellátásban, a gyógyszerek figyelemmel kísérésében, és a hamisítás elleni védelemben szerepet játszik, akkor nehéz megérteni, hogy a betegeknek miért nem engedik meg a legfontosabb gyógyszerekre vonatkozó információhoz való hozzáférést. Következésképpen a gyógyszerészeti csomag a következő négy részből áll: egy politikai közleményből, és három jogalkotási javaslatból a gyógyszerek biztonsági figyelemmel kíséréséről, a gyógyszerhamisításról és a beteg tájékoztatásról.

A hamisított gyógyszerek gyorsan növekvő száma cselekvésre késztetett minket. Az EU külső határain elkobzott hamisított gyógyszerek száma 2005 és 2007 között csaknem megnégyesződött. Ha most nem cselekszünk, előbb vagy utóbb az első haláleset is bekövetkezik. A probléma elérte a hivatalos gyógyszerforgalmazó láncot is. Hamisított gyógyszereket fedeztünk fel a szállítói lánc különböző pontjain. Minden egyes eset csomagok ezreit érinti, és ezért betegek ezrei vannak potenciálisan veszélyben. A jövőben az európai betegek számára lehetővé kell tenni, hogy teljes mértékben megbízhassanak azoknak a gyógyszereknek a minőségében, amelyeket a legális szállítóktól, például gyógyszerháztól szereznek be.

Javasataink tehát a következők: először is egyértelmű szabályozás a hivatalos gyógyszerforgalmazó lánc valamennyi szereplője számára; másodsor a gyógyszertranszit és a gyógyszerexport szigorúbb ellenőrzése; harmadszor a legutóbbi biztonsági tulajdonságok a leginkább veszélyeztetett gyógyszereken, ide értve a plombát, az ismertetőjeleket és a vonalkódot, ami minden egyes csomag esetében biztosítja a teljes körű nyomon követhetőséget; és végül negyedszer, a hatóanyagok biztonsági figyelemmel kísérésére vonatkozó rendeletet.

A javaslat megalkotása során felmerült egy félreértés, amit én egyszer és mindenkorra szeretnék tisztázni. A javaslat kizárólagos célja a betegbiztonság javítása. Nem célja, hogy megakadályozza a gyógyszerforgalmazás valamilyen konkrét formáját, például a párhuzamos kereskedelmet. A kérdéses ágazat felelős volt egy figyelemreméltó információs – majdnem azt mondhatnám, hogy dezinformációs – kampányért. De szeretném itt még egyszer leszögezni: a gyógyszerek párhuzamos kereskedelme az EU Szerződés által megengedett tevékenység, és ez így is marad. A párhuzamos kereskedőknek – mint a szállítási lánc összes többi résztvevőjének – csak az új biztonsági előírásra kell ügyelniük. Senki nem részesül kedvezményes bánásmódban, és senki nem kerül hátrányba.

A farmakovigilancia-rendszerre, azaz más szavakkal a jóváhagyott gyógyszerek figyelemmel kísérésére vonatkozó jogalkotási javaslat egyszerre szolgálja a betegbiztonságot és csökkenti a szükségtelen adminisztrációs terheket. Ez egy jó példa arra, hogy a kevesebb bürokrácia miként vezethet a nagyobb

biztonsághoz. Ezt azzal érjük el, hogy egyértelművé tesszük a felelősséget, és hatékonyabbá a jelentési kötelezettségeket. Ezen kívül a gyártóknak hatékony figyelemmel kíséresi rendszert kell bevezetniük. A nem kívánatos vagy korábban ismeretlen mellékhatásokra vonatkozó információhoz való, az egész Közösségre kiterjedő hozzáférés lényegesen megkönnyíti a Közösségben a kockázatkezelést.

Végezetül, a gyógyszerészeti csomag javaslatot tartalmaz a jobb betegtájékoztatásra is. Tudom, hogy ez egy igen vitatott kérdés, amivel gyakran foglalkoztunk itt a Parlamentben, és remélem, hogy sikerül ezt a kérdést nyugodtan, tárgyilagosan és polemizálás nélkül megtárgyalni.

A betegeknek joguk van a tájékoztatáshoz, és ez különösen érvényes a gyógyszerekre. Az egészség az egyik legfontosabb értékünk, ha nem a legfontosabb. Az egészség jelentősége az előregedő társadalomban egyre inkább növekszik. Egy demokratikus társadalomban magától értetődik, hogy a betegek minden olyan vonatkozásról átfogó módon tájékozódhassanak, amelyek az egészségüket érintik.

Igen egyértelműen ki kell jelentenem – és ez valójában a demokratikus társadalom egyik alapelve –, hogy nem azt a tényt kell megmagyaráznunk és indokolnunk, hogy az embereket tájékoztatni kell, hanem azt kell magyaráznunk és indokolnunk, amikor a polgárokat nem tájékoztatják.

A betegek már ma is aktívan kutakodnak az információk után. Mindannyian találkoztunk már azzal a helyzettel a barátaink, ismerőseink, talán még családtagjaink között is, amikor egy súlyosan beteg ember vagy rokonai és barátai keresnek kétségbeesetten – és sok esetben ezek az emberek valóban kétségbeesettek – a jobb gyógyszerre, vagy a jobb rendelkezésre álló kezelésre vonatkozó információkat.

Ezek az emberek első helyen az interneten keresnek. Találnak valamilyen információt a világ más részeiről, ám nem tudják megkülönböztetni, hogy ez termékreklám vagy tárgyszerű tájékoztatás. Véleményem szerint ez a helyzet egyszerre borzalmas és tűrhetetlen.

Ezért szeretném teljesen világossá tenni, hogy a jelenlegi helyzet nem felel meg a betegek magas színvonalú információ iránti igényeinek. Ugyanakkor ez a helyzet egyenlőtlenségekhez is vezet. Azok, akik értenek angolul, és tudják használni az internetet, olyan információhoz férnek hozzá, ami nem áll azoknak a rendelkezésére, akik nem tudnak angolul és nem képesek használni az internetet. Ők általában idősebb emberek, és különösen az ő számukra fontos, hogy tárgyszerű tájékoztatást kapjanak.

A dolgok jelenlegi állása szerint Európában, ha egy gyógyszer amerikai, akkor az információ rendelkezésre áll, ha azonban európai, akkor nem. Megfontolásaink arra épülnek, hogy a vényköteles gyógyszerek reklámjának tilalmát semmilyen körülmények között nem szabad oldani, és hogy lényeges különbség van a tájékoztatás és a reklám között. A mi javaslatunk tehát az, hogy bizonyos információkat közzé kell tenni, különösen azokat, amelyeket a hatóságok felülvizsgáltak, és megtalálhatók például a gyógyszerek csomagolásában elhelyezett betegtájékoztatón található. Másodsor, ezt az információt az interneten csak konkrét kérdésekre adott írásbeli válaszokban, vagy a tagállamok által meghatározott egészségügyi publikációkban szabad közzétenni.

Harmadszor, szigorú minőségi kritériumokat kell követni, és negyedszer, a tagállamoknak hatékony ellenőrző mechanizmusokat kell létrehozni. Emellett az információt alapvetően még a közzététel előtt kell ellenőrizni. Kivételek csak egy megfelelő és hatékony rendszer keretében engedélyezhetők.

Szeretném önöket arról is tájékoztatni, hogy természetesen van a betegtájékoztatással és a gyógyszertermékek reklámozásával kapcsolatban egy szürke terület, amit az egyes emberek nem tudnak átlátni. Ezen a szürke területen mindenféle információt terjesztenek mindenféle médiumon keresztül, a médiumok szerkesztőségének felelősség mellett, miközben ezt az információt igen gyakran az érdekelt felek irányítják – finoman kifejezve –, anélkül, hogy az olvasó felismerhetné, hogy az információ milyen forrásból és melyik érdekelt féltől származik.

Én a médiumokkal és a gyógyszeriparral együttesen egy magatartási kódexen fogok dolgozni, hogy biztosítsuk: ez a nagyon is megkérdőjelezhető gyakorlat a jövőben megszűnjön. Ehhez azonban szükségünk van egy jobb és korszerűbb megoldásra a betegtájékoztatás problémájára.

Ez a csomag nagyon korszerű és nagyon progresszív javaslatokat tartalmaz. Levonja a nyilvánvaló következtetéseket abból, hogy az emberek egyre nagyobb fontosságot tulajdonítanak azoknak a kérdéseknek, amelyek a saját egészségükre vonatkoznak. Remélem, hogy az Európai Parlament támogatni fogja ezt a csomagot. Nagyon köszönöm.

John Bowis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, nagyon üdvözlöm a biztos úr nyilatkozatát és különösen azt a hangvételt, amellyel nyitotta, amikor a betegek, mint mindezen kérdés középpontjára utalt. Én éppen most foglalkozom azzal, hogy egy, a határon átnyúló egészségügyi kérdésekkel foglalkozó jelentést vigyek át a Parlamenten, és ennek az alapja is a betegbiztonság. Ha szabad megjegyezni, bár korábban jött volna ez az anyag, mert akkor teljesebbé tehetjük volna az ön csomagját, együtt más egészségügyi intézkedésekkel itt a Parlamenten belül. Ez nem lesz lehetséges, de legalább úton vagyunk.

Talán megemlíthetné legalább valamelyik kollegájának, hogy a biztonsági csomag részeként szeretnénk valamit a tűszúrások sérüléseivel kapcsolatban is látni.

Most azonban nézzük azt a három tételt, amit ön említett. Nagyon helyesen említette a beteg tájékoztatást és részletesen foglalkozott ezzel. Én hiszem, hogy a betegek, és különösen a neurodegeneratív betegségekben szenvedők nagyon szeretnék azt látni, hogy a beteg tájékoztatást olyan módon kapják, ami biztosan nem reklám, de bízhatnak abban, hogy amit olvasnak – legyen az interneten, a csomagolásban vagy reklámban vagy értesítésben, mondhatjuk így –, az jóhiszemű és megbízható. Jelenleg ezt nem tehetik meg, és amint ön is mondja, veszélyben vannak.

A második a hamisítás. A hamisítás korunk egyik átka. Egy dolog az, hogy egy órát vagy egy tervező ruháját hamisítják, de sokkal súlyosabb dologról van szó, ha a hamisított dolog gyógyszer. Gyógyszerhamisítás esetén a betegek veszélyben vannak, és a hamisított gyógyszerek miatt a betegek meg is halhatnak. Amint hallottuk, a statisztika – évente 2,5 millió csomagot foglalnak le az EU határain – nagymértékű növekedést jelez az elmúlt két évben, vagyis 2005-2007 között, és ijesztő, hogy a hamisítás még a gyógyszertárakban is egyre gyakoribb, nem csak az interneten értékesített tételek között.

Harmadszor, ön említette a farmakovigilanciát. Becsléseink szerint kórházi felvételek 5%-a a gyógyszerek által kiváltott káros hatások miatt következik be, és a gyógyszerek által kiváltott káros hatások okozzák a kórházakban bekövetkezett elkerülhető halálozások ötödét. Így létfontosságú, hogy legyen egy egyszerűsített, megbízható farmakovigilancia-csomag is.

Ha ezek a kérdések helyükre kerülnek, akkor úgy vélem, az én jelentésem és a betegbiztonság kéz a kézben haladhatnak, és ennek mai napirendünk első helyén kell szerepelnie, de nemcsak ma, hanem e parlamenti ciklus további részében és a nyár végén újjáalakuló Parlamentben is.

Dorette Corbey, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, jó dolog, hogy ma este egy új gyógyszerészeti jogszabályról tárgyalunk. Szeretnék köszönetet mondani Verheugen biztosnak ezért a lehetőségért.

Verheugen biztos nagyon helyesen vetette fel, hogy a jogszabály számos módosítására van szükség. Jobban kell összpontosítanunk a biztonságra, jobb szabályokra van szükségünk a beteg tájékoztatás tekintetében, és hatékony intézkedésekre van szükségünk a hamisított gyógyszerek ellen. Hangsúlyoznám azt is, hogy e tekintetben a betegnek kell a központi szerepet játszania.

A gyógyszerek szigorú felügyelet alá tartoznak, ezért nem lehet bármit kereskedelmi forgalomba hozni. A gyógyszereken szigorú vizsgálatokat végeznek el, mielőtt a piacra kerülnének, de ha egyszer már a piacon vannak, rendkívül ritka, hogy azokat újra teszteljék. A gyógyszerek felügyelete korlátozott, ha már egyszer forgalomba kerültek. A mellékhatásokat bejelentik, de kevés kutatást végeznek a gyógyszerek hatékonyságáról. A javasolt jogszabály lehetőséget ad számunkra, hogy végrehajtsuk az e fronton szükséges javításokat.

Emberek szedik tömegesen például a koleszterincsökkentő gyógyszereket, bár keveset tudunk a különféle termékek hatásosságáról, és valóban nagyon keveset tudunk arról, hogy melyik termék a leghatékonyabb. Ugyanez vonatkozik az antidepresszánsokra és más olyan gyógyszerekre, amelyek az emberek mentális egészségére vannak hatással. Jó lenne, ha a gyógyszeripar számára a kiterjedtebb kutatást íránk elő a termékek hatékonyságát és mellékhatásait illetően. A független kipróbálás is szükséges e tekintetben.

Mindannyian tudjuk, hogy a gyógyszerekre vonatkozó beteg tájékoztatás ellentmondásos téma. Bárki, aki fő műsoridőben nézi a televíziót az Egyesült Államokban, láthatja, hogy ez milyen gondokat okozhat. „Kérje orvosától az X gyógyszert a mellrákra, vagy az Y gyógyszert a hólyaggyulladásra”. Eddig Európában tiltottuk a gyógyszerek reklámozását, és ami engem illet, ennek így is kell maradnia. Nem engedhetjük meg, hogy bárki belénk beszélje a diagnózist, vagy rávegyen bennünket valamilyen gyógyszer szedésére.

A gyógyszeripar tájékoztatni akarja a betegeket a termékeiről, és úgy véli, hogy ő az a testület, amely erre a leginkább képes. Én elhiszem, hogy ez így van, de a független vizsgálat itt is kulcsfontosságú. A jogalkotási javaslat enyhíti az információk az interneten és a nyomtatott sajtóban történő terjesztése szabályait. Amint

Verheugen biztos maga is mondja, ez egy korszerű és progresszív javaslat. Nagyon világos vonalat kell húzni a tájékoztatás és a reklám közé, és a betegeknek joguk van a megbízható információra. Emiatt jó lenne az információt egy európai adatbázisban összegyűjteni, együtt a gyógyszerek hatásaira és mellékhatásaira vonatkozó összehasonlító információval.

A csomag harmadik javaslata szigorítja azokat a szabályokat, amelyek célja a hamisított gyógyszerek kereskedelmi forgalomba kerülésének a megakadályozása. Ez helyes, mert – mint ahogyan képviselőtársam, Bowis úr hangsúlyozta – a hamisított gyógyszerek kereskedelmi forgalomba hozatala súlyos bűncselekmény. Verheugen biztos úrnak abban is igaza van, hogy ez a jelenség nem annyira a párhuzamos kereskedelem – mint egy teljesen más mechanizmus – következménye, és ezzel meg kell birkóznunk. A következő időszakban el kell mélyíteni vitáinkat a beteg tájékoztatás előnyeiről és hátrányairól, a hamisított gyógyszerekről és a betegbiztonságról, mert bizonyos, hogy itt számos állami kötelezettségről is szó van. Az iparnak is felelőssége van, a betegeknek is van bizonyos mértékű felelőssége, de a hatóságok is felelősek.

Carl Schlyter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak a nyilatkozatért. Úgy vélem, helyes, ha foglalkozunk például a környezeti vonatkozásokkal. A gyógyszertermékekből származó szennyezés egyre növekvő probléma a hulladékkezelő művekben.

Ami a gyógyszertermékek reklámjait illeti, én a lehető legkeményebb korlátozásokat szeretném látni. Nekem már igazán elegendem van ebből a kérdésből. Az egyik este, amikor tévét néztem, a reklámok negyede vény nélküli gyógyszerekről szólt. Szeretném, ha a Bizottság végezne egy hatásvizsgálatot, hogy láthassuk, hogy a reklámoknak milyen nagy hatásuk van ezeknek a gyógyszertermékeknek az értékesítésére. Vajon indokolt-e ez a sok gyógyszerreklám a televízióban, még akkor is, ha vény nélkül kapható gyógyszerekről van szó?

Svédországban volt egy példánk a Gardasil vakcinával kapcsolatban, ami aligha tartozik a vény nélküli vagy az epidemiológiai helyzet indokolta vakcinák körébe. Ezért szeretném, ha ezen a területen szigorítanák a jogszabályt.

Ami a gyógyszerhamisítást illeti, ez valószínűleg kapcsolódik a jelenlegi szabadalmi rendszerünkhöz. Az árkülönbség hatalmas. Úgy vélem, a kutatásnak a közérdeket szolgáló szükségletek irányába történő tereléséhez a megoldás talán az lehet, ha a gyógyszertermékekre bevezetjük az díjalapok fokozottabb alkalmazását. Az elhanyagolt trópusi betegségek esetén például – azaz olyan területen, ahol hiányzik a vásárlóerő – akkor talán új gyógyszerekhez juthatnának. Ez lehetővé tenné, hogy a kutatás a társadalom olyan csoportjai számára szükséges gyógyszerek előállítását szolgálja, amelyek nem jelentenek nagy vásárlóerőt.

Szeretném, ha a Bizottság alaposan megvizsgálná az díjalapok fokozottabb alkalmazásának lehetőségét, amely szerint az, aki kifejleszt egy új gyógyszerterméket, egyszeri összeget kapna. Ezután a gyártás engedélymentes lenne. Úgy vélem, hogy bizonyos esetekben ez jobb rendszer a kutatás fejlesztésére, és mindenekelőtt elvenné a gyógyszerhamisítás értelmét. Én sok előnyt látom egy olyan rendszernek politikai szempontból is, amely a kutatást a betegségekkel kapcsolatos problémák megoldása felé terelné, ahelyett, hogy 30 éven keresztül tüneteket kezel olyan gyógyszerrel, ami rendkívül jövedelmező az érintett vállalkozások számára.

Végül szeretnék néhány szót szólni a nanotechnológiáról. Az orvostudományban használják a nanorészecskéket, de nagyon keveset tudunk azok toxikológiai hatásairól. Szeretném, ha jobb módszereket vezetnének be a nanorészecskék toxikológiai vizsgálatára.

Irena Belohorská (NI). – (SK) A gyógyszeresomaggal kapcsolatban közülünk valószínűleg sokan beszélnek majd az egészségügyi ellátás szubszidiaritásáról. Ám a gyógyszerpiac helyzete azt jelzi, ahhoz, hogy Európa versenyképes lehessen a kutatásban és a fejlesztésben, valamint az új gyógyszerek elosztásában és értékesítésében, szorosabb vagy jobb együttműködésre van szükség a tagállamok között ezen a területen.

A betegeket jobban kell tájékoztatni a gyógyszerekről és természetesen a nem kívánatos mellékhatásokról, hogy hatékonyabban vehessenek részt a kezelésben. Mivel Európában a gyógyszerészeti kutatás és fejlesztés céljára korlátozott tőke áll rendelkezésre, az európai gyógyszeripar nem tud Amerikával, Japánnal vagy Kanadával versenyezni. Ez az oka annak, hogy a gyógyszerárak aránytalanul emelkednek az európai piacokon.

Sokszor tárgyaltunk már az Európai Parlamentben bizonyos gyógyszerek nem kielégítő elérhetőségéről, ilyenek például egyes rákgyógyszerek vagy az úgynevezett ritka betegségek kezeléséhez szükséges gyógyszerek. Az eleve nehéz helyzetben lévő betegeket koldussorba süllyesztjük, akiknek támogatást kell találniuk ahhoz, hogy kezelthessék magukat. Sok gyógyszer magas ára arra kényszeríti az egészségügyi ágazatot,

hogyan olcsóbb alternatívát, más szavakkal generikus gyógyszereket keressenek. Sajnálatos módon, pontosan ezek azok a szerek, amelyeket gyakran hamisítanak, és gyakran nem tartalmaznak hatóanyagot, eltekintve cukortól és a tabletták más összetevőitől.

A fent említett tények mutatják számunkra, mennyire fontos a véleménycsere, egy olyan teljes gyógyszer-csomag megvitatása és utóbb elfogadása, amely biztosítja, hogy a betegeket kiváló minőségű és megfizethető gyógyszerekkel kezeljék. Ebben az összefüggésben én már előre örülök a csomag konkrét részeihez kinevezett előadókkal való együttműködésnek a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Fogyasztóvédelmi Bizottságban. Egyet kell értenem biztos úrral, hogy az interneten keresztül értékesített gyógyszerek nagymértékben veszélyeztetik a gyógyszerpolitika biztonságát.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, mindig meglepődöm, amikor egészségügyi kérdéseket a Vállalkozáspolitikai és Ipari Főigazgatóság kezel. A beteg tájékoztatásra vonatkozó javaslatokat olvasva azonban hamarosan nyilvánvalóvá válik, hogy – egy-két nüánsztól eltekintve – ott úgy kezelik a gyógyszereket, mint minden más fogyasztási cikket.

Ezzel kapcsolatban úgy vélem, hogy – a címkézéstől és a törvény által előírt figyelmeztetésektől eltekintve – az ipar által biztosított tájékoztatást reklámnak hívjuk, és az az ismétlés révén válik versenyképes kereskedelmi eszközzé.

A Bizottság előterjeszthet bizonyos rendelkezéseket javaslatai definiálására, és mondhatja nekünk folyamatosan, hogy a betegszervezetek azok, amelyek türelmetlenül várják ezeket a rendelkezéseket. Sokan vagyunk azonban, akiket nem szed rá ennek a „beteg tájékoztatási” irányelvnek a hatása, és tudjuk, hogy semmi haszna nem lesz az európaiak egészségének tényleges javításában.

Már most biztosak lehetünk abban, hogy amennyiben a szöveget elfogadják, a gyógyszeripar marketing-költségvetése az égbe szökik, kétségtelenül a kutatás kárára. A forgalomnak már ma a 23%-át reklámra költik, és csak 17%-át a kutatásra, és ha megnézzük az Egyesült Államokat és Új-Zélandot, ahol ezt a fajta reklám tájékoztatást már engedélyezik, láthatjuk, hogy az a receptfelírások számának és az egészségügyi költségeknek a növekedéséhez vezetett a nélkül, hogy a polgárok egészségében vagy az ellátás minőségében bármiféle látható javuláshoz vezetett volna. Legyen ez a tanulság számunkra.

Végül azzal szeretném befejezni, hogy a korszerű megoldás az lenne, ha jobban bízhatnánk az egészségügyi szakemberekben vagy jobb képzést biztosítanánk nekik, hogy ők adhassanak információt a kezelésekről és a vényköteles gyógyszerekről.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Elnök asszony, Verheugen biztos úr, amint ön is mondta, erről a csomagról már sokat beszéltek már az előterjesztése előtt. Ez nem igazán különös, mivel a gyógyszertermékek mindenkit érintenek. A termékek pedig erős érdekérvényesítő képességű hatalmas vállalatokat érintenek, és az adóbevételek felhasználását is.

Én személyesen kértem a Bizottságot, hogy a rendelkezésre bocsátott tájékoztatásba vegyék fel a gyógyszertermékek környezetre gyakorolt hatását is. Nagyon örülök, hogy a Bizottság javaslata ezt olyan kérdésként tartalmazza, amely a termékről biztosított tájékoztatásba bevehető. Én azonban azt gondolom, hogy ez az információ lehetne kötelező is akkor, amikor a gyógyszertermékkel kapcsolatos tájékoztatást nyújtják.

Én a vényköteles gyógyszertermékek esetében nem akarok reklámokat látni. Ezért örülök annak, hogy a Bizottság – úgy tűnik – osztja ezt a nézetet. A Bizottsághoz hasonlóan azonban úgy vélem, hogy a betegeknek és a közvéleménynek joga van a gyógyszertermékekkel kapcsolatos valós és pontos tájékoztatásra. Sok esetben ez már ma is így van. Svédországban például van egy úgynevezett FASS-rendszer. Fontos, hogy a hétköznapi állampolgár gyorsan és megbízható információt találjon, különösen arra tekintettel arra, hogy bőven van kifejezetten félrevezető információ, főként a különféle chat-szobákban az interneten, amelyeket az ember, ha bajban van, könnyen megtalál. Szükséges azonban, ahogyan a biztos úr is javasolta, hogy a tájékoztatást objektíven kísérjük figyelemmel, hogy az megbízható legyen. A Bizottság javaslatának ez a része az, amellyel kapcsolatban súlyos kétségeim vannak. Rendkívül fontos szabályozni, hogy ezeket az információs csatornákat miként lehetnek és kellene létrehozni, hogy azok könnyen elérhetőek legyenek, miközben csak azok számára legyenek elérhetőek, akik kifejezetten az adott információt keresik, ugyanakkor az információt – egyfajta reklám gyanánt – ne kapják meg azok, akik nem kérték.

Afelől is vannak kétségeim, vajon tényleg szükséges-e ezt a kérdést EU-szinten teljes körben szabályozni. Végül is ez egy olyan terület, amely az egészségügyi szolgáltatásokhoz és az orvosi ellátáshoz kapcsolódik,

és ez leginkább a tagállamok illetékességi körébe tartozik. Jobban szeretném, ha egy kissé határozottabban meg lennék győzve arról, hogy ennek a kérdésnek a törvényi szabályozása EU-szinten valóban szükséges.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, két kérdést szeretnék feltenni a biztos úrnak. Megpróbálnak-e módot találni arra, hogy a németországi gyógyszertárakban ingyenesen terjesztett és a gyógyszeripar által ravaszul finanszírozott magazin kiadását ezen irányelv révén megakadályozzák?

A másik kérdésem gyógyszereknek a határokon átnyúló régiókban történő elnevezéséhez kapcsolódik. A nevek gyakran eltérnek, annak ellenére, hogy hatóanyagok azonosak. Nincs mód a dolgok egyszerűsítésére azok számára, akik határokon átnyúló régiókban élnek?

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony, én üdvözlöm a Bizottság ma esti nyilatkozatát, és előre örülök annak, hogy részleteiben elolvashatom, pontosan mi van ebben a csomagban.

Néhány évvel ezelőtt volt egy gyógyszerészeti felülvizsgálat. Ez magában foglalta az állatgyógyszereket és a humángyógyszereket is. Csak kíváncsi vagyok, hogy e kettőt az eljárás e fázisában miért szakították el. A Bizottság ismeri az én érdeklődésem az állatgyógyszereken keresztül az élelmiszerláncba bekerülő legmagasabb maradványanyag-értékre vonatkozó jogszabály okán. Egy ideje kritizálom már az állatgyógyszerekről szóló irányelv súlyos hiányosságait.

Kérhetném a biztos urat, hogy kommentálja a gyógyszerek közötti kölcsönhatást és a többgyógyszeres terápia, valamint a gyógyszer-rezisztencia kérdéseit a ma esti vita összefüggésében. Én másokhoz hasonlóan úgy érzem, hogy a betegnek most már sokkal több információt kellene adni. A betegeknek nem kellene „konkurálniuk” – ha ez a jó szó – azzal, ami az interneten van, ahol elég sok a félretájékoztató. A betegeknek a gyógyszereikkel együtt kell első kézből megfelelően felülvizsgált tudományos tájékoztatást kapniuk.

Végezetül, nekem vannak aggályaim a gyógyszercégeknek az orvosok gyógyszerfelírási szokásait befolyásoló szerepével kapcsolatban is. Kommentálná ezt is, biztos úr, kérem?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, Corbey asszony megjegyzéseire válaszol, én először is azt szeretném mondani, hogy évekkal ezelőtt zöld jelzést adtam a vényköteles gyógyszerek európai adatbázisa számára. A munka jól halad, tehát az adatbázison már belátható időn belül rendelkezésre áll majd.

Nemcsak Corbey asszony, hanem több más képviselő is feltette azt a kérdést: lehetséges-e egyértelmű határvonalat húzni a tájékoztatást és a reklám között. Engedjék meg, hogy ismét világosan elmondjam, hogy a Bizottság a lehető legkorábban visszautasítja a hirdetést vagy reklámot – vagy aminek nevezni akarják – a vényköteles gyógyszerek esetében Európában. Ezt semmilyen körülmények között nem engedjük meg. De ellent kell mondanom önnek akkor, amikor azt a benyomást kelti, hogy nincs különbség a tájékoztatás és a reklám között. Aki azt állítja, hogy nem lehet a tájékoztatást megkülönböztetni a reklámtól, újságírók százait sérti meg, akik naponta a munkájukkal demonstrálják az újságokban, a rádióban és a televízióban, hogy igenis van különbség a tájékoztatás és a reklám között. Azok a jogszabályok, amelyeket mi alkotunk meg, olyan pontosak és precízek, hogy a tájékoztatás és a reklám közötti különbséget nem lehet elmosni. A tájékoztatásnak a jóváhagyó hatóság által már engedélyezett információkra kell épülnie. Az információt a közzététel előtt engedélyezni kell, és azt szigorú minőségellenőrzésnek kell alávetni. Igazán nem értem, hogy bárkinek is az a gondolata támadna, hogy ez reklám.

Schlyter úr rávilágított az oltóanyagok kérdésére. Ezen a ponton egyértelműen ki kell jelentenem, hogy a vakcinák természetesen nem állnak szabadon rendelkezésre. Az oltóanyagokat rendszerint a közegészségügyi hatóságok tájékoztató kampányok keretében bocsátják a polgárok rendelkezésére, és ennek célja, hogy a lehető legmagasabb oltási denzitás. Ennek így is kell lennie, de – és e tekintetben teljes mértékben osztom az ön véleményét – a tájékoztatás és a reklám közötti különbséget a vakcinák esetében is természetesen figyelembe kell venni. A hamis gyógyszerek kérdése nem kapcsolódik a szellemi tulajdonjogokhoz. A gyógyszereket nem a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos viták miatt hamisítják. A hamisított gyógyszereket már engedélyezték, ami azt jelenti, hogy a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos bármiféle kérdést már meg kellett oldani. Gyógyszereket kizárólag a tiszta kapzsiság okán hamisítanak. A szellemi tulajdonjogok megsértésének kérdése fel sem merül, ez egyszerűen bűncselekmény. A gyógyszerhamisítás legalábbis testi sértést, ha nem gyilkossági kísérlet, de semmi köze nincs a szellemi tulajdonjogok kérdéséhez.

Szeretném felhívni a figyelmüket az Európai Gyógyszerügynökség statisztikájára, amely a jobb beteg-tájékoztató lehetséges hatásait vizsgálta. Nagy-Britanniában a kórházakba kerülő emberek 5%-a azért van ott, mert rossz gyógyszert vett be, azaz olyan gyógyszert kapott, amelyet a szervezete nem visel el vagy

amelyet egyáltalán nem is kaphatott volna. Nagy-Britannia kórházaiiban az összes beteg 5%-át azért hospitalizálták, mert a rossz gyógyszert szedték. Tudjuk, hogy ezeknek az eseteknek az 50%-a ez elkerülhető lett volna, ha a beteget a kapott gyógyszer jellegéről tájékoztatják. Ez az információ azonban nem állt a rendelkezésükre. Ezt az érvet használom a tagállamok azon közegészségügyi hatóságai ellen, amelyek nem különösebben lelkesednek a jól informált betegek iránt, mert úgy vélik, hogy ők igényesebbek és a drágább gyógyszereket követelik. Ez a statisztika azt mutatja, hogy a beteg tájékoztatás akár megtakarításhoz is vezethet.

Hennicot-Schoepges asszonynak az ingyen osztogatott brosrákra és magazinokra vonatkozó kérdésére: nem hiszem, hogy az európai jogalkotók bárkit megakadályozhatnának abban, hogy ingyenesen terjesszenek brosrákat. Ez több tagállam megtörténik. A reklám tilalma azonban ezekre a magazinokra és brosrákra is vonatkozik. Itt például a saját hazámban a jól ismert *Apothekenumschau*-ra gondolok. Ezek a kiadványok sem tartalmazhatnak vényköteles gyógyszerekre vonatkozó reklámot.

Mondtam már valamit a szürke területről, azaz a lopakodó reklámról, amit ön is említett. Igen, ilyen létezik. Ismerjük ezt a gyakorlatot és javaslataink kifejezetten azt a célt szolgálják, hogy a számos területen megtalálható lopakodó reklámot megakadályozzák.

Ami a határ menti területeket illeti, a leírt tényállás ahhoz kapcsolódik, hogy a gyógyszerek jóváhagyása gyakorlatilag még ma is nemzeti hatáskörbe tartozik. Az európai jóváhagyás a kivétel, nem a szabály. Ez azt jelenti, hogy a gyártók a tagállamok különféle piacain engedélyeztetik gyógyszereiket, és senki sem akadályozhatja meg őket abban, hogy a gyógyszereket eltérő nevek alatt jelentsék be és engedélyeztessék. Ez a probléma gyökere. Ha a gyógyszer európai engedéllyel rendelkezik, akkor az egész Európában ugyanazon a márkanéven jelenik meg, beleértve a határ menti régiókat is.

Azt gondolom, Doyle asszony, hogy az e témával kapcsolatos kérdések, amelyekről itt most szó van, nem vihetők át egy az egyben a humángyógyszerekről az állati gyógyszerekre. Azt hiszem, ezekben az esetekben a struktúrák nagyon eltérőek. Például az állatok egyáltalán nem tudnak maguk tájékozódni a gyógyszerekről. Egészen más kapcsolat van a kereslet és a rendelkezésre állás között. Szívesen fontolom meg azonban ezt a problémát is. Szeretnék arra is rámutatni, hogy ami a maradványanyag-értékre vonatkozó kérdést illeti, mi már hosszú idővel ezelőtt készítettünk egy javaslatot, amint azt ön is tudja.

Elnök. – A vitát lezárom.

17. A veszélyes anyagok és készítmények (diklór-metán) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Carl Schlyter jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében a 76/769/EGK tanácsi irányelvnek bizonyos veszélyes anyagok és készítmények (diklór-metán) forgalomba hozatala és felhasználása tekintetében való módosításáról szóló Európai Parlamenti és Tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2008)0080 – C6-0068/2008 – 2008/0033(COD)) (A6-0341/2008).

Carl Schlyter, előadó. – (SV) Elnök asszony, én tényleg azt kívánom, hogy bár itt lenne a francia elnökség ma este, mert el kell mondanom, hogy a velük való együttműködés rendkívül jó volt. Az ő elkötelezettségük nélkül és az előremutató megoldások megtalálására való hajlandóságuk nélkül soha sem sikerült volna egyetértésre jutni. A folyamat során egyik vagy másik kérdésben mindig volt egy akadályozó kisebbség. Így valóban a francia elnökséggel való nagyon jó együttműködésnek köszönhető, hogy ez a jogszabály valósággá válik, ami nagyon jó dolog.

Amiről szó van, az diklór-metán (DCM) egy festékeltávolító szer. Ez egyben ipari vegyszer, amit tulajdonképpen a gyógyszeripar is igen gyakran használ. Az ipari alkalmazások során a munkavállalókat és a környezetet e vegyi anyag használata esetén teljes egészében meg lehet védeni. A probléma elsősorban akkor merül fel, amikor azt a fogyasztóknak értékesítik. A DCM káros vegyi anyag, amennyiben rákkeltő, narkotikus hatású és károsítja az egészséget. A DCM könnyen hat az emberre. Mire a DCM szagát az emberek megérzik, a koncentráció már meghaladta a biztonsági határérték háromszorosát, ami megnehezíti az ellene való védekezést. A megfelelő védőfelszerelés egy igen speciális kesztyűből áll, amit háromóránként cserélni kell. Olyan felszerelésre van szükség, ami a független szellőzőrendszerrel együtt általában körülbelül 2700 euróba kerül.

Az, hogy ezt a vegyi anyagot ma használják, nagymértékben függ attól a körülménytől, hogy illegálisan használják. Ez azt jelentette, hogy fontos volt az anyag használatának korlátozása és tiltása még a szakmai

felhasználók esetén is. A graffitik vagy a festék eltávolításával gyakran az önfoglalkoztatók és a mindössze néhány főt alkalmazó társaságok foglalkoznak. A védőfelszerelést igen gyakran otthon hagyják, vagy az egyáltalán nem áll rendelkezésre. Ennek a vegyi anyagnak a betiltása ezért nagyrészt munkavédelmi kérdés. Tudjuk, hogy azokban az országokban, ahol még használják – ez a jelenlegi 27-ből 24 tagállam –, a DCM-et tulajdonképpen szinte sohasem alkalmazzák helyesen, a nemzeti és az európai jogszabályokkal összhangban. Azt hiszem elegendő idézni a Német Vegyipari Szövetség saját szövegét, amely kifejti, hogy jó szellőzés esetén, amikor a festéket csak korlátozott méretű területen távolítják el, a festékmaradványokat összegyűjtik és a DCM-et tartalmazó edényeket azonnal lezárják, az expozíciós határértéket mégis rendszeresen túllépik. Ezért van szükség önálló légzésvédő felszerelésre.

Azt hiszem igen kedvező, hogy a Bizottság előterjesztette a javaslatát, és most sikerült kompromisszumot elérnünk, ami a gyakorlatban a professzionális felhasználást is megtiltja, de az országok kérhetnek nemzeti derogációt. Azonban azon államoknak, amelyek megkapják az ilyen mentességet, garantálniuk kell, hogy azok, akik ilyen vegyi anyaggal dolgoznak, rendelkezzenek megfelelő védőfelszereléssel, kapjanak kielégítő képzést, bírnak tudomással az alternatívákra, és legyen indoklási kötelezettségük, hogy miért nem ezeket az alternatív lehetőségeket alkalmazzák. Tény, hogy a funkcionális alternatívák rendelkezésre állnak mindazokon a területeken, ahol jelenleg diklór-metánt használnak. Körülbelül 5%-ról beszélünk, amit veszélyes módon, azaz festékeltávolításra használnak fel. A DCM fennmaradó 95%-át az ipar használja fel. Helyes, hogy szigorítjuk a munkavállalók és a környezet védelmét.

Összességében nagyon elégedett vagyok a megállapodással. Az emberek ezzel biztonságosan tudják majd a festéket eltávolítani a nélkül, hogy veszélyes rákkeltő vegyi anyagok hatásának lennének kitéve. Képviselőtársaim segítettek hozzá, hogy ilyen gyorsan sikerült megállapodásra jutnunk, és mindannyiuknak köszönöm ezt, és azt is, hogy az árnyékelőadók és én egyetértésre tudtunk jutni a Tanáccsal. Ez jó előjel. A REACH előtt gyakorlatilag ez volt az utolsó esély arra, hogy vegyi anyagokat a régi módon betiltsunk. Ezért ez volt a régi típusú vegyi anyag politika zárójelenete, és mindenképpen egy jó finálé számunkra, hogy ilyen hatékonyan tudtunk megállapodásra jutni.

A DCM-et illetően vannak olyanok, akik azzal érvelnek, hogy könnyen lehet: az alternatívák legalább olyan veszélyesek, ha nem még veszélyesebbek, de a Bizottság és mások értékelése egyértelműen arra mutatott rá, hogy az alternatívák jelentősen kevésbé veszélyesek. Most hozzuk létre az alternatívák piacát. A valóság az, hogy azok a vállalatok, amelyek jelenleg zsörtölődnek, sok esetben az alternatív anyagokat gyártják majd, miközben kisebb vállalatok is vannak, amelyek éppen az alternatívák gyártói. Jó dolog, hogy most lesz lehetőségük a belső piacon a versenyelőnyüket – a környezet fokozottabb védelmét – kihasználni. Biztonságosabb jövő felé haladunk, és én mindenkinek köszönetet mondok, aki részt vett e folyamatban.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok az előadónak, Schlyter úrnak, a javaslaton végzett kemény munkáért. Jó kompromisszumot értünk el a Tanáccsal, amely az első olvasatban elfogadható.

Az itt a kérdés, hogy korlátozzuk a diklór-metán kereskedelmi forgalmazását és felhasználását a festékeltávolítókban, így csökkentve a Bizottság megbízásából végrehajtott több nagy vizsgálat során megállapított kockázatokat. Nem kétséges, hogy a diklór-metán nagy illékonysága folytán veszélyezteti az emberi egészséget. Ez az illékonyság magas koncentrációjú pára kialakulásához vezet a környező levegőben, ami a festékeltávolítók felhasználói által könnyen belelegezhető, és ennek közvetlen toxikus hatása van a központi idegrendszerre.

A rossz munka- vagy üzemi feltételekhez kapcsolódva ez több tagállamban is halálos kimenetelű balesetekhez vezetett vagy legalábbis hozzájárult azokhoz. A balesetek és halálesetek többsége ipari illetve szakmai környezetben történt, főleg a nem megfelelő szellőzés és a személyes védőfelszerelések nem megfelelő használata miatt. Fogyasztók is elszenvedtek azonban ilyen baleseteket, jóllehet, az ismert ilyen balesetek száma egyértelműen kisebb.

A Bizottság javaslatának célja, hogy ennek a veszélyes vegyi anyagnak a felhasználásával kapcsolatos kockázatokat a lehető legnagyobb mértékig – és amennyire technikailag lehetséges – csökkentsük. A Parlament és a Tanács által módosított változat szerint a diklór-metánt tartalmazó festékeltávolítók fogyasztóknak történő értékesítését teljes egészében betiltják. Tilos lesz ennek az anyagnak a fogyasztók általi felhasználása is, mert ők általában nem rendelkeznek a szükséges személyi védőfelszereléssel, és nem rendelkeznek szakképzettséggel, illetve nem állnak felügyelet alatt, amelynek révén az anyag biztonságos felhasználását garantálni lehetne.

A diklór-metán forgalmazása és szakemberek által történő felhasználása is az általános tilalom alá tartozna. Bizonyos tagállamok azonban a vegyi anyag szakemberek által történő felhasználását a jövőben is elkerülhetetlennek tartják, és ezek a felhasználást meghatározott szigorú feltételek mellett engedélyezhetik. Ezeknek a tagállamoknak meglévő nemzeti rendszerükbe illeszkedő speciális engedélyezési előírásokat és szabályokat kell kidolgozniuk. A szakemberek csak megfelelő képzés után kaphatnak ilyen engedélyt. A képzésnek egyebek mellett ki kell terjednie a diklór-metán kockázataira és a helyettesítő anyagok rendelkezésre állására vonatkozó ismeretekre. A munkáltatóknak és az önfoglalkoztatóknak a diklór-metánt lehetőleg más anyagokkal vagy eljárásokkal kell helyettesíteniük, figyelemmel a mindenkor munkavédelmi rendelkezésekre.

A diklór-metánt tartalmazó festékeltávolítók használata továbbra is megengedett ipari létesítményekben, feltéve, hogy minden szükséges intézkedést meghoznak az ott dolgozók expozíciójának a csökkentésére. Így gondoskodni kell a megfelelő szellőzről, hogy az expozíció a lehetséges mértékig a munkahelyi határértéken belül maradjon. Intézkedéseket kell bevezetni a festékeltávolító tartályokból való párolgásának minimálisra csökkentésére. Ezen kívül, amennyiben a munkahelyi határértéket túllépi, személyi légzésvédő felszerelést kell viselni.

Schlyter úr az ajánlja, hogy támogassák a Tanáccsal kialakított kompromisszumos szöveget. Én is úgy vélem, hogy ez a kompromisszum jó egyezséget jelent. Ezért abban a helyzetben vagyok, hogy a kompromisszumhoz a Bizottság nevében habozás nélkül a támogatásomat tudom adni.

Erna Hennicot-Schoepges, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, és megismételni, hogy nagyon jól dolgoztunk együtt e kompromisszum elérése érdekében, amit az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja is támogat. Fel kell hívni a figyelmet arra, hogy ez egy erősen mérgező termék, és léteznek használható és biztonságos alternatív megoldások. Amint ön is említette, Verheugen úr, nem tagadhatjuk le a veszélyeket, amelyek a diklór-metán használatához kapcsolódnak, különösen, ha a feltételek nem garantálják a felhasználó biztonságát. A diklór-metánt gyakran a saját otthonukban javítást végző személyek használják. Kiválóan és nagyon hatékony terméknek találják, de nem veszik észre, hogy amikor azt zárt térben használják, fennáll annak a veszélye, hogy nagyon gyorsan eszméletüket veszítik, és akár a halál kockázata sem zárható ki, ha nem járnak el kellő gondossággal.

A teljes tiltás szélsőséges álláspontjával szemben, mint ahogyan azt az előadó kezdetben javasolta, az a kompromisszum, amit most elértünk, lehetőséget ad a tagállamoknak, hogy egyértelműen meghatározott feltételek mellett mentességet biztosítsanak a szakmai és az ipari felhasználásra. Ez egy megalapozott kompromisszum, és fontos elismerni, hogy a diklór-metán sok balesetért felelős. Nagyon sajnálom, hogy kevés az információnk a bekövetkezett munkahelyi balesetekről. Szeretnék rámutatni arra is, hogy a hatásvizsgálatot még az előtt elvégezték, hogy a Bizottság munkája megkezdődött volna, és ennek a megállapításai alakították a szöveget. Ennek ellenére is biztosítanunk kell, hogy nagyon konkrét információ álljon azok rendelkezésére, akik abba a kísértésbe esnek, hogy ezt a terméket használják, bár mostantól a tagállamok felelnek az egyértelmű szabályok megfogalmazásáért, és erre az egészségre veszélyes termékekre kimondott általános forgalmazási tilalom betartatásáért.

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, szeretnék gratulálni az előadónak, Carl Schlyternek, és az árnyékelőadónak a nagyon alapos és professzionális munkáért, amit ezen a dosszién végeztek. Ritka öröm manapság, hogy a bizottságok munkájából eredő vitában vehetek részt, különösen a napnak, vagyis inkább az éjszakának ebben az órájában.

Nem volt abban a kiváltságban részem, hogy részt vehessek a bizottsági vitákban, kivéve egy alkalommal, amikor biztosítani akartam, hogy kollegáim megértsék, mennyire fontosak az előadó javaslatait támogató szavazatok. Ez azonban fontos kérdés, sőt élet és halál kérdése, és számomra kétszeresen is fontos, mert a választóköztermetet különösen érdekli.

Amint hallottuk, a diklór-metánok kivételesen veszélyes tulajdonságokkal rendelkező vegyi anyagok. Annyira illékonyak, hogy belégzésük, esetleg éppen csak a véletlen belehelésük már meghaladja az elismert egészségügyi határértéket. Rákkeltők és az idegrendszerre is káros hatással vannak. A felhasználásuk során normál hőmérsékleten is veszélyes mértékben párolognak. Ahhoz, hogy az ember biztonságosan dolgozhasson diklór-metánnal, légmentesen zárt öltözékre van szükség, amelynek ára körülbelül 2000 euró, a bőr védelméhez 25 vagy 30 euróba kerülő kesztyű kell, amit ráadásul 2-3 óránként cserélni kell.

Persze erre senki nincs figyelemmel, még akkor sem, ha ismeri az anyag ártalmas jellegét. Nincs hatékony módja a diklór-metán biztonságos használatának a lakosság számára. És, mivel mérgezők, a halálos kimenetelű

balesetek megelőzése érdekében az előadó és a bizottság be akarta tiltani ezeket az anyagokat, még a szakmai felhasználást is. Az elmúlt nyolc évben a bizottság adatai szerint e termékek használata 18 halálos és 56 nem halálos kimenetelű sérülést okozott. Bizonyos vagyok benne, hogy a valóságban ennél sokkal több eset volt. Volt azonban egy ipari lobb, ami a Tanácsban egy blokkoló kisebbséget hozott létre, és emiatt az előadó és a bizottság vonakodva ugyan, de egyetértett azzal, hogy engedélyezi a tagállamok számára a mentesítést szakmai alkalmazások esetén.

Azonban nem csak az ilyen anyagokat hivatászerűen felhasználó munkavállalók szigorú védelmét értük el, hanem a tagállamok ellenőrzésre és felügyeletre vonatkozó kötelezettségvállalását is. E termékeket Svédországban, Dániában és Németországban már teljes egészében tiltják, és remélem, hogy egyetlen tagállam sem kér majd ilyenekre mentességet. Az ipari felhasználás másik ügy. Ezek a termékek ipari keretek között a megfelelő feltételek esetén biztonságosan alkalmazhatók.

Egyes képviselők azzal érveltek, hogy meg kellene engedni a felhasználást a kulturális örökség védelmére, a festékek a régi műemlékeket nem károsító módon történő eltávolítására. A szakértők azonban azt mondták, hogy ez nem lenne jó gondolat, és ezért képviselőcsoportom nem támogatja az ilyen irányú módosításokat.

Korábban már említettem, hogy az én választóközterem érdekelt mindebben. E kérdéssel kapcsolatban hét éve állok levelezésben Verheugen biztos úrral. Miért? Mert az én választóközteremben van egy Eco Solutions nevű társaság, amely kifejlesztette a diklór-metánok teljesen biztonságos alternatíváját. Ez egy vízbázisú alternatíva. A hatása ugyanaz, bár a folyamat egy kissé tovább tart. Sajnálkozva kell elmondanom, hogy az egyetlen tagállam, amely keményen lobbizott a diklór-metán megtartásáért, az Egyesült Királyság volt, ahol sok ilyen anyagot termelnek ipari mennyiségben.

Verheugen biztossal együtt négyévnél munkánkba telt, amíg rá tudtuk venni a Bizottság szakértői bizottságát, hogy egyáltalán vizsgálja ezt a biztonságosabb vízbázisú alternatívát, és három évig tartott, amíg sikerült ezt a vízbázisú alternatívát hatásos és használható technológiaként elismertetni. De örömmel mondhatom, hogy mint minden jó történetnek, ennek is boldog a vége. A diklór-metánok nem ipari felhasználás esetén kikerülnek a piacról. Az én választóim gazdagabbak lesznek az új technológiájukkal, és mindenki boldogan él, amíg meg nem hal, hála Carl Schlyter és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottságban lévő kollegái kiváló munkájának.

Jens Holm, az GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, a diklór-metán vagy DCM veszélyes vegyi anyag, ami rákot, szemsérülést és heveny megbetegedést okozhat olyan szerveknek, mint a szív, a máj és a vese. A DCM-et egyebek mellett gyógyszerek előállításához, festékeltávolítóként és zsírtalanítóként használják fel. Néhány tagállam, például Svédország, Dánia és Ausztria már betiltották a DCM-et.

Nagyszerű, hogy a DCM-kérdés napirendre került. Még jobb, hogy ez a megállapodás hétköznapi fogyasztók esetében a DCM teljes betiltását jelenti. Ezért csak dicsérni tudom előadónkat, Schlyter urat. Szép volt, Carl!

Sajnálatos módon a gyógyszeripari dolgozók és mindazok, akik falak és homlokzatok megtisztításán dolgoznak, továbbra is a diklór-metán hatásainak lesznek kitéve. Szomorúan mondom, hogy ez a megállapodás nem jelenti a DCM szakmai alkalmazásának teljes betiltását. Ez súlyos hiba, amiért én teljes egészében a Bizottságot tartom felelősnek. Ezt a mentességet azonban olyan módon fogalmazták meg, hogy a reményeink szerint kevés olyan tagállam, amely továbbra is használni akarja a DCM-et, köteles garantálni, hogy munkavállalói ne szenvedjenek ennek következményeitől. Így a bizonyítás terhe azokat az országokat terheli, amelyek továbbra is korlátozottan használni kívánják a DCM-et, nekik kell igazolniuk, hogy az anyagot a lehető legbiztonságosabb módon használják, és garantálniuk kell a munkavállalók védelmét. Végül is, ez egészen elfogadható.

Összességében ez egy jó megállapodás. Arra szeretném készíteni a Bizottságot, hogy ebből a határozatból merítsen ihletet. Igen, meg tudjuk tenni! Most pedig menjünk tovább. Arra ösztönzöm a Bizottságot, kérem, nem lehetséges, hogy figyelmeztessenek bennünket, hogy a jövőben betiltanak majd több olyan veszélyes anyagok, mint a rákkeltő azo-festékek, a bifenol A és a gyulladásgátló deca-BDE? Ha az EU ezt nem tudja megtenni, miért nem engedik meg az egyes tagállamoknak, hogy tovább mehessenek és bevezessenek saját tilalmat. Önök a Bizottságban még addig mennek el, hogy rákényszerítik a tagállamokat, vonják vissza az esetleg korábban bevezetett korlátozásokat. Például a hazámat, Svédországot, arra kényszerítették, hogy az EU-hoz való 1995-ös csatlakozása után engedélyezze az azo-festékeket. Miután a Bizottság azzal fenyegetett, hogy Svédország ellen eljárást indít az Európai Bíróság előtt, most megkezdtük a deca-BDE engedélyezését. Ez elfogadhatatlan, és legkevésbé sem környezetbarát. Nem így kell a környezeti jogalkotás progresszív programját végigvinni. A Bizottság, Verheugen biztos úr, kérem, győzzenek meg az ellenkezőjéről!

Bizonyítsák be, hogy a környezeti megfontolások több esetben is elsőbbséget élveznek a piac követeléseivel szemben, mint ennek az egyetlen példának az esetében.

Urszula Krupa, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a diklór-metánt, amely a piacon elérhető, és engedélyezett az általános felhasználása különféle kereskedelmi termékekben, a vegyipar, a textil- és a gyógyszeripar is széles körben alkalmazza. A diklór-metánt az emberi test könnyedén magába szívja, és az erősen mérgező és rákkeltő, és sok mérgezésért esetért felelős, ide értve halálos kimenetelű baleseteket is. A munkahelyen ennek a vegyi anyagnak kitett emberek száma a becslések szerint egyedül Lengyelországban több ezer. Miközben a vegyi anyag ipari felhasználását hatékonyan lehet ellenőrizni, a diklór-metánnak a magánfogyasztók, de akár a szakvállalkozások által történő felhasználása óhatatlanul kapcsolódik az emberi egészség és élet veszélyeztetésével, nemcsak azért, mert nincs mód a megfelelő ellenőrzésre, hanem a védőintézkedések magas költsége miatt is.

A figyelmeztetések és a diklór-metán alkalmazásának szabályozására irányuló intézkedések mind hatástalannak bizonyultak, tekintettel ennek a vegyületnek az erős toxicitására és illékonyságára, ezért vált szükségessé a diklór-metán teljes kivonása az általánosan elterjedt fogyasztói felhasználásból. A gazdasági körülményeket nem lehet érvként felhozni amellet, hogy ez a mérge általános használatban maradjon. El kell kerülnünk azt is, hogy a DCM-et tartalmazó termékeket gyártó iparágak érdekeit vegyük elő érvként a diklór-metán korlátozott fogyasztói felhasználásának támogatására. Ami ennek a vegyületnek az általános használatát illeti, annak társadalmi költségei messze meghaladják az esetleges anyagi hasznot.

John Bowis (PPE-DE). – Elnök asszony, egyetértek a biztos úr legutolsó kitételével, vagyis azzal, hogy üdvözölhetjük ezt a kompromisszumot, és annak alapján én gratulálok az előadónak és az árnyékelőadónak azért, hogy ezt összehozták.

Fáradtságos utat kellett megtenni, amíg idáig elértünk. Eredetileg a Bizottság olyan javaslattal állt elő, hogy tiltsák be ennek az anyagnak az egyedi – nem a szakmai – felhasználását, és az előadó volt az, aki a javaslataival ezt a tilalmat ki akarta terjeszteni a szakmai alkalmazásra. És akkor mi meghallgattuk a választóink által elének terjesztett bizonyítékot, mint Graham Watson is. Ő beszélt az ipari lobbiról. Utalt egy, a saját választókörzetében lévő ipari lobbira is, amely sikeresen meggyőzte őt az alternatíváról. Tudjuk, hogy a festéktávoltítók 90%-a tartalmaz DCM-et, így meg kellett néznünk a mérleg másik serpenyőjét is.

Egyikünk sem akar túlzásokba esni a veszélyek leírásakor. Időnként, amikor ma este ennek az anyagnak a veszélyeit hallgattam, azon csodálkoztam, hogy miért vagyunk elégedettek azzal, hogy az ipari munkásokat kiteszik ennek az anyagnak, de nem engedik a szakembereket, hogy ezt a tevékenységet a szabályoknak megfelelően és szigorú útmutatások alapján, és mindazzal a ruházattal – fehér öltönyökkel vagy akár mik legyenek azok – ellátva végezzék, amiket úrkorszaki parlamenti juttatásként Graham Watson fog az embereknek kiadni a jövőben.

Azt hiszem, hogy ez sok más anyag mellett nagy kockázatot jelent. Ez potenciálisan veszélyes. Van bizonyíték arra, hogy történtek balesetek és emberek sérültek meg. Valószínűleg helyes, ha keményebben cselekszünk, mint a múltban. Ezért fogadom el és őszintén üdvözlöm az elért kompromisszumot. Ez nyitva hagyja az ajtót azoknak a tagállamoknak a számára, amelyek az ipari felhasználás mellett továbbra is helyesnek tartják, hogy a szakemberek – de csak a szakemberek – szigorú és meghatározott szabályok szerint továbbra is használják ezt a vegyi anyagot.

Most azonban biztos úr megkapta azt a feladatot, hogy menjen vissza és végezzen kutatást az alternatívákról. Tekintse át a rendelkezésre álló alternatívákat. Az NMP 11 éve elérhető, de csak most derült ki, hogy reprotoxikus hatású; vannak gyűlékony oldószerek, amelyek szipuzási problémákhoz vezetnek; ott vannak a szexdrogok, amelyeket biztonságos alternatíváknak tekintenek; ott a DBE, amiről nem sokat tudni; és használni lehet az alapvető forrasztólámpás és homokszórásos módszereket, bár itt por és más problémák merülhetnek fel. Tehát térjünk vissza, és vizsgáljuk ki alaposan az alternatívákat, hogy valóban meggyőződjünk arról, hogy biztonságosabb alternatívát kínálunk a választóinknak. Ha az derül ki, hogy az alternatívák egyike-másika nem kevésbé veszélyes, akkor bizonyos vagyok benne, hogy a biztos vagy az utódai visszatérnek hozzánk, és elmondják ezt nekünk, és előterjesztenek egy javaslatot – ha nem, bizonyos vagyok benne, hogy Carl Schlyter megteszi.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök asszony, a diklór-metánnak narkotizáló hatása van, amely károsítja a központi idegrendszert, eszméletvesztést okoz, és kardiotoxikus hatása is van. Ha helytelenül használják, fennáll a halál közvetlen veszélye, és ennek a tényezőnek a terrorizmus szempontjából is van jelentősége. Ezért támogatom az anyag hétköznapi fogyasztók általi használatának tilalmát és a szakmai felhasználás szigorú korlátozását. Mivel alternatív és valószínűleg kevésbé mérgező fehérítő hatású anyagok is vannak,

véleményem szerint nincs szükség a kivételek engedélyezésére. Az a javaslat azonban, amelyről holnap szavazunk, lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy a Bizottságtól indokolt esetekben, bár nagyon szigorú feltételek mellett, kivételeket kérjenek. Szeretném tudni, hogy a Bizottság vagy bárki más miként fogja az alkalmazás iránti ilyen kivételekre vonatkozó kérelmek érvényességét értékelni, és miként fogják a korlátozások betartását figyelemmel kísérni.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt engedjék meg nekem, hogy néhány szót szóljak Watson úrhoz. Ön fontos szerepet játszott abban, hogy ez a javaslat létrejött. Amikor ön személyesen beszélt nekem arról a problémáról, amivel évek óta küszködött a Bizottsággal, ráébredtem, hogy vannak alternatívái ennek az anyagnak és bizonyos vagyok benne, egyetért azzal, hogy attól fogva a dolgok nagyon felgyorsultak. Én személyesen utasítottam a főigazgatómat, hogy terjessze elő a javaslatot, mert az önnel folytatott tárgyalásaim eredményeként egyértelmű volt számomra, hogy vannak alternatívák. A Parlamentben ezt én egy másik alkalommal is kifejtettem már – különösen Holm urat kérem, hogy figyeljen erre –, hogy bár én a vállalkozásokért és az iparért felelős biztos vagyok, nem hiszem, hogy egy veszélyes ipari terméknek a piacon kell maradnia pusztán azért, hogy azzal pénzt lehessen keresni. Az a véleményem, hogy amikor van olyan alternatíva, amely egy veszélyes ipari termék helyébe léphet, akkor azt helyettesíteni kell. Ez az elv, amelyhez tartottam magam akkor is, amikor a REACH-et tárgyaltuk és fogadtuk el ebben a Parlamentben. Holm úr mindazokat az anyagokat, amelyeket ön említett, ma már a REACH szabályozza.

Rendes körülmények között a diklór-metánra is a REACH vonatkozna, de mivel az egészségügyi kockázatok annyira nyilvánvalók, és mert olyan sok eset volt, elsőbbséget adtunk ennek az anyagnak. És egyáltalán nem zárom ki, hogy hasonlóképpen kell majd eljárunk más anyagok esetében is, ha az egészségügyi kockázatok ugyanilyen nyilvánvalók és nem várhatunk addig, amíg a nagyon átfogó és sokat követelő REACH-eljárást befejezik.

Azt is szeretném egyértelművé tenni, Holm úr, hogy én is egy messzebb ható kompromisszum mellett szavaztam volna. Ha a Parlament meg tudott volna állapodni a Tanáccsal a diklór-metán ipari felhasználásának tilalmáról, én ezt megszavaztam volna ma este. Kérem, ne a Bizottságot tartsa felelősnek azért, mert van több olyan tagállam, amely ezt általam ismeretlen indokok miatt nem akarta tovább vinni. Ezért van az, hogy a Bizottság úgy terjesztette elő ezt a javaslatot, ahogyan azt tette, mert olyan javaslattal akartunk előállni, amelynek van esélye az elfogadásra, és most éppen ez történik.

Utolsó megjegyzésem Bowis úrnak az alternatívák mérgező hatásaival kapcsolatos fejtegetésére vonatkozik. Vegyi anyagok esetében mindig arról van szó, hogy mérlegeljük a vonatkozó kockázat fokát. Alapos és átfogó vizsgálataink azt mutatták, hogy a jelenleg elérhető alternatív anyagok egyike sem rendelkezik olyan tulajdonságokkal, amelyek a diklór-metánt olyanira veszélyessé teszi, vagyis közvetlen mérgező hatással a központi idegrendszerre. Ez valóban csak a diklór-metán esetében fordul elő, a többi anyag esetén nem.

Az alternatív anyagokat érintően csak igen kevés balesetről tudunk. Ez vonatkozik azokra az országokra is, ahol a diklór-metán használatát már betiltották, például Dániára, Ausztriára és Svédországra. Ha a helyzet megváltozik, akkor a Bizottság természetesen kivizsgálja azt, és ha szükséges, más anyagokra vonatkozóan is javasol intézkedéseket.

Engedjék meg nekem végezetül, hogy egy megjegyzést tegyek Holm úrnak azzal a kérdéssel kapcsolatos fejtegetéséhez – amit éppen elfelejtettem volna –, hogy a Bizottság rákényszeríti-e a tagállamokat, hogy a progresszív környezeti vagy egészségi szabályukat hatályon kívül helyezzék azért, mert azok konfliktusban vannak a belső piaci szabályokkal. Ilyet a Bizottság nem tesz. Sőt, a hatályos jogszabályok kifejezetten rögzítik, hogy a tagállamok jogosultak a belső piaci szabályoktól eltérő nemzeti szabályokat bevezetni, ha azt ez egészségi vagy környezeti okok miatt szükségesnek tartják.

Mivel én vagyok az ilyen eltérő rendelkezésekre vonatkozó értesítések felülvizsgálatáért felelős személy, elmondhatom önnek, hogy a Bizottság ilyen ügyekben egyértelmű és világos elvek alapján cselekszik. Mi komolyan vesszük a tagállamok egészség- és környezetpolitikával kapcsolatos érveit, ha ezekre hivatkozva eltérő szabályokat fogadnak el, és semmi nem kényszeríti őket arra, hogy a többi környezet- vagy egészségvédelemtől visszalépjenek. Ha önnek olyan ilyen információja van, amellyel a szemrehányását alá tudja támasztani, mégpedig az utóbbi évekből – az az eset, amit ön említ, még 1995-ben történt, ezért az istenemre mondom, hogy nem tudok mit tenni –, akkor ezt a feddést hajlandó vagyok pontosan és konkrétan megismerni, hogy önt megcáfolhassam.

Carl Schlyter, előadó. – (SV) Elnök asszony, szeretnék visszatérni arra, amit Watson úr mondott. Neki nagyonis megvolt a szerepe. Bár ön nem tagja a mi bizottságunknak, mégis hatást gyakorolt ránk, és segített

bennünket a kompromisszum elérésében. Természetesen azok a munkatársak, akik segítettek nekem ennek a megállapodásnak az elérésében, szintén fontos szerepet játszottak.

Csak megismételni tudom, amit Verheugen biztos úr mondott. A Bizottság legalábbis nekem egyértelművé tette az egész folyamatban, hogy amennyiben a Tanács és a Parlament szélesebb kompromisszumot ért volna el, beleértve a teljes tiltást, a Bizottság azt elfogadta volna. Ezzel a kérdéssel kapcsolatban nem volt félreértés a Bizottság és köztem.

Hadd szemléltessem ezt a vegyszert önöknek. Ha én egy egykilós dobozt most kinyitnék, és szétkenném a padokon, akkor még ebben a rendkívül nagy teremben is meghaladnánk a biztonsági határértéket. Ennyire mérgező ez a vegyi anyag.

Én csak azzal zárhatom ezt a vitát, hogy kérem a Bizottságot, gondoskodjon arról, hogy azok a tagállamoknak, amelyek most a szakmai felhasználásra mentességet kérnek, azt vonják vissza, amennyiben ezeket a szigorúbb új szabályokat rendszeresen megszegik. Tudjuk, hogy mindenki tudja, és az összes vizsgálat rámutatott, hogy amennyiben a diklór-metánt helyesen úgy alkalmaznák, hogy védjék az érintett munkavállalók egészségét, ez az anyag gazdaságtalannak és ökológiai szempontból is kedvezőtlennek bizonyulna. Ha hagyják, hogy a DCM a valódi piaci feltételek szerint viselkedjen, ami azt jelenti, hogy a jogszabályt betartják, annak saját versenyképtelensége vezet majd igen gyorsan oda, hogy a DCM alkalmazásával teljesen felhagynak és azt alternatívák anyagokkal cserélik fel. Megragadom ezt az alkalmat, hogy kérjem, a Bizottság biztosítsa, hogy a szabályokat tartsák be. Ha ezt megteszi, a DCM elég gyorsan magát fogja kivezetni a piacról.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Hegyi Gyula (PSE), írásban. – (HU) Az Európai Parlament mai döntésével jelentősen szigorítja a diklór-metán nevű oldószer használati lehetőségét. A szocialista frakció témafelelőseként üdvözlöm a döntést, amelyben sok munkánk van. Az utóbbi években sokan meghaltak a diklór-metán használata miatt. A könnyen párolgó anyag károsítja az idegrendszert, és ezért rákkeltő hatása is van. Elsősorban az egyéni felhasználók, a saját otthonukat kifestők és a szobafestők voltak az áldozatok, hiszen az ipari üzemekben betartanak bizonyos biztonsági előírásokat. Egyes európai üzemekben olyan magas koncentrációt mértek ebből az anyagból, ami – tartós kitettséget esetén – a dolgozók tíz százalékánál okozna rákot.

A most megszavazott kompromisszumos megállapodás szerint a diklór-metánt csak az iparban, szigorú biztonsági követelmények mellett lehet a jövőben festéktávoltításra használni. A lakosság és a mesteremberek a számos hasonlóan hatékony, de nem egészségkárosító vegyszer egyikével, vagy például étetéssel szabadulhatnak meg a fölösleges festéktől.

A legfontosabb az, hogy a rákkeltő anyagot zárt közterületeken, például bevásárlóközpontokban és aluljárókban ne használhassák, hiszen az illékony anyag gőze nehezebb a levegőnél, így a mérések szerint lesüllyed, és különösen a gyerekeket veszélyezteti. Frakciónk a döntésnél messzemenően figyelembe vette az érintett szakszervezetek véleményét, hiszen az ipari felhasználás esetében számunkra elsősorban a dolgozók egészsége a fontos.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) Elnök asszony, mindannyian tudjuk, hogy sok veszélyes vegyi anyag általános célú használatát engedélyezik a bennük lévő veszélyes összetevők ellenére is. Az egyik ilyen anyag a diklór-metán (DCM), amit általában gyógyszerek, oldószerek és más termékek gyártásához használnak.

Ez egy olyan anyag, ami különösen veszélyezteti az emberi egészséget, mivel rákkeltőként sorolták be. Károsítja az idegrendszert és súlyosan károsítja a belső szerveket, ami közvetlenül halálhoz vezethet.

Magas légzésszámuk miatt a gyermekek érzékenyebbek a diklór-metán-mérgezésre csak úgy, mint a szív- és érrendszeri betegségekben szenvedők. Nyugtalanító az is, hogy a diklór-metán-mérgezés haláleseteket is okozott.

Tekintettel arra, hogy tudjuk, vannak olyan termékek a piacon, amelyek alternatívát jelenthetnek a diklór-metánt tartalmazó termékekkel szemben, valamint azt, hogy egyes tagállamok a DCM használatát már betiltották, az anyag felhasználásának teljes tilalma elkerülhetetlennek tűnik.

A DCM tilalma melletti további érv lehet az, hogy amint a szakértők rámutattak, nem tudjuk biztosítani, hogy a fogyasztók a DCM-et biztonságosan használják.

A Bizottságnak az a javaslata, hogy a szakmai célokra történő felhasználás esetében a DCM-et tartalmazó termékek alkalmazására képzést vezessen be, a végrehajtás első évében mintegy 1,9 milliárd euróba kerül.

Ezért a DCM forgalomból való általános kivonása tűnik a legésszerűbb és felelős megoldásnak.

18. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 2007. évi Halászati Munkaügyi Egyezményének (188. sz. egyezmény) megerősítésére való felhatalmazás (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Ilda Figueiredo jelentése a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében a tagállamoknak a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 2007. évi Halászati Munkaügyi Egyezményének (188. sz. egyezmény) az Európai Közösség érdekében történő megerősítésére való felhatalmazásáról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2008)0320 – C6-0218/2008 – 2008/0107(CNS)) (A6-0423/2008).

Ilda Figueiredo, előadó. – (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, ezzel a jelentéssel a tagállamoknak a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 2007. évi halászati munkaügyi egyezményéről (188. sz. egyezmény) szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatot kívánjuk elfogadni, amely meghatározza azokat a nemzetközi minimumszabályokat, amelyeket tiszteletben kell tartani, és tisztességesebb feltételeket határoz meg szerte a földön. Ezzel orvosoljuk a tengerészeti munka terén meglévő számos egyezmény alacsony ratifikációs rátáját.

Ezt az egyezményt a Nemzetközi Munkaügyi Konferencia 96. ülészakán, 2007 júniusában fogadták el, és célja a halászati ágazat számára a nemzetközi munkaügyi minimumszabályok létrehozása, illetve a halászok számára méltányos élet- és munkafeltételek elősegítése. Ez egyebek között az olyan fontos kérdésekhez kapcsolódó feltételeket tartalmazza, mint a munkahelyi egészség és biztonság, a munkaidő és a pihenőidő, a legénységi jegyzék, problémák esetén a repatriálás, a toborzás, a munkavállalók közvetítése és a társadalombiztosítás.

Ennek az ágazatnak a szakemberei már régóta várnak a halászati ágazatban végzett munkáról szóló ezen ILO-egyezmény elfogadására, mert úgy vélik, hogy az előrelépést jelent ebben a fontos stratégiai ágazatban, ahol világszerte mintegy 30 millió férfi és nő dolgozik.

Az ILO Iroda és annak háromoldalú résztvevői 2003-ban kezdtek el dolgozni a halászati ágazat korszerűsített és átfogó nemzetközi munkaügyi normáin, amelyek célja, hogy világszerte megfelelő védelmet biztosítsanak a halászoknak, az ágazat speciális jellegére, és a hozzá kapcsolódó speciális élet- és munkafeltételekre is tekintettel. Figyelembe véve, hogy ebben az ágazatban a halálos kimenetelű balesetek aránya igen magas – amelynek súlyos szintjéhez a kizsákmányolás és a védelem hiánya hozzájárul –, az ágazat különleges védelmet igényel.

Ez az egyezmény más meglevő, az ágazatra vonatkozó egyezményeket is felülvizsgál, különös tekintettel a minimális életkorról, a halászok orvosi vizsgálatáról, a megállapodások pontjairól és a legénység elhelyezéséről szóló egyezményeket. Ezt kíséri a 199. sz. ajánlás. Megjegyzendő, hogy ez az egyezmény az ILO tengerészeti munkaügyi egyezményének egységes szerkezetbe foglalt szövege 2006. februári elfogadása után vált szükségessé, mert az a halászati ágazatot kizárta a hatóköréből.

Ezért azt kérjük, hogy minden erőfeszítést tegyenek meg annak biztosítására, hogy az egyes tagállamok mielőbb ratifikálják az egyezményt, lehetőleg még 2012 előtt, mivel az csak akkor lép hatályba, ha azt a 180 ILO-tagállam közül 10 már ratifikálta, amelyek közül nyolcnak tengermenti államnak kell lennie. Ugyanilyen fontos azonban az is, hogy annak a rendelkezéseit ott is alkalmazzák, ahol még nem hatályosak.

Végül szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek e jelentés elkészítésében, ide értve kollegámat, Willy Meyert, a Halászati Bizottság véleményének szerzőjét. Remélem, hogy valamennyi képviselőtársam tájékoztatja nemzeti parlamentjét és kormányát annak érdekében, hogy ezt az egyezményt a lehető leghamarabb ratifikálják.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, jellegénél fogva a halászat a leginkább globalizált az összes szakma közül, és egyben olyan, amely teljes erejével szembeszáll a globalizációval. Becslések szerint 30 millió ember dolgozik ezen a területen, és ezek az emberek – a globalizáció hatásain túlmenően – jelentős viszontagságoknak és veszélyeknek vannak kitéve. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet statisztikái szerint a halálos kimenetelű balesetek száma a halászatban – a munkahelyi halálos kimenetelű balesetek számával összehasonlítva – azt mutatja, hogy ez egyike a világ legveszélyesebb munkáinak.

Valamennyi európai intézmény támogatja a tisztességes munkáért meghirdetett általánosan elismert programot. A Bizottság a közelmúltban erősítette meg elkötelezettségét a megújított szociális napirenden és a 2006-os, a tisztességes munkáról szóló közleményhez kapcsolódó jelentésen keresztül. A Bizottság megközelítésének fontos része, hogy támogatja a nemzetközi munkaügyi szabályokat. A biztonsági feltételekben, az orvosi ellátásban és a jogvédelemben a halászat terén bekövetkezett általános javulás, együtt a szociális védelem olyan szintjével, amely közelebb áll ahhoz, amit más munkavállalók is élveznek, csak akkor érhető el, ha globális szinten teszünk erőfeszítéseket a minimumszabályok meghatározására. Az EU-államok a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagjaként – a Bizottság támogatásával – a lehető legtöbbet tették egy korszerű és célratörő egyezmény létrehozása érdekében, amellyel ezek a nemzetközi minimumszabályok létrejönnek. Ezek azután kiegészíthetők a harmonizációt és a kikényszerítést szolgáló mechanizmusokkal, ilyen például a külföldi kikötők bizonyos feltételektől függő ellenőrzése. 2007 júniusában a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet irányítótestülete elfogadta az egyezményt, és a jogilag nem kötelező erejű ajánlást.

A 188. egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet halászokra vonatkozó számos régebbi szabályát felülvizsgálja, és amikor hatályba lép, mindenki számára egyenlő és jobb feltételeket teremthet. Az egyezmény olyan kérdéseket szabályoz, mint a minimális életkor, az orvosi vizsgálatok, a legénység elhelyezése, a pihenési időszakok, a munkavállalói szerződések, a repatriálás, a munkavállalók toborzása és helyszíne, a fizetés, az étellemezés és a szállás, az orvosi ellátás és a társadalombiztosítás. Az új egyezmény néhány része a szociális biztonság koordinálásához kapcsolódik, mivel ez teljes egészében a Közösség illetékességébe tartozó terület. A Tanácsnak ezért engedélyt kell adnia a tagállamoknak arra, hogy az egyezmény e részeit ratifikálhassák. A közös kompetenciába tartozó területek közé számos más téma tartozik. Mivel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet új szabályainak a lehető leghamarabb hatályba kell lépniük, a Bizottság azt javasolja, hogy az egyezmény tartalmazzon felhívást a tagállamokhoz, hogy kíséreljék meg felgyorsítani a ratifikációs dokumentumok benyújtását, és ha lehetséges, ezt legkésőbb 2012. december 21-ig tegyék meg. Ezt a felhívást támogatja az is, hogy a Tanács 2012 januárja előtt elvégzi a ratifikációs körülmények felülvizsgálatát.

Iles Braghetto, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, tudjuk és valaki már említette ma este, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet a halászati ágazatot tartja az egyik legveszélyesebb munkakörnyezetnek. A halálos kimenetelű balesetek száma évente mintegy 24 000, így mindenki képet alkothat a probléma nagyságáról. Ezért ennek a szektornak széles körű szabályozásra és messzire ható nemzetközi jogszabályokra van szüksége, amelyek biztosítani képesek a halászoknak megfelelő élet- és munkafeltételeket biztosítani az egész világon, mert ők gyakran durva kizsákmányolásnak vannak kitéve.

A halászati ágazatban végzett munkáról szóló 188. egyezmény ezért alapvető fontosságú jogszabály, amelynek célja az ágazatban az egyenlő esélyek és a verseny tisztességesebb feltételeinek megteremtése. Mint már említettük, az egyezmény elősegíti a méltóságteljes élet- és munkafeltételeket a halászok számára, a munkahelyi egészséget és biztonságot, a megfelelő pihenőidőszakokat, a legénységi jegyzékeket, a repatriálást, a toborzást, a fizetést és a szociális biztonságot.

A kezdeti vita döbbsített rá bennünket valójában arra, hogy milyen sok a közös alap ennek a rendelkezésnek a fontosságát illetően. Ezért mi egyszerűen csak hangsúlyozni szeretnénk, hogy sürgős szükség van arra, hogy a tagállamok ratifikálják az egyezményt, hogy az mielőbb hatályba léphessen.

Proinsias De Rossa, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, igen elégedett vagyok, hogy erről a kérdéstről beszélhetek itt ma este. Úgy vélem, hogy egy halász – vagy akár egy halászsasszony, ha egyáltalán van ilyen – munkája az egyik legveszélyesebb a világon. Tény, hogy egyedül Írországon alig van olyan év, amikor néhány halászhajó nem vész a tengerbe, és sok halász sérül meg munka közben.

Írország korábbi közjóléti minisztereként az én feladatom volt megpróbálni módot találni arra, hogy a halászhajókon dolgozó emberek jogait tiszteletben tartsák. Ez egy rendkívül bonyolult terület, ahol a kérdés az, hogy valaki „munkaszerződéssel” vagy „munkára szerződéssel” dolgozik – a különbség azok között van, akik adózási szándékkal alkalmazottként dolgoznak, és így társadalombiztosítási járulékat a munkáltató kapitánynak fizetik, illetve azok között, akik a fogásból származó bevételen osztoznak, és akiket nem kezelnek szokásos alkalmazottként. Nagyon nehéz ezeket a helyzeteket egyeztetni. Miniszterként nekem sikerült rábukkannom egy olyan európai jogszabályra, amely rövid időre megoldotta a problémát, sajnálatos módon azonban utóbb azt megtámadták, és kiderült, hogy éppen ezekre a kérdésekre nem alkalmazható.

Az egész világon alkalmazandó közös minimumszabályok fontosságát említeni sem kell. Ezek közé tartoznak a fedélzeti egészségre és biztonságra, az elszállásolásra, az étellemezésre, sőt arra a garanciára vonatkozó

szabályok, hogy a minimálbért a munkavállalóként foglalkoztatottakra is alkalmazzák, és fennáll a hajótulajdonosok és kapitányok azon kötelezettsége, hogy biztosítsák: ezeknek az embereknek teljes egészében fizessék be a járulékait.

Fontos, hogy ezek globális minimumszabályok legyenek, mert sajnálatos módon a tendencia az volt, hogy ezen a területen lefelé gyűrűző verseny uralkodott, mint néhány más területen is, így ennek az egyezménynek a lehető legsürgősebb jóváhagyása az, amit én már a korai fázisban sürgetnék. Azt hiszem, 2012 még nagyon messze van, és ha egyáltalán lehetséges, meg kell próbálnunk lerövidíteni ezt az időt.

Kathy Sinnott, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, alapvető fontosságú, hogy a halászok olyan munkafeltételekkel rendelkezzenek, amelyek méltányosak, amelye olyannyira biztonságosak, amennyire csak egy olyan nagy kockázatú mesterség, mint a halászat lehet, és kínáljon olyan tisztességes ellenszolgáltatást, amely lehetővé teszi a halászok és halászasszonyok számára, hogy eltartsák önmagukat és családjukat. A jövedelemnek stabilnak kell lennie, és megbízható alapul kell szolgálnia part menti közösségeink fenntartásához. A valóság az, hogy az én választókerületemben a part menti közösségek igen nehezen tudnak megélni.

Ebben a vitában a kérdés számomra az, vajon a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 188. egyezményének ratifikálása és ezáltal a szabályozás és a politika a halászatban dolgozóakra való kiterjesztése a halászok támogatását és védelmét szolgálja-e, vagy akadály lesz, valamint hogy el tudja-e érni azt a globális esélyegyenlőséget, amire a halászatunk fennmaradásához szükség van.

Egy kenyai delegáció beszélt nekem egy japán halfeldolgozó hajóról, amely az ő és szomszédjaik vizein dolgozik. Vajon ezen a halfeldolgozó hajón milyen feltételek között dolgoznak? Amit nekem elmondtak, abból azt gyanítom, hogy ezek a feltételek nem voltak valami jók. Amit tudok, az az, hogy a kifogott hal nem az afrikai népei javát szolgálja, annak ellenére sem, hogy az ő parti vizeikről származnak. Amikor ezt a halat a nemzetközi piacon értékesítik, nem olyan áron adják el azt, ami Európának és főként Írországnak megfelelő lenne.

Írországnak a munkanélküli halásztól megtagadják a közjóléti kifizetéseket, és ez súlyos nélkülözéshez vezet. Ezért ha a ratifikálással sikerül elérni a halálos kimenetelű halászati balesetek számának jelentős csökkenését, biztosítani lehet a társadalombiztosítási juttatásokat és olyan szociális juttatásokat a halászok számára, mint az orvosi ellátás és a munkanélküli járadék, és akkor én üdvözlöm az egyezményt és ösztönzőm annak ratifikálását. Ha az életképes ágazatként elősegíti a halászati tevékenységet a kis- és közepes vállalkozások számára, különösen a családi tulajdonban lévő halászhajók számára, akkor minden bizonnyal támogatom az egyezményt, mert a halászat veszélyes és a világ sok részén kizsákmányoló jellegű – nemcsak a halakat, hanem az embereket is kizsákmányolják. Vajon meg tudja-e ezt tenni és meg fogja-e ezt tenni az egyezmény? Remélem.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök asszony, a halászati források fenntartható irányítása a halászat szabályozását jelenti, de természetesen figyelembe kellene vennie a halászok erőfeszítéseit is. Mindenki egyetért az azzal, hogy a halászat és mindenekelőtt a part menti illetve a mélytengeri halászat a világ legnehezebb munkája, még akkor is, ha már nem élünk a baszkok és az izlandiak XIX. századi halászati feltételeinek korában, akik hosszú halászati kampányokra indultak. A halászat továbbra is igen kemény szakma, és megérdemli a tiszteletet már csak az évi 24 000 halálos áldozat okán is.

A halászat tökéletes példája az erőforrások – nevezetesen a hal – globalizációjának köszönhető globális tevékenységnek, amely nem veszi tekintetbe a nemzeti határokat; ezért a nemzetközi jogalkotás az egyetlen helyénvaló válasz. Mivel a halászok munkáját nemzetközileg kell szabályozni, a jogalkotó természetesen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO), és most ünnepeljük az ILO első, a minimális korhatárról, a foglalkoztatás ellenőrzéséről, az orvosi vizsgálatokról és az elszállításról szóló halászati egyezményeknek az 50. évfordulóját. A mai 188. egyezmény módosítja, kiegészíti és felülvizsgálja az előző egyezményeket. Mindezeket minél előbb, még 2012 előtt ratifikálni kell. Az egyezmény szép példa a felek által közösen tulajdonolt globális erőforrások közös kezelésére, és sürgető, mivel a tengerészeti szakmák – dokkmunkások, halászok, tengerészek – a mai globalizált gazdasági versenyben mindenféle visszaélésnek, kizsákmányolásnak és csempészetnek, sőt egyes esetekben a rabszolgaságnak is ki vannak téve, nyilvánvalóan költségsökkentés nevében.

A jogi védelem ezért alapvető fontosságú az egészség, az elszállítás, a biztonság, a munkaidő, az életfeltételek, a fizetések, az orvosi ellátás és így a munkaszerződések és a szociális biztonság szempontjából. Ezzel most létrehozuk a halászok minimális jogi státusát, és ennek során esélyegyenlőséget teremtünk a globális versenyben.

Lehetséges, hogy ez nem jelent sokat az európai halászoknak, akik mindezen jogokkal már rendelkeznek, de a világ halásza, a peruiak, az ázsiaiak vagy az afrikaiak számára ez egy nagy lépés előre.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, úgy vélem ez a ma esti vita rendkívül fontos, mert az Európai Parlament a hozzájárulásával, amit a véleményem szerint holnap egyhangúlag meg fog adni, megint lendületet adunk a tisztességes munka napirendje végrehajtásának, amit tavaly mindannyian támogattunk. A 188. egyezmény nem több, mint e napirend halászati ágazatra történő alkalmazásának egy része, amely ágazat nem tartozott a tengerészeti munkára vonatkozó általános szerződés hatálya alá, és amint az előző felszólalók elmondták, nagyon fontos, hogy ebben az ágazatban is globális szinten legyen meg a minimális lefedettség.

Az Európai Unió országai, úgy gondolom, 2012-ig mindannyian ratifikálni fogják ezt az egyezményt az előírások szerint. Nyolc tagállam már ratifikálta azt, ami azt jelenti, hogy az egyezmény alkalmazása megkezdődik, és mindannyian, akik a tenger mellett élünk, büszkéek lehetünk arra, hogy a mi halászaink már rendelkeznek biztosítással, és nem kell versenyezniük olyan harmadik országokkal, amelyek esetleg szociális támogatást biztosítanak a halászaik számára.

Megismételném, hogy a Parlament már megszavazta a halászatban dolgozó vagyok azokkal kapcsolatban álló nők védelmét. A nők foglalkoztatása a halászatban közvetve és közvetlenül egyaránt igen fontos, mert ha a part menti területeken a nők nem állnak a halászok mellett, ezek a területek sokkal szegényebbek és sokkal ritkábban lakottak lennének, mert a szükségleteket az emberek elégítik ki, és nem éppen a jogalkotó szövegei.

Ezért mi hozzájárulunk a part menti területek kultúrájához, egy olyan társadalmi kultúrához, amely a tengerhez és a part menti területekhez kapcsolódó Európa kulturális elemeit is hasznosítja. Déltől északig, minden területnek megvannak a maga sajátosságai; ez az egyezmény azonban, amelyet elfogadunk azért, hogy a tagállamok ratifikálják azt, biztosítja a fedezetet minden alkalomra, és minden halász minden szükségletére.

Támogatnunk kell különösen az oktatásukat és az időskori gondozásukat szolgáló intézkedéseket.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Biztos úr, képviselőtársaimhoz hasonlóan én is szükségesnek tartom azoknak a szabályoknak az elfogadását, amelyek tisztességes munkafeltételeket biztosítanak munkavállalóknak a halászati iparban. Lehetetlen, hogy a XXI. század Európai Uniója a foglalkoztatás bármely ágában a rabszolgamunkához hasonló feltételeket engedjen meg. Én értékelem azt, hogy a javasolt módosításokat háromoldalú formátumban fogadták el, ahol a kormányok a munkaadók és a munkavállalók a munkára vonatkozóan átfogó nemzetközi szabályokat fogalmaztak meg, amelyek figyelembe veszik ennek az ágazatnak a speciális jellegét. Kedvező, hogy az új megállapodás meghatározza a minimális korhatárt, az orvosi vizsgálatokat, a pihenési időszakokat és a szociális biztonságot, és foglalkozik olyan kérdésekkel is, mint az elszállítás, az ételmezés és a munkahelyi biztonság és az egészségvédelem. Mindezen elemek kétségtelenül tisztességes munkafeltételekhez vezetnek a halászok számára, csökkentik a sérülések és a halálos balesetek számát. Bár én olyan országot képviselek, amelynek nincs tengere, én is üdvözlöm ezt a szabályozást, támogatom a halászokat, és az egyezmény lehető leggyorsabb ratifikálását kívánom nekik, és nem csak azért, mert szeretem a halat.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Én is szeretnék csatlakozni az előadóhoz, a biztos úrhoz és valamennyi képviselőtársamhoz, akik örömeiknek adtak hangot a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet e kezdeményezése kapcsán, és akik felhívást intéznek valamennyi tagállamhoz a 188. egyezmény ratifikálása érdekében.

A probléma az, hogy a halászati ágazat – ez a határok, elvek vagy korlátok nélküli vad piac – deregulációjának az áldozata nemcsak az erőforrás, azaz a hal fenntarthatósága, hanem maga a halász is. A halászok védelmének a közös halászati politika alapvető részévé, ha nem a középpontjává kell válnia.

Ez az alapvető követelés: ne álljunk meg ennek a nemzetközi egyezménynek a ratifikálásánál, hanem a halászok védelmét helyezzük a közös halászati politika középpontjába.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, remélem, lehetővé teszik nekem azt az élvezetet, hogy lejegyezzem az e vitában kifejtett érveket, mivel különféle szempontokból valamennyi a tárgyalt egyezmény fontosságát hangsúlyozta. Hasonlóképpen eltérő szempontokból és alapos érvekkel hangsúlyozták ennek fontosságát a halászok mindennapi életére, akiknek a száma, amint a bevezetőben már említettem, majdnem 30 millió. Hölgyeim és uraim, véleményem szerint ennek a javaslatnak a hivatalos eljárása világos. Következő politikai erőfeszítéseinket a lehető leggyorsabb ratifikáció elérésére kell

összpontosítanunk, mert a Bizottság javaslatában lefektetett határidő a lehető legkésőbbi és véleményem szerint ennek az időnek valamilyen csökkentése a hasznunkra válna. Még egyszer szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Ilda Figueiredónak az elvégzett munkájáért, és valamennyi európai parlamenti képviselőnek a javaslat támogatásáért.

Ilda Figueiredo, előadó. – (PT) Szeretnék köszönetet mondani az elnöknek és a biztos úrnak, valamint valamennyi képviselőnek, aki felszólalt és támogatta az egyezmény ratifikálását. Bizonyos vagyok benne, hogy a jelentést az Európai Parlament holnap elfogadja, és ezáltal hozzájárul ahhoz, hogy a tagállamok sürgősen ratifikálják a 188. egyezményt, amit a halászati ágazatban végzett munkára vonatkozó 199. ajánlás kísér.

Amint már elmondták, a célunk az, hogy az egyezmény mielőbb hatályba lépjen, lehetőleg még 2012 előtt, és ezért kérjük, hogy valamennyi tagállam ratifikálja azt. Ez jelentősen hozzájárul majd ahhoz, hogy jobb munkafeltételeket, nagyobb biztonságot, kevesebb halálos kimenetelű balesetet garantáló nemzetközi minimumszabályokat érjünk el szerte a világon e nagyon veszélyes, ugyanakkor stratégiai fontosságú ágazat számára.

Az egyezmény hozzájárul majd a halászok méltóságának elismeréséhez is, akiknek a munkája olyannyira kemény, hogy érdeklődésünk középpontjába kell kerülnie.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

19. A következő ülés napirendje: lásd a Jegyzőkönyvet

20. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22:45-kor berekesztik.)